NOVAE

COMMENTATIONES PLATONICAE.

SCRIPSIT

MARTINUS SCHANZ.

WIRCEBURGI.
TYPIS ET SUMPTIBUS STAHELII.
MDCCCLXXI.

Praefatio.

Anno 1868 cum philologi Teutonici Wirceburgum convenirent, ad adventum eorum celebrandum societas philologorum Wirceburgensium librum edidit cui ego inserui *Commentationes Platonicas,* quarum una loci complures tentantur, altera disquiritur vocativi usus Platonicus. His commentationibus partem alteram aestate peracta adiecturus eram, ac folium primum iam erat typis exhibitum, cum bellum laborem meum intercepit. Ne autem interim in studiis meis Platonicis cessarem, mense Augusto ineunte Oxonium profectus sum ibique codicem nobilissimum Clarkianum totum cum cura et diligentia excussi. Quod ut possem, effecit viri qui rebus scholasticis Bavariae praeest clarissimi *Joannis de Lutz* insignis benevolentia eique hoc loco gratias agere quantas maximas meum esse duco. Grato animo etiam esse debeo erga duos officiosos gubernatores Bodleianae, Coxe et Nutt, quorum liberalitatem non semel expertus sum. Negotio

autem Oxonii confecto conveniens esse videbatur, statim eorum quae inveni nonnulla in medium proferre, eorum vero, quae ante iter conscripsi, pleraque in aliam occasionem differre. Etiam hoc necessarium esse putavi primam quaestionem, ne manca esset, duce Clarkiano iterum pertractare et locos discrepantes in appendice adnotare. Alia e Clarkiano in Euthydemo meo qui mox prodibit exscribam.

Index Capitum.

Index locorum.

§ 1.

De formis ταὐτό, τοιοῦτο, τοσοῦτο quamquam et grammatici (cf. Krüger § 25, 5, 3. Kühner ed. 1869 p. 229 et p. 465, 2) et interpretes (vide eos apud Kühner p. 466 not. 1) singulas ediderunt observationes, tamen nisi omnes scriptores hac de re accurate perlustrati fuerint, non potest sperari fore ut res extra omnem dubitationem ponatur. Quam igitur operam hoc in genere Fridericus Franke oratoribus Atticis praestitit in *Lectionibus Aeschineis* insertis Philologo (tom. I. suppl. p. 432), eam mecum statui praestare Platoni, cum qualis sit apud eum formarum illarum vicariarum ratio noverim neminem qui accuratius indagaverit. Neque arbitror opellam meam inutilem fore ad quaestionem de mutabili littera ν pronominum illorum diiudicandam, cum Platonis libros manu scriptos inter omnes constet maximi esse momenti sive eorum vetustatem sive eorum virtutem spectes. Itaque omnes dialogos Platonicos libris bonae notae servatos (hac in quaestione distinguere inter dialogos genuinos et non genuinos est supervacaneum) perlegimus secuti quidem Hermanni editionem utpote optimis libris nixam, sed ita ut hic illic Gaisfordii, Bekkeri aliorum collationes inspicerentur. Quodsi quando cum eo erravimus, idcirco universam rationem non magis sublatam puto quam si quod libenter concedimus unum alterumve exemplum omisimus. Sed veniamus ad rem atque ordiamur a forma

Ταὐτόν, ταὐτό.

Formae in ν exeuntis habentur exempla in Lys. 3, Protag. 10, Men. 7, Apol. et Crit. 3, Alcib. I et II 5, Hipparch. Erast. Theag. 3, Theaet. 33, Cratyl. 15, Soph. 39, Politic. 21, Euthyphr. 7, Phaed. 11, Gorg. 17, Lach. 3, Charm. 6, Phaedr. 7, Symp. 4, Phileb. 21, Parm. 41 Euthyd. 6, Legg. 38, Rep. 32, Tim. 27, Criti. et Min. 7. Locis igitur

366 habes formam ταὐτόν; videamus porro, quot locis forma ταὐτό reperiatur. Sunt autem hi quos exscribendos curavimus: 1) Prot. 334 C. τοῖς δ'ἐντὸς ταὐτὸ τοῦτο κάκιστον, 2) Gorg. 470 B. ἀπόκριναι ταὐτὸ τοῦτο, 3) Alcib. I 129 B. τίν' ἂν τρόπον εὑρεθείη αὐτὸ ταὐτό (ταὐτό definite Gaisf.), 4) Erast. 138 C. ἔστιν ἄρα ταὐτό ὡς ἔοικε βασιλεὺς τύραννος Bodl. τοῦτὸ (αυ), 5) Cratyl. 409 A. ἅλιος οὖν εἴη μὲν ἂν κατὰ τὸ ἁλίζειν εἰς ταὐτὸ τοὺς ἀνθρώπους, 6) Politic. 263 D. ξυλλαβὸν εἰς ταὐτὸ οὐδέν, 7) ibid. 267 C. ἅμα βασιλικὸν ταὐτὸ κληθὲν καὶ πολιτικόν (ταυτὸ definite testatur Gaisf.), 8) Symp. 184 C. δεῖ δὴ τὼ νόμω τούτω ξυμβαλεῖν εἰς ταὐτό, 9) Parm. 148 B. τοὐναντίον δέ γε πάθος ἐστὶ τὸ εἶναι ταὐτὸ τοῖς ἄλλοις τῷ ἕτερον εἶναι τῶν ἄλλων (ταὐτὸ definite Gaisf.), 10) Euthyd. 272 C. μὴ οὖν καὶ τοῖν ξένοιν τις ταὐτὸ τοῦτο ὀνειδίσῃ, 11) ibid. p. 278 A. καλοῦσι δὲ ταὐτὸ τοῦτο, 12) ibid 278 A. διαλέληθε ταὐτὸ ὄνομα, 13) Rep. 329 A. συνερχόμεθά τινες εἰς ταὐτὸ παραπλησίαν ἡλικίαν ἔχοντες, 14) ibid. 503 B. εἰς ταὐτὸ ξυμφύεσθαι αὐτῆς τὰ μέρη ὀλιγάκις ἐθέλει, 15) Tim. 65 B. κατὰ σμικρὰ δὲ μόγις τε εἰς ταὐτὸ πάλιν ἑαυτοῖς καθίσταται (ταὐτό definite Paris. A.), 16) 82 B. μόνως γὰρ δὴ φαμὲν ταὐτὸν ταὐτῷ κατὰ ταὐτὸ καὶ ὡσαύτως καὶ ἀνὰ λόγον προσγιγνόμενον καὶ ἀπογιγνόμενον ἐάσει ταὐτὸν ὂν αὐτῷ σῶν καὶ ὑγιὲς μένειν, 17) Legg. 642 B. καὶ δὴ καὶ ἐμοὶ νῦν ταὐτὸ τοῦτο ἐγγέγονεν, 18) ibid. 644 D. καὶ ἐν ἐμοὶ μὴν ταὐτὸ τοῦτο πάθος ἔνι, 19) 669 D. ἔτι δὲ θηρίων φωνὰς καὶ ἀνθρώπων καὶ ὀργάνων καὶ πάντας ψόφους εἰς ταὐτὸ οὐκ ἄν ποτε ξυνθεῖεν, 20) 708 D. τὸ δ'αὖ παντοδαπὸν ἐς ταὐτὸ ξυνεῤῥυηκὸς γένος — τὸ δὲ συμπνεῦσαι — εἰς ταὐτόν, 21) 757 D. πρὸς ταὐτὸ τοῦτο σκοπούμενον χρεὼν νομοθετεῖν, 22) 811 A. ἐκλέξαντες καί τινας ὅλας ῥήσεις εἰς ταὐτὸ ξυναγαγόντες. Inde vides in 366 ταὐτὸν cadere 22 ταὐτό vel si mavis in 100 ταὐτόν circa 6,01 ταὐτό.

τοιοῦτον, τοιοῦτο.

Eosdem dialogos quos supra evolventibus nobis praebet Lys. 4 τοιοῦτον, Prot. 7, Meno 9, Apol. et Crito 9, Alcib. I et II 3, Erast. 1, Theaet. 22, Cratyl. 11, Soph. 9, Politic. 8, Ephro. 2, Phaedo 16, Gorg. 13, Lach. 3, Charm. 7, Phaedr. 7, Symp. 8, Phileb. 7, Parm. 11, Euthyd. 3, Legg. 66, Resp. 52, Tim. 17. Quos numeros si coniunxeris, habebis summam 295.

Forma τοιοῦτο his locis extat: 1) Alcib. II 145 B. τὸν τοιοῦτο ξυμβουλεύειν εἰδότα (Bekk. Stallb. Turic. scrips. τοιοῦτον, at vid. Hermann. praef. XXIII.). 2) Theaet. 150 CD. οὐδέ τί μοι ἔστιν εὕρημα τοιοῦτο

γεγονὸς τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἔκγονον (τοιοῦτο Bodl. auctore Gaisf.). 3) Symp. 183 C. ἐάν τι ὁρῶσι τοιοῦτο γιγνόμενον [Parm. 144 C. καὶ πῶς ἂν τοιοῦτο γένοιτο; τοιοῦτο coni. Hr. pro τοι τοῦτο quia τοι in interrogatione ferri non potest]. 4) Euthyd. 283 E. καταψεύδει τοιοῦτο πρᾶγμα. 5) Legg. 933 C. καὶ συμβουλεύειν μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοιοῦτο δρᾶν. 6) ibid. 936 B. ὁ πεινῶν ἤ τι τοιοῦτο πάσχων (τοιοῦτο. Paris A. Vatic. Ω). 7) Rep. 443 C. τοιοῦτο μέν τι ἦν ὡς ἔοικεν ἡ δικαιοσύνη (τοιοῦτο Vind. F. Aug. B. Flor. T. — Bekk. Turic. Schneider. τοιοῦτον). 8) ibid. 470 C. ὅταν τι τοιοῦτο δρῶσι. τοιοῦτο Par. A. cf. adn. critic. Schneideri. 9) ib. 585 C. αὐτὸ τοιοῦτο καί, ad quem locum Schneiderus haec adnotavit: „τοιοῦτο] Ita Par. A. Vind. B. Vat. H. τοιοῦτον ὂν Aug. B. τοιοῦτον reliqui cum editis. Quo saepius formae pleniores ταὐτόν, τοιοῦτον, τοσοῦτον, τηλικοῦτον ante consonas in locum exiliorum substitutae substituendaeve secundum optimos codices sunt, eo minus iisdem codicibus, si quando exilius praebent, quo quidem scriptorem minime prorsus abstinuisse constet, fides neganda est. Hic vero facile intelligitur similitudine verborum antecedentium inductos librarios ν adscivisse“ [1]).

In 100 igitur τοιοῦτον apparet cadere 3,38 τοιοῦτο.

τοσοῦτον, τοσοῦτο.

Dialogorum quos supra indicavimus hi soli τοσοῦτον praebent: Prot. 4, Meno. 4, Apol. 4, Alcib. I. 5, Theaet. 4, Cratyl. 2, Soph. 4, Politic. 1, Ephro. 2, Phaedo. 3, Gorg. 5, Charm. 2, Symp. 5, Parm. 3, Resp. 5, Tim. et Crit. 2, Legg. 18. Locis igitur 73 Plato usurpavit formam τοσοῦτον, his tribus tantum τοσοῦτο: 1) Prot. 314 B. ἡμεῖς γὰρ ἔτι νέοι ὥστε τοσοῦτο πρᾶγμα διελέσθαι. 2) Alcib. I. 120 D. οὐκοῦν ἕν μὲν τοῦτο τοσοῦτο κακὸν ἔχει ἡ οἴησις αὕτη. 3) Charm. 170 D. ἀλλὰ τοσοῦτο μόνον ὡς ἔοικε γνώσεται (τοσοῦτον Γb.). Ratio autem quae numeris 73 et 3 continetur eadem est quae efficitur numeris 100 et 4, 1.

Pronominis τηλικοῦτος Plato tam paucas formas generis neutrius nobis suppeditat (cf. Legg. 686 B. ἆρ' οὐκ ἄξιον ἐπισκοπεῖν τηλικοῦτόν καὶ τοιοῦτον σύστημα ἥτις ποτὲ τύχη διέφθειρεν) ut nobis supersedendum sit de hoc pronomine disputare.

Summam igitur disputationis ut faciamus, Platonem τοσοῦτον, τοιοῦτον, ταὐτὸν multo frequentius posuisse quam τοσοῦτο, τοιοῦτο, ταὐτό numeris ita probatum est, ut dubitationi nullus relinquatur locus. Etiam hoc numeri (6,01 4,1 3,38) effecerunt, formam ταὐτό esse

[1]) Accedit 10) Symp. 185 E., ubi Hermannus alios secutus τοιοῦτον οἵῳ scripsit; sed Jahni testimonio Bodl. habet τοιοῦτο.

apud Platonem frequentiorem quam τοσοῦτο et τοιοῦτο. Ut denique rationem quae omnino extat inter usum formarum plenarum et f. exilium, numeris indicemus, Plato 734 locis illas, 35 has usurpavit, ita ut in centena exempla formarum ν habentium possis dicere 4,7 exempla formarum litera ν carentium cadere. Inde apparet falsum esse quod Franke (Lect. Aesch. p. 433) disputans de formis τοιοῦτον τοσοῦτον τηλικοῦτον tradit: „In Platone, ut Sauppius testatur, . litera ν semper addita est." Ac quamquam res non ita se habet ut Sauppius putat, tamen videndum est ne e legibus artis criticae Platoni ubique plenae formae sint restituendae; nam quid valent 35 exempla contra 734? Sed hac de re iudicent homines peritiores. Hic habes quae de his formis potui eruere. Si quis autem mihi obiciat, quasi in arena domum me posuisse quod libros impressos, non libros manu scriptos adhibuerim, velim teneat me non id mihi sumsisse ut quaestionem prorsus absolverem, sed ut eo deducerem quo liceret per recensionem quae codicum optima familia quasi fundamento niteretur. Non quod volui, sed quod potui me dedisse libere fateor.

§ 2.

Ut ν finale, ita etiam in verbis quibusdam σ finale non fixam sedem habet ut in οὕτως in cuius locum non raro οὕτω cedit. Hoc in verbo cum interpretes saepe falsae legi, qua nos jubemur semper ante vocalem οὕτως, ante consonantem οὕτω ponere potius obsequi voluerint quam codicibus optimis, nobis necessarium visum est nullum exemplum proferre nisi codicum optimorum auctoritate confirmatum. Itaque Gaisfordi collationem codicis Bodleiani diligenter perlustravimus eosque inde locos enotavimus quos οὕτως vel οὕτω habere aperte atque definite ille testatus est, ut, cum nunquam e silentio conclusum sit, quod hic damus, in Bodleiano extare putandum sit. Ac primum quidem suppedito locos qui σ ante vocalem habent. Sunt autem hice: 1) Theaet. 152 B. οὕτω ἑκατέρῳ (Herm. οὕτως). 2) Protag. 331 C. οὕτω ἁπλοῦν (Hr. οὕτως). 3) Phaedr. 257 D. οὕτω ἡγεῖ (Hr. οὕτως). 4) Symp. 191 C. οὕτω αὐτῶν (Hr. οὕτως). 5) Erast. οὕτω ἀεὶ (Hr. οὕτως, Bodl. οὑτω^ς). 6) Apol. 22 E. οὕτω ὥσπερ ἔχω (Hr. οὕτως). 7) Cratyl. 439 D. οὕτω ἢ μή (Hr. οὕτως). 8) Theaet. 209 C. οὕτω ἐξ ὧν (Hr. οὕτως. Wohlrab οὕτω reduxit.). 9) Prot. 351 C. οὕτω ὡς σὺ ἐρωτᾷς (Hr. οὕτως). Non raro fit, ut in fine enuntiationis οὕτω ponatur, etiamsi insequentis enuntiationis verbum primum a vocali incipit, id quod haec exempla docent: 1) Gorg. 479 B. ἢ οὐ δοκεῖ καὶ σοὶ οὕτω; (Hr. οὕτως) — Ἔμοιγε. 2) Lys. 214 D. ἢ οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ

οὕτω; (Hr. οὑτῶς) Ἔμοιγε ἔφη. 3) Charm. 158 B. ἔχει δ'οὖν οὕτω (Hr. οὕτως). εἰ μέν 4) Phaedr. 262 B. ΦΑΙ. Γίγνεται οὕτω (Hr. οὕτως) ΣΩ. Ἔστιν. 5) Meno. 98 E. MEN. Οὕτω. ΣΩ. Ἀλλὰ μήν (Hr. οὕτως). 6) ibid. 99 A. MEN. Δοκεῖ μοι οὕτω. ΣΩ. Οὐκοῦν (Hr. οὕτως). 7) Euthyphr. 10 C. ἢ οὐ ξυγχωρεῖς οὕτω; ΕΥΘ. Ἔγωγε (Hr. οὕτως). 8) Parm. 144 A. Ἔστιν οὕτω. (Hr. οὕτως). Εἰ. —

2) Nunc ad eos locos transeamus qui σ ante consonantem habent. Eorum habent σ **a**) *ante* γ. 1) Euthyphr. 6 B. οὕτως (Hr. οὕτω) γεγονέναι. 2) Apol. 19 A. οὕτως (Hr. οὕτω) γενέσθαι. 3) Erast. 136 A. οὕτως γίγνεσθαι. **b**) *ante* τ. 4) Theaet. 144 B. οὕτως ταῦτα (Hr. οὕτω). 5) Euthyd. οὕτως τυγχάνεις (Hr. οὕτω). 6) Parm. 137 D. οὕτως τό. 7) ibid. 135 C. οὕτως τήν. **c**) *ante* δ. 8) Gorg. 522 C. οὕτως διακειμένους (Hr. οὕτω). 9) Alcib. II. 146 B. οὕτως δέ. 10) Parm. 151 D. οὕτως δή (Hr. οὕτω). **d**) *ante* π, φ. 11) Gorg. 500 E. οὕτως φημί (Hr. οὕτω). 12) Protag. 320 D. οὕτως πείσας (Hr. οὕτω). 13) Meno 91 D. οὕτως περιφανῶς (Hr. οὕτω). 14) Lys. 220 A. οὕτως φήσομεν (Hr. οὕτω). 15) Symp. 180 C. οὕτως παρηγγέλθαι. 16) Alcib. I. 112 D. οὕτως πλανᾷ (Hr. οὕτω). 17) Phaedo. 113 D. οὕτως πεφυκότων (Hr. οὕτω). **e**) *ante* λ. 18) Phaedo 100 C. οὕτως λέγω (Hr. οὕτω). 19) ibid. 102 B. οὕτως λέγεις (Hr. οὕτω). 20) Euthyd. 293 D. οὕτως λέγεις. 21) Charm. 156 C. οὕτως λέγουσι. **f**) *ante* μ. 22) Men. 94 A. οὕτως μεγαλοπρεπῶς (Hr. οὕτω). 23) Lach. 184 B. οὕτως μικρᾶς (Hr. οὕτω σμικρᾶς), **g**) *ante* κ. 24) Gorg. 460 D. οὕτως καί (Hr. οὕτω). 25) Meno 80 C. οὕτως καί (Hr. οὕτω). 26) Phaedr. 259 D. καὶ ταῖς ἄλλαις οὕτως κατὰ τὸ εἶδος (Hr. οὕτω). 27) Alcib. I. 129 C. οὕτως καί. **h**) *ante* ζ *et* σ, id quod valde memorabile 28) Phileb. 21 B. οὕτως ζῶν (Hr. οὕτω). 29) Euthyd. 299 C. οὕτως σύ (Hr. οὕτω) cf. Theaet. 202 C., quem locum infra exscribemus. Saepe fit, ut in fine enuntiationis οὕτως reperiatur, etiamsi insequentis enuntiationis initium est consonans. cf. haec exempla 1) Gorg. 516 C. οὐχ οὕτως; ΚΑΛ. Ναί. 2) Hipparch 231 E. ἔχει γὰρ οὕτως. ΣΩ. Τὸ μέν. 3) Charm. 170 E. Ναί, οὕτως. Περί. 4) Lys. 214 C. οὐχ οὕτως; Ναί, ἢ δ'ὅς. 5) ibid. 218 E. οὐχ οὕτως; Ναί. 6) Euthyd. 282 B. ἢ οὐ δοκεῖ σοι ἔφην ἐγώ οὕτως; Πάνυ. 7) Phaedr. 270 B. οὕτως. ΣΩ. Ψυχῆς. 8) Alcib. I. 117 C. ΑΛ. Οὕτως. ΣΩ. Τί. 9) Politic. 263 D. Ἦν καὶ ταῦτα οὕτως. ΞΕ. Τό. 10) ibid. 296 A. Οὐκ ἐννοῶ νῦν γ'οὕτως. ΞΕ. Καί. 11) ibid. 309 A. Λέγεται γοῦν πως οὕτως. ΞΕ. Τούς. 12) ibid. 267 D. Οὕτως. ΞΕ. Τὸ δή. 13) 287 C. οὐκοῦν χρὴ δρᾶν οὕτως. ΞΕ. Κατὰ μέλη. 14) Parm. 133 D. ὅσα αὖ ὀνομάζεται οὕτως. Πῶς λέγεις. 15) Soph. 244 D. ΘΕΑΙ. Οὕτως. ΞΕ.

Καί. 16) 245 C. idem. 17) 266 B. Οὕτως. ΞΕ. Τούτων. 18) 240 B. Οὕτως ΞΕ. Τί δέ. 19) 218 E. Οὕτως. ΞΕ. Μέθοδον. 20) Euthyphr. 11 D. οὕτως. ΣΩ. Κινδυνεύω. 21) Erast. 138 B. Οὕτως. Καί. His igitur exemplis insistamus, si quae forte leges de formae plenae et exilis discrimine inde possint erui. Antea autem videndum est, quid grammatici et interpretes hac de re protulerint. Schneiderus ad Reip. l. III, 406 E. [Vol. I. p. 288] ubi legitur οὕτω ἰατρικῇ χρῆσθαι haec adnotavit: „Jam vero omnibus repugnantibus hiatum tollere non sum ausus, quia, quemadmodum οὕτως ante consonam nonnunquam soni caussa ponitur, ita οὕτω ante vocalem eandem vim habere potest". Haec igitur verba nobis praecipiunt, ut οὕτως ante vocalem, οὕτω ante consonantem ponatur, soni vero causa etiam οὕτως ante consonantem et οὕτω ante vocalem. At nullum puto in exemplis a nobis congestis neque in iis quae οὕτω ante vocalem neque in iis, quae οὕτως ante consonantem habent, talem rationem inventurum esse. Confer quaeso exempla illa 29, quae οὕτως ante consonantem habent. Estne hic causa idonea, cur οὕτως euphoniae servire putes? Immo vero, illorum locorum complures οὕτως vel ante σ et ζ demonstrant ut 28. 29. Idem pertinet ad exempla οὕτω ante vocalem habentia. Etiam hic nusquam fere reperias soni rationem habitam esse. Quod cum ita sit, Schneideri praeceptum nobis abiciendum est. Altera lex Schneiderianae cognatione quadam coniuncta cuius auctor a Wohlrabio (Prolegg. ad Theaet. p. 43) Lehrsius esse perhibetur, a responsione formarum ducta est. „Hoc in adverbio, inquit Wohlrabius l. c., rectissime Lehrsius animadvertendum esse dixit, quid ei respondeat. Ubique enim legendum erit: πῶς — οὕτως (p. 182 C., 188 E., 199 C.), οὕτως — ἄλλως (p. 169 E, 182 C., 202 C.) atque eadem ratione p. 184 D. οὕτως — ἐκείνως (cf. p. 203 E.), p. 183 A. οὕτω — οὕτω, p. 203 A. οὕτως — οὕτως scribendum erit." Hoc in genere Bodleianus nobis haec exempla tradidit. a) π ῶ ς — ο ὕ τ ω ς 1) Alcib. II. 140 D. ἢ πῶς σοι δοκεῖ; Ἐμοὶ μὲν οὕτως. 2) Phaedo. 75 B. ἢ πῶς λέγομεν; Οὕτως. 3) Phileb. 59 A. φαῖμεν ἂν ταῦτα ἢ πῶς; — Οὕτως. 4) ibid. 20 C. ἢ πῶς; — Οὕτως. 5) Politic. 295 C. ἢ πῶς; — Οὕτως. 6) Soph. p. 244 E. idem. 7) Politic. 258 B. idem. 8) Theaet. 199 C. ἢ πῶς ποιήσεις; Οὕτως. b) ἄ λ λ ω ς — ο ὕ τ ω ς. 9) Theaet. 182 C. εἴτε ἄλλως εἴτε οὕτως λέγουσιν. 10) ibid. 202 C. οὕτως σὺ τὸ ἐνύπνιον ἢ ἄλλως ἀκήκοας; (resp. οὕτω μὲν οὖν). 11) Alcib. II. 145 D. ἢ ἄλλως πως; Οὔκ, ἀλλ' οὕτως. 12) ibid. 146 C. ὡσαύτως σοι δοκεῖ ἢ ἄλλως πως; οὔκ, ἀλλ' οὕτως. 13) Parm. 163 A. κατὰ τοσοῦτον οὐκέθ' ὡσαύτως ἔχει ὡς εἶχεν ἀλλ' ἑτέρως. Οὕτως. c) ο ὕ τ ω ς — ο ὕ τ ω ς. 14) Theaet. 203 A. οὕτως ἢ οὐχ οὕτως γράμματα

ἐμάθομεν. 15) Theaet. 188 A. οὕτω τ' ἔχειν φάναι καὶ μὴ οὕτω. 16) ibid. 178 B. οὐχ οὕτω. Οὕτω (Hr. bis οὕτως). d) Nescio cur Wohlrabius ὡς — οὕτως, ὥσπερ — οὕτως omiserit, quae inter se non minus respondent quam πῶς — οὕτως aliaque, cf. 17) Gorg. 476 C. οὕτως (Hr. οὕτω) κάεσθαι ὡς ἂν τὸ κάον κάῃ. 18) Protag. 341 A. οὐχ οὕτως (Hr. οὕτω) Σιμωνίδης ὑπελάμβανεν ὥσπερ σὺ ὑπολαμβάνεις. 19) Gorg. 521 C. ἀλλ' ὥσπερ με ἀδίκως ἀφείλετο, οὕτως καί (Hr. οὕτω). 20) Gorg. 509 C. οὕτως ὡς. 21) Erast. 135 B. ἆρ' οὖν οὕτως (Hr. οὕτω) λέγεις, ὥσπερ. 22) Parm. 130 A. ὥσπερ ἐν τοῖς ὁρωμένοις διήλθετε, οὕτως (Hr. οὕτω) καί. 23) Phaedo. 76 E. οὕτως ὥσπερ καὶ ταῦτα ἔστιν, οὕτως καί. 24) Prot. 320 C. ὁποτέρως βούλοιτο, οὕτως (Hr. οὕτω) διεξιέναι. Haec sunt exempla, quae Lehrsii praeceptum illustrent, quo quaestio de formis οὕτως et οὕτω magis tacta quam exhausta esse videtur; nam in una tantum re nobis iudicium datum est de formis eligendis. Sed dubito an semper hoc iudicium certum sit. Vocabulo ὥςπερ certe etiam οὕτω respondere nemo non novit. cf. Parm. 130 B. αὐτὸς σὺ οὕτω διῄρησαι ὡς λέγεις. Et alioquin negaverim codices illam responsionem tueri. cf. Rep. 340 C. ἀλλ' εἰ νῦν οὕτω λέγει Θρασύμαχος, οὕτως αὐτοῦ ἀποδεχώμεθα ubi Vind. D. solus οὕτως ante λέγει praebet. Phileb. 60 A. οἶμαι γὰρ οὕτω πως τὰ τότε λεχθέντα ῥηθῆναι. Πῶς cf. etiam hos locos, de quibus quidem nullum certum Bodleiani testimonium habemus Phaedo 81 A. οὕτω φῶμεν ἢ ἄλλως. Eph. 12 D οὕτω φῶμεν ἢ ἄλλως σοι δοκεῖ. Cratyl. 433 C. οὕτω φῶμεν ἢ ἄλλως. Parm. 162 C. ὃ ἂν οὕτω τε καὶ μὴ οὕτως ἔχῃ. Phileb. 48 A. Οὔκ, ἀλλ' οὕτω ταῦτά γε καὶ οὐκ ἄλλως ἂν ξυμβαίνοι γιγνόμενα. Inde videmus Lehrsianum praeceptum non magis nobis satisfacere quam Schneiderianum. Nam ut non mihi in animo est omnino negare, responsioni in formis οὕτως et οὕτω discernendis aliquid tribuendum esse, ita necessitatem hanc illamve formam ponendi ad responsionem efficiendam praefracte nego. Restat lex, quam in novam Kühneri grammaticam receptam et p. 230, 3a explicatam invenimus. Secundum eam οὕτως ante vocalem, οὕτω ante consonantem adhibetur, ante consonantem etiam οὕτως, si huic verbo gravius pondus inest. Hic alia via difficultatem tollendi inita est. Nam cum illae duae leges a forma sola profectae sint, haec ad sensum potius spectat. At quaerat quispiam, quamobrem οὕτως maiorem vim habeat quam οὕτω; literam σ enim ad sensum valere ut ι in οὑτοσί non potest concedi. Et ne pronuntianti quidem οὕτως aptiorem occasionem praebet audientis animum commovendi quam οὕτω. Ac tamen aliquid veri haec lex habere videtur, quod Plato solitario οὕτως ad responsionem affirmativam instituendam

saepius utitur quam solitario οὕτω, quamquam huius rei alia causa infra mihi proponenda esse videtur. Ni fallor, usus Platonicus formarum οὕτως et οὕτω duce Gaisfordio e Bodleiano exploratus has leges habet:

1) Perraro ante vocalem οὕτω ponitur, qua de re inter sese consentiunt grammatici;
2) saepissime contra οὕτως ante consonantem sedem habet; neque sonus neque significatus quidquam hic valere videtur;
3) in fine enuntiationis nihil interest, utrum οὕτως an οὕτω ponatur, quamquam hic οὕτως saepius ponitur quam οὕτω. Inde potest explicari, quod οὕτως solitarium saepius affirmanti responsioni inservit quam οὕτω.
4) Formae ut inter sese respondeant, scriptor potest (non debet) adduci ut alteram formam alteri praeferat.

Ex his legibus cum nullus fructus in artem criticam redundet, ei, qui in ea versatur, οὕτως aut οὕτω ex auctoritate sola optimorum codicum repraesentandum est, quod quia non fecit Hermannus, non satis potest vituperari.

§ 3.

Periodologiam Platonicam campum esse, in quo non satis possis vires tentare, quis est qui neget? Hoc igitur capite secuti Naegelsbachium harum rerum auctorem ac magistrum primum *periodi anaphoram* deinde *periodi palindromiam* e Platone disquiramus. Antequam autem negotium adgrediamur, quid sit periodi anaphora e Naegelsbachio discendum est., qui, ut rem definiat, his verbis utitur (in libro de stilo lat. ed. II. p. 467): Wir verstehen unter derselben wie gesagt nicht blos die bekannte Wiederholung desselben Wortes am Anfang mehrerer Sätze, sondern hier vornehmlich die Wiederkehr derselben Wortfolge entweder in dem nämlichen Satze oder in verschiedenen: Tum addit de usu huius collocationis verborum haec (p. 470): Diese Form anaphorischer Wortstellung, in welchen sich abermal das den alten Sprachen eigenthümliche Uebergewicht des plastischen über das einseitig logische Princip der Wortfolge bemerklich macht, findet sich schon bei Homer; vgl. meine Anmerk. zu Il. α, 284, ingleichen bei Hesiod. Theog. 793: ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολείψας ἐπομόσσῃ ἀθανάτων, d. i. ὅς κεν ἀθανάτων τὴν (ταύτην h. e. Στύγα) ἀπολείψας (von ἀπολείβειν) ἐπομόσσῃ ἐπίορκον, endlich auch und gar nicht selten in der attischen Prosa. Vgl. Plat. Soph. 251 D. ἄλλο ἄλλῳ μηδὲν μηδενί. Rep. VII. 515 C. σκόπει — αὐτῶν λύσιν τε καὶ ἴασιν τῶν τε δεσμῶν καὶ τῆς ἀφροσύνης. ib. 516 E. οὕτως — οἶμαι πᾶν μᾶλλον

πεπονθέναι ἂν δέξασθαι ἢ ζῆν ἐκείνως, d. i. πᾶν πεπονθέναι μᾶλλον ἂν δέξασθαι."

Hactenus Naegelsbachius. Equidem addo haec exempla: Apol. 37 D. καλὸς ἄν μοι ὁ βίος εἴη ἐξελθόντι τηλικῷδε ἀνθρώπῳ ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλιν πόλεως ἀμειβομένῳ καὶ ἐξελαυνομένῳ ζῆν. ibid. 34 A. ἀλλὰ τούτου πᾶν τοὐναντίον εὑρήσετε ὦ ἄνδρες πάντας ἐμοὶ βοηθεῖν ἑτοίμους τῷ διαφθείροντι, τῷ κακὰ ἐργαζομένῳ τοὺς οἰκείους αὐτῶν, ὥς φασι Μέλητος καὶ Ἄνυτος. ibid. 25 D. τοσοῦτον σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ τηλικούτου ὄντος τηλικόσδε ὤν. Phileb. 57 B. σκοπῶν ἆρά ἐστί τις ἑτέρας ἄλλη καθαρωτέρα ἐπιστήμης ἐπιστήμη, καθάπερ ἡδονῆς ἡδονή. Cratyl. 383 A. (Κρατύλος φησίν) ὀρθότητά τινα τῶν ὀνομάτων πεφυκέναι καὶ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις τὴν αὐτὴν ἅπασιν. ibid. 414 D. πολλὴ εὐπορία ἔσται καὶ πᾶν ἂν παντί τις ὄνομα προσαρμόσειεν. Theaet. 172 B. λόγος δὲ ἡμᾶς ὦ Θεόδωρε ἐκ λόγου μείζων ἐξ ἐλάττονος καταλαμβάνει. ibid. 183 E. συμπροσέμιξα τῷ ἀνδρὶ πάνυ νέος πάνυ πρεσβύτῃ. Phaedr. 277 E. μεγάλης ἄξιον σπουδῆς λόγον. Politic. 271 D. τότε αὐτῆς πρῶτον τῆς κυκλήσεως ἦρχεν ἐπιμελούμενος ὅλης ὁ θεός. Rep. 8. 549 C. γίγνεται δέ γ' εἶπον οὗτος ὧδέ πως . ἐνίοτε πατρὸς ἀγαθοῦ ὢν νέος ἐν πόλει οἰκοῦντος οὐκ εὖ πολιτευομένῃ. ibid. 8. 559 E. ἡ πόλις μετέβαλλε βοηθησάσης τῷ ἑτέρῳ μέρει ξυμμαχίας ἔξωθεν ὁμοίας ὁμοίῳ. ibid. 10. 597 D. βουλόμενος εἶναι ὄντως κλίνης ποιητὴς ὄντως οὔσης. Euthyd. 299 E. χρυσίον ἐν τοῖς κρανίοις ἔχουσι πολὺ τοῖς ἑαυτῶν. Legg. I. 626 D. νῦν δὴ ὑφ' ἡμῶν ὀρθῶς ἐρρήθη τὸ πολεμίους εἶναι πάντας πᾶσι δημοσίᾳ τε καὶ ἰδίᾳ ἑκάστους αὐτοὺς σφίσιν αὐτοῖς. Apol. 32 C. οἷα δὴ καὶ ἄλλοις ἐκεῖνοι πολλοῖς πολλὰ προσέταττον. Phaedo. 93 D. Ἀλλὰ προωμολόγηται ἔφη μηδὲν μᾶλλον μηδ' ἧττον ἑτέραν ἑτέρας ψυχὴν ψυχῆς εἶναι. Lys. 214 D. τοῦτο τοίνυν αἰνίττονται οἱ τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φίλον λέγοντες ὡς ὁ ἀγαθὸς τῷ ἀγαθῷ μόνος μόνῳ φίλος. ibid. 216 E. τῷ ἀγαθῷ ἄρα τὸ μήτε ἀγαθὸν μήτε κακὸν μόνῳ μόνον συμβαίνει γίγνεσθαι φίλον. Hipp. mai. 299 D. ἆρ' οὖν φήσει ἡδὺ ἡδέος ὁτιοῦν ὁτουοῦν διαφέρει τούτῳ τῷ ἡδὺ εἶναι. Divino Cobeti ingenio effectum est ut prolatis exemplis etiam hoc accederet: Euthyd. 295 E. σὺ γάρ, inquit Socrates, πάντως που κάλλιον ἐπίστασαι διαλέγεσθαι ἢ ἐγὼ τέχνην ἔχων ἰδιώτου ἀνθρώπου. Haec verba nullam habent interpretationem quae probari possit. Quum enim ἰδιώτης hoc loco appareat esse idem quod τέχνην οὐκ ἔχων, nonne cum Cobeto mirabimur Platonem quasi dicentem τέχνην ἔχων τέχνην οὐκ ἔχοντος? Cur Plato non dixit ἰδιώτης ὤν? Quo verborum tam molestas ambages? Ne multa; hic nemo dubitare potest quin τέχνην ἔχων ad Euthydemum, ἰδιώτου ἀνθρώπου ad Socratem spectet. Qualis igitur medela loco ad-

hibenda est? Audiamus Cobetum (Mnem. vol. 9 (1860) p. 363 cll. Nov. Lect. p. 734): Apparet, inquit, ἰδιώτου ἀνθρώπου ita suspensum esse ex adverbio κάλλιον, ut praecesserit οὐ ἐμοῦ. Ultro igitur emicat haec emendatio: σὺ γὰρ πάντως ἐμοῦ κάλλιον ἐπίστασαι διαλέγεσθαι τέχνην ἔχων ἰδιώτου ἀνθρώπου et si unquam antea nunc interpolatorem ἄφυκτον ἔχομεν, qui ante saeculum nonum quum ΠΑΝΤΩΣ ΕΜΟΥ in πάντως που abiisset, stulte de suo ἢ ἐγὼ interposuit et sic se nihil intelligere ostendit." Cobetus praeter Plat. Apol. 25 B. etiam haec exempla indicavit: Rep. Lac. X, 4 ἰδιῶται ἰδιωτιῶν διαφέρουσιν ἀρετῇ ἀσκοῦντες ἀμελούντων, (articulum removit Cob.) Herod. IV. 157. αἰ τὺ ἐμεῦ Λιβύαν μηλότροφον οἶδας ἄμεινον | μὴ ἐλθὼν ἐλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίαν σευ, quibus velim addantur haec: Xen. Cyrop. V. 3. 33 πῶς δ'ἂν ἀντιβλέψαι τις ἡμῶν δύναιτο Γαδάτᾳ, εἰ ἡττῴμεθα αὐτοῦ εὖ ποιοῦντος τοσοῦτοι ὄντες ἑνὸς ἀνδρὸς καὶ τούτου οὕτω διακειμένου, ubi Bornemannus recte εὖ ποιοῦντες corrèxit. Euripid. Hippol. 631 γέγηθε κόσμον περιτιθεὶς ἀγάλματι | καλὸν κακίστῳ.

Sed orationem convertamus ad rem alteram de qua nobis proposuimus loqui, ad *periodi palindromiam*. Ea tum locum habet, si unde digressa est eo regreditur oratio cf. Naegelsbach. Il. Exc. XIII. p. 264 adnot. ad Il. α 138 et haec exempla Platonica: Rp. 8. 547 B. Στάσεως ἦν δ'ἐγὼ γενομένης εἱλκέτην ἄρα ἑκατέρω τὼ γένει τὸ μὲν σιδηροῦν καὶ χαλκοῦν ἐπὶ χρηματισμὸν καὶ γῆς κτῆσιν καὶ οἰκίας χρυσίου τε καὶ ἀργύρου, τὼ δ'αὖ, τὸ χρυσοῦν τε καὶ ἀργυροῦν, ἅτε οὐ πενομένω ἀλλὰ φύσει ὄντε πλουσίω τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἀρχαίαν κατάστασιν ἠγέτην. Cratyl. 404 B. καὶ τό γε ὄνομα ὁ Ἅιδης ὦ Ἑρμόγενες πολλοῦ δεῖ ἀπὸ τοῦ ἀειδοῦς ἐπωνομάσθαι, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ πάντα τὰ καλὰ ἀεὶ εἰδέναι ἀπὸ τούτου ὑπὸ τοῦ νομοθέτου Ἅιδης ἐκλήθη. Praeterea haec collegi exempla: Lys. 209 B. οὐκοῦν ἔξεστί σοι ἐνταῦθ' ὅτι ἂν βούλῃ πρῶτον τῶν γραμμάτων γράφειν καὶ ὅτι ἂν δεύτερον. καὶ ἀναγιγνώσκειν ὡσαύτως ἔξεστι. Prot. 314 A. σιτία καὶ ποτὰ πριάμενον παρὰ τοῦ καπήλου ἔξεστιν ἐν ἄλλοις ἀγγείοις ἀποφέρειν καὶ πρὶν δέξασθαι αὐτὰ εἰς τὸ σῶμα πιόντα ἢ φαγόντα, καταθέμενον ἔξεστι συμβουλεύσασθαι. Crito 54 B. οὔτε γὰρ ἐνθάδε σοι φαίνεται ταῦτα πράττοντι ἄμεινον εἶναι οὐδὲ δικαιότερον οὐδὲ ὁσιώτερον οὐδὲ ἄλλῳ τῶν σῶν οὐδενί, οὔτε ἐκεῖσε ἀφικομένῳ ἄμεινον ἔσται. Meno 72 B. ἀτάρ ὦ Μένων κατὰ ταύτην τὴν εἰκόνα τὴν περὶ τὰ σμήνη, εἴ μου ἐρομένου μελίττης περὶ οὐσίας ὅτι ποτ' ἔστι, πολλὰς καὶ παντοδαπὰς ἔλεγες αὐτὰς εἶναι, τί ἂν ἀπεκρίνω μοι, εἴ σε ἠρόμην. Charm. 164 E. καὶ λέγει πρὸς τὸν ἀεὶ

εἰσιόντα οὐκ ἄλλο τι ἢ σωφρόνει φησίν. Imprimis in verbis aliorum afferendis Plato hanc periodi palindromiam frequentat cf. Protag. 345 C. ταῦτά τε οὖν πάντα πρὸς τὸν Πιττακὸν εἴρηται καὶ τὰ ἐπιόντα γε τοῦ ᾄσματος ἔτι μᾶλλον δηλοῖ. φησὶ γάρ· Τοὔνεκεν — χθονός· ἔπειθ' ὑμῖν εὑρὼν ἀπαγγελέω, φησίν. Gorg. 484 B. οὗτος (sc. ὁ νόμος) δὲ δή, φησίν, ἄγει δικαιῶν τὸ βιαιότατον ὑπερτάτᾳ χειρί — ἀπριάτας — λέγει οὕτω πως. — Palindromiae ignoratione non raro deceptos esse interpretes his duobus exemplis demonstratur. Euthyd. 296 D. δῆλον ὅτι καὶ παῖς ὢν ἠπίστω καὶ ὅτ' ἐγίγνου καὶ ὅτ' ἐφύου καὶ πρὶν αὐτὸς γενέσθαι καὶ πρὶν οὐρανὸν καὶ γῆν γενέσθαι, ἠπίστω ἅπαντα εἴπερ ἀεὶ ἐπίστασαι. Ex hoc loco Badhamus prius ἠπίστω eliminare vult: ἠπίστω, inquit (Add. in Euthyd. p. 83), molestae iterationis vitandae causa expellendum censeo. At tum debuit etiam verbo γενέσθαι iterato offendi, quod egregie Heindorfius his verbis defendit: „Posterius hoc γενέσθαι quod abesse poterat, commode tamen in hoc dicentis affectu iteratur." Et quamquam de verbo ἠπίστω iterato idem potest dici, tamen huius repetitionis haud scio an potius haec causa sit afferenda, quod scriptor cum id ageret ut verbi ἠπίστω fines dilataret hoc verbum semel positum non idoneum esse iudicavit tam multis quasi oneribus portandis ideoque hoc verbum unde digressa erat oratio repetivit. Alter locus, in quo palindromia neglecta Badhamum in errorem induxit extat in Euthyd. p. 299 C. οὐκοῦν ἔφη καὶ ἐν τῷ πολέμῳ ἐπειδὴ ἀγαθόν ἐστιν ὅπλα ἔχειν, ὡς πλεῖστα δεῖ ἔχειν δόρατά τε καὶ ἀσπίδας, ἐπειδήπερ ἀγαθόν ἐστιν; His extremis verbis ἐπειδήπερ ἀγαθόν ἐστιν cum praecedant ἐπειδὴ ἀγαθόν ἐστιν offensus Badhamus non dubitavit hanc coniecturam proponere: οὐκοῦν ἔφη καὶ ἐν τῷ πολέμῳ ἐπειδήπερ ἀγαθόν ἐστιν ὅπλα ἔχειν, ὡς πλεῖστα δεῖ ἔχειν δόρατά τε καὶ ἀσπίδας; Sed cf. simile exemplum Apol. 27 D. Οὐκοῦν εἴπερ δαίμονας ἡγοῦμαι, ὡς σὺ φῄς, εἰ μὲν θεοί τινές εἰσιν οἱ δαίμονες, τοῦτ' ἂν εἴη ὃ ἐγώ φημί σε αἰνίττεσθαι καὶ χαριεντίζεσθαι θεοὺς οὐχ ἡγούμενον φάναι ἐμὲ θεοὺς αὖ ἡγεῖσθαι πάλιν, ἐπειδήπερ γε δαίμομας ἡγοῦμαι. Etiam interrogatio habet palindromiam suam; nam si is qui interrogantis partibus fungitur, interrogationem propositam pluribus verbis subsequentibus dilucidare debet, eius verba prima ut audientis memoriae subveniat, repetere solet. Cf. Meno 71 B. ἢ δοκεῖ σοι οἷόν τε εἶναι ὅστις Μένωνα μὴ γιγνώσκει τὸ παράπαν ὅστις ἐστί, τοῦτον εἰδέναι εἴτε καλὸς εἴτε πλούσιος εἴτε καὶ γενναῖός ἐστιν εἴτε καὶ τἀναντία τούτων; δοκεῖ σοι οἷόν τ' εἶναι; Euthyd. p. 271 τίς ἦν ὦ Σώκρατες ᾧ χθὲς ἐν Λυκείῳ διελέγου; ἦ πολὺς ὑμᾶς ὄχλος περιειστήκει — τίς ἦν; Meno, 93 B. ἢ οὐκ ἀκήκοας ὅτι Θεμιστοκλῆς Κλεόφαντον τὸν υἱὸν ἱππέα μὲν ἐδιδάξατο ἀγα-

θόν; ἐπέμενε γοῦν — ἢ ταῦτα οὐκ ἀκήκοας τῶν πρεσβυτέρων; cf. 90 C.

§ 4.

Legentibus Euthyd. 303 C. ὦ μακάριοι σφῶ τῆς θαυμαστῆς φύσεως, οἳ τοσοῦτον πρᾶγμα οὕτω ταχὺ καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἐξειργάσθον offensioni nobis sunt verba οὕτω ταχὺ καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ. Nam cum ταχὺ idem quod ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ significet, recte dubitaveris an hic καὶ genuinum sit. Constat enim inter omnes similis significationis adverbia (vel nomina quae adverbiorum loco usurpantur) non raro ad vim notionis augendam (cf. Autenrieth ad Naegelsbachii Il. I, 99) ita copulari, ut coniunctio καὶ omittatur. Quod si fit, grammatici dicunt adverbia ἐκ παραλλήλου poni. Cf. exemplum nostro simillimum Euthyd. p. 304 A. ὡς ταχὺ ὑμᾶς ἐκ τοῦ παραχρῆμα μιμεῖσθαι οἷός τ' ἦν. Quod quum ita sit, loco supra indicato particulam καί, utpote fraude librariorum invectam, in qua miror Schleiermacherum et Cousinium solos haesisse, quorum ille falsa vertit „so leicht und in so weniger Zeit", hic: quel admirable talent d'achever une affaire si difficile en si peu de temps, delendam censeo. Hac de figura, cui grammatici nomen σχῆμα ἐκ παραλλήλου indiderunt, quamquam multi multa exposuerunt, cf. Stallb. ad Legg. III. 701 D. Ast. ad Legg. I. 629 A. Engelhardt ad Dial. sel. p. 22. Lübker, Grammatische Studien p. 95, Fabri-Heerwagen ad Liv. 21. 63. 9. Seyffert ad Lael. p. 282, cum Platonicus usus hoc in genere mihi non satis exploratus esse videatur, e Platone exempla congerere congestaque in ordinem redigere atque illustrare haud inutile duxi.

Saepissime adverbia ad tempus spectantia ἐκ παραλλήλου collocantur. 1) Legg. IX. 867 A. ὁ μὲν τὸν θυμὸν φυλάττων καὶ οὐκ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἐξαίφνης ἀλλὰ μετὰ ἐπιβουλῆς ὕστερον χρόνῳ τιμωρούμενος ἑκουσίῳ ἔοικεν, ὁ δὲ ἀταμιεύτως ταῖς ὀργαῖς καὶ ἐκ τοῦ παραχρῆμα εὐθὺς χρώμενος ἀπροβουλεύτως ὅμοιος μὲν ἀκουσίῳ, ἔστι δὲ οὐδ' οὗτος αὖ παντάπασιν ἀκούσιος, ἀλλ' εἰκὼν ἀκουσίου, ubi velim notes dictionis varietatem. Dem. de f. leg. § 42 ταῦτα τοίνυν καὶ πόλλ' ἕτερ' ἐνῆν παραχρῆμα τότ' εὐθὺς ἐξελέγχειν καὶ διδάσκειν ὑμᾶς. Cobetus quidem copulationem εὐθὺς παραχρῆμα impugnare studet. Scribit enim Nov. Lect. p. 731: παραχρῆμα Atticum et vetus est, εὐθὺς et εὐθέως remanserunt in usu. Itaque sicubi haec coniuncta esse video, suspicio subit animum vocabulo antiquo et obsoleto adscriptum esse serius illud quo omnes tum utebantur. Et similia leguntur in Mnemosyne. vol. IX (1860) p. 440: „ubi παραχρῆμα legitur, Graeculi εὐθὺς vel εὐθέως adscribunt, namque quid

esset παραχρῆμα, illis temporibus vulgo ignorabatur." At hoc non recte dixit Cobetus, nam etiam ἐξαίφνης, ταχύ verbo παραχρῆμα adiungitur. Atque universa sententia Cobeti falsa est; nam res non in vocabulo παραχρῆμα solo sita est, quod sane videtur linguae tantum quotidianae proprium fuisse cf. Lübker l. c. p. 95. Sed hic id agitur, ut primum exquiras, num εὐθὺς παραχρῆμα omnino queat dici. Quod ubi negaveris, tum demum licebit de interpolatione cogitare. Sed εὐθὺς παραχρῆμα dici posse, nonne iam germanicum illud sogleich auf der Stelle demonstrat?

2) Etiam ad notionèm *„semper"* exprimendam saepe adverbiorum copulationes adhibentur. Phileb. 36 E. θαῦμα γὰρ ἐμέ γ' ἔχει διὰ τέλους ἀεὶ περὶ τὰ αὐτὰ ἃ νῦν δὴ προὐθέμεθα ἀπορήματα. Tim. 38 C. ὁ δ' αὖ διὰ τέλους τὸν ἅπαντα χρόνον γεγονώς τε καὶ ὢν καὶ ἐσόμενος. Lysias 21, 19 διὰ τέλους τὸν πάντα χρόνον cf. Scheibe Lect. Lysiac. p. 368 et Rauchenstein in censura commentationis P. R. Mülleri „de emendandis aliquot locis in orat. Lys." (Fleckeisen, Annal. Vol. 81 (1860) p. 327.) Legg. II. 664 A. ἀεὶ διὰ βίου παντός cll. Xen. Cyrop. 8. 2. 1 διὰ παντὸς ἀεὶ τοῦ χρόνου. Hertlinius Fleckeis. Annal. Vol. 95 (1867) haec exempla attulit: Thuc. 4. 66. 1. ἀεὶ κατ' ἔτος ἕκαστον, ibid. II. 85. 3 καθ' ἡμέραν ἑκάστην ἀεί. Xen. Hell. 1. 4. 15. Soph. Oed. Col. 682 κατ' ἦμαρ ἀεί, quibus velim addatur καθ' ἡμέραν ἀεὶ in fragmento Sophoclis apud Cobetum Mnem. 9 (1860) p. 96. — Legg. VII. 807 E. σχεδὸν ἀρξάμενον ἐξ ἕω μέχρι τῆς ἑτέρας ἀεὶ ξυνεχῶς ἕω τε καὶ ἡλίου ἀνατολῆς. Fortasse etiam huc referendum est: Apol. 28. B. ἐμοῦ γὰρ πολλοὶ κατήγοροι γεγόνασι πρὸς ὑμᾶς καὶ πάλαι πολλὰ ἤδη ἔτη καὶ οὐδὲν ἀληθὲς λέγοντες. De copulatione ἑκάστοτε τὰ πολλά, cf. Hertlinium in Coniect. ad. scr. graec. Wertheim 1862 p. 23 N. — 3) ἔπειτα μετὰ τοῦτο cf. Euthyphr. 3 A. ἔπειτα μετὰ τοῦτο δῆλον ὅτι τῶν πρεσβυτέρων ἐπιμεληθεὶς πλείστων καὶ μεγίστων ἀγαθῶν αἴτιος τῇ πόλει γενήσεται. Thuc. II. 9. 1. ἔπειτα ὕστερον cum adnot. Krügeri.

Aliorum adverbiorum hae copulationes apud Platonem reperiuntur 1) ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι, cf. Phaedo 66 C. φλυαρίας ἐμπίπλησιν ἡμᾶς πολλῆς ὥστε τὸ λεγόμενον ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονῆσαι ἡμῖν ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐδέν. Quae huc exempla attulit Heindorfius, eorum vereor ne hoc unum in rem quadret: Lach. 183 D. τοῦτον τὸν Στησίλεων ὃν ὑμεῖς μετ' ἐμοῦ ἐν τοσούτῳ ὄχλῳ ἐθεάσασθε ἐπιδεικνύμενον καὶ τὰ μεγάλα περὶ αὐτοῦ λέγοντα ἃ ἔλεγεν ἑτέρωθι ἐγὼ κάλλιον ἐθεασάμην ἐν τῇ ἀληθείᾳ ὡς ἀληθῶς ἐπιδεικνύμενον quocum potest apte comparari Arist. Thesm. 830 πόλλ' ἂν αἱ γυναῖκες ἡμεῖς ἐν δίκῃ μεμψαίμεθ' ἂν | τοῖσιν ἀνδράσιν δικαίως. Nam alter locus Rep. I. p. 347

D. ὁ τῷ ὄντι ἀληθινὸς ἄρχων οὐ πέφυκε τὸ αὑτῷ ξυμφέρον σκοπεῖσθαι ἀλλὰ τὸ τῷ ἀρχομένῳ si inde ὁ, quod „codd. mss. Bekkeri et Schneideri omnes" omittunt, expuleris et cum Richtero (Fleckeisen Annal. Vol. 95 (1867) p. 141) ἀληθινὸς scripseris, quia tum τῷ ὄντι ad πέφυκεν pertinet, nullam iam habebit adverbiorum copulationem. 2) Crito 46 D. νῦν δὲ κατάδηλος ἄρα ἐγένετο, ὅτι ἄλλως ἕνεκα λόγου ἐλέγετο ad quem locum Stallb. adnotavit: „ἄλλως i. e. temere, sine ratione explicatur formula ἕνεκα λόγου, dicis caussa." Similes sunt hi loci: Lach. 196 B. νῦν δὲ τί ἂν τις ἐν ξυνουσίᾳ τοιᾷδε μάτην κενοῖς λόγοις αὐτὸς αὑτὸν κοσμοῖ. Apol. 17 B. ἀλλ' ἀκούσεσθε εἰκῇ λεγόμενα τοῖς ἐπιτυχοῦσιν ὀνόμασιν. Arist. Ran. 732. οἷσιν ἡ πόλις πρὸ τοῦ οὐδὲ φαρμακοῖσιν εἰκῇ ῥᾳδίως ἐχρήσατ' ἄν. cf. Fritzsche ad Aristoph. Thesm. 830 p. 322. 3) Saepe reperitur ἴσως τάχα vel τάχα ἴσως cuius copulationis exempla indicavit Heindorfius ad Euthyd. p. 272 C. cf. Soph. 247 D. τάχ' οὖν ἴσως ἂν ἀποροῖεν. Politic. 264 C. τάχ' ἂν ἴσως εἴης ᾐσθημένος. Tim. 28 E. ἴσως τάχ' ἂν — τῆς ἀξίας τύχοι διηγήσεως. Legg. 744 A. τάχ' ἂν ἴσως. Harum particularum discrimen statuunt interpretes ut Stallb. ad Legg. I. 629 A. „τάχα est forsitan, fortasse, ἴσως autem opinor, puto" et Shilleto ad Dem. de f. leg. § 147 p. 80 in adnot. critica: „Plerumque τάχ' ἄν, τάχα που, τάχ' ἴσως coniungunt Graeci quando τάχα fortasse valet." 4) παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατόν. Legg. I. 646 A. χρὴ γεύεσθαι καὶ μὴ φεύγειν παντὶ σθένει κατὰ τὸ δύνατόν. Dem. 3. 6. εἰ γὰρ μὴ βοηθήσετε παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατόν, θεάσασθ' ὃν τρόπον ὑμεῖς ἐστρατηγηκότες πάντ' ἔσεσθε ὑπὲρ Φιλίππου cf. Westermanni adnot. Comparari potest Rep. VI. 499 A. ξυντεταμένως ἐκ παντὸς τρόπου. cf. Rehdantz ad (Dem.) 10, 59 p. 306. 5) Saepissime occurrunt πάλιν αὖθις, αὖ πάλιν et similia. Tim. 32 A. καὶ πάλιν αὖθις. Criti. 116 A. Tim. 78 B. αὖ πάλιν. ibid. 73 C. πάλιν δὲ εἰς πῦρ αὖθις. ibid. 74 C. πάλιν αὖ. Memoratu dignus est hic locus: Arist. Nub. 975 εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις. 6) Maxime autem memorabile est σχῆμα ἐκ παραλλήλου praepositionibus, quae nihil nisi adverbia sunt, formatum, quod tamen, ni fallor, sola coniunctione praepositionum ἀπὸ — ἕνεκα (in ἀπὸ βοῆς ἕνεκα) et praepositionum ἕνεκα et χάριν continetur, cf. Thuc. VIII. 92. 9 καὶ ὁ μὲν Θηραμένης ἐλθὼν ἐς τὸν Πειραιᾶ ὅσον καὶ ἀπὸ βοῆς ἕνεκα ὠργίζετο. Xen. Hell. II. 4. 31 ἐπεὶ δ' οὐκ ἐπείθοντο, προσέβαλλεν ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκεν. Legg. III. 701 D. τίνος δὴ χάριν ἕνεκα ταῦτα ἐλέχθη; ad quem locum Boeckhius (In Plat. Min. p. 196) tum vera tum falsa adnotavit: Quod paullo post legitur τίνος δὴ χάριν ἕνεκα, Steph. Thes. L. Gr. T. IV. p. 349 B. ait esse σχῆμα παράλληλον. Sed videtur vir Graece doctissi-

mus vim eius figurae naturamque parum habuisse perspectam; alioquin non ita esset locutus. Et omnino accurata tractatio totius capitis in libris grammaticis desideratur adhuc. Illud autem cognovi nunquam iungi duas praepositiones ἐκ παραλλήλου nisi quarum alterutra possit absque casu scribi, ita ut adverbii teneat locum quod neque χάριν potest neque ἕνεκα. Itaque delendum alterutrum. Utrum autem sit inducendum, absque libris non licet diiudicare: multa enim possunt disputari in utramque partem." Sed alter locus est, qui copulationem praepositionum ἕνεκα et χάριν habet; Polit. 302 B. enim legitur οὐ μὴν ἀλλ' εἰς γε τὸ ὅλον ἴσως πάνθ' ἕνεκα τοῦ τοιούτου πάντες δρῶμεν χάριν. Hoc exemplum si contulerimus cum altero supra allato, ea nulla alia re nisi collocatione differre apparebit. Nam hic una praepositio substantivum antecedit, altera subsequitur, illic duae simul praepositiones substantivo praemissae sunt. Cum vero etiam in ἀπὸ βοῆς ἕνεκεν illa collocatio extet, fortasse putaveris praepositiones ἐκ παραλλήλου non posse poni nisi eae substantivo suo diremtae sunt. Quod iudicium quominus fiat certum firmumque, obstat locorum huius usus penuria.

§ 5.

Aristophanes et Plato cum illud dicendi genus quo Attici homines urbani utebantur, nobis repraesentent, ille comoediis, hic dialogis, alterum semper cum altero comparandum atque alterum saepe ex altero interpretandum esse apparet. Hic igitur mihi in animo est duas accuratiore persequi sermone locutiones, quae Platoni et Aristophani maxime propriae sunt, quarum una verbis φλυαρεῖς ληρεῖς etc. ἔχων, altera verbis τοῦτ' ἐκεῖνο continetur. De illa locutione disputarunt Teuffel. ad Nub. 131 Cobet. N. L. p. 6, Kock. ad Ran. 202. Ruhnken ad Tim. p. 257. Deuschle et Kratz ad Gorg. 490 E. Krüger 56, 8, 4. Madvig. § 176 not. b et c. En exempla apud Aristophanem et Platonem obvia: Ran. 512 ληρεῖς ἔχων, ibid. 524 οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων ὦ Ξανθία, ibid. 202 οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων. Av. 341 τοῦτο μὲν ληρεῖς ἔχων. Lys. 945 ληρεῖς ἔχων. Plat. Gorg. 490 E. φλυαρεῖς ἔχων. ibid. 497 A. ὅτι ἔχων ληρεῖς. Euthyd. 295 C. Οὐκ ἀποκρινεῖ ἔφη πρὸς ἃ ἂν ἀεὶ ὑπολαμβάνῃς, ὅτι ἔχων φλυαρεῖς καὶ ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος. Ex his exemplis hae observationes mihi eliciendae esse videntur: 1) Huius locutionis usus Platoni et Aristophani proprius demonstrat eam e quotidiano sermone desumptum fuisse, 2) locutio non potest adhiberi nisi in verbis ληρεῖν, φλυαρεῖν, παίζειν, 3) Horum verborum secundae tantum personae cum participio ἔχων coniunguntur. 4) Cum duobus tantum locis Platonicis participium ἔχων ver-

bum suum antegrediatur ceteris subsequatur, hanc collocationem qua ἔχων verbo postponitur, magis usitatam dices. Sed alter etiam usus cognatusque participii ἔχων in interrogatione pronomine τί instituta extat, quem haec exempla possunt dilucidare: Arist. Thesm. 852 τί κοικύλλεις ἔχων. Eccl. 853 τί γὰρ ἕστηκ' ἔχων ἐνταῦθα. ibid. 1151 τί δῆτα διατρίβεις ἔχων. Nub. 509 τί κυπτάζεις ἔχων; ibid. 131 τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι; Thesm. 473 τί ταῦτ' ἔχουσαι 'κεῖνον αἰτιώμεθα; Plato Phaedr. 236 E. τί δῆτα ἔχων στρέφει. His locis vides ἔχων conditionibus de quibus modo diximus non esse subiectum, sed cum omnibus omnium personarum verbis coniungi et modo verbum antegredi, modo subsequi. Hic autem usus nobis ansam praebet participium ἔχων explicandi; eius enim significatio hic aperta est τί ἔχων = in qua conditione, in quo statu versaris quod. Actio igitur ex agentis conditione ducitur. Quam interpretationem si adhibemus in locutionem ληρεῖς ἔχων, haec verba significare necesse est: nugaris cum in hac conditione verseris, cum sic te habeas vel ut uno verbo rem cum G. Hermanno declaremus, ληρεῖς ἔχων significat nugator es (cf. Naegelsbach stil. lat. § 54 ed. II.), ληρεῖς sine ἔχων nugaris.

Altera locutio quamquam a Platone et Aristophane saepissime frequentatur, tamen etiam alibi nobis occurrit legentibus veluti apud Euripidem. Sed frustra eam quaeri apud Aeschylum et Sophoclem quotidiani sermonis contemtores Kruegerus (gram. gr. II. 51, 7, 6) bene animadvertit eiusque rei hanc causam recte statuit, quod ea locutio familiare quiddam habeat, qua in re consentientem habet Bernhardy (synt. gr. p. 279). Huius locutionis usum ut cognoscamus, postquam eius vim explicavimus, varios quos ea emensa est gradus indagare atque ordine exponere necessarium est. Vis igitur copulatorum verborum τοῦτ ἐκεῖνο haec est, ut ἐκεῖνο rem antegressam aut omnibus notam indicet, τοῦτο autem eam nunc habere effectum declaret qua de re adeundi sunt Krüger. 51, 7, 4 qui haec exempla protulit Arist. Ach. 41, Euripid. Hec. 622, Orest. 804, Plato Symp. 223, A. Dem. Mid. § 59, Kühner § 629, Matthiae § 471, 11. Haec autem locutio hos habet usus: 1) ἐκεῖνο enuntiatione relativa accuratius definitur: Hipp. mai. 296 C. ἀλλ' ἄρα τοῦτ' ἦν ἐκεῖνο ὦ 'Ιππία ὃ ἐβούλετο ἡμῶν ἡ ψυχὴ εἰπεῖν. Arist. Ach. 41. τοῦτ' ἐκεῖν' οὐγὼ 'λεγον εἰς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὠστίζεται. Lucian. Anach. C. 18. τοῦτ' ἐκεῖνο ἦν ἄρα ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον τῶν 'Αθηναίων ὡς εἴητε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. (Theaet. 145 C. τοῦτ αὐτὸ τοίνυν ἐστιν ὃ ἀπορῶ). 2) ἐκεῖνο attributo vel apposito in clariore luce ponitur Symp. 223 A. ταῦτα ἐκεῖνα φάναι τὸν 'Αλκιβιάδην τὰ εἰωθότα · Σωκράτους παρόντος τῶν καλῶν μεταλαβεῖν ἀδύνατον ἄλλῳ. quocum conferri potest. Rep. I. 337 A. ὦ 'Ηρά-

κλεις ἔφη αὕτη ἐκείνη ἡ εἰωθυῖα εἰρωνεία Σωκράτους. — Phaedr. 226 C. ἦ τοῦτ᾽ ἐκεῖνό ἐστιν ἡ λόγων τέχνη ᾗ Θρασύμαχός τε καὶ οἱ ἄλλοι χρώμενοι σοφοὶ μὲν αὐτοὶ λέγειν γεγόνασιν ἄλλους τε ποιοῦσιν οἳ ἂν δωροφορεῖν αὐτοῖς ὡς βασιλεῦσιν ἐθέλωσιν cf. Nauck. Stud. Euripid. II. 145. 3) Pronominis ἐκεῖνο rationem illustrat insequens enuntiatio vinculo carens Charm. 166 B. τοῦτό ἐστιν ἐκεῖνο · ἐπ᾽ αὐτὸ ἥκεις ἐρευνῶν, Eurip. Hel. 622. τοῦτ᾽ ἔστ᾽ ἐκεῖνο · ξυμβεβᾶσιν οἱ λόγοι οἱ τῆσδ᾽ ἀληθεῖς · ὦ πόθεινος ἡμέρα ἥ σ᾽ εἰς ἐμὰς ἔδωκεν ὠλένας λαβεῖν, Arist. Ran. 318. τοῦτ᾽ ἔστ᾽ ἐκεῖν᾽ ὦ δέσποθ᾽, οἱ μεμυημένοι ἐνταῦθά που παίζουσιν οὓς ἔφραζε νῷν. Euripid. Med. 98. τόδ᾽ ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες . μήτηρ κινεῖ καρδίαν. Arist. Ach. 820. τοῦτ᾽ ἐκεῖνο, ἵκει πάλιν ὅθενπερ ἀρχὰ τῶν κακῶν ἁμῖν ἔφυ. Plat. Euthyd. 296 B. Τοῦτ᾽ ἐκεῖνο, ἔφη . ἥκει τὸ αὐτὸ παράφθεγμα. Arist. Ran. 1341 ἰὼ πόντιε δαῖμον, τοῦτ᾽ ἐκεῖν᾽ . ἰὼ ξύνοικοι, τάδε τέρα θεάσασθε · τὸν ἀλεκτρυόνα μου συναρπάσασα φρούδη Γλύκη. Cf. Vergil. Aen. 4. 675. „Hoc illud, germana, fuit. Me fraude petebas“ cum Reissigii adnotatione in Lect. lat. § 217. 4) locutionem omni explicatione nudam habes hoc loco: Phaedr. 241 D. τοῦτ᾽ ἐκεῖνο ὦ Φαῖδρε · οὐκέτι ἂν πέρα ἀκούσαις ἐμοῦ λέγοντος, ἀλλ᾽ἤδη σοι πέρας ἐχέτω ὁ λόγος. Hic enim formula ad orationem praecedentem referenda est „ad versum hunc quo disputationem finierat Socrates“. „Hoc illud est (interpretatur Heindorfius) quod ante dixeram, me dithyrambos propemodum loqui.“ 5) Maiorem nobis parit molestiam locutionis usus qualis extat his locis: Symp. 210 E. πρὸς τέλος ἤδη ἰὼν τῶν ἐρωτικῶν ἐξαίφνης κατόψεταί τι θαυμαστὸν τὴν φύσιν καλόν . τοῦτο ἐκεῖνο ὦ Σώκρατες οὗ δὴ ἕνεκεν καὶ οἱ ἔμπροσθεν πόνοι ἦσαν. Phaedr. 252 C. ὅμως δὲ ἥ γε αἰτία καὶ τὸ πάθος τῶν ἐρώντων τοῦτ᾽ ἐκεῖνο τυγχάνει ὄν. His locis si quid video, interpretes quidam persuaserunt sibi pronomina οὗτος et ἐκεῖνος inter se esse coniuncta ut αὐτὸς οὗτος, quod quamvis rarum sit, tamen e similitudine linguae latinae defensionem habere videtur, ubi *„hic ille“* item (quamvis etiam raro) conjuncta sunt cf. Tac. Ann. XIV. 22 „hunc illum nomine deum destinari credebant“, et interpretationem Haasii ad Reisigii lect. lat. Not. 378[b]. Sed etiam hic ἐκεῖνο ad antegressa, τοῦτο ad praesentia referendum est. Ibi τοῦτο ἐκεῖνο per se sunt accipienda, hic pro ἐστι aliud verbum habes simile significans cf. Arist. Pac. 289: νῦν τοῦτ᾽ ἐκεῖν᾽ ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος, ὅ δεφόμενός ποτ᾽ ᾖδε τῆς μεσημβρίας . Aristophanes etiam duplicem τοῦτο eodem sensu quo τοῦτ᾽ ἐκεῖνο adhibuit cf. Nub. 26. τοῦτ᾽ ἐστὶ τουτὶ τὸ κακὸν ὅ μ᾽ ἀπολώλεκεν. Pax. 64. τοῦτ᾽ ἐστὶ τουτὶ τὸ κακὸν αὔθ᾽ οὑγὼ ᾽λεγον. (Nub. 1052 ταῦτ᾽ ἐστιν αὔτ᾽ ἐκεῖνα, ἅ.)

§ 6.

De formulis iuris iurandi apud oratores Atticos Rehdantzius quidem orationibus Demosthenis a se editis commentationem subiunxit plenam praeclararum observationum (cf. etiam Frohberger Lys. Vol. I. app. p. 242 § 95), sed qui earum usum apud Platonem diligentius disquisiverit, novi neminem. Itaque exemplis Platonicis quae formulas iuris iurandi habent congestis, has leges tibi suppedito:

Formularum iuris iurandi quae affirmationi inserviunt apud Platonem frequentissimae sunt formulae νὴ Δία et νὴ τὸν Δία quarum illa rursum frequentior est quam haec; nam in 20 νὴ Δία cadere 8 νὴ τὸν Δία observavi (Rationem igitur habes 2,5 : 1). Earum usus est triplex: 1) Nude ponuntur ad assensum indicandum; Theaet. 178 E. νὴ Δία ὦ μέλε. Gorg. 448 A. νὴ Δία. Protag. 312 A. σὺ δέ ἦν δ'ἐγώ πρὸς θεῶν οὐκ ἂν αἰσχύνοιο εἰς τοὺς Ἕλληνας αὑτὸν σοφιστὴν παρέχων; Νὴ τὸν Δία ὦ Σώκρατες εἴπερ γε ἃ διανοοῦμαι χρὴ λέγειν. Non raro ἴσως accedit, quod affirmationem quasi mollit. Phaedr. 243 D. ἴσως νὴ Δί' ὦ Σώκρατες. Meno. 89 C. ἴσως νὴ Δία. Crat. 425 B. ἴσως νὴ Δί' ὦ Σώκρατες (Phaed. 102 A. νὴ Δία ὦ Φαίδων εἰκότως γε.) 2) Assensus indicandi causa etiam cum aliis verbis vel cum universa enuntiatione hae formulae ita apud Platonem coniunguntur, ut saepius subsequantur quam antecedant. Etiam hoc velim ex exemplis observetur non raro eas exaggerationi inservire. cf. Legg. VII. 821 C. νὴ τὸν Δία ὦ ξένε ἀληθὲς τοῦτο λέγεις. Phaedo 90 D. ubi praecedit οἰκτρὸν ἂν εἴη τὸ πάθος, respondetur νὴ τὸν Δία ἦν δ'ἐγὼ οἴκτρον δῆτα. ibid. 94 E. νὴ Δία ὦ Σώκρατες ἔμοιγε δοκεῖ. Theaet. 170 D. ἢ μυρίοι ἑκάστοτέ σοι μάχονται ἀντιδοξάζοντες. Θε. Νὴ τὸν Δία ὦ Σώκρατες, μάλα μυρίοι δῆτα, φησὶν Ὅμηρος. ibid. 148 C. σμικρόν τι οἴει εἶναι ἐξευρεῖν καὶ οὐ τῶν πάντῃ ἄκρων. Θε. νὴ τὸν Δί' ἔγωγε καὶ μάλα γε τῶν ἀκροτάτων. Euthyd. 292 E. νὴ τὸν Δία ὦ Σώκρατες εἰς πολλήν γε ἀπορίαν ὡς ἔοικεν ἀφίκεσθε. Phaedr. 263 D. εἰπὲ καὶ τόδε — εἰ ὡρισάμην ἔρωτα ἀρχόμενος τοῦ λόγου Φαι. Νὴ Δί' ἀμηχάνως γε ὡς σφόδρα. Phaed. 74 B. φῶμέν τι εἶναι ἢ μηδέν; Φῶμεν μέντοι νὴ Δί' ἔφη ὁ Σιμμίας θαυμαστῶς γε. Phaed. 73 D. καὶ ἄλλα που μυρία τοιαῦτ' ἂν εἴη. Μυρία μέντοι νὴ Δί' ἔφη ὁ Σιμμίας. ibid. 65 D. φαμέν τι εἶναι δίκαιον αὐτὸ ἢ οὐδέν; Φαμὲν μέντοι νὴ Δία. ibid. 106 D. παρὰ πάντων ἂν ὁμολογηθείη μηδέποτε ἀπόλλυσθαι. Παρὰ πάντων μέντοι νὴ Δία ἔφη ἀνθρώπων τέ γε καὶ ἔτι μᾶλλον ὡς ἐγῷμαι παρὰ θεῶν. ibid. 81 A. οὕτω φῶμεν ὦ Κέβης ἢ ἄλλως; Οὕτω νὴ Δί' ἔφη ὁ Κέβης. ibid. 68 B. οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη; —

Πολλή μέντοι νὴ Δία ἤ δ'ὅς. Crito 50 C. ταῦτα ἢ τί ἐροῦμεν; Ταῦτα νὴ Δί' ὦ Σώκρατες. Protag. 340 B. ταὐτόν σοι δοκεῖ εἶναι — ἢ ἄλλο; Ἄλλο νὴ Δί' ἔφη ὁ Πρόδικος. Rep. I. 332 A. ἄλλο δή τι ἢ τὸ τοιοῦτον ὡς ἔοικε λέγει Σιμωνίδης. Ἄλλο μέντοι νὴ Δί' ἔφη. Euthyphr. 4 B. οὐ γάρ οἶμαί γε τοῦ ἐπιτυχόντος — ἀλλὰ πόρρω που ἤδη σοφίας ἐλαύνοντος. Πόρρω μέντοι νὴ Δί' ὦ Σώκρατες. Prot. 355 C. ὑπὸ τίνος; φήσει. τοῦ ἀγαθοῦ φήσομεν νὴ Δία. cf. Theaet. 197 A. 3) Asseverandi causa illae formulae omnino unicuique sententiae affimativae possunt adiungi. Rep. I. 328 E. ἐγώ σοι νὴ τὸν Δία ἐρῶ. Theaet. 164 A. καὶ ἐγὼ νὴ τὸν Δία ὑποπτεύω. Apol. 35 D. μὴ οὖν ἀξιοῦτέ με ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τοιαῦτα δεῖν πρὸς ὑμᾶς πράττειν ἄλλως τε μέντοι νὴ Δία πάντως καὶ ἀσεβείας φεύγοντα. ibid. 39 C. φημὶ γὰρ τιμωρίαν ὑμῖν ἥξειν εὐθὺς μετὰ τὸν ἐμὸν θάνατον πολὺ χαλεπωτέραν νὴ Δί' ἢ οἵαν ἐμὲ ἀπεκτόνατε. Euthyd. 293 B. ἐπίδειξόν τοίνυν νὴ Δί' ἔφην ἐγὼ ἔχοντα. Cratyl. 431 E. ἴσως ἄρα νὴ Δί' ἔσται ὥσπερ ἐν ταῖς ἄλλαις τέχναις. ibid. 408 B. νὴ τὸν Δία εὖ ἄρα μοι δοκεῖ Κρατύλος λέγειν. Phaedo. 60 C. νὴ τὸν Δία ὦ Σώκρατες εὖ γ' ἐποίησας ἀναμνήσας με. ibid. 64 AB. νὴ τὸν Δία οὐ πάνυ γέ με νῦν δὴ γελασείοντα ἐποίησας γελάσαι. ibid. 96 E. νῦν δὲ δή ἔφη ὁ Κέβης τί σοι δοκεῖ περὶ αὐτῶν; Πόρρω που ἔφη νὴ Δί' ἐμὲ εἶναι. Protag. 340 E. καὶ ἐγὼ εἶπον. Νὴ τὸν Δία, εἰς καιρόν γε παρατετύχηκεν ἡμῖν ἐν τοῖς λόγοις Πρόδικος ὅδε. Euthyd. 305 C. ἀλλ' ἐπαΐειν αὐτόν φασι περὶ τοῦ πράγματος νὴ τὸν Δία κτλ.

Non tam saepe quam νὴ τὸν Δία et νὴ Δία (ratio 1 : 4) formula νὴ τοὺς θεούς ad sententiam confirmandam usurpatur. Quo in usu hae leges a Platone observatae esse videntur; primum a formula νὴ τοὺς θεούς semper sententia incipit; deinde formula fere recipit particulam γε, sed ita ut non violetur Porsoni praeceptum notissimum: „Post ius iurandum qualia sunt νὴ Δία, νὴ τὸν Δία, μὰ Δία, οὐ μὰ Δία, νὴ τὸν Ἀπόλλω et cetera huius modi numquam sequitur particula γέ nisi alio vocabulo interposito“ cf. Cobet N. L. p. 551 Kock ad Eq. 698. Lys. 205 B. νὴ τοὺς θεούς, ἔφη ὁ Κτήσιππος, πάνυ γε. Prot. 310 C. νὴ τοὺς θεούς, ἑσπέρας γε. Lach. 197 A. νὴ τοὺς θεοὺς καὶ εὖ γε λέγεις. Phaedo. 88 C. νὴ τοὺς θεούς ὦ Φαίδων συγγνώμην γε ἔχω ὑμῖν. Gorg. 491 A. νὴ τοὺς θεούς, ἀτεχνῶς γε ἀεὶ σκυτέας τε καὶ κναφέας — λέγων οὐδὲν παύει. Protag. 310 D. καὶ γελάσας, Νὴ τοὺς θεοὺς ἔφη ὦ Σώκρατες, ὅτι γε μόνος ἐστὶ σοφός, ἐμὲ δὲ οὐ ποιεῖ. Unus contrarius locus superest: Theaet. 155 C. καὶ νὴ τοὺς θεούς γε ὦ Σώκρατες ὑπερφυῶς ὡς θαυμάζω, unde γε eliminandum esse videtur. Accuratiore notitia digni sunt etiam hi loci: Euthyd. 298 E. καὶ ὁ Κτήσιππος γελάσας, Νὴ τοὺς

θεούς ἔφη. οὐ γὰρ δύναμαί σε, de quo usu velim conferas Legg. IV. 715 D. ναὶ μὰ Δί' ὦ ξένε· καθ' ἡλικίαν γὰρ ὀξὺ βλέπεις. Lys. 206 B. οὐ μὰ τὸν Δία, πολλὴ γὰρ ἂν ἀλογία εἴη. Rep. II. p. 374 E. μὰ Δία ἦν δ' ἐγώ οὐκ ἄρα φαῦλον πρᾶγμα ἠράμεθα. ibid. 376 D. μὰ Δία ἦν δ' ἐγώ οὐκ ἄρα ἀφετέον et Gorg. p. 481 C. νὴ τοὺς θεούς ἀλλ' ἐπιθυμῶ qui locus habet consimilem in eodem dialogo p. 463 D. μὰ τὸν Δία ὦ Σώκρατες ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲ αὐτὸς συνίημι ὅτι λέγεις.

Jus iurandum mulierum affirmans νὴ τὴν Ἥραν cum et apud Xenophontem et apud Platonem Socrati attribuatur, inde id eum frequentasse in his sermonibus concludendum est. cf. Breitenbach ad Xen. Comm. 1. 5. 5. Huius usus haec e Platone exempla enotavi: Gorg. 449 D. νὴ τὴν Ἥραν ὦ Γοργία ἄγαμαί γε τὰς ἀποκρίσεις ὅτι ἀποκρίνει ὡς οἷόν τε διὰ βραχυτάτων. Phaedr. 230 B. νὴ τὴν Ἥραν, καλή γε ἡ καταγωγή. Apol. 24 E. Εὖ γε νὴ τὴν Ἥραν λέγεις. Theaet. 154 D. Εὖ γε νὴ τὴν Ἥραν ὦ φίλε καὶ θείως. Lach. 181 A. Εὖ γε νὴ τὴν Ἥραν ὦ Σώκρατες ὅτι ὀρθοῖς τὸν πατέρα.

Aliud ius iurandum quo Socrates usus esse videtur, est νὴ τὸν κύνα de quo cf. hoc scholion ad Apol. 21 E. νὴ τὸν κύνα] Ῥαδαμάνθυος ὅρκος οὗτος ὁ κατὰ κυνὸς ἢ χηνὸς ἢ πλατάνου ἢ κριοῦ ἤ τινος ἄλλου τοιούτου.

οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων,
ἔπειτα χήν, θεοὺς δ' ἐσίγων,

Κρατῖνος Χείρωσι. κατὰ τούτων δὲ νόμος ὀμνύναι, ἵνα μὴ κατὰ θεῶν οἱ ὅρκοι γίγνωνται. τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ Σωκράτους ὅροι. Gorg. 469 C. νὴ τὸν κύνα, ἀμφιγνοῶ μέντοι. Charm. 172 E. νὴ τὸν κύνα ἔφην καὶ ἐμοί τοι δοκεῖ οὕτω. Cratyl. 411 B. καὶ μὴν νὴ τὸν κύνα δοκῶ γέ μοι οὐ κακῶς μαντεύεσθαι. Phaed. 98 E. ἐπεὶ νὴ τὸν κύνα πάλαι ἂν ταῦτα τὰ νεῦρά τε καὶ ὀστᾶ ἢ περὶ Μέγαρα ἢ Βοιωτοὺς ἦν. Rep. 3. 399 E. Καὶ νὴ τὸν κύνα λελήθαμέν γε. Phaedr. 228 B. εἰς περίπατον ᾔει ὡς μὲν ἐγὼ οἶμαι νὴ τὸν κύνα ἐξεπιστάμενος τὸν λόγον. Lys. 211 E. οἶμαι δὲ νὴ τὸν κύνα μᾶλλον. Accedit Apol. 22 A. καὶ νὴ τὸν κύνα ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. δεῖ γὰρ πρὸς ὑμᾶς τἀληθῆ λέγειν. ἦ μὴν ἐγὼ ἔπαθόν τι τοιοῦτον qui locus ideo valde memorabilis est, quod propter interpositam sententiam formulam νὴ τὸν κύνα formula ἦ μὴν excepit. (cf. Lehrs. Vers. Phaedri. p. 142.)

Prorsus singulare ius iurandum legimus Politic. 257 B. εὖ γε νὴ τὸν ἡμέτερον θεόν ὦ Σώκρατες τὸν Ἄμμωνα καὶ δικαίως, καὶ πάνυ μὲν οὖν μνημονικῶς ἐπέπληξάς μοι τὸ περὶ τοὺς λογισμοὺς ἁμάρτημα.

Particulae νή contraria est particula μά; illa enim est affirmantis, haec negantis. Sed adposita particula ναί negatio eximitur particulae μά veluti in ναὶ μὰ Δία. Hanc autem formulam quae raro tantum articulum accipit (11 : 1) Plato inprimis frequentasse videtur in responsionibus antegressa exaggerantibus, veluti Lys. 211 B. ναὶ μὰ Δία σφόδρα γε. Euthyd. 284 D. ναὶ μὰ Δία, σφόδρα γε. Hipp. min. 365 E. ναὶ μὰ Δία, λίαν γε. Rep. I. 339 E. ναὶ μὰ Δία, σαφέστατά γε. Euthyd. 291 A. ναὶ μὰ Δία ὦ Σώκρατες τῶν κρειττόνων μέντοι τις ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ πολύ γε. Gorg. 489 E. ἀλλὰ ναὶ μὰ Δία τούτους λέγω καὶ σφόδρα γε, ubi vides adverbia augentia. Simili modo πρός formulae accedit his duobus locis: Meno 90 E. ναὶ μὰ Δία ἔμοιγε καὶ ἀμαθία γε πρός. Gorg. 513 B. εἰ μέλλεις τι γνήσιον ἀπεργάζεσθαι εἰς φιλίαν τῷ Ἀθηναίων δήμῳ καὶ ναὶ μὰ Δία τῷ Πυριλάμπους γε πρός. Etiam universa enuntiatione gradatio illustratur cf. Euthyd. 279 C. ubi Socrates Cliniam qui se nullum memorabile bonum putat omisisse, his verbis adloquitur ναὶ μὰ Δία, κινδυνεύομέν γε τὸ μέγιστον τῶν ἀγαθῶν παραλιπεῖν. ibid. 307 B. ναὶ μὰ τὸν Δία, καὶ μάλα ἀληθῆ λέγεις. Lys. 207 E. ναὶ μὰ Δί' ἐμέ γε ὦ Σώκρατες καὶ μάλα γε πολλὰ κωλύουσιν. Singularis est formulae usus his locis duobus dialogi: Gorg. 473 E. ubi ea sola responsum efficitur, et 483 E. ubi eam mediae orationi interpositam habemus: οὗτοι κατὰ φύσιν ταῦτα πράττουσι καὶ ναὶ μὰ Δία κατὰ νόμον γε τὸν τῆς φύσεως.

Ut particulae νή et μά inter se sunt oppositae, ita ναὶ μά et οὐ μά; nam νή et ναὶ μά affirmationem indicant, μά et οὐ μά negationem. Atque ut in affirmatione ναὶ μὰ Δία, sic in negatione οὐ μὰ Δία saepissime usurpatur. Sed aliquod discrimen in usu harum inter se oppositarum formularum statuendum est, nam ναὶ μὰ Δία raro articulum recipit, οὐ μὰ Δία raro articulum abicit (ratio exemplorum cum articulo et sine articulo circ. 100 : 53). Praeterea has leges usus formulae οὐ μά habere videtur 1) ea responsum negans efficit. Meno. 83 B. οὐ μὰ Δία (cuius solitarii usus apud Platonem nullum aliud exemplum novi). Apol. 26 E. οὐ μέντοι μὰ Δί' οὐδ' ὁπωστιοῦν. 2) Enuntiatio formula adiuncta negationem fortem accipit. Euthyd. 295 C. οὐ τοίνυν μὰ Δία ἀποκρινοῦμαι πρὶν ἂν πύθωμαι. Meno. 92 B. οὐδὲ μὰ Δία ἔγωγε συγγέγονα πώποτε αὐτῶν οὐδενί. Rep. I. 370 A. οὐδέν ἦν δ'ἐγώ μὰ Δί' ἄτοπον. Apol. 17 B. ὑμεῖς δ'ἐμοῦ ἀκούσεσθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, οὐ μέντοι μὰ Δί' ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι κεκαλλιεπημένους γε λόγους. Hic vides formulam ad notionem λόγους pertinere. 3) Saepissime fit ut etsi formula iis quae neganda sunt praemissa est, tamen etiam negatio accedat. cf. Madvig. gr. gr. § 209 Not. 2 Krueger gr. gr. § 67, 11, 3. Lys. 213 C. οὐ μὰ τὸν Δία,

οὐ πάνυ εὐπορῶ ἔγωγε. Lach. 190 E. οὐ μὰ τὸν Δία ὦ Σώκρατες, οὐ χαλεπὸν εἰπεῖν. Theaet. 142 D. οὐ μὰ τὸν Δία, οὔκουν γε ἀπὸ στόματος. Rep. III. 390 C. Οὐ μὰ τὸν Δία ἦ δ'ὅς οὔ μοι φαίνεται ἐπιτήδειον. Legg. 814 B. Οὐ μὰ τὸν Δία ὦ ξένε, οὐδαμῶς εὔσχημον γίγνοιτ' ἄν. Meno 82. A. Οὐ μὰ τὸν Δία ὦ Σώκρατες οὐ πρὸς τοῦτο βλέψας εἶπον, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἔθους. Cratyl. 401 B. οὐ μὰ τὸν Δία οὐδὲ τοῦτο οἶμαι ῥᾴδιον εἶναι. Rep. II. 378 B. οὐ μὰ τὸν Δία ἦ δ'ὅς οὐδὲ αὐτῷ μοι δοκεῖ ἐπιτήδεια εἶναι λέγειν. Crito. 43 B. οὐ μὰ τὸν Δί' ὦ Σώκρατες οὐδ' ἂν αὐτὸς ἤθελον ἐν τοσαύτῃ τε ἀγρυπνίᾳ καὶ λύπῃ εἶναι. 4) Frequens est copulatio formulae cum ἀλλά quod, cum formula aliquid eorum quae praecesserunt negatum sit, rem veram apponit. Symp. p. 173 A. ἀλλὰ τίς σοι διηγεῖτο; ἦ αὐτὸς Σωκράτης; Οὐ μὰ τὸν Δία, ἦν δ'ἐγώ, ἀλλ' ὅσπερ Φοίνικι. Cratyl. p. 386 B. οὐ μὰ τὸν Δία ἀλλὰ πολλάκις δὴ αὐτὸ πέπονθα. Meno. 95 B. οὐ μὰ τὸν Δία ὦ Σώκρατες ἀλλὰ τοτὲ μὲν ἂν αὐτῶν ἀκούσαις ὡς διδακτόν, τοτὲ δὲ ὡς οὔ. Phaedr. 261 B. ἦ πῶς σὺ ταῦτ' ἀκήκοας; Οὐ μὰ τὸν Δί' οὐ παντάπασιν οὕτως ἀλλά. Theaet. 196 A. ἦ πάντες λέγουσί τε καὶ οἴονται δώδεκα αὐτὰ εἶναι; Οὐ μὰ τὸν Δία ἀλλὰ πολλοὶ δὴ καὶ ἕνδεκα. Rep. I. 350 E. καίτοι τί ἄλλο βούλει; Οὐδὲν μὰ Δία ἦν δ'ἐγώ ἀλλ' εἴπερ τοῦτο ποιήσεις, ποίει. ibid. 334 B. Οὐ μὰ τὸν Δί' ἔφη ἀλλ' οὐκέτι οἶδα ἔγωγε ὅτι ἔλεγον. τοῦτο μέντοι ἔμοιγε δοκεῖ ἔτι κ. τ. λ.

Saepius quam οὐ μὰ τὸν Δία apud Platonem legitur μὰ Δία. Hanc formulam plerumque negatio insequitur; nam sine ea haec pauca tantum exempla reperi: Euthyd. 292 A. ἴσως οὐ πάνυ γ'εὐπορεῖς. Μὰ τὸν Δία ὦ Σώκρατες Apol. 26 D. οὐδὲ ἥλιον οὐδὲ σελήνην ἄρα νομίζω θεοὺς εἶναι ὥσπερ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι; Μὰ Δί' ὦ ἄνδρες δικασταί· ἐπεὶ τὸν μὲν ἥλιον λίθον φησὶν εἶναι, τὴν δὲ σελήνην γῆν. Phileb. 36 A. πότερον ἀλγοῦνθ' ὅλως ἢ χαίροντα (φῶμεν); Μὰ Δί', ἀλλὰ διπλῇ τινὶ λύπῃ λυπούμενον. Euthyd. 293 C. ἀλλ' οὐκ ἀνάγκη σε ἔχει πάντα ἐπίστασθαι ἐπιστήμονά γε ὄντα; Μὰ Δί' ἔφην ἐγώ. Cum negatione vero plerumque responsio negativa hac formula formatur. Pronomen personale ut in responsione affirmanti, sic etiam hic saepe adiungitur veluti μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε quod legitur Charm. 173 D. 167 D. Lys. 208 E. Phaedo. 103 D. Euthyd. 293 C. Lach. 192 E. Symp. 202 C. Meno. 96 B. Euthyphro 13 C. (bis). Cratyl. p. 392, 409 E. Theaet. 162 C. 190 C. 207 D. 154 A. Rep. III. 386 B., 400 C. Rep. X. 608 D. Μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγε extat.: Lys. 207 E. Gorg. 511 C. Symp. 206 A. Cratyl. 428 A.: Μὰ Δί' οὐ σύ γε Cratyl. 393 B; μὰ Δί' ἦν δ'ἐγώ μὴ σύ γε Rep. I. 345 B; μὰ Δί' οὐδέ γε σὺ ἐξ ὧν ὡμολόγεις Gorg. 516 D. (Lach. 193 D. Καλῶς οὖν σοι δοκοῦμεν λέγειν; Μὰ τὸν Δί' ὦ Σώκρατες, ἐμοὶ μὲν οὔ.) Alia nomina accedunt in his

exemplis: Euthyd. 290 E. μὰ Δί' οὐ μέντοι. Gorg. 470 E. μὰ Δί' οὐ δῆτα. Meno. 93 E. ἴσως μὰ Δί' οὔ. Cratyl. 403 D. μὰ Δί' οὐδ' ὁπωστιοῦν (Rep. II. 375 B. μὰ Δία ἦ δ'ὅς οὐ ῥᾳδίως). Etiam ad universam enuntiationem negandam formula adhibetur cf. hosce locos Lys. 210 D. Μὰ Δία ἔφη ὦ Σώκρατες οὔ μοι δοκεῖ. Theaet. 207 E. μὰ Δί' οὐ τοίνυν ἀμνημονῶ οὐδέ γε πω ἡγοῦμαι. Lys. 204 A. μὰ Δία ἦν δ'ἐγώ οὐ φαυλός γε ἀνήρ, ἀλλ' ἱκανὸς σοφιστής. Lys. 208 A. οὐκ ἂν ἐῷέν σε ἀλλὰ διακωλύοιεν; Μὰ Δί' οὐ μέντοι ἄν ἔφη ἐῷεν. 208 D. καὶ ὅς γελάσας, Μὰ Δία ἔφη ὦ Σώκρατες οὐ μόνον γε διακωλύει ἀλλὰ καὶ τυπτοίμην ἂν εἰ ἁπτοίμην. Phileb. 34 E. Μὰ Δί' οὐ ῥᾴδιον ἴσως εἰπεῖν. Prot. 312 E. Μὰ Δί' ἔφη οὐκέτι ἔχω σοι λέγειν. Velim observes loquentem ad oppositionem indicandam non raro ἀλλὰ formulae praemittere cf. Lys. 216 C. Πῶς ἦ δ'ὅς λέγεις; Ἀλλὰ μὰ Δία ἦν δ'ἐγώ οὐκ οἶδα. Gorg. 503 B. ἀλλὰ μὰ Δί'οὐκ ἔχω ἔγωγέ σοι εἰπεῖν. 498 D. Ἀλλὰ μὰ Δί'οὐκ οἶδ' ὅτι λέγεις. Meno. 84 D. Ἀλλὰ μὰ τὸν Δία ὦ Σώκρατες ἔγωγε οὐκ οἶδα. Theaet. 181 E. ἀλλὰ μὰ Δί' ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν. 185 D. ἀλλὰ μὰ Δία ὦ Σώκρατες ἔγωγε οὐκ ἂν ἔχοιμι εἰπεῖν. ibid. 200 C. ἀλλὰ μὰ Δία ὦ Σώκρατες ἔγωγε οὐκ ἔχω τί χρὴ λέγειν. Rep. III. 400 A. ἀλλὰ μὰ Δί'ἔφη οὐκ ἔχω λέγειν. (Gorg. 463 DE. μὰ τὸν Δία ὦ Σώκρατες ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲ αὐτὸς συνίημι ὅτι λέγεις. Rep. I. 345 E. Μὰ Δί' οὐκ ἔφη ἀλλ' εὖ οἶδα). Ex his exemplis porro licet videre articulum formulae μὰ Δία perraro adponi.

Aliae minus usitatae formulae iurisiurandi sunt hae: 1) μὰ τὸν κύνα. Gorg. 482 B. εἰ τοῦτο ἐάσεις ἀνέλεγκτον, μὰ τὸν κύνα τὸν Αἰγυπτίων θεόν, οὔ σοι ὁμολογήσει Καλλικλῆς ὦ Καλλίκλεις, ἀλλὰ διαφωνήσει ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ. 461 B. ταῦτα οὖν ὅπῃ ποτὲ ἔχει, μὰ τὸν κύνα ὦ Γοργία οὐκ ὀλίγης συνουσίας ἐστὶν ὥστε ἱκανῶς διασκέψασθαι. 2) μὰ τὸν Ποσειδῶ. Symp. 214 D. μὰ τὸν Ποσειδῶ, μηδὲν λέγε πρὸς ταῦτα. 3) per iocum μὰ τὸν Ζῆθον. Gorg. 489 E. εἰρωνεύει ὦ Σώκρατες. Μὰ τὸν Ζῆθον ὦ Καλλίκλεις ᾧ σὺ χρώμενος πολλὰ νῦν δὴ εἰρωνεύου πρός με. 4) solemne iusiurandum extat Symp. 219 CD. εὖ γὰρ ἴστε μὰ θεούς, μὰ θεάς, οὐδὲν περιττότερον καταδεδαρθηκὼς ἀνέστην μετὰ Σωκράτους ἢ εἰ μετὰ πατρὸς καθηῦδον ἢ ἀδελφοῦ πρεσβυτέρου. 5) ellipsis iurisiurandi hoc loco extat: Gorg. 466 E. ἐγὼ οὔ φημι; φημὶ μὲν οὖν ἔγωγε Σω. Μὰ τὸν — οὐ σύ γε, ἐπεὶ τὸ μέγα δύνασθαι ἔφης ἀγαθὸν εἶναι τῷ δυναμένῳ. cf. scholion ad Aristoph. Ran. 1374 μὰ τὸν. ἐλλειπτικῶς ὀμνύει καὶ οὕτως ἔθος ἐστὶν ἀρχαίοις, ἐνίοτε μὴ προστιθέναι τὸν θεὸν εὐλαβείας χάριν. εἰώθασιν δὲ τοῖς τοιούτοις ὅρκοις χρῆσθαι ἐπευφημιζόμενοι ὥστε εἰπεῖν μὰ τόν, ὄνομα δὲ μηκέτι προσθεῖναι καὶ Πλάτωνα δὲ τῷ τοιούτῳ κεχρῆσθαι.

Platonem hic philosophum intellegi recte statuit Fritzsche in adnotatione ad hunc locum.

Restat ut frequentis commutationis particularum ναὶ et μὰ in libris manu scriptis mentionem faciamus. cf. Cobet N. L. p. 651. „Saepius scribae νὴ Δία et μὰ Δία aliud agentes inter se confuderunt.“ Cuius erroris hoc exemplum apud Platonem mihi deprehendisse videor. Socrates quaerit e Critone Euthyd. 305 B. πότερον τῶν ἀγωνίσασθαι δεινῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ῥήτωρ τις ἢ τῶν τοὺς τοιούτους εἰσπεμπόντων, ποιητὴς τῶν λόγων, οἷς οἱ ῥήτορες ἀγωνίζονται; Crito autem respondet Ἥκιστα νὴ τὸν Δία ῥήτωρ, οὐδὲ οἶμαι πώποτ' αὐτὸν ἐπὶ δικαστήριον ἀναβεβηκέναι. Cum igitur Crito oratorem eum fuisse neget, id quod tum ex adposito ἥκιστα tum ex adiuncta enuntiatione elucet, νὴ τὸν Δία hic locum habere nequit mutandumque est in μὰ τὸν Δία. Idem vitium Legg. XII. 965 E.

In commentationibus Platonicis (ann. 1868 editis) formulam πρὸς θεῶν similesque tractavimus vocativis additas; hic alios usus earum tangere necessarium est. Saepe imperativus tales formulas adsumit cf. Euthyphr. 5 C. νῦν οὖν πρὸς Διὸς λέγε μοι. 6 B. ἀλλά μοι εἰπὲ πρὸς Φιλίου. ibid. 13 E. εἰπὲ δὴ πρὸς Διός. Theaet. 161 A. ἀλλὰ πρὸς θεῶν εἰπέ. Phaedr. 234 E. εἰπὲ πρὸς Διὸς φιλίου. Gorg. 460 A. καὶ πρὸς Διός — ἀποκαλύψας εἰπέ. ibid. 500 B. καὶ πρὸς Φιλίου — μήτε αὐτὸς οἴου δεῖν πρὸς ἐμὲ παίζειν μήτε ἀποκρίνου. ibid. 519 E. εἰπὲ πρὸς Φιλίου. Euthyd. 273 D. καὶ πρὸς θεῶν εἴπετόν μοι. Legg. 720 E. φέρε δὴ πρὸς θεῶν. Phaed. 93 B. φέρε δή πρὸς Διός. Theaet. 209 A. φέρε δὴ πρὸς Δίος. Gorg. 514 D. φέρε πρὸς θεῶν. Sed formulae etiam affirmantis propriae sunt id quod demonstratur his locis: Soph. p. 234 A. φημὶ καὶ πρός γε θαλάττης καὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ καὶ τῶν ἄλλων ξυμπάντων. Theaet. 152 C. ἆρ' οὖν πρὸς Χαρίτων πάσσοφός τις ἦν ὁ Πρωταγόρας. Phileb. 54 B. πρὸς θεῶν ἆρ' ἂν ἐπανερωτῴης με. Soph. 253 C. ἢ πρὸς Διὸς ἐλάθομεν εἰς τὴν τῶν ἐλευθέρων ἐμπεσόντες ἐπιστήμην. Gorg. 514 E. πρὸς Διός ὦ Καλλίκλεις οὐ καταγέλαστον ἂν ἦν τῇ ἀληθείᾳ. Phaedo. 103 A. πρὸς θεῶν οὐκ ἐν τοῖς πρόσθεν ἡμῖν λόγοις ὡμολογεῖτο. De vi atque significatione huius formulae cf. Naegelsbach ad Il. I. 338. Krüger § 68, 37, 2.

§ 7.

Nemo non novit locutionem illam Sophoclis maxime propriam εὖ οἶδα καὶ οὐκ εἰκάζω (Alcib. 105 C.), cui loco velim etiam addantur hi: Gorg. p. 452 E. ὁ δὲ χρηματιστὴς οὗτος ἄλλῳ ἀναφανήσεται χρηματιζόμενος καὶ οὐχ αὑτῷ. Phaedr. 234 D. δοκῶ γάρ σοι παίζειν καὶ οὐχὶ ἐσπουδακέναι.

Euthyd. 288 B. διὰ ταῦτα προσεπαισάτην τε καὶ οὐκ ἐσπουδασάτην. Xen. Symp. IV. § 28 (Cob. N. L. p. 623) οὗτοι μὲν δὴ οὕτως ἔσκωψαν τε καὶ οὐκ ἐσπούδασαν. Politic. p. 302 A. μόνιμοί τέ εἰσι καὶ οὐκ ἀνατρέπονται. Sed Plato eam inprimis in imperativo adhibuisse videtur, qua de re haec observavi:

a) Interdum fit apud Platonem ut iubenti imperativo ad vim eius augendam addatur μὴ φθονήσῃς. Men. 71 D. εἰπὸν καὶ μὴ φθονήσῃς. Prot. p. 320 C. μὴ φθονήσῃς ἀλλ' ἐπίδειξον. (Hipp. min. 372 E. σὺ οὖν χάρισαι καὶ μὴ φθονήσῃς ἰάσασθαι τὴν ψυχήν μου). Cum hoc usu verbi φθονεῖν comparandus est usus substantivi φθόνος, quem haec exempla possunt illustrare: Soph. 217 B. φθόνος οὐδεὶς οὐδὲ χαλεπὸν εἰπεῖν. Phaedo 61 D. ἃ μὲν οὖν τυγχάνω ἀκηκοώς, φθόνος οὐδεὶς λέγειν (Soph. 243 A. ἐκεῖνο δὲ ἀνεπίφθονον ἀποφήνασθαι).[1])

b) Praeter μὴ φθονήσῃς etiam saepius μὴ ἄλλως ποίει imperativo adiungitur, ut vis eius magis eluceat. cf. Crito 45 A. ἀλλ' ἐμοὶ πείθου καὶ μὴ ἄλλως ποίει. Ibid. 46 A. ἀλλὰ παντὶ τρόπῳ ὦ Σώκρατες πείθου μοι καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποίει. Phaedo 117 A. ἀλλ' ἴθι πιθοῦ καὶ μη ἄλλως ποίει. Rep. I. 328 A. ἀλλὰ μένετε καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖτε (Parm. 136 E. Ταῦτα δὴ εἰπόντος τοῦ Ζήνωνος, ἔφη ὁ Ἀντιφῶν φάναι τὸν Πυθόδωρον, αὐτόν τε δεῖσθαι τοῦ Παρμενίδου καὶ τὸν Ἀριστοτέλη καὶ τοὺς ἄλλους ἐνδείξασθαι ὃ λέγοι καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖν.) Symp. 173 E. μη ἄλλως ποιήσῃς ἀλλὰ διήγησαι. Hipp. min. 373 C. καὶ μηδαμῶς γε ὦ Ἱππία ἄλλως ποίει ἀλλὰ καὶ ἡμῶν ἕνεκα καὶ τῶν προειρημένων σοι λόγων ἀποκρίνου ἃ ἄν σε ἐρωτᾷ Σωκράτης. (Rep. II. 369 B. Ἔσκεπται ἔφη ὁ Ἀδείμαντος· ἀλλὰ μὴ ἄλλως ποίει).

Rep. I. 338 A. μὴ ἄλλως ποίει καὶ μὴ φθονήσῃς καὶ Γλαύκωνα τόνδε διδάξαι καὶ τοὺς ἄλλους habes utramque locutionem coniunctam.

c) ut μὴ φθονήσῃς et μὴ ἄλλως ποίει, ita etiam adhibetur μὴ ἀμελήσητε hoc loco: Phaedo 118 A. ἀλλ' ἀπόδοτε καὶ μὴ ἀμελήσητε[2]).

---

[1]) cf. Rep. 427 A. ἀλλὰ λέγε καὶ μὴ διάτριβε coll. 503 B. ὄκνος εἰπεῖν τὰ νῦν ἀποτετολμημένα.

[2]) Ad disputationem provehendam saepenumero Socrates alterum verbis μὴ ἀποκάμῃς aloquitur cf. Rep. IV. 435 DE μὴ τοίνυν ἀποκάμῃς ἀλλὰ σκόπει. Alcib. I. 126 E. μὴ κάμῃς ἀποκρινόμενος ἀλλὰ προθυμοῦ εἰπεῖν. Prot. 333 B. ἴθι δὴ ἣν δ' ἐγὼ ὦ Πρωταγόρα μὴ ἀποκάμωμεν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ διασκεψώμεθα. Cratyl. 428 A. εἰ οὖν καὶ σμικρόν τι οἷός τ' εἶ πλέον ποιῆσαι, μὴ ἀπόκαμνε ἀλλ' εὐεργέτει καὶ Σωκράτη τόνδε, δίκαιος δ' εἶ, καὶ ἐμέ.

Horum trium generum unumquodque habet aliud contrarium id quod haud scio an hae formulae illustrent: 1) μὴ φθονήσῃς ἀλλὰ χαρίζου. 2) μὴ ἄλλως ποίει, ἀλλ' οὕτως. 3) μὴ ἀμέλει ἀλλὰ ποίει.

§ 8.

E studio assimilandi cum multa alia vitia nata sunt tum etiam hoc quod imperfecti et aoristi copulatio non raro a librariis et editoribus sublatā est veluti hoc loco: Euthyd. 275 D. ἠρυθρίασέ τε καὶ ἀπορήσας ἔβλεπεν εἰς ἐμέ. Bekker. in comment. critic. adnot. ἔβλεψεν Θr, ἔβλεπεν Bodl. ἀνέβλεψεν Γ, ἐνέβλεψεν reliq. cum edit. Steph. Herm. recep. Bodleiani scripturam, Bekk. Ast. Stallb. Winckelm. Turic. Hirsch. Badh. tenent ἔβλεψεν qua in re Vaticanum secuti esse videntur. Falso; nam collatio codicis Vaticani in usum meum a Francisco Ruehlio secundum editionem Hermanni facta nullam habet adnotationem, ita ut etiam Vaticanus imperfectum habere putandus sit. Inde vides nullum iam aoristi ἔβλεψεν praesidium posse peti e meliorum librorum auctoritate. Neque vero hoc loco ἔβλεπεν repugnat imperfecti aut rationi aut usui. Nam aoristo ἠρυθρίασε quod factum est narratur, imperfecto ἔβλεπεν quod tum fiebat describitur. cf. Herod. 1. 10 εἰσελθοῦσαν δὲ καὶ τιθεῖσαν τὰ εἵματα ἐθηέετο ὁ Γύγης cum adnotatione Steinii. Item habes imperfectum Euthyd. 283 A. ἡμεῖς πάντες ἐβλέπομεν πρὸς αὐτόν. Imperfecti igitur ratio potest hic bene explicari; imperfecti autem et aoristi copulationem haec exempla illustrant: Xen. Cyrop. V. 4. 42. προσῆλθέ τε πρὸς αὐτὸ τὸ τεῖχος καὶ ἐθεᾶτο ἡμᾶς οὐ πολλοὺς ὄντας. Rep. VIII. 569 B. γνώσεται ὁ δῆμος οἷος οἷον θρέμμα γεννῶν ἠσπάζετό τε καὶ ηὖξε. Parm. 127 A. ἀνεγνώρισέ τέ με ἐκ τῆς προτέρας ἐπιδημίας καί με ἠσπάζετο. Crito. 52 C. οὕτω σφόδρα ἡμᾶς ᾕρου καὶ ὡμολόγεις καθ' ἡμᾶς πολιτεύεσθαι, τά τε ἄλλα καὶ παῖδας ἐν αὐτῇ ἐποιήσω. Symp. 219 E. μετὰ ταῦτα στρατεία ἡμῖν εἰς Ποτίδαιαν ἐγένετο κοινὴ καὶ συνεσιτοῦμεν ἐκεῖ. Phaedo 61 A. ἐπειδὴ ἥ τε δίκη ἐγένετο καὶ ἡ τοῦ θεοῦ ἑορτὴ διεκώλυέ με ἀποθνήσκειν. Rep. X. 600 A. εἰ μὴ δημοσίᾳ, ἰδίᾳ τισὶν ἡγεμὼν παιδείας αὐτὸς ζῶν λέγεται Ὅμηρος γενέσθαι, οἳ ἐκεῖνον ἠγάπων ἐπὶ συνουσίᾳ καὶ τοῖς ὑστέροις ὁδόν τινα παρέδοσαν βίου Ὁμηρικήν. Phaedo 61 C. καὶ ἅμα λέγων ταῦτα καθῆκε τὰ σκέλη ἐπὶ τὴν γῆν καὶ καθεζόμενος οὕτως ἤδη τὰ λοιπὰ διελέγετο. Crito. 50 D. οὐ πρῶτον μέν σε ἐγεννήσαμεν ἡμεῖς καὶ δι' ἡμῶν ἐλάμβανε τὴν μητέρα σου ὁ πατὴρ καὶ ἐφύτευσέ σε.

Hoc autem omnino tenendum est non temere a scriptoribus diversa tempora poni cf. Xen. Cyrop. 5. 5. 22. ἐλθὼν οὖν ἔπειθον αὐτοὺς καὶ οὓς ἔπεισα τούτους ἔχων ἐπορευόμην. Xen. Anab. 2. 4. 18. ὁ δὲ Κλέαρ-

χος ἀκούσας ἐταράχθη σφόδρα καὶ ἐφοβεῖτο. Quamquam non ubique causa tam aperta est.

Etiam participia eidem verbo adiuncta diversa tempora possunt induere. cf. Hom. Il. 1. 331 τὼ μὲν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένω. Inde verisimile est Euthyd. 288 C. ἐλεήσαντε καὶ οἰκτείροντε Platonem scripsisse; nam non solum Bodleianus, sed ut Rühlius definite adnotavit, etiam Vat. Θ οἰκτείροντε praebet. Et quid prohibet, quominus haec vestigia librorum optimorum sequamur? Aoristus ἐλεήσαντε exprimit misericordiam animos subiisse, praesens οἰκτείροντε illam misericordiam adhuc permanere.

Alia interpretatio illis imperfectis adhibenda est, quae paene aoristorum locum obtinent, qualia sunt ἐκέλευον, ἔλεγον. cf. nostr. Com. Plat. p. 93 ubi οὐδὲν ἔλεγεν Euthyd. p. 286 C. restituimus. Protag. 348 C. μόγις προὐτράπετο εἰς τὸ διαλέγεσθαι καὶ ἐκέλευεν ἐρωτᾶν αὐτὸν ὡς ἀποκρινούμενος. Phaedr. 228 B. ἥσθη ὅτι ἕξοι τὸν συγκορυβαντιῶντα καὶ προάγειν ἐκέλευε. Phaedo. 59 E. οὐ πολὺν δ' οὖν χρόνον ἐπισχὼν ἧκε καὶ ἐκέλευεν ἡμᾶς εἰσιέναι ubi ἐκέλευεν non manus secunda sed manus prima cum aliis libris habet, recte igitur restitutum. cf. Herm. adn. in praef. XI. „huius ipsius verbi saepe imperf. pro aoristo legi docet Sintenis ad Plut. Them. p. LI.“ Etiam hic librarios atque interpretes videre licet non raro titubantes atque corrigentes. Phaedr. 228 A. B. εὖ οἶδα ὅτι Λυσίου λόγον ἀκούων ἐκεῖνος οὐ μόνον ἅπαξ ἤκουσεν, ἀλλὰ πολλάκις ἐπαναλαμβάνων ἐκέλευέν οἱ λέγειν. Libri deteri. cum vulg. ἐκέλευσεν quod tuetur Stallb. Xen. Anab. 1. 7. 1 καὶ ἐκέλευε Κλέαρχον μὲν τοῦ δεξιοῦ κέρως ἡγεῖσθαι, αὐτὸς δὲ τοὺς ἑαυτοῦ διέταξε. Pantazides corrigebat ἐκέλευσε adversante Hertlinio in Fleckeis. Ann. Vol. 95 (1867) p. 475.

Occasionem assimilandi etiam suppeditavit usus dualis in cuius locum saepe pluralem cedere notum est. Inprimis si participia verbo adduntur, modo verbum pluralem induit et participium dualem, modo participium pluralem et verbum dualem. Adeo fit, ut participia eidem verbo adiuncta et in plurali et in duali ponantur. Hac autem mutatione offensi librarii non raro assimilandi studio indulgebant, quod libri meliores produnt. Veluti rest. Herm. τελευτῶντες cum Bodl. pro τελευτῶντε hoc loco: Phaedr. 254 B. τελευτῶντες δέ, ὅταν μηδὲν ᾖ πέρας κακοῦ, πορεύεσθον ἀγομένω, εἴξαντε καὶ ὁμολογήσαντε ποιήσειν τὸ κελευόμενον ibid. 261 B. ἀλλ' ἢ τὰς Νέστορος καὶ Ὀδυσσέως τέχνας μόνον περὶ λόγων ἀκήκοας, ἃς ἐν Ἰλίῳ σχολάζοντες συνεγραψάτην . σχολάζοντε corr. Γ. ibid. 278 B. νῷ καταβάντε εἰς τὸ Νυμφῶν νᾶμά τε καὶ μουσεῖον ἠκούσαμεν λόγων . καταβάντες G. Recte Winckelmann rest. εἰσελθόντες Euthyd.

273 A. εἰσελθόντες δὲ περιεπατείτην. nam ut Bodl. etiam Vatic. pluralem habere videtur. ibid. 273 B. ἰδόντες δὲ αὐτὸν ὅ τε Διονυσόδωρος καὶ ὁ Εὐθύδημος πρῶτον μὲν ἐπιστάντε διελεγέσθην ἀλλήλοιν, ἄλλην καὶ ἄλλην ἀποβλέποντες εἰς ἡμᾶς — Winckelm. ἰδόντες et ἀποβλέποντες e B. Θ. repos. Num. plur. restituendus. p. 277 E. τούτω οὐδὲν ἄλλο ἢ χορεύετον περὶ σὲ καὶ οἷον ὀρχεῖσθον παίζοντε, ubi Vat. Θ παίζοντες praebet quocum Bodleianus consentit, ut Oxonii exploravi.

§ 9.

Cuius animum figurae διπλασιασμοῦ vis qualem demonstrat illud Klopstockianum: auferstehen, ia auferstehen wirst du mein Staub nach kurzer Ruh vel illud Schillerianum: dort, dort ist Alles was noch übrig ist von ihm, semel percusserit, is nunquam hanc figuram hoc loco concedet, ubi Phaedrus orationem Lysiacam ambulans dicitur ediscere: ἀπαντήσας δὲ τῷ νοσοῦντι περὶ λόγων ἀκοήν, ἰδὼν μέν, ἰδὼν ἥσθη ὅτι ἕξοι τὸν συγκορυβαντιῶντα καὶ προάγειν ἐκέλευε· δεομένου δὲ λέγειν τοῦ τῶν λόγων ἐραστοῦ ἐθρύπτετο ὡς δὴ οὐκ ἐπιθυμῶν λέγειν· τελευτῶν δὲ ἔμελλε καὶ εἰ μή τις ἑκὼν ἀκούοι βίᾳ ἐρεῖν. (Phaedr. 228 B.). Hermannus adnotavit (praef. XVII.): „ἰδών, quod male iterari nemo non videt, nec tamen aut Stephanus ἰόντα [1]) aut Winckelmannus εἷς ὤν scribendo persanavit, donec melior emendandi via aperiatur, circumscripsi". Hanc autem meliorem viam vide ne mihi contigerit ut invenirem. Cum enim verba ἐθρύπτετο ὡς δὴ οὐκ ἐπιθυμῶν λέγειν insequantur, verbum ἥσθη quodammodo restringendum esse videtur. Phaedrus laetitiam debet celare et quasi intra pectus continere. Itaque prius ἰδών ut ipsum μὲν indicat, non alterum foedatum esse videtur. Quod si mutaveris in ἰδίᾳ (ἰδίᾳ μὲν ἰδὼν ἥσθη), clandestinam laetitiam expressam habebis; nam ἰδίᾳ interdum significationem adverbii „clam" accipere videtur, quod tum vis verbi patitur tum haec exempla probant: Rep. 8. 556 D. ἆρ' οἴει αὐτὸν οὐχ ἡγεῖσθαι κακίᾳ τῇ σφετέρᾳ πλουτεῖν τοὺς τοιούτους καὶ ἄλλον ἄλλῳ παραγγέλλειν ὅταν ἰδίᾳ ξυγγίγνωνται ὅτι Ἄνδρες ἡμέτεροι εἰσὶν οὐδέν. Arist. Eq. 465 οὔκουν ἐν Ἄργει μ' οἷα πράττει λανθάνει. πρόφασιν μὲν Ἀργείους φίλους ἡμῖν ποιεῖ· ἰδίᾳ δ' ἐκεῖ Λακεδαιμονίοις ξυγγίγνεται. Dem. 41, 17. ὥστε μηδὲ τοῦτ' εἶναι λέγειν ὡς λάθρᾳ καὶ ἰδίᾳ κρυψάμενοι τούτους ἐπράττο-

[1]) Lehrsius dialogi recentissimus interpres eum secutus est; vertit enim: und als er einem Menschen begegnete, der von der Sucht besessen war, Reden zu hören, freute er sich, wie er ihn kommen sah, dass er einen Genossen seiner Verzückung haben würde und forderte ihn auf weiter zu gehen.

μεν ταῦτα. Diod. XX. 21. ἐν ἀπορρήτοις ἰδίᾳ πρὸς Ἀντίγονον συντεθεῖσθαι φιλίαν ex quo loco Cobetus (Nov. Lect. p. 566) ἰδίᾳ expellendum censet argumentans: „vides interpretamentum adhaesisse verbis ἐν ἀπορρήτοις.“ Sed ni fallor, hic σχῆμα ἐκ παραλλήλου extat.

Figura διπλασιασμοῦ e nostro loco remota supersunt hi loci quibus reperitur illa figura, quos exscribemus atque si opus fuerit illustrabimus, ut etiam planius fiat, ἰδὼν μέν, ἰδών supra Platonem non posuisse. 1) Initio Legum Clinias interrogatus: θεὸς ἤ τις ἀνθρώπων ὑμῖν ὦ ξένοι εἴληφε τὴν αἰτίαν τῆς τῶν νόμων διαθέσεως; respondit: Θεός ὦ ξένε, θεός ὥς γε τὸ δικαιότατον εἰπεῖν. Recte Stallbaumius: „Venuste hac figura utitur Cretensis quippe qui patriae suae leges tam sanctas habeat, ut ei de divina earum origine dubitare nefas videatur.“ 2) Phaedr. 242 D. δεινόν ὦ Φαῖδρε δεινὸν λόγον αὐτός τε ἐκόμισας ἐμέ τε ἠνάγκασας εἰπεῖν. 3) Rep. 608 B. Μέγας γάρ ἔφην ὁ ἀγών ὦ φίλε Γλαύκων, μέγας. 4) Euthyd. 284 E. Σὺ μέν, ἔφη ὁ Διονυσόδωρος, λοιδορεῖ ὦ Κτήσιππε, λοιδορεῖ. 5) Gorg. 499 B. ἰού, ἰού ὦ Καλλίκλεις ὡς πανοῦργος εἶ. Rep. 432 D. 6) Tim. 22 B. ὦ Σόλων, Σόλων, Ἕλληνες ἀεὶ παῖδές ἐστε, γέρων δὲ Ἕλλην οὐκ ἔστιν. Hanc repetitionem vocativi ut intellegamus, verba Kolsteri inserta Philol. T. V. 601 adponenda sunt quippe quibus omnino egregia interpretatio huius figurae contineatur: Durch die Anadiplosis gibt der Redende gleichsam seinem eigenen Ausdrucke seinen Beifall zu erkennen; es ist als ob er erst während des Redens inne würde, dass sein Ausdruck wirklich dem Gedanken adäquat sei. Die Schwierigkeit für den Gedanken das richtige Wort zu finden, deutet auf eine heftigere Bewegung des Gemüthes hin, denn dem Gefühle ist der Ausdruck leicht zu schwach, zu farblos. Das gilt, wenn auch etwas modificirt, selbst für die Anadiplosis des Vocativs, wie wenn Horaz sagt: Eheu fugaces, Posthume, Posthume, labuntur anni. Das erste Posthume ist einfache Anrede, während das zweite andeutet, dass die Persönlichkeit des Posthumus zu dem Satze in einem näheren Verhältnisse stehe; sei es dass der Dichter bei ihm vorzugsweise Empfänglichkeit für seine Bemerkung voraussetzt, sei es dass er durch seine Persönlichkeit eben doppelt an das Schmerzliche des Satzes erinnert wird. Wo nur immer sich die Anadiplosis findet, da sind gleichsam zwei Personen in dem Redenden, Verstand und Gefühl, welche zugleich das Wort ergreifen, so dass das letztere die Worte des ersteren bestätigt. cf. etiam Doederlinii orationem in honorem Schilleri habitam (Verm. Reden und Aufsätze III. p. 187) qui de simili repetitione vocativi apud hunc poëtam scite iudicavit. — Alia aliorum scriptorum exempla huius figurae tibi suppeditant Ast. ad Legg. Vol. II. p. 5. Bekker (Hom. Blät-

ter p. 194). Aug. Nauck (Euripid. Stud. II. p. 184) Westermann ad Dem. I. 19.

§ 10.

Ut Latini *includere aliquem in carcere* et *includere aliquem carcere* possunt dicere, ita etiam Graecis verba sunt, quae prout lingua vel sententia postulat tum dativum instrumentalem tum constructionem cum praepositione ἐν admittunt. Cuius usus tibi suppedito haec exempla Platonica:

1) Euthyd. 302 A. ἐν δικτύῳ εἰλημμένος (cf. Arist. Av. 1083 δεδεμένας ἐν δικτύῳ) Rep. VII. 517 A. εἴ πως ἐν ταῖς χερσὶ δύναιντο λαβεῖν („aliquem ita comprehendere ut eum in manibus ac potestate tua teneas" interpretatur Stallbaumius). Gorg. 522 A. τί ἂν οἴει ἐν τούτῳ τῷ κακῷ ἀποληφθέντα ἰατρὸν ἔχειν εἰπεῖν; Soph. p. 235 B. σχεδὸν γὰρ αὐτὸν περιειλήφαμεν ἐν ἀμφιβληστρικῷ τινὶ τῶν ἐν τοῖς λόγοις περὶ τὰ τοιαῦτα ὀργάνων. Tim. 26 B. καὶ οὐκ ἂν οἶδ', εἰ δυναίμην ἅπαντα ἐν μνήμῃ πάλιν λαβεῖν.

2) Multo latius hac in re patet usus verbi δεῖν. cf. Rep. IX. 579 B. ἆρ' οὖν οὐκ ἐν τοιούτῳ μὲν δεσμωτηρίῳ δέδεται ὁ τύραννος. Legg. IX. 864 E. ἐν δημοσίῳ δεσμῷ δεθεὶς ὑπὸ τῶν νομοφυλάκων. Rep. VIII. 567 D. ἐν μακαρίᾳ ἄρα ἀνάγκῃ δέδεται. Phaedo. 83 D. οὐκοῦν ἐν τούτῳ τῷ πάθει μάλιστα καταδεῖται ψυχή. ibid. 108 B. δεδεμένος ἐν ἀνάγκαις. Cratyl. 404 A. οὐδ' ἂν ὁ Κρόνος δύναιτο ὁ πατὴρ συγκατέχειν αὐτῷ ἐν τοῖς δεσμοῖς δήσας τοῖς αὐτοῦ λεγομένοις. Legg. IX. 882 B. δήσας ἐν πέδαις (Aesch. II. 76. ὃν πολλοὶ δεδεμένον ἐν πέδαις ἐμνημόνευον). cf. Lobeck Paral. p. 524. Krüger § 68, 12, 2. At praepositio deest: Cratyl. 403 C. οἴει οὖν τὸν Ἅιδην οὐκ ἂν πολλοὺς ἐκφεύγειν εἰ μὴ τῷ ἰσχυροτάτῳ δεσμῷ ἔδει τοὺς ἐκεῖσε ἰόντας. nam hic δεῖν et δεσμός translate adhibita sunt, id quod demonstrant ea quae insequuntur ἐπιθυμίᾳ ἄρα τινὶ αὐτοὺς ὡς ἔοικε δεῖ εἴπερ τῷ μεγίστῳ δεσμῷ δεῖ, καὶ οὐκ ἀνάγκῃ. Translate autem adhibitum δεῖν potest omittere praepositionem cf. hunc locum classicum cum adnotatione Hertlinii, Cyrop. V. 1. 12. δεδεμένους ἰσχυροτέρᾳ ἀνάγκῃ ἢ εἰ ἐν σιδήρῳ ἐδέδεντο. Idem valet in hunc locum: Gorg. 508 E. ταῦτα ἡμῖν ἐκεῖ ἐν τοῖς πρόσθε λόγοις οὕτω φανέντα κατέχεται καὶ δέδεται καὶ εἰ ἀγροικότερόν τι εἰπεῖν ἐστι, σιδηροῖς καὶ ἀδαμαντίνοις λόγοις. — Tim. 69 E. ἐν δὴ τοῖς στήθεσι καὶ τῷ καλουμένῳ θώρακι τὸ τῆς ψυχῆς θνητὸν γένος ἐνέδουν. Quod apud comicos tam saepe legitur ἐν τῷ ξύλῳ δεῖν (cf. Kock ad Arist. Ran. 618, Nub. 592, Sauppe Ep. crit. ad Herm. p. 58), apud Platonem quod equidem sciam, non reperitur.

3) Phileb. 45 B. ἐν τοιούτοις νοσήμασιν ἐχόμενοι. Legg. X. 887 E. ἐν ξυμφοραῖς παντοίαις ἐχομένων καὶ ἐν εὐπραγίαις. Legg. II. 654 E. ἀνδρικῆς ψυχῆς ἐν πόνοις ἐχομένης (ita recte restitutum ex ἐρχομένης). Phaed. 108 B. ἐν πάσῃ ἐχομένη ἀπορίᾳ. Gorg. 522 A. οὐκοῦν οἴει ἐν πάσῃ ἀπορίᾳ ἂν αὐτὸν ἔχεσθαι ὅτι χρὴ εἰπεῖν. Theaet. 191 BC. ἀλλὰ γὰρ ἐν τῷ τοιούτῳ ἐχόμεθα ἐν ᾧ ἀνάγκη πάντα μεταστρέφοντα λόγον βασανίζειν. cf. Baehr ad. Herod. 9. 37 et 8. 52. Sed praepositionem etiam posse deesse demonstratur his locis: Prot. 321 D. ἀπορίᾳ οὖν ἐχόμενος (Sauppe cum Bodl. Vat. Θ σχόμενος). Lach. 192 E. περιπλευμονίᾳ τοῦ υἱέος ἐχομένου. Rep. IX. 583 D. οὐκοῦν καὶ τῶν περιωδυνίᾳ τινὶ ἐχομένων ἀκούεις λεγόντων. Legg. IX. 881 B. μανίαις ἐχόμενος. Valde memorabilis est praepositio ἐν hoc loco: Theaet. 165 B. τὸ λεγόμενον ἐν φρέατι συνεχόμενος ubi exspectaveris ἐν φρέατι σχόμενος; nam aliis locis συνέχω propter praepositionem cum dativo solo coniungitur cf. Gorg. 512 A. μεγάλοις καὶ ἀνιάτοις νοσήμασι συνεχόμενος. Soph. 250 D. πάσῃ συνειχόμεθα ἀπορίᾳ. ibid. 237 A. ἐναντιολογίᾳ μὴ συνέχεσθαι quae e libris optimis restituta sunt pro ἐν ἀντιλογίᾳ συνέχεσθαι. Gorg. 525 E. μεγάλαις τιμωρίαις συνεχόμενον. ibid. 479 A. τοῖς μεγίστοις νοσήμασι συνισχόμενος. Tim. 43 A. οἷς αὐτοὶ ξυνείχοντο δεσμοῖς.

4) Ut δεῖν, ita locis compluribus ζευγνύναι construitur. cf. Politic. 302 E μοναρχία τοίνυν ζευχθεῖσα μὲν ἐν γράμμασιν ἀγαθοῖς οὓς νόμους λέγομεν ἀρίστη πασῶν τῶν ἕξ. Menex. p. 240 C. Ἀθηναίους ἐν τῇ αὐτῇ ταύτῃ ἀνάγκῃ ζεύξαντας Ἐρετριεῦσιν ἄγειν. cum adn. Stallb.

§ 11.

Enuntiatio cum in aliis linguis tum in lingua graeca etiam ita institui potest, ut subiectum et praedicatum sine verbo substantivo componantur. cf. Germanicum illud ein Mann ein Wort. Qua de re Langii egregia disputatio extat habita cum philologi Germaniae Gottingam convenissent. Hanc autem formam enuntiationis apparet eo rariorem esse, quo plures verbi ἐμφάσεις et eo frequentiorem, quo pauciores ἐμφάσεις sententia postulat. Inde haec tria possunt proponi:

1) tertia verbi εἶναι persona facilius potest deesse quam aliae, quod εἶ, ἐσμέν etc. saepissime etiam subiectum includunt.

2) Praesens tempus cum saepe absolute adhibeatur, potest facilius omitti quam alia tempora.

3) Indicativus saepius omittitur quam alii modi.

Exempla omissi ἐστὶ tibi libros Platonicos evolventi ubique occurrunt; itaque satis habeo formulas quasdam Platonicas quibus fere ἐστι deest hoc

loco tractasse. 1) οὐδὲν οἷον Gorg. 447 C. οὐδὲν οἷον το αὐτὸν ἐρωτᾶν ὦ Σώκρατες. ibid. 481 B. οὐδὲν μέντοι οἷον τὸ αὐτὸν ἐρωτᾶν. Germanice „es ist am besten, Gallice il n'y a rien de". 2) τοῦτο ἐκεῖνο vide supra p. 16. 3) τί τοῦτο; Fuerunt qui supplerent διαφέρει ut Heindorfius ad Charm. p. 65 permoti hoc loco Rep. I. 349 A. τί δέ σοι τοῦτο διαφέρει; Sed hic locus non cogit nos de tali ellipsi cogitare. Nam etiam τί οὖν δή, τί δέ etc. dicitur et ut hic, etiam in formula τί τοῦτο verbum substantivum (i. e. ἐστί) supplendum est id quod demonstravit Schneiderus ad Rep. V. p. 472 B. 4) Semper apud Platonem proportio verbum substantivum aspernatur cuius forma est haec: Gorg. 465 C. ὃ κομμωτικὴ πρὸς γυμναστικήν, τοῦτο σοφιστικὴ πρὸς νομοθετικήν. Tim. 28 C. ὅτι περ πρὸς γένεσιν οὐσία, τοῦτο πρὸς πίστιν ἀλήθεια. 32 B. ὅτι περ πῦρ πρὸς ἀέρα, τοῦτο ἀὴρ πρὸς ὕδωρ καὶ ὅτι ἀὴρ πρὸς ὕδωρ, ὕδωρ πρὸς γῆν. 32 A. ὅτι τὸ ἔσχατον πρὸς τὸ μέσον, τὸ μέσον πρὸς τὸ πρῶτον. Causa est aperta; concludenti brevitas necessaria. cf. Euthyphr. 12 B. ἵνα δέος, καὶ αἰδώς.

Praesentis aliae formae si menti scribentis obversantur, pronomina, quae subiecti loco sunt, fere ponuntur, ne dubitatio exoriatur.

a) Phaedr. 262 D. οὐ γάρ που ἔγωγε τέχνης τινὸς τοῦ λέγειν μέτοχος. Prot. 335 C. ἐγὼ δὲ τὰ μακρὰ ταῦτα ἀδύνατος. Phileb. 58 B. ἆρ' οὖν αἴτιος ἐγὼ τοῦ μὴ καλῶς ὑπολαβεῖν σε. Cratyl. 418 A. οὐκ ἔγωγε ὦ Ἑρμόγενες αἴτιος ἀλλ' οἱ θέμενοι τὸ ὄνομα. Soph. 252 D. τοῦτο μὲν οἷός τε κἀγὼ διαλύειν. Rep. II. 358 B. ἀλλ' ἐγώ τις ὡς ἔοικε δυσμαθής. Crito. 46 B. ἐγὼ οὐ μόνον νῦν, ἀλλὰ καὶ ἀεὶ τοιοῦτος. Theaet. 169 B. ἰσχυρικώτερος μέντοι ἐγὼ ἐκείνων. ibid. 160 C. καὶ ἐγὼ κριτὴς κατὰ τὸν Πρωταγόραν. Phaedr. 266 B. τούτων δὴ ἔγωγε αὐτός τε ἐραστὴς ὦ Φαῖδρε τῶν διαιρέσεων καὶ συναγωγῶν. — Symp. 176 C. ἡμεῖς μὲν γὰρ ἀεὶ ἀδύνατοι. Theaet. 173 C. οὐχ ἡμεῖς οἱ ἐν τῷ τοιῷδε χορεύοντες τῶν λόγων ὑπηρέται ἀλλ' οἱ λόγοι οἱ ἡμέτεροι ὥσπερ οἰκέται. Parm. 126 A. ὧν ἡμεῖς δυνατοί. Rep. II. 368 D. ἐπειδὴ οὖν ἡμεῖς δεινοί. Theaet. 150 D. τῆς μέντοι μαιείας ὁ θεός τε καὶ ἐγὼ αἴτιος. ibid. 152 A. ἄνθρωπος σύ τε κἀγώ. — Nullam personae notam habes Theaet. 145 E. ἦ οὐχ ἅπερ ἐπιστήμονες, ταῦτα καὶ σοφοί.

b) Phaedr. 238 D. τούτων μέντοι σὺ αἴτιος. Rep. VI. 509 C. σὺ γὰρ αἴτιος ἀναγκάζων τὰ ἐμοὶ δοκοῦντα περὶ αὐτοῦ λέγειν. ibid. V. 474 A. σύ μοι τούτων αἴτιος. [Arist. Eq. 1356 ἀλλ' οὐ σὺ τούτων αἴτιος. Dem. de f. leg. § 336 τούτων ἁπάντων ἡμῖν αἴτιος σὺ διδάξαι.] Rep. III. 398 E. σὺ γὰρ μουσικός. Gorg. 452 C. ἦ σὺ τούτου δημιουργός. ibid. 465 D. σὺ γὰρ τούτων ἔμπειρος. Prot. 351 E. δίκαιος σὺ ἡγεῖσ-

θαι. Phaed. 117 AB. οὐ γὰρ τούτων ἐπιστήμων. Etiam adverbia sine εἶναι cum subiectis copulantur: Symp. 219 A. σὺ δὲ τούτων ἔτι πόρρω. Phaedr. 229 A. εἰς καιρόν ὡς ἔοικεν ἀνυπόδητος ὢν ἔτυχον. σὺ μὲν γὰρ ἀεί. [Symp. 212 D. ὅπου Ἀγάθων]. Subiectum insuper deest his duobus locis: Theaet. 143 D. σοὶ δὴ οὐκ ὀλίγιστοι πλησιάζουσιν καὶ δικαίως. ἄξιος γάρ τά τε ἄλλα καὶ γεωμετρίας ἕνεκα. Gorg. 487 D. καὶ μὴν ὅτι γε οἷος παρρησιάζεσθαι καὶ μὴ αἰσχύνεσθαι, αὐτός τε φῄς. Aliorum temporum verbi substantivi omissio apud Platonem rara est. En exempla omissi ἦν: Rep. VI. 503 B. ὄκνος γάρ ἔφην ὦ φίλε ἐγὼ εἰπεῖν τὰ νῦν ἀποτετολμημένα. Theaet. 142 B. ἀλλὰ πολὺ θαυμαστότερον, εἰ μὴ τοιοῦτος ἦν. Rep. VI. 484 A. ἐμοὶ γοῦν ἔτι δοκεῖ ἂν βελτιόνως φανῆναι, εἰ περὶ τούτου μόνου ἔδει ῥηθῆναι καὶ μὴ πολλὰ τὰ λοιπὰ διελθεῖν μέλλοντι κατόψεσθαι, τί διαφέρει βίος δίκαιος ἀδίκου. Sed legitima est haec omissio in structura εἰ μὴ διά τινα cum accusativo (= wenn einer nicht gewesen wäre). Gorg. 516 E. Μιλτιάδης εἰς τὸ βάραθρον εἰ μὴ διὰ τὸν πρύτανιν, ἐνέπεσεν ἄν. Krüger 54, 12, 10. Matthiae p. 1151. Bernhardy p. 236. ἦν menti scribentis vel dicentis obversari recte contendit Schneider ad Js. 5. 92 his verbis: Ueberall ist ἦν zu ergänzen und der wörtliche Sinn, „wenn es nicht an . . . . . gelegen hätte“, denn auch ausserhalb des hypothetischen Satzes steht διά so, z. B. Js. 20, 8 ὧν οὐδὲν διὰ τὸν φεύγοντα τὴν δίκην (quantum in reo fuit) ἀγένητόν ἐστιν, ἀλλὰ κατὰ μὲν τὸ τούτου μέρος ἅπαντα πέπρακται.“ cf. Frohberger ad Lys. 12. 60. — Rara etiam est omissio coniunctivi et optativi, cuius haec exempla extant: a) Rep. III. 416 D. ἂν μὴ πᾶσα ἀνάγκη. ibid. II. 371 A. ὧν ἂν αὐτοῖς χρεία. Legg. XI. 914 D. ἐὰν δέ τινος ἄλλου τῶν μὴ παρόντων, ὁπότερος ἂν παράσχῃ τὸν ἐγγυητὴν ἀξιόχρεων ὑπὲρ τοῦ ἀπόντος ὡς παραδώσων ἐκείνῳ, κατὰ τὴν ἐκείνου ἀφαίρεσιν ἀφαιρείσθω. ibid. XI. 932 D. ἐὰν δὲ δοῦλος μηνύσῃ, ἐλεύθερος ἔστω, καὶ ἐὰν μὲν τῶν κακούντων ἢ κακουμένων δοῦλος, ὑπὸ τῆς ἀρχῆς ἀφείσθω, ἐὰν δέ τινος ἄλλου τῶν πολιτῶν, τὸ δημόσιον ὑπὲρ αὐτοῦ τιμὴν τῷ κεκτημένῳ καταβαλλέτω. (cf. Stallb. ad Legg. II. 655 E.) — Phileb. 28 A. Οὐδὲ ἂν ὦ Φίληβε λύπη πᾶν κακόν. Legg. VI. 752 E. νομοφύλακας δ' ἂν ἡμῖν πρώτους αἱρεῖσθαι ἀναγκαιότατον ἁπάσῃ σπουδῇ. Meno. 96 B. οὐκοῦν εἰ μήτε οἱ σοφισταὶ μήτε οἱ αὐτοὶ καλοὶ κἀγαθοὶ ὄντες διδάσκαλοί εἰσι τοῦ πράγματος, δῆλον ὅτι οὐκ ἂν ἄλλοι γε; Multo frequentior est omissio infinitivi εἶναι. α) Politic. 280 B. πάλιν οὖν ἔοικεν ἐπανιτέον ἀρχόμενον ἀπὸ τελευτῆς. Euthyd. 288 D. φιλοσοφητέον ὡμολογήσαμεν τελευτῶντες. Gorg. 492 D. τὰς μὲν ἐπιθυμίας φῂς οὐ κολαστέον. Rep. V. 467 B. ἀλλὰ σὺ πρῶτον μὲν ἡγεῖ παρασκευαστέον τὸ μή ποτε κινδυνεῦσαι. β) Ut

latine dicitur: putas me bonum vel putas me bonum esse, ita etiam graece. Symp. 219 A. σὺ δὲ αὐτὸς οὕτω βουλεύου ὅ τι σοί τε ἄριστον καὶ ἐμοὶ ἡγεῖ. Lach. 178 B. ὑμᾶς δὲ ἡμεῖς ἡγησάμενοι καὶ ἱκανοὺς γνῶναι. Phaedr. 235 E. εἴ με οἴει — οἷόν τε δὴ παρὰ ταῦτα πάντα ἄλλα εἰπεῖν. Theaet. 183 C. ἐπιστήμην αἴσθησιν οὐ συγχωρησόμεθα. ibid. 184 A. αἴσθησιν — ἐπιστήμην ἀπεκρίνω. ibid. 182 E. οὐδὲν ἄρα ἐπιστήμην μᾶλλον ἢ μὴ ἐπιστήμην ἀπεκρινάμεθα ἐρωτώμενοι ὅ τι ἐστὶν ἐπιστήμη. Ephr. 11 D. ἀλλὰ σύ μοι δοκεῖς ὁ Δαίδαλος cf. Engelhardt. Gorg. 517 B. δοκοῦσι γεγονέναι καὶ μᾶλλον οἷοί τε τῇ πόλει ὧν ἐπεθύμουν ἐκπορίζειν. Symp. 182 B. νενομέθηται καλὸν τὸ χαρίζεσθαι ἐρασταῖς. γ) Ut ἐστι apud genetivum non raro deest. (cf. Stallb. ad Rep. X. 615 A. Theaet. 201 A. οὐκοῦν τοῦτό γε βραχείας σκέψεως), ita etiam εἶναι. cf. Euthyphr. 4 AB. οὐ γὰρ οἶμαί γε τοῦ ἐπιτυχόντος ὀρθῶς αὐτὸ πρᾶξαι, ἀλλὰ πόρρω που ἤδη σοφίας ἐλαύνοντος. Non raro fit, ut verbum substantivum omittatur ad concursum infinitivorum vitandum. Crito 50 B. ἢ δοκεῖ σοι οἷόν τε ἔτι, ἐκείνην τὴν πόλιν εἶναι καὶ μὴ ἀνατετράφθαι Durior ut videtur omissio his locis: Gorg. 492 D. τὰς μὲν ἐπιθυμίας φῂς οὐ κολαστέον, εἰ μέλλει τις οἷον δεῖ εἶναι, ἐῶντα δὲ αὐτὰς ὡς μεγίστας πλήρωσιν αὐταῖς ἀμόθεν γέ ποθεν ἑτοιμάζειν. Theaet. 176 D. ἀλλ' ἄνδρες οἵους δεῖ ἐν πόλει τοὺς σωθησομένους. Sed mire Hermannus titubavit in hoc loco quem Bodl. Euthyd. 289 B. sic tradit: οὐδὲ ταύτης ἔοικεν ὄφελος οὐδέν, εἴ τι δεῖ τοῖς πρόσθεν ὡμολογημένοις τεκμαίρεσθαι δεῖ. Adnotavit Hermannus (Praef. p. X.). „Dura infinitivi post ἔοικεν ellipsis quam eo fidentius supplevi, quo certius corruptam librorum lectionem esse ipsa Oxon. vestigia produnt. Is enim δεῖ post τεκμαίρεσθαι iterat; huic igitur illo loco primitivo ut opinor et genuino reddito satis elementorum supererat, unde infinitivum εἶναι exsculperem.“ Non recte; nam in omissione verbi substantivi non esse haerendum ut opinor exempla a nobis prolata satis probant. Ac multo facilior medela extat, si δεῖ post τι in δὴ mutaveris. Constat enim inter omnes, qui in arte palaeographica versantur, quam saepe haec duo verba permutentur. De collocatione cf. Prot. 332 C. καὶ εἴ τι δὴ ὡσαύτως πράττεται. —

Sed altera etiam res est, quae in omissione verbi substantivi observatione digna est; sunt enim adiectiva quaedam, quibus illa omissio maxime propria esse videtur. Unum tantum hic accuratius tractare necessarium esse videtur, adiectivum ἕτοιμος, in quod ea quoque valent quae supra proposuimus. Praesentis enim et indicativi tempora verbi substantivi adiectivo ἕτοιμος facilius deesse possunt quam imperfectum, futurum, coniunctivus, optativus etc. cf. Legg. I. 643 A. τὰ μὲν τοίνυν ὑμέτερα ἀκούειν

ὡς ἔοικεν ἕτοιμ' ἂν εἴη, τὰ δ' ἐμὰ βούλεσθαι μὲν ἕτοιμα, δύνασθαι δὲ οὐ πάνυ ῥᾴδια. Inprimis autem εἰμὶ omittitur. Euthyd. 285 C. παρακινδυνεύειν ἕτοιμος καὶ παραδίδωμι ἐμαυτὸν Διονυσοδώρῳ. Lach. 180 B. ἐπαινῶ ὑμῶν τὴν διάνοιαν καὶ κοινωνεῖν ἕτοιμος. Demosth. 9. 4. εἰ δ' ἃ συμφέρει χωρὶς κολακείας ἐθελήσεις ἀκούειν, ἕτοιμος λέγειν. Propter membrum secundum his locis non est necessaria personae nota, quam expressam habes: Lach. 194 A. ἐγὼ μὲν ἕτοιμος μὴ προαφίστασθαι. Cratyl. 384 D. ἕτοιμος ἔγωγε καὶ μανθάνειν καὶ ἀκούειν. Haec exempla nos movent, ut medelam adhibeamus Lys. 7. 34. μάρτυρας ἔχων αὐτῷ προσῆλθον, λέγων ὅτι μοι πάντες εἰσὶν οἱ θεράποντες, οὓς ἐκεκτήμην ἐπειδὴ παρέλαβον τὸ χωρίον, καὶ ἕτοιμός εἰμι, εἴ τινα βούλοιτο, παραδοῦναι βασανίζειν, ἡγούμενος οὕτως ἂν τὸν ἔλεγχον ἰσχυρότερον γενέσθαι τῶν τούτου λόγων καὶ τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν. Cod. ἕτοιμος ἤμην . εἰμι Kayserus et Scheibe proposuerunt. Westermann ἕτοιμος ἢ μήν. Dobraeus ἕτ. εἴην. Hertl. ἕτ. ἦν. Sed ni fallor, legendum: καὶ ἕτοιμος, εἴ τινα κ. τ. λ. verbo substantivo omisso. Nam de persona propter προσῆλθον non maior dubitatio exoriri potest quam loco Demosthenis atque omissio nequaquam durior est. — Sed εἰμὶ etiam posse poni his exemplis docemur: Theag. 127 E. ἐγὼ γάρ σοι ἕτοιμός εἰμι ὡς διὰ βραχέων εἰπεῖν. Rep. I. 336 A. ἔγωγ' οὖν ἕτοιμός εἰμι κοινωνεῖν τῆς μάχης. Tim. 26 C. λέγειν εἰμὶ ἕτοιμος. Prot. 348 A. ἕτοιμός εἰμί σοι παρέχειν ἀποκρινόμενος. Gorg. 510 B. ὁρᾷς ὡς ἐγὼ ἕτοιμός εἰμι ἐπαινεῖν. Cobetus εἰμὶ cum adiectivo ἕτοιμος coniunctum delendum censet. cf. Var. Lect. 293. Miror. nam apud poëtas metrum εἰμὶ tuetur cf. Eur. Hec. 985 ὡς ἕτοιμός εἰμ' ἐγώ. Arist. Ran. 860. ἕτοιμός εἰμ' ἔγωγε κοὐκ ἀναδύομαι.

Aliarum personarum omissionis haec suppedito tibi exempla: Politic. 277 E. λεκτέον ἐπειδὴ καὶ σὺ ἕτοιμος ἀκολουθεῖν. Crito 45 B. ξένοι οὗτοι ἐνθάδε ἕτοιμοι ἀναλίσκειν. Phaedr. 252 A. πάντων καταφρονήσασα δουλεύειν ἑτοίμη καὶ κοιμᾶσθαι ὅπου ἂν ἐᾷ τις ἐγγυτάτω τοῦ πόθου. Verbum habent adiunctum hi loci: Prot. 313 B. ἕτοιμος εἶ ἀναλίσκειν. Symp. 211 D. οὓς νῦν ὁρῶν ἐκπέπληξαι καὶ ἕταμος εἶ καὶ σὺ καὶ οἱ ἄλλοι. Symp. 208 C. ὑπὲρ τούτων κινδύνους τε κινδυνεύειν ἕτοιμοί εἰσι πάντας ἔτι μᾶλλον ἢ ὑπὲρ τῶν παίδων. ibid. 207 B. ἕτοιμά ἐστιν ὑπὲρ τούτων καὶ διαμάχεσθαι τὰ ἀσθενέστατα τοῖς ἰσχυροτάτοις καὶ ὑπεραποθνήσκειν. ad quem locum cf. Vögelin in extr. vol. Mus. Helv. p. 318.

§ 12.

Etiam loci habent sua fata; quod quam verum sit, demonstrat hic locus: Euthyd. 289 B. τοιαύτης τινὸς ἄρα ἡμῖν ἐπιστήμης δεῖ ὦ καλὲ

παῖ ἣν δ᾽ ἐγώ, ἐν ᾗ συμπέπτωκεν ἅμα τό τε ποιεῖν καὶ τὸ ἐπίστασθαι χρῆσθαι τούτῳ ὃ ἂν ποιῇ. Φαίνεται ἔφη. Πολλοῦ ἄρα δεῖ ὡς ἔοικεν ἡμᾶς λυροποιοὺς δεινοὺς εἶναι καὶ τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης ἐπηβόλους· ἐνταῦθα γὰρ δὴ χωρὶς μὲν ἡ ποιοῦσα τέχνη, χωρὶς δὲ ἡ χρωμένη, διῄρηται δὲ τοῦ αὐτοῦ πέρι. In his verbis primus haesit Heusdius cuius de hoc loco sententia haec est: (Spec. crit. p. 61): „Dixerat in antecedentibus Socrates sibi et Cliniae istius modi opus esse scientia in qua et *facere* et *facto uti* de una eademque re concurrant. Inde hanc nunc conclusionem minus recte efficit, multum abesse, ut ipse et Clinias lyras et facere et tractare possint. Sed noli dubitare quin recte omnino concluserit Socrates. Scripsit enim Plato: ἡμᾶς λυροποιοὺς δεῖν δεινοὺς εἶναι. *Multum igitur abest, ut egregios nos esse oporteat lyrarum opifices scientiaeque esse peritos quae in lyris tractandis cernitur. Nam hac in re et facere et facto uti non concurrunt, sed alia est quae facit, ars, alia quae utitur.*

Heindorfius hanc de loco sententiam protulit: „Quae sequuntur, πολλοῦ ἄρα δεῖ, ὡς ἔοικεν, ἡμᾶς λυροποιοὺς δεινοὺς εἶναι, *multum igitur abest ut simus praestantes lyrarum fabricatores*, haec qui quaeso conclusionis loco praegressis subiici possunt? Non illud sane ex Socratis argumentatione efficitur, sed hoc potius, *omnino eos non oportere lyrarum fabricatores esse* quemadmodum post illa infert Socrates, Οὐδὲ μὴν αὐλοποιϊκῆς γε δηλονότι δεόμεθα. In promptu est corrigere, ἡμᾶς λυροποιοὺς δεῖν εἶναι quam correctionem ab Heusdio quoque excogitatam video, nisi quod voluit ἡμ. λυροποιοὺς δεῖν δεινοὺς εἶναι. Sed nihil hic ad sensum fecerit hoc δεινούς, neque, si hoc posuisset Plato, illa fuisset additurus καὶ τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης ἐπηβόλους. Jam si δεινοὺς mutaris in δεῖν, verum hunc habebis argumentationis tenorem: *Minime igitur opus est ut artem lyras fabricandi addiscamus. Ac ne scientia quidem* αὐλοποιϊκῇ *nobis est opus. Igitur ne* λογοποιϊκῇ *quidem. Nam ut nihil nobis prodest* λυροποιϊκὴ *absque* κιθαριστικῇ, *nihil* αὐλοποιϊκὴ *absque* αὐλητικῇ, *ita ne ista quidem* λογοποιϊκή, *in qua tantopere sophistae isti gloriantur, quidquam ipsa proderit iis qui non insuper scientiam teneant orationibus perite utendi.*

Winckelmannus accuratius perscrutatus locum rursum novi aliquid detexit. Primus enim recte interpretatus est verba τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης ἐπηβόλους. Illa verba, inquit, omnes animadverto interpretes referre ad scientiam lyras fabricandi. Verum enim vero necessario oportet hic intelligi scientiam eam, in qua investiganda cum maxime versantur sc. in qua facere et facto uti est arcte copulatum. Quis enim sibi persuadeat, intra tam breve spatium, cum modo paulo ante dictum esset τοιαύτης

τινὸς ἄρα ἡμῖν ἐπιστήμης δεῖ, nunc τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης de alia scientia accipiendum esse. Et omnino mirum esset, cur noluerit Plato sic simpliciter dicere: πολλοῦ ἄρα δεῖ — ἡμᾶς λυροποιοὺς δεῖν δεινοὺς εἶναι, sed sententiam hoc inutili additamento onerare καὶ τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης ἐπηβόλους. Quamobrem — ut illud taceam illis coniecturis orationem effici minime elegantem πολλοῦ δεῖ — δεῖν, cuius simile quippiam exemplum mihi sese nondum obtulit — acquiesco nunc in vulgata cui hanc sententiam autumo subiectam esse; *multum igitur abest ut si simus periti lyrarum fabricatores, idcirco censendi simus illam quam quaerimus scientiam adepti esse* unde sponte sequitur nos ne oportere quidem esse lyrarum fabricatores, ita ut verba paululum traiecta sic sint ordinanda: ἡμᾶς λυροποιοὺς δεινοὺς καὶ τοιαύτης τιν. ἐπ. ἐπηβ. εἶναι. quamquam fateor, tamen sic habere verba quod displiceat et paulo aliter scripta ea expectari, hunc fere in modum ἡμᾶς λυρ. δειν. ὄντας. Sed in illo hyperbato εἶναι καὶ — non esse haerendum, alias multis exemplis docebo.

Stallbaumius probavit quae a Winckelmanno de loco prolata sunt medelamque indicatam etiam vehementius amplexus est. Scriptum, inquit, oportuit ἡμᾶς λυροποιοὺς δεινοὺς ὄντας εἶναι καὶ κ. τ. λ. Videtur igitur participium errore intercidisse. Nuper huic sententiae accessit Susemihlius in Vers. germ. p. 789. 3.

Haec sunt loci fata, quae ideo uberrime explanavimus, ut eluceret non raro multos conatus necessarios esse ad verum inveniendum. Saepe enim verum non subito invenitur, sed gradatim; conatus conatum sequitur, donec omnis difficultas sit sublata. Ita hoc loco vestigiis Winckelmanni insistemus qui veram sententiam invenit, non item veram formam sententiae. Ab hac igitur re nostrum munus incipiet. Quaeritur, quomodo exprimi possit, hoc non simul esse illud, hoc et illud non posse esse una. Ac primum quidem praefracte nego verba πολλοῦ ἄρα δεῖ ὡς ἔοικεν ἡμᾶς λυροποιοὺς δεινοὺς εἶναι καὶ τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης ἐπηβόλους significare illud quod vertit Winckelmannus. Hac enim enuntiatione scriptor infitias it primum nos esse lyrarum fabricatores, deinde nos esse τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης ἐπηβόλους. Duo igitur praedicata abrogantur eidem subiecto. An si haec verba habebis, πολλοῦ δεῖ ἡμᾶς εἶναι πλουσίους καὶ εὐδαίμονας, vertes: nos divites non eosdem beatos? Nonne potius interpretaberis, non divites, non beati sumus. Si autem nolis haec praedicata inter se iungi, dicendum tibi erit aut πολλοῦ δεῖ ἡμᾶς πλουσίους ὄντας καὶ εὐδαίμονας εἶναι, (et haec medela nostro loco iam adhibita est.) aut πολλοῦ δεῖ πλουσίους εἶναι καὶ εὐδαίμονας. Dele igitur

ἡμᾶς nostro loco et scribe: πολλου ἄρα δεῖ ὡς ἔοικεν λυροποιοὺς δεινοὺς εἶναι καὶ τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης ἐπηβόλους: iam habebis quae postulaverunt interpretes.

§ 13.

Clarkianum optimum Platonicum librum fundamèntumque recensionis esse XXIV dialogorum, qui eo continentur, ex quo Turicenses et C. F. Hermannus Platonem ediderunt, omnibus qui hac de re iudicant, persuasum est. Neque igitur mirum est, quod voces postulantium ubique audiuntur, ut in Gaisfordii collationem succedat denique altera eaque accuratior. Aliquot quidem dialogi denuo legebantur notaque est in Germania Jowettii collatio Symposio adhibita; sed cum ea nequaquam sit accurata (nescio utrum ipsius an Jahni culpa acciderit), mecum decrevi collationem a me factam hic cum iis communicare, qui amore illum suavissimum dialogum amplectuntur. Usus autem sum in libro conferendo editione C. F. Hermanni enotavique vel levissima. Quo facto operam meam cum Jowettii opera contuli nobisque dissentientibus librum denuo inspexi, ita ut putem, quae hic suppedito, numeris esse absoluta.

συμπόσιον ἢ περὶ ἔρωτος ἠθικός. In mg. περὶ ἀγαθοῦ fort. m. paululum recent.

pag. 139. A. 2. πρώιην. 3. τίς. 4. περιμενεις. Falso Jahn. περιμένεις 4. κἀγώ ' supr. α ut v. recens.

B. 1. συνουσίαν ut V. 7. ἢ δὸς δ cum ὃς ligatum. 7. εἰπὲ (sic) acc. ' recentior.

C. 1. ἠ. 2. οὐθὲν nihil supra. 4. ἦν.

pag. 140. C. 6. ἀφοῦ, 8. ἡ. 8. πράττηι. 8. ἐστὶ sed. ras. post ι.

A. 1. οἰόμενός τι. 2. :ἢ: ras. 2. ὅτου οὐν. 2. νυνί acc. ' ut vid. recentior. 3. κἀγὼ cor. videtur recentior esse. 7. ἄρα. 8. ἠ.

B. 1. ἦν. 1. ἄλλοσπερ. 2. ἀ.. ει ras.

C. 3. ὅτ'ἂν. 5. ὅτ'ἂν. 7. πλουσίων ras. aut macula. 8. οἴεσθέ τι.

D. 1. ἡγεῖσθαι. 4. αἰεί ut. V. 4. αἰεὶ γάρ.

pag. 141. D. 7. ὁποθεν ποτε. 8. τὸ μαλακός. 9. αἰεὶ ut V.

E. 6. τοιοῖδέ τινες.

A. 1. ἐξαρχῆς. 3. γάρ. 3. λελουμένόν τε. 4. βλαυτάς. m. rec. del. acc. supr. α et pon. acc. supr. αυ. 5. ἐρέσθαι. 9. η δ ός. δ cum ός ligat. falso Jahn.

B. 1. πρὸς το. 1. ἀνιέναι. 1. ἐπι. 1. καγὼ. 3. την. 4. ἰᾶσιν pr. m. ἴασιν II. m. deleto accentu circumfl.

C. 3. ἑστιῶντος.

pag. 142. D. 1. ἰέναι 1. θοίνην ras. supr. η. acc. supr. οι m. recent. 1. ἄρα. 1. ἄγων. 1. με τι. 3. ὁδοῦ pro ὁ τοῦ. Jahnus errat. 4. ἀλλ'ἴωμεν. 4. σφὰς. 5. ἰέναι. 5. πῶς.

E. 1. ἀνεῳγμένην. 1. θυραν. 2. οἳ fort. acc. recent. 5. ὡι pro ῳ. 5. φᾶναι. 6. εἰς αὖθις. 8. οἷός τε ἰδεῖν ut V. Jowett οἷός τ' falso. 10. ἤκοιμη pr. m. sed. ead. m. rasura effecit ἤκοιμι. 11. ἐπι.

A. 1. ἐστιν. 1. εἰσήει. 3. φᾶναι. 4. ἦ δ'ός. 4. ἐρυξιμαχον. 5. ἐμὲ pro ἐ μέν. 8. ἕστηκεν. 8. οὔ. 8/9. ἄτοπον γ'. 9. οὐκουν ras. supr. (pr. m. ut vid. οὐκοῦν). 9. κάλεῖσ acc. ' recent.

pag 143. B. 2. γάρ τι. 2. τύχῃ. Apud Jahn „ὅπῃ ἂν τύχοι B." Falso. B. habet ὅποι ἂν τύχῃ. 2. ἐστηκεν. 3. δ' 4. εἴ σοι. 4. φᾶναι. 5. ἐστιᾶτε. 6. ἐπειδ'ἀν (f. Jahn ἐπειδάν). 6. ἐφεστήκει. 7. οὐδὲ πώποτε (non πωποτε ut Jahn).

C. 1. ὑφ ὑμῶν. 1. ἐπι. 2. ἵν' (non ἵνα ut Jahn). 3. σφᾶς. 5. ἐ δὲ οὐκ ἐᾶν. acc. supr. ἐ recentior. 6. σφας. 6. μεσουν. 8. φᾶναι.

D. 1. ὅ σοι acc. acut. rec. o in ras. 1. 2. πρόσεστιν pro προσέστη. 3. γαρ. 4. φᾶναι. 5. τὸ κ. (Jahnus falso tacet). 7. ὕδωρ.

E. 1. τιμῶμεν. 1. παρα. 3. μεν. 3. τίς. 5. εἴγε pro ἤ γε. 5. παρα. 5. ἐξέλαμψεν. 6. πρώιην.

pag. 144. A. 1. μετα. 1. κατακλινεντος. 2. σφᾶς. 3. ἅισαντας ras. em. 3. ταλλα. falso Jahn τἆλλα. 5. φᾶναι. 6. τινα.

B. 1. καρῆστε] mg. παρῆτε (man. recentiss. post. saec. XII.). 4. ῥᾳστώνην ν prius em. ras. 5. αὐτὸν supr. o vid. ω eras. 5. τὸν add. ante Ἐρυξ. 6. ἀκουμένου. 6. η pr. m. 6. φᾶναι. (' rec) 8. φᾶναι. 8. ἑρμαῖον.

C. 1. ἦ δ ός δ cum ός ligat. 3. αἰεὶ ut V. 4. ἐξαίρω. 8. ταληθῆ.
δ
9. ἀηλής (δ recentius acc. ' recent. In mg. ἀηδὴς ead. m. recent.)
ω
D. 2. ἐστιν. 4. κραιπαλοῦντα (corr. rec.). 5. ἀλλα. 5. φᾶναι. 5. φαιδρων (falso Jahn φαίδρων). 7. ἀτταν. 7. αὖ pro ἄν. 7. βούλωνται.

pag. 145. E. 4. φᾶναι. 7. αὐλητρίδα Jahnus tacet. 7. ἐαν. 7. η ἀν. 8. ἔνδον. 9. οἴων.

A. 1. φᾶναι. 2. καὶ sine uncis. 3. μεν. 3. ἐστι. 4. την. 6. δεινὸν φησιν. 7. παίονας pr. m. παιᾶνας em. m. recentiss. (atr. nigr.)

B. 3. σκεψασθαι. 4. καταλογαδην. 4. συγγράφειν ut V. 5. προδικος. 5. ἧττον. 6. βιβλίῳ hoc loco.

C. 4. ἀξιῶ pr. m. ἀξίως m. recentiss. (atram. nigr.) 6. ἐρανον.

pag. 146 D. 1. ξυνδοκεῖ. 1. ἀν. 2. ἐπιδεξια. 5. καὶ ἐστιν. 6. φᾶναι.

E. 1. οὔτέ. 4. τουτωνίων pr. m. 4. ἴσου. 7. ταῦτα. 8. ξυνέφ.
ων
A. 3. ἀξιομνημόνευτον (rec. correct.). 6. ἐνθενδε ποθεν.

B. 1. η δ ος pr. m. 2. εἰσιν. 3. ὑπουδενός. 5. ἐδος. 7. το. 7. γενεσθαι. 8. Παρμενείδης pr. m. ε ante ι m. recentiss. del.

C. 1. ἀκουσιλεως. 7. συγγ.

pag. 147. D. 1. τιμαί. (Punctum.) 3. ἐπι. 3. γάρ ἐστιν. 6. ὑπό του pr. m. ὑπὸ τοῦ m. rec. 7. πρς. 8. οὐδ' ἑνός.

E. 1. ταυτόν. 2. ὅτ αν. 3. τινι.
A. 1. μαχόμενοι. 6. και μην. 7. ούκάν.
8. ποιήσειεν. 8. ὥστε.
B. 2. ἡρώιων. 3. παρ' αυτοῦ. 4. και μην. 4. ὑπεραποθνήισκειν.
pag. 148. B. 6. ἀλκηστις. 7. ὑπερ.
C. 1. αυτῶ. 3. τωι. 4. ἐδοξεν. 8. την.
D. 2. οιάγρου. 3. φασμα. 3.4. ἐφὴν. 4. ἧκεν. 5. κιθαρωδός.
5. τολμᾶν. 6. ἀποθνήισκειν.
E. 4. ἀποθάνοι. 5. οἴκαδε δ' ἐλθὼν ut V.
A. 3. αυτόν. 4. αἰσχυλοσ. 5. ἐρᾶν. 6. ἡρώιων. 7. ὡς φησὶν η in ras.
B. 1. τιμῶσιν. 1. τον.
pag. 149. B. 2. θαυμάζουσιν. 3. ὅτ' ἀν. 5. δια. 5. ἀλκηστιδος.
7. ἔγωγε φημί. 9. τελευτήσασι ut C.
C. 2. τινας. 2/3. διεμνημόνευε ut V.
D. 1. ὁποῖον pro ὁπότερον. 4. ἴσμεν. 5. ἔστον. 6. τω θεά acc. supr.
α ut vid. recentior, ras. supr. ε. 7. μέν.
E. 1. διόνης. 4. εἴληχε.
A. 1. ὡιδ'. 1. αυτὴ ἐφ εαυτῆς. 3. οὐκ ἐστι. 4. τοιοῦτο revera.
pag. 150. A. 6. ἐρᾶν. 7. ἐστι. 7. ἀλλά. 7. καλός. 8. ἐρᾶν.
B. 2. ἐρῶσιν. 3. ἧττον. 5. το. 8. τουναντίον.
C. 1. ἧ pr. m. 5. ἐπι το. 5. τρεπονται. 6. ἐπιπνοι. 8. εἰλικρινῶς.
D. 2. ἐπειδ' ἀν. 2. ἄρχωνται revera. 2. ἴσχειν. 3. οἶμαι εἰσιν. 4. ἐρᾶν.
7. χρην.
E. 1. ἐρᾶν. 5. χρὴν.
pag. 151. A. 1. καθόσον. 1. ἐρᾶν. 2. το. 2. ὥστέ. 3. τολμᾶν.
B. 1. εν. 1. ηλιδι pr. m. 1. οὐ pr. m. ut V. 4. ἔχωσιν. 7. οἰκοῦσιν.
C. 1. τοῦτό γε. 1.2. φιλογυμναστία. . . . . in ras. 6. ἀριστογείτονος.
7. κατελυσεν. 8. ου pr. m. 8. μεν.
D. 2. οὐδέ. 3. ἐνθαδε δε. 7. ἐρᾶν. 8. κάν.
pag. 152. E. 2. το. 2. ελειν. 4. αιεί τις pr. m. m. rec. superscrips. ἀ et spirit. l.
supr. ει. 4. τολμώη. 4. ἀλλοτιουν.
A. 1. τοῦτο φιλοσοφίας. 2. καρποιταν. 2. ἡ. 3. παρὰ του. 3. ἡ τινα.
etiam V. τινα. 5. δεήσεσιν. 6. ἐθελοντες. 7. οὐδάν.
B. 3. αυτῶν. 3. επεται. 6. ὡς. 6. ὀμνύντι pr. m. 7. τῶν ὅρκον.
7/8. οὐ φασίν.
C. 1. πεποιήκασιν. 3. τῆδε. 3. ἐρᾶν. 4. ἐπειδάν δε.
5. τοῖς ἐρασταῖς. 6. ταυτα. 6. ἡ om. ante ἡλικ. add. οἱ. 7. ἕτεροι ut V.
7. ὁρῶσι . . ras. (ν ut videtur antea). 7. τοιοῦτο . . ν eras, sed a man. I.
D. 2. ταῦτα τίς. 3. ἡγήσαιτ' ἀν. 4. το δέ. 4. ὡιδ' ἐχει. 4. ἐστιν.
pag. 153. D. 5. ἐξαργῆς. 5. καθ. 7. ἐστι. 8. καλὸν pro καλῶς.
E. 1. πονηρος δ'ἐστιν.

A. 1. συντ. 3. δια. 4. ποτέρω (ν recentius). 4. ποτε. 5. ποτερων.
B. 1. αλῶναι. 7. ὅσπερ. Bekk. falso οπερ.
C. 1. ἥντιν' οὖν. 3. μῶν supr. μόνη m. recentiss.
4. δ'. 4. την. 6. ἐκεῖνο. 7. μερος.

pag. 154. C. 8. κολακεια. 9. τῶι νόμωι τούτωι. 9. συμβαλεῖν. 9. ταυτό. 9. την.
D. 1. τον. 1. την. 2. ξυμβῆναι sine corr. 2. τῶι ut V. pro τὸ.
3. ὅτ' ἀν. 4. χ correctum ex γ. 5. ἂν | οὖν. 7. ὅτι οὖν sine corr.
7. αὖ (puncta nigra supr. αὖ) ὑπουργῶν.
E. 1. ξυμβαλέσθαι. 3 ξυνιόντων sine corr. 3. ταυτόν. 3. ξυμπίπτει sine corr. 6. ἐπι.
A. 3. ἧττον. 4. αὑτοῦ. 5. ὁτιοῦν sine ras. 5. ὁτωοῦν sine ras. 5. τον.
6. αυτον. 6. κἂν. 7. την. 7. τοῦ om. ut V.
B. 3. καθ. 8. ἀρετήν·
C. 1. αὑτοῦ.
pag. 155. C. 3. συμβάλλομεν. 4. ἴσα pr. m.
D. 1. τῶν ἰατρῶν. 3. παυσαι. 4. τον. 6. ἐπειδ' ἀν. 6. δ'ἀν.
E. 1. δε. 2. ἀναλαβὼν τί. 2. τοιοῦτο. 4. οὐκὰν. 5. φᾶναι. 5. δε. 7. τον.
A. 2. το μὲν γαρ. 3. διελεσθαι. 3. ἐστιν. 4. ανῶν (= ἀνθρώπων).
6. ζώιων. 7. καθεωρακέναι.
B. 1. ἐπι. 2. ἀπο. 4. ἔχηι.
pag. 156. B. 6. το. 7. ὑγιεινοερος pr. m. (falso Jahn. ὑγιεῖ νοερός pr. m.) m. rec. corr. ὑγιεινῶ ἔρως (falso Jahn ὑγιεινῷ). 8. ἔστιν ut V. 8. ἔλεγεν.
C. 1. δ'. 2. σώμασιν. 6. τίς.
D. 6. ἐρᾶν.
E. 2. ὡς φασίν οἶδε. 3. συνέστησεν.
A. 2. προσεχοντι. 2. κατα. 3. ταῦτα. 3. ἴσως. 4. γαρ. 5. ξυμφέρεσθαι sine corr. 7. φᾶναι. 8. ἀλλὰ ἴσως.
pag. 157. B. 4. ἐστιν.
C. 1. βραδέος ἐκ. 4. καὶ ἐστιν. 6. εν μεν. 6. αὐτῆι revera. 8. ἐνταῦθα πῶς ἐστιν.
D. 1. ἡ. 3. παιδεῖα (i e. acc. supra ει delend.) pr. m. ut vid. παιδεια
ο αῖς
E. 3. μηδὲ μίαν. 4. ἐργῶντες corr. m. recent. (ἐργῶντες m. pr.)
8. καθόσον. 8. παρήκει.
A. 1. ενεστον pr. m.
pag. 158. A. 3. ἐπειδ'ἀν 6. κρασιν. 7. ζώιοις. 8. ὅτ' ἀν.
B. 2. ἄλλα ἀνόμοια. 4. ἐρυσίβαι. 5. αλληλα m. pr. 6. φορᾶς supr. α ras. acc. pos. m. recentior.
C. 2. ἄλλό τι. 2. ἡ. 5. μὴ δὲ. 6. περὶ τον.
D. 2. κατ' (non κατὰ). 4. ξυλλήβδην sine corr. 5. ταγαθά (falso Bekkerus).
pag. 159. E. 3. ἡ.
A. 3. αὐτῆι (ηι ras et em. sed. acc. a vet. m.). 3. ὥστέ. 5. ἐστιν.
7. ὠγαθὲ φάναι ὠγαθὲ (sic re vera B.) φάναι supra α ras.
8. γελωτο ποιεῖς.
B. 2. εξόν. 5. pro ῥηθήσεσθαι B. ἡτ | τηθήσεσθαι. | significat finem versus. ἡτ fortasse paululum recentius; excedit lineam. 8. φάναι ras. supr. α.
C. 1. οὕτως. 3. και μην. 4. ἢ ἢ . . . ras pr. m. (m. II. ἡ).
5. οἱ om. 7. ἀν. 7. κατασκευασαι.

pag. 160. D. 7. αὐτῇ. 7. ἧπερ m. pr. 8. οὐ pro οὔ. corr. m. rec. 4. κοινόν. acc. acut.
5. δὲ ut V. 5. ἀλλῇ ἓν ὂν εἴδει. acc. et spir. ἓν ut vid. recent.
6. στρογγυλον.
8. χερσίν. 8. δύ.
A. 3. ταλλα. 4. ὁποτερωσε. 5. ὁρμήσειε .. ras (ν ut videtur. ὁρμήσειεν C.)
θεῖν. 6. καί εἰς. 7. ἅπερ εἰδομεναι m. pr. corr. m. rec.
B. 3. το bis. 6. ὁμοια. pr. m. 8. ὥτου.
C. 1. ἀναβασιν.

pag. 161. C. 7. οὔτε ut V. 7. εωιεν. 9. αν ειεν. m. pr. 9. τε m. pr. τὲ m. rec.
D. 3. το. 5. δέτι. 5. θέλωσιν. 6. διχα. 6. ἐφ. 8. ὅα | ὠιά.
E. 1. οἱ om. 9. ὠιά. 2. ἐκέλευεν (i. e. ν delend.) corr. legere voluit ἐκελεύετο; posuit enim punctum post τό. 4. αὐτοῦ. 5. ταλλα m. pr. (τἆλλα m. recentiss). 5. ἐκέλευεν revera. 6. ἐπι. 7. συσπαστά.
7. βάλλοντα pr. m. supra manus recentiss. βαλλάντια. 8. εν m. pr.
8. στομα. 8. ἀπεδει.
A. 2. τί. 5. τον. 7. ποθουν. 7. αυτοῦ. 7. ξυνεῖναι pro ξυνῄει. ξ sine ras.
B. 1. ἀπεθνήισκον. 2. το. 3. ὁπότε. 3. τόδε pr. m. corr. m. II. τὸ δέ.
3. λειφθείη revera.

pag. 162. B. 5. εἴτε ut V. 6. ἀπολλυντο supr. ο m. rec. ὠ pos.
C. 2. μετεθηκε m. I. 2. οὕτω αυτῶν. 3. ἐποίησεν. 8. ἐπιμελοῖντο revera.
D. 4. ἡμῶν adest. 4. ἐστιν. 5. ζητει. 5. αἰεί. 6. το. 6. ἕκαστον.
6. ξύμβολον sine ras. 8. φιλογυναῖκες.
8. τέ (τε V. C.) 8. εἰσι.
E. 1. γεγόνασιν. 2. γίνονται. 5. τετραμμέναι εἰσι. 7. ατε m. pr. 7. τεμαχια.
A. 1. καὶ εἰσιν.

pag. 163. A. 5. ἀνδρίας. 6. αὐτοῖς revera. 8. ἐπειδάν δε.
B. 2. ἀλλ' ὑπὸ ut V. 3. καταζῆν. 4. ἀ.. εἰ ras. antea αἰεί. 5. ξυγγενὲς sine ras. 5. ὅτ' ἀν. 6. παιδεραστης.
C. 1. ἐκπλήττοντα revera (ut V. ex. auct. Bekk.). 4. οὐδ' άν. 5. οὐδεν (V. οὐδέν). 6. δόξειεν (ut V.). 7. ἑτέρω. 7. χαίρειν. 7. ξυνὼν sine ras. 8. ἄλλότι.
D. 1. δήλη ἐστιν. 2. αὐτοῖς. 4. παραλλήλων. 5. ἐροιτο. 5. ἄρα γε
6. αυτῶι.
E. 1. θέλω. 2. m. pr. συμφυσῆσαι ι in ras. — συμφῦσαι m. II. 3. ἕως τάν.
3. ζητήσεως m. pr. ζῆτε ὡς m. II., ut videtur, ponit enim acc. circumfl. supr. ζη et ε supr. τη et spirit. asp. supr. ως.
3. ζῆν. 4. ἐπειδ' ἂν. 4. δυοῖν. 6. ταῦτ' ἀκ. 7. οὐδάν. 7. ἀλλό τι.

pag. 164. E. 8. ἀτεχνως pr. m. 8. οἴοιτ' άν. 9. δυεῖν revera. 10. το. 11. ἡμεν.
A. 2. διωκίσθημεν. 3. ἐστιν. 4. μη. 5. διασχηοθησώμεθα. 5. περίιμεν pr. m. recentiss. m. περιίωμεν. 6. κατα.
6. διαπεπρησμένοι (ut V.).
B. 1. τα. 1. ὡς pro ὧν.
C. 2. εἰσιν. 3. καθ. 4. εὐδαῖμον m. pr. εὔδαιμον m. recentiss. falso Jahnus εὐθαῖμον. 6. ἀρχαιαν. 7. ἐγγυτάτω re v. 8. τοῦτο | τοῦτον i. e. ν delend.
8. ἐστι. 8. αυτῶι pr. m. αὐτῶι m. II.
D. 1. τον. 3. τα.

pag. 165. D. 7. ἐστι. 7. ἀλλ' οῖος. fort. acc. circumfl. ex. em. 7. η pr. m.
7. οσος pr. m.

E. 1. τι. 2. λοῖποι pr. m. 3. φᾶναι. 4. ξυνῄδειν sine ras. 6. ἀπορήσω σι
σι multo recentius.

A. 2. ου pr. m. bis. 3. ἐπειδὰν hic. 3. φοβοιο. 6. το. 7. μεν τὰν.

B. 1. ἀνδρίαν τον pr. m. 2. ἀκριβαντα, corr. m. recentiss. ὀκρίβαντα.
4. ουδοπωστιοῦν. 7. φᾶναι. 7. που.

C. 1. μεντὰν pr. m. (corr. m. rec.). 1. φᾶναι. 2. τόν Σωκράτη om. 2. τί.
2. ἄγροικον. 3. ἡγοιο. 6. ἧμεν.

D. 1. αυτοὺς pr. m.

pag. 166. D. 2. ἦ. 2. φᾶναι. 3. οὐκὰν. 3. οἴοιτο m. pr. corr. fort. ead. m.
3. Jahnus adnotavit „αἰσχρὸν ὂν ποιεῖν B. V. C." sed B. non habet ὂν.
5. αυτῶι pr. m. 5. οπηοῦν pr. m., m. rec. p. spir. supr. οπ.
6. ὀτιοῦν.

E. 1. φᾶναι. 4. δε.

A. 3. οἶος ὢν ut V. falso Jahnus οἷος ὤν. 3. αἴτιος macula. 7. ἀνεμεσητον.

B. 3. ἔρωτος (corr. rec.). 3. οὐ δόντος pro οὐδ' ἐντός. 4. πλησιάζει. 4. αἰεὶ.
4. ξύνεστι sine ras. 4. ἐστιν. 5. αἰεὶ. 7. ἰαπέτου.

pag. 167. C. 1. αἰεὶ. 2. γράμματα pro πράγματα. 3. Παρμενείδης m. recentiss. del. ε;
Jahnus tacet. 5. αυτοῖς. 6. ἐξοῦ. 7. ἐστι.

D. 1. ἐστιν. 2. τε. 6. πηδναται.

E. 1. τὸ αὐτό. 6. αὖ εξ ἧς; m. r. vult. ἑξῆς. 7. ἀλλ ηι τινι pr. m. 8. ηιδὰν.
9. ἀ ... ει ras (αἰεὶ antea). 9. ποσίν.

A. 2. δε. 8. αἰεὶ.

pag. 168. B. 2. ἄλλω. 2. ουκενιζει pr. m. 2. δάν. 5. ταῦτα. 6. μετα. 8. οὔτε bis.

C. 3. βασιλῆς pr. m. corr. m. rec. 6. μηδὲ μίαν. 6. Acc. supr. κρατοῖ et
κρατῶν recentiores esse videntur. 9. εις. 9. ἀνδρίαν.

D. 3. ἂν om. 7. ἵν' om.

E. 2. καὶ pr. m. corr. m. rec. 3. ἧι.

A. 1. διδάξειεν. 2. ζώιων.

pag. 169. A. 4. ζῶια. 5. μεν. 7. μην.

B. 3. κυβερνᾶν. 5. οὐκ ἔτι fort. pr. m. ε et ι certum, incerta tertia linea;
m. II. corr. ἔνι; in marg. m. recentiss. οὐκ ἐνεστιν ras. 6. του δε
pr. m. (acc. recent.). 6. ἐναργῆι. 8. ἐρᾶν.

C. 1. γέγονεν. 3. μετα τοῦτο. 4. μοι τί. 6. κοίτην ὕπνον τε νικηδει pr. m.
κοίτην ὕπνον τὲ νίκηδει m. II.

D. 2. ξυνόδους sine ras. 3. ξυνιέναι sine ras. 6. ἀγαθός. 7. ἁβρότητος.
7. pr. m. χληδης m. recentiss. corr. χλίδῆς. 8. ἡμέρου. 8. ἐπιμελης.
8. ἀνελὴς corr. m. recentiss. ἀμ.

E. 5. καλῆς. om.

pag. 170. E. 8. καθόσον.

A. 2. πρεπόντος pr. m. corr. m. rec. 4. ἄρα. 5. φᾶναι. 5. ἀκουμένου ut V.
7. θαυμαστῶς ἐμοῖ acc. ˜ rec. 7. ἕτερον. 8. φᾶναι.

B. 1. εὖ ερει pr. m. εὐ ἐρεῖ m. rec. 1. τὸ δε. 6. οὐκάν.

C. 2. πηι revera. 3. ἀνεμίμνησκεν revera. 3. ἀτεχνως. 4. ἐπεπόνθει.
4. γοργιου. 5. δεινου. 5. τον. 6. αυτον. 6. ποιήσειεν. 7. ηνίκα.

D. 4. ἀβελτερίας (η supra; correctio recentiss.). 4. ταληθῆ. 5. αυτῶν. 7. εὐ.

pag. 171. D. 8. το δέ.
E. 1. ὁτιοῦν. 4. προυρρήθη. 5. δόξηι. 7. καί φατε.
A. 2. δηλονότι. 2. γινώσκουσιν. 3. εἰδόσιν ut V. 4. ηιδη 4. οὐδ (non οὐ δ'). 6. χαιρέτω δὴ. (sic ante punct.).
B. 3. ὀφλῶ. 4. ταληθῆ. 4. ὀνόμασιν. 5. ὁποια δ' ἀν (revera.).
7. ὁπηι. 7. φᾶναι. 8. σμικράττα. 8. ερέσθαι.
C. 1. ἤδη. 2. φᾶναι. 2. μεταταῦτα. 4. και μην. 6. ὁποῖος τίς.
7. ἴθι. 8. ταλλα. 8. μεγαλο‿πρεπῶς.
D. 1. οἷός.

pag. 172. D. 2. εἶναί τινος. 2. ει. 3. ἐστιν. 4. ἐστιν. 5. αυτό. 7. ἡ. 8. φᾶναι.
E. 1. ὁμολογεῖσθαι. 2. ὀλίγωι revera. 4. τοῦτο ὅπέρ ἐστιν ἐστι. 4. ἡ.
4. φᾶναι. 5. πειρω. 6. φᾶναι. 6. ἐστιν.
A. 1. οὐδενος η. 1. ἐστι ut V. 2. παρα. 3. ἐστιν. 4. αυτοῦ ἦ. 4. φᾶναι.
6. ἡ. 6. φᾶναι. 8. ἡ.
B. 2. σοί δε. 2. χαμοὶ φᾶναι. 3. ἀρ. 4. ὡμ. revera. 5. ὁ. 7. φᾶναι.
C. 3. εννοεῖς.

pag. 173. C. 4. ἕκαστα revera. 6. ὅτ' ἄν.
D. 3. εν τωι. 3. ἔχηις. 4. ὅτ'ἄν. 5. ἄλλό τι. 6. ἄλλο pr. m. ἄλλό m. r.
6. ὁμολογοιαν pr. m. ὁμολογοῖ σ αν m. rec.
7. συμφᾶναι. 8. τοῦτο. 8. ἐστιν. 8. ἐρᾶν. 8. αυτῶι.
9. ἐστιν. 9. τὰ pro τό.
E. 1. σωζόμενά μοι παρόντα. 1. φᾶναι. 2. μη. 3. μη ἔχηι. 3. μή ἐστιν.
4. ἅττα ἐστιν. 4. ὧν ἡ (falso Jahnus ὃ ἡ). 5. ἐστιν. 5. φᾶναι.
6. ἀνομολογησώμεθα revera. 6. ἀλλο. 6. ἐστιν ras. 7. μεν.
A. 1. αὐτῶι. 1. φᾶναι. 1. ἀναμνήσθητι revera. 2. ἐφῆσθα. 6 et 7. φᾶναι.
7. ἄλλό. 9. δέ.
B. 1. ἔχηι. 2. ἐρᾶν. 2. ἐστι. 3. φᾶναι. 3. το.

pag. 174. B. 4. ἆρα. 7. και μην.
C. 1. φᾶναι. 1. ταγαθά. 3. κὰν pr. m. κἂν m. rec. 4. φᾶναι. 4. οὐκάν.
5. οὐ μεν. 6. φᾶναι.
D. 1. ἀντιλεγειν. 2. μεν. 5. ποτε. 8. ἀπ' ἐμαυτοῦ. 9. δειλη pro δεὶ δή.
E. 3. διηει. 4. αυτὴν. 9. ἐστι. 10. ἡ.
A. 1. ἡ καί άν μη. 1. αμαθες. 1. ἢ (acc. recent.)
2. ἐστιν τί. 3. ὀρθο‿δοξάζειν.

pag. 175. A. 8. ην.
B. 1. ὃ μη. 2. τον. 3. αυτόν. 4. ἀλλα τι pr. m. 4. ην pr. m.
7. ξυμπ. sine ras.
C. 2. οἱ. 2. αυτόν. 2. ην. 3. καγὼ. 5. φῆις. 5. ἦ. 6. φάναι supr. α ras.
D. 1. ταγαθά. 1. ἀλλά μην. 4. ὁ γε γ'ὤν acc. supr. o recent.
E. 1. μην. 1. ἔφην. 4. ην.

pag. 176. 9. αυτῶι pr. m. αὐτῶι m. rec. 9. ξυνδ. sine ras. 10. ἱερεων.
A. 1. και. 5. ἄλλότι. 5. ἡ περι. 7. ἐστι. 8. ην pr. m. ἦν m. rec.
8. τινος ἐστι.
B. 2. ἠσπιῶντο pr. m. man. corr. fortasse vult. ει. 3. προσαιτὴς οὖσα, Jahnus errat. 4. ἦν. 5. τας. 7. ηὖδεν. 7. την.
C. 2. αυτῶι. 5. το. 7. καθέστηκεν. 7. πενίης pr. m. corr. m. rec. 7. αἰεί.
D. 2. χαμαιπετης αἰεί. 3. αἰεί.
6. αἰεί. 7. ἐπιθυμητης. 7. πορισμος (Jahnus errat.). 7. φιλοσόφων.
7. δια.
E. 1. τότε. 2. αυτῆς. 2. τε om. 2. ὅτ' ἀν. 3. τότε. 3. ἀποθνήισκει.
3. την. 4. το. 4. αἰεί. 5. ποτε. 6. ἐστιν. 6. ὡιδε.
A. 1. γενεσθαι. 4. καγαθόν. 5. αὐτὸ pr. m. corr. m. rec. 5. οὐκοῦν pr. m. οὐκουν corr. m. rec.
B. 1. δῆλονότι. 2. ἂν pro αὖ. 3. ἐστιν. 6. δὲ αυτῶι. 6. πατρός μεν.
7. ἐστι.
C. 1. θαυμαστὸν ras. supr. 2. τεκμαιρομένηι ι diverso atramento scriptum.
4. γάρ ἐστι. 5. ἁβρόν. 5. μακάριστον. 5. το. 6. οἷαν.
pag. 178. D. 1. μετα. 2. ἐστι. 2. μεν. 3. ἐστι. 3. φῆις. 4. ἐστιν. 5. ὡιδε.
5. σαφ. ἐρῶι sed. ω ex. α corr. 6. αὐτῶι.
E. 3. ερα pr. m. (ἐρᾶ rec. m.) pro ἔροιτο. 4. τι. 4. ην. 4. αὐτῶι.
5. ταγαθά. 6. ην pr. m. corr. m rec ἦν.
A. 1. ἀγάθων pr. m. corr. m. rec. 2. οὐκ ἔτι. 2. ερεσθαι. 2. ἱνά τί.
4. τον. 5. ποτερα. 5. οἷει revera. 6. ταγαθά. 6. αἰεί. 6. ἦ. 7. ην.
B. 1. ἐρᾶν φαμέν. 2. αἰεί. 2. ἀλλά τινάς φαμέν. 2. ἐρᾶν. 3. ην.
4. ἔρωτος τί. 6. ὥσπέρ τι ην. 7. ποίησις ἐστι τί. 7. γαρ τι. 8. μη.
8. ὁτωιοῦν. 8. πᾶσα.
pag. 179. C. 2. εἰσί. 3. ἤδη (falso Jahnus ἤδη). 4. ἀλλὰ ἄλλα ut V. 4. ἕξουσιν.
4. ἀπο. 5. την.
D. 1. περὶ τον. 3. ἀλλοιμεναλλη corr. m. rec. ἀλλ' οἱ μὲν ἄλλη. 3. ἐπαυτόν pr. m. 4. ἢ pr. m. 5. κατα pr. m.
D. 5. ἐρᾶν. 5. οὖτε. 7. ἐρᾶν.
E. 1. μενγε. 1. οιαν pr. m. corr. m. rec. 2. οὖτε. 2. ἡμίσεος. 3. οὖτε.
4. ἐπί ει corr. m rec. 5. αυτοῖς. 6. το ἑ. 7. καλῆι. 8. το. 8. ἄλλό.
A. 1. ἐστιν. 1. ἡ pr. m. corr. m. rec. 1. η ante σοὶ pr. m. corr. m. rec. ἦ.
1. σοι. 2. ἦν. 2. ἄρ'. 2. ἤδη pro ἦ δ' ἥ. 3. ἐστι. 5. ἄρ'. 6. αἰεί.
7. ξυλλ. sine ras. 7. τοῦτο ἀγ. pr. m. corr. m. rec. 8. αὐτό pro αὐτῳ.
8. αἰεί.
B. 1. ἐστιν. 1. αἰεί. 1. ἤδη pro ἦ δ' ἥ. 1. τόν pro τῶν. corr. m. rec.
2. τινα pr. m. corr. m. rec. 2. ἡ σπούδῆι (Jahnus errat.). 3. σύντασις.
pag. 180. 4. ἄν σε. 5. παρα. 6. ἀλλά. 6. ἐστι. 8. ην. 8. ὅτι.
C. 1. ἤδη pro ἦ δ' ἥ. 1. κυουσιν. 2. ἐφη. 2. καὶ om. 6. ἐστιν · ἐστι.
7. ζώιῳ. 7. ενεστιν pr. m. corr. m. rec. 8. τά δέ.
D. 1. ἐστι. 2. θεῶι. 2. το. 2. και. 2. εἰλήθυια. 3. δια. 3. ὅτ' ἀν.
4. ἵλεων. 5. ὅτ' ἀν. 6. σϋνσπείρεται puncta posuit m. rec. 7. ἀνειλλεται acc. pos. m. rec.

E. 1. σπαργωντι. 1. ποίησις revera. 2. ὠδῖνος. 2. ἀπολαύειν. 2. ἐστιν.
3. μην. 4. ην.
A. 2. αἰεὶ,
pag. 181. 6. και. 6. ηρετο. 8. ῇ. 8. ἐπειδ'ἀν. 9. γεννᾶν.
B. 2. το. 2. ξυμμ. sine ras. 5. ὑπεραποθνήισκειν. 7. ἀν.
C. 2. ἀνελεγον. sed. m. rec. corr. 2. ἠ pr. m. 2. εἰπεν. 3. διανόει pr. m.; m. rec. del. ' et pos. ˜ supr. ει. 3. δεινος pr. m. 6. τα.
D. 2. το. 2. αἰεὶ τὸ εἶναι. 2. καὶ om. 3. αἰεί. 4. ζώιων. 4. ζῆν.
7. αυτῶι revera. 8. αἰεί. 8. τα δε.
E. 1. ξύμπαν sine ras. 2. την. 2. τόποι. 3. λῦπαι. 4. τα. 5. τα.
pag. 182. A. 1. ὀτι. 3. ταυτόν. 4. μελετᾶν. 6. σώζει sine ras. 8. σώζεται sine ras.
8. ὀνητόν pro θνητόν pr. m. corr. m. recentiss. 8. οὕτω. corr. m. rec. οὑτῶ. 8. παντάπασιν. 8. αὐτόν.
B. 1. αἰεί. 3. μετεχειν. 4. ταλλα. 4. ἀθάνατον. 4. ἄλληι. 5. ειτοαυτοῦ. 8. ῆν.
C. 6. ἐς ut V.
D. 1. χρήματα ut VC. 2. οὕστινασοῦν.
2. ὑπεραποθνήισκειν. 6. περί.
pag. 183. E. 4. εἰσιν.
A. 1. την. 1. εἰσι. 2. γαρ. 2. οἱ. 2. κυουσιν. 3. κυειν. 7. πόλεων.
8. διακόσμησις.
B. 1. ὅτ ἄν. 3. γεννᾶν. 3. ἐπιθυμεῖ. 4. περὶ ὧν (errat Jahnus).
6. κύων. 6. καὶ ἀν.
C. 4. απών. 7. καλλίων ὧν pr. m. corr. m. rec.
pag. 184. 6. κατελιπε . . . . το (Inde pr. m. κατέλιπεν τὸ) corr. m. rec.
ras. supr. ras. ras. supr.
D. 7. ἡμῖν.
E. 3. ἤδη. 4. δε.
A. 1. καν. 2. ταῦτά ἐστιν. 2. τ'ἀν. 4. οἷός. 5. ἰόντα. 6. ἰέναι. 7. αὐτῶν.
7. ἐρᾶν. 8. γεννᾶν.
B. 1. ὅτωιοῦν. 1. τὸ. 3. ταυτόν. 3. πᾶσιν.
C. 1. καὶ ἐὰν. 1. αυτῶι. 2. ἐρᾶν. 5. ἰδεῖν. 5. αυτῶι 5. ξυγγ. sine ras.
pag. 185. 7. τα. 7. ἰν' αἰδηι.
D. 1. παρενὶ. 2. τινος. 4. το. 5. μεγαλο‿πρεπεῖς. 5. τίκτει.
E. 5. ἰὼν.
A. 1. αἰεί. 2. φθινον. 3. τότε μὲν τότε δὲ. 4. το. 6. αυτῶι. 8. ζώιωι.
B. 1. ἀλλ'. 1. καθ. 2. αἰεί. 3. τινα. 6. το. 7. καθορᾶν. 8. το.
pag. 186. C. 1. ἰέναι. 2. αἰεί. 3. ἐπ' ἀναβαθμοῖς. 3. δυεῖν revera.
5. καλῶν ante ἐπιτηδευμάτων om. (errat Jahnus). 6. καὶ πρo ἕως.
D. 1. ὅ ἐστι. 3. ποτ' εἴδηις. 4. ἐσθῆτα revera. 7. ξυν. sine ras. 7. αἰεί.
7. αυτοῖς. 7. μήτ' ut C. 8. θεάσασθαι. 8. ξυν. sine ras.
E. 1. ει τω. 1. εἰλικρινὲς. 4. δυναιτο.
A. 1. ἄρ'. 2. ὡ δεῖ (ῑ m. rec.). 2. ξυν. sine ras. 5. ἀλλὰ ἀλη. ut V.
7. θεοφιλῆ. 7. τῶι.
pag. 187. B. 6. τιμᾶν. 8. αἰεί.
C. 1. ἀνδρειαν. 1. εἰμι. 6. τί. 7. ἐμνήισθη. 8. φόφον.

D. 1. φάναι. 2. είδε. 3. ἀλλ' (errat Jahnus). 7. σφάς. 7. τινας.
E. 1. ἴων. 1. και. 2. τενίας. 4. ἀπιωμεν. 4. ἐφ. 5. ἤχθομεν m. rec. ex χ corr. λ. 5. φᾶναι. 5. δῖ'στ' pr. m.
7. τενίας. 8. ἐὰν εἴπω. 8. ἄρα. 9. καν.

A. 2. ἡ bis 3. κελεύει (ν m. recentiss.)
pag. 188. 4. ἰέναι. 5. τενίας. 6. ἐπίπροσθε.
B. 6. ὡιδε pro ὅδε. 7. ὁρᾶι. 7. δὲ ἀν. revera. 8. ἡρακλεις. 8. τοῦτ' εἰπεῖν pro τοῦτο τί ἦν.
C. 1. ενλοχῶν (λ fortasse m. rec.). 1. αὖ. 1. εἰώθεις revera.
3. ὡς pro καί.
C. 4. γελοῖός ἐστι. 6. καταχείσηι (Jahnus errat.) 6. φᾶναι. 8. οὐ pr. m.
9. ἀφ. 9. οὐκ ἔτι. 9. ἔξεστιν.
D. 1. ἡ. 4. ἡ. 5. ἐπάμυναι. 6. φᾶναι. 7. εἰς αὖθις σε. 8. φᾶναι.
E. 1. τενίων pr. m. m. rec. ταινιῶν.
1. ἀναδησώμεθα. 1. καὶ om.
pag. 189. 4. αἰεί. 5. τενίων. 7. ἐπειδη. 11. τί ἐστιν. 11. ἔκπομα rev. 12. φᾶναι.
A. 5. τίς. 7. φᾶναι.
B. 4. γαρ. 5. σὺ φᾶναι. 6. γαρ. 9. πρίν σε. 9. ἐπιδεξια.
C. 4. δέ. 5. ἐπιδεξια revera. 6. φᾶναι.
pag. 190. 8. ἴσου.
D. 1. ων. 1. εἶπε ut V. 1. τουναντίον. 2. ἐστι. 2. ἡ. 4. φᾶναι.
6. οὐδάν. 7. φᾶναι. 9. ερυξίμαχε.
E. 2. φᾶναι. 3. ἡ. 3. ταληθῆ. 4. παρίεις. 4. φᾶναι. 5. οὐκάν. 7. άν.
A. 3. την. 3. ὡιδ'. 8. σιληνοῖς.
B. 1. ερμογλυφείοις. 3. διχαδε. 7. ταλλα. 7. μετα.
pag. 191. 8. ἡ.
C. 1. μεν. 6. αὐλητρις μονα. 9. ταυτόν. 9. ὅτ' ἀν. 9. μὲν τοῦ.
D. 3. κἀν. 5. ἐσμεν. 6. κομιδῆ. 7. ὀμόσας. 8. ὅτ' ἀν.
E. 2. τῶν om. 5/6. οὐδ' ἐτεθορύβητο. 7. ὑπο τουτουΐ.
A. 3. ξυν. sine ras. 4. οὐκάν. 4. ταῦτα. 6. αὐτός τι. 7. βία. errat Jahn.

pag. 192. 8. ἵνα μη αυτοῦ.
B. 2. εμοὶ ενεῖναι. 3. ὄντιν' οὐν. 3. ξυν. sine ras.
C. 1. ὅτ' ἀν. 4. χρήσομαι revera. 8. ἀλλα δε. 8. ἐμου. 8. ὅμοιος τέ ἐστιν.
D. 3. αἰεί. 3. ἐστι. 5. σιληνῶδες. 6. σιληνος. 7. ἀνοιχθεις. 8. οὔτε.
9. μελει. 9. αυτῶ.
E. 1. οὐδὰν εις. 4. λέγω ὑμῖν pro λέγων μὲν οὔ. 6. αυτοῦ. 7. ἑώρακεν.
pag. 193. 7. καὶ ἐμοί.
A. 4. ἑρμαῖον. 6. ἤιδει. 6. γαρ. 7. προ του. 7. ειωθως.
B. 2. ταληθῆ. 4. αὔτικα υ om. ras. 7. διαλεχθεὶς ras. supr. 8. μετα.
8. συγγ. 8. προυκ.
C. 2. προσεπάλαιεν. 5. το καρτερον. 6. ἰστέον. 7. ἀτεχνως.
D. 1. οὐδε. 2. ἐπειδη. 4. ἐπιβουλευσας. 6. ἠβούλετο.

pag. 194. E. 2. προς. 2. ὅντιν ουν. 2. το. 2/3. οὐκάν. 7. καμ' (**falso Jahnus**).
7. φασι. 7. πουτινά. 8. οἷον.
A. 2. δρᾶν. 3. το. 4. δειχθῆι (errat Jahnus). 7. δρᾶν. 8. όπιοῦν rev.
B. 2. Σωκρατη. 6. τι^σ (σ m. rec.) ἄλλός. 6. ἐστιν. 6. ἀγροικος.
C. 4. ἧ. 5. ην. 6. μνηισθῆναι. 7. εἰναί σοι. 8. ἡ.

pag. 195. D. 1. ἡ. 2. πρεσβύτερόν τοῦ. 2. ὅσωι τι τι ex. em. in ras. 3. μου.
3. εἰναί σου. 7. ἔλεξε.
E. 1. καὶ τίς ἐστ'. 3. εμοί. 4. ει δη. 4. κοινώσασθαι. 6. ἀντι.
A. 2. μη. 3. ὧν r. supr. 3. ἥτοι pr. m. ἦτοι m. II. 4. ὅταν. 5. καγὼ.
6. ἐμοί. 6. ταῦτά ἐστιν. 7. αυτός. 8. γ'.
B. 2. νῶϊν. 4. οὐδ' ἐπ (falso Jahnus). 5. τοῦτο.
C. 1. κατακλινεις. 5. κατεφρόνησεν καί κατεγέλασεν.

pag. 196. 6. ὕβρισεν. 6. κεῖνό. 6. τί. 7. γάρ ἐστέ. 7. καταδεδαρθηκως.
D. 1. ἀνεστην. 1. ἡ. 2. καθηυδον. 3. το δὴ μετα.
3. ἠτιμᾶσθαι. 6. οἴωι. 6. οὐκάν. 6. ποτ'. 7. οὐθ' ὅπως.
E. 1. οὔτε. 1. ἤδη. 2. ἡ. 3. ωιτε. 3. αυτόν. 3. διεπεφεύγει revera (errat Jahnus). 5. οὐδενός · ἄλλου. 5. περιηια. 6. προυγεγόνει.
6. μετα. 9. ὁπόταν. 9. ἀπολειφθέντές.
A. 2. ἐν ταῦ. 4. ὁπόταν pro ὅ πάντων. 5. ἑωράκει.
B. 2. οἴου. 2. ἡ. 3. ἡ. 4. ἥ ὅσα ut V.

pag. 197. C. 8 ἡ. 1. δ'αὐτό ἐρρεξε. 2. ποτε. 2. ξυνν. sine ras. 3. ἕωθεν, in ras.
3. ἑστήκει rev. 3. προ^υχώρει υ m. rec. 4. ανίει. 4. εἱστήκει hic.
6. ἔλεγεν revera. 7. τί. 7. ἑστηκε.
D. 1. γε ἦν. 2. δ'. 3. την. 3. εἱστήκει hic. 5. προσευξομενος ο in ras.
6. γαρ. 7. ταριστεια.
E. 1. ἡ. 2. εθέλων. 3. αυτόν. 4. ταριστεια. 6. το. 7. ταριστεια.

pag. 198. A. 6. αὐτῶ r. s. 7. ἡ. 8. ἧττον. 8. το ἐφ ἵππου.
B. 1/2. ἐμοίγ'. 2. το σόν δη. 3. τῶ φθαλμῶι. 4. ἠρέμα. 4. παρασκοπων.
6/7. ἀμύνηται.
C. 1. διώκουσιν. 4. το. 5. εἰναί με pr. m. εἰναι μητε m. rec. (εἰναι με id. est. m. rec. delet accent. supr. αι et scribit μητε.)
C. 7. βρασιδαν.
D. 2. κατα ταῦτ'. 3. και. 4. τίς. 5. λέγων. 6. τίς. 6. δε. 6. σιληνοῖς.
7. αυτόν. 7. τους. 8. γαρ. 8. οὐν.
E. 1. σιληνοῖς. 2. ἐθέλοι τίς. 1. τόν-λόγον. 2. γελοιοι.
4. ἄν om. 4. τινά. 4. κανθηλιους.

pag. 199. 6. αἰεί. 6. τά αὐτά.
A. 1. καταγελάσειεν. 1. διοιγουμένους. 1. ἄν pro αὐ. 3. τόν λόγον.
3. πλεῖστα ἀγάλματα. 4. αυτοῖς. 4. ἐπι. 4. τείναντας. 5. ἔτι pro ἐπί.
5. καί ἀγαθῶι. 6. ἐστιν.
B. 1. ὕβρισεν. 5. ἐξαπατᾶσθε. 6. γνῶντα.

C. 4. φᾶναι. 4. ἀλκιβιαδη. 4. ἀν ποτε οὕτω. 5. ˣομψῶς (m. vet.)
5. ἐνεχείρεις οὐδ' ενεκα.
D. 2. ἐρᾶν. 3. ὑφενός. 3. ελαθες. 4. το. 4. δραμα. 4. σιληνικόν.
5. πλεον. 6. αυτῶι.
pag. 200. E. 3. παρα. 4. φᾶναι. 5. ὑπὸ κάτω. 8. εα. 8. ἀλλά ut V. 9. φᾶναι.
10. δὲ. 10. αὐτὸν pro αὖ τόν. 10. ἐπιδεξι' ut V. 10. ὑπο.
A. 2. ἶοῦ ἶοῦ. 3. φᾶναι. 5. φᾶναι. 8. εὑρε. 8. ἑαυτῷ . .
ras in seq.
B. 2. παρα. 3. ἀνεωγμέναις (errat Jahnus). 4. ἀντικρυς. 5. σφάς.
6. οὐκέτι. 8. ἐδὲ revera.
C. 2. ἐξέγρεσθαι. 3. αιδόντων.
pag. 201. 6. ἐπιδεξια. 6. αυτοῖς.
D. 1. μεμνῆισθαι. 1. ἐξαρχῆς. 3. αυτοῦ. 5. τραγωιδιο ποιόν. 5. κωμωιδιο ποιόν.
9. κατακοιμίσαντ'. 9. καὶ ὥσπερ.
συμπόσιον ἢ περὶ ἔρωτος.

Hae sunt lectiones Platonici convivii, quarum multas e Clarkiano hanc ob causam exscripsimus, ne dubitationi relinqueretur locus. Haec duo quidem mea collatione effecta videntur, primum Clarkianum et Vaticanum multo saepius inter se consentire quam adhuc putatum sit, deinde omnes paene correctiones quippe quae manibus recentissimis debeantur [1]) exiguum habere pretium. Sed, ni fallor, etiam alii fructus ex ea redundabunt, quos tamen aliis permiserim percipiendos. Mihi hoc loco [2]) unam observationem reservavi.

Cobetus Mnem. 9 (1860) p. 373 hoc nos docet: Veteres, inquit, constanter dixerunt τιθεῖς, προστιθεῖς, διατιθεῖς, ἐπιτιθεῖς et ἱεῖς, ἀφιεῖς, ἀνιεῖς, ξυνιεῖς ceteraque. Sequiorum temporum magistri et scribae, qui didicerant ut nos omnes olim τίθημι, τίθης, τίθησιν et ἵημι, ἵης, ἵησι Graeca esse, si quando in veterem formam τιθεῖς et ἱεῖς incidissent, corrigebant scilicet τίθης et ἵης, ξυνίης. Factum est, ut de ea re Brunckius verum videret (ad Sophocl. Oed. Tyr. 628), Porsonus contra vehementer falleretur (ad Eurip. Orest. vs. 141)."

---

1) Ubi nihil notatum, manus correctrix semper recentissima est; manum veterem definite distinxi.

2) Tribus locis Symposii quondam opem tulisse mihi videor; in Spec. crit. (Goetting. 1867) p. 44 transpositione facta scripsi p. 178 B. ἠδ' Ἔρος. Ἡσιόδῳ δὲ καὶ Ἀκουσίλεως ὁμολογεῖ ὅς φησι μετὰ τὸ χάος δύο τούτω γενέσθαι, Γῆν τε καὶ Ἔρωτα. Παρμενίδης δὲ τὴν Γένεσιν λέγει, in libro qui inscribitur Festgruss der philologischen Gesellschaft p. 90 expunxi Ἀγάθων post φερέτω; in diario Zeitschrift für österreichische Gymn. 1869 p. 86 mutavi 185 E. οὐχ ἱκανῶς in οὐχὶ καλῶς, quam correctionem (si correctio est nominanda) nunc possum stabilire hoc egregio exemplo Rep. V. 453 A. ἆρ' οὐχ οὕτως ἂν κάλλιστά τις ἀρχόμενος καὶ κάλλιστα τελευτήσειε.

Ut alias, etiam hic veram formam egregii Platonis libri interdum nobis servaverunt; veluti formam contractam ξυνιεῖς habent Clark. Vat. Ven. Soph. p. 238 et p. 243 B. Eandem formam intactam librarii codicum Paris. AD. Vat. Θ Ven. Π reliquerunt Rep. I. p. 347 B. His tribus locis Hermannus suo iure genuinam formam restituit; aliis autem locis ob labem contractam nondum ea restituta est. Librarii enim levi errore saepe scribunt vel ξυνίεις[1]), quam formam non debuit Kühnerus defendere (Gr. ed. 1869 p. 644 Not. 4) vel ξυνιείς (cf. Cobet N. L. p. 699). Inde locus in Euthyd. p. 301 E. emendandus est, quem omnes interpretes effugisse miror. Hic enim Clark. et ut Fr. Rühlius adnotavit, etiam Vaticanus Θ nobis praebent ὦ Πόσειδον ἦν δ'ἐγώ ἤδη κολοφῶνα ἐπιτιθεὶς τῇ σοφίᾳ Scribe igitur ἐπιτιθεῖς. Sed graviora quoque vitia hae formae subierunt; veluti in nostro dialogo p. 214 E. (et ob hunc locum disputatio instituta est) Clarkianus habet παρίῃς, quod in παριεῖς eodem iure mutaveris quo 200 D. ἔχῃς in ἔχεις. Eodem modo corrigatur Meno 78 D. ubi idem liber suppeditat nobis προστιθῇς. Gravissimum vero vitium reperitur Phileb. 50 D. ubi pro ἀφιεῖς in Clarkiano legitur ἀφεέῃς. Τίθῃς denique, ἵῃς similia interpolata esse non libet exemplis demonstrare.

§ 14.

Euthyd. 302 E. legimus: τῶν δέ γε ζῴων ἔφη ὡμολόγηκας ταῦτ' εἶναι σά, ὅσα ἄν σοι ἐξῇ καὶ δοῦναι καὶ ἀποδόσθαι καὶ θῦσαι ἂν θεῷ ὅτῳ ἂν βούλῃ. ἂν post θῦσαι delendum censuit Steph. probante Heindorfio, incluserunt Turic. Hirschig. omisit Badham; voculam defendit Stallb. his verbis: „Repetitum videtur perinde ac si plene diceretur καὶ θῦσαι ἂν ἐξῇ; quo fit ut conditione apud θῦσαι iterum inculcata huius ipsius verbi notio aliquanto fortius efferenda sit. Fateor tamen non alia mihi in promtu esse huius usus exempla". — Hermanni autem defensio haec est (Praef. p. XII.) „Quos cancellos Turicenses p. 302 E. particulae ἂν post θῦσαι addiderunt, removi quia illa ipsa ad liberam facultatem indicandam eleganter iteratur".

Sed de iterato ἂν hic non potest cogitari. nam ut rarissimam repetitionem particulae ἂν apud coniunctivum cuius quod meminerim nullum exemplum apud Platonem est (cf. Kr. § 69, 7, 3) universe concedamus, hic ea habere locum nequit; nam si ἂν tertio membro adiungitur, id cum accipiat peculiare quiddam, a duobus praegressis membris quasi avellitur; nemo videt, cur in hoc membro iterum nos de ἐξῇ cogitare scriptor velit; is cum iam in primo membro καὶ posuerit, etiam tertium eodem modo

---

[1]) Veluti locis supra allatis codices deteriores habent ξυνίεις.

subiungere debet. Quod quum ita sit, loco subveniendum est correctione aliqua, quam equidem ita instituo, ut scribendum putem δὴ pro ἄν. Nunc autem omnia recte se habent; nam δὴ hic est latinum „denique" cuius significationis Hartungius (Lehre von den Partikeln I. p. 264) cum alia tum haec exempla Platonica attulit: Rp. II. 367 C. οἷον ὁρᾶν, ἀκούειν, φρονεῖν καὶ ὑγιαίνειν δή. Meno 87 E. ὑγίεια, φαμὲν, καὶ ἰσχὺς καὶ κάλλος καὶ πλοῦτος δή. Adde Phileb. 29 D. περί τε τῆς ἐν τοῖς ζῴοις γῆς τῆς ἐνθάδε καὶ τῆς ἐν τῷ παντί, καὶ τῶν ἄλλων δὴ πάντων — οὕτως ἀποκρινεῖ, ibid. 50 B. μηνύει δὴ νῦν ὁ λόγος ἡμῖν ἐν θρήνοις τε καὶ ἐν τραγῳδίαις, μὴ τοῖς δράμασι μόνον ἀλλὰ τῇ τοῦ βίου ξυμπάσῃ τραγῳδίᾳ καὶ κωμῳδίᾳ, λύπας ἡδοναῖς ἅμα κεράννυσθαι, καὶ ἐν ἄλλοις δὴ μυρίοις. Permutationis autem voculae δὴ cum vocula ἂν exempla atque testimonia ubique reperiuntur. Audi quaeso Cobetum qui in Var. Lect. p. 101 haec scripsit: „Particulae ἂν aliud periculum imminet a vocabulo δή quae sexcenties in unciali scriptura eius sedem occupavit" cf. eius Nov. Lect. p. 501, ubi tamen hac observatione abusus est; scripsit enim Symp. p. 199 A. οὐ γὰρ δήπου τοῖς γε εἰδόσι pro οὐ γὰρ ἄν που τοῖς γε εἰδόσι, ibid. p. 221 E. σατύρου δή τινα ὑβριστοῦ δοράν pro σατύρου ἄν τινα ὑβριστοῦ δοράν. Sed cum optimi libri ἂν his locis non agnoscant, hae coniecturae sunt vanae. Alia eius confusionis exempla dedit Cobetus in eodem libro p. 549. cf. etiam diarium, quod inscribitur Philolog. Anzeiger 1870 p. 202.

Ab hac confusione ne Platonis quidem libri sunt liberi; veluti Lys. 204 A. Clark. Vat. Θ nobis tradiderunt ἡδέως δή σοι μεταδιδοῖμεν pro ἡδέως ἄν σοι μεταδιδοῖμεν. Eodem modo Gorg. p. 452 C. in Clarkiano scriptum est τί δὲ ἂν pro τί δὲ δή. Idem vitium occurrit iterum in eodem dialogo p. 492 E., ubi multi libri iique optimi nobis praebent οἱ λίθοι γὰρ ἂν οὕτω γε καὶ οἱ νεκροὶ εὐδαιμονέστατοί εἰσιν. Hic cum ἂν et εἰσιν inter se pugnent, medicina requiritur et aut εἰσὶν in εἶεν aut ἂν in δὴ mutandum est. Hoc multo facilius esse quam illud arbitratus emendavi locum sic: οἱ λίθοι γὰρ δὴ οὕτω γε καὶ οἱ νεκροὶ εὐδαιμονέστατοί εἰσιν. De particulis γὰρ δὴ consociatis cf. Baümlein Griech. Partikeln p. 100 Naegelsbach Nov. Exc. ad Hom. p. 435, 3. Plane eadem ratione vitium redarguitur Euthyd. p. 298 AB. ubi nunc legitur: οὐκοῦν καὶ ὁ Χαιρέδημος ἔφη ἕτερος ὢν πατρὸς οὐκ ἂν πατὴρ εἴη. At Clarkianus Vat. Θ Vindob. pro εἴη nobis suppeditant ἐστιν. Quam ob rem si me audies leges verbis οὐκ ἂν deletis οὔκουν καὶ ὁ Χαιρέδημος ἔφη ἕτερος ὢν πατρὸς πατήρ ἐστιν. Ac rursum non raro ἂν pro δὴ restituendum esse videtur; quam medelam equidem adhibuerim his duobus locis: Symp. 215 B. οὐδ'

αὐτὸς δήπου ἀμφισβητήσαις ubi cum Baitero malim scribere οὐδ' αὐτὸς ἄν που ἀμφισβητήσαις (cll. Phaedr. 266 D. καλόν πού τι ἂν εἴη. Theaet. 197 A. τρόπον μὲν γὰρ ἄν που φαῖμεν) quam cum Sauppio apud Jahnium οὐδ' αὐτὸς ἂν δήπου ἀμφισβητήσαις; et Rep. IV. p. 439 B. οὐκοῦν εἴ ποτέ τι αὐτὴν ἀνθέλκει διψῶσαν, ἕτερον ἄν τι ἐν αὐτῇ εἴη αὐτοῦ τοῦ διψῶντος καὶ ἄγοντος ὥσπερ θηρίον ἐπὶ τὸ πιεῖν; οὐ γὰρ δή, φαμέν, τό γε αὐτὸ τῷ αὐτῷ ἑαυτοῦ περὶ τὸ αὐτὸ ἅμα τἀναντία πράττοι quod exemplum animus meus propter creberrimam commutationem vocularum δὴ et ἂν inclinat ut eximatur iis, quae ἂν ex antecedentibus supplere dicuntur et ut emendetur οὐ γὰρ ἄν. Sed utut res se habet, Krügerus certe non debuit proferre hoc exemplum in grammatica sua § 69, 7, 4.

§ 15.

Supra § 13. Turicenses et C. F. Hermannum laudavimus quod optimorum codicum familiae maiorem auctoritatem tribuerunt quam Bekkerus. Inprimis C. F. Hermannus hac via Platoni multum profuit profuissetque plus, si ea quae in vol. I. p. V [1]) editionis suae praefatus est, revera in textu quem vocant constituendo ubique fecisset. Sed a proposito non semper eum stetisse et alii intellexerunt atque doluerunt [2]) et ego mea dissertatione saepius demonstrare conabor. Hic autem aliquot locos tentabo, qui e Clarkiano non possunt describi nisi paululum eius verbis mutatis:

Euthyd. p. 294 C. καὶ ὁ Κτήσιππος ὑπολαβὼν Πρὸς Διός ἔφη Διονυσόδωρε τεκμήριόν τί μοι τούτων ἐπιδείξατον τοιόνδε, ᾧ εἴσομαι ὅτι ἀληθῆ λέγετον. Clark. Vat. habent λέγεις τον pro λέγετον [3]); veri igitur vestigia nobis servaverunt. nam mihi persuasum est Platonem scripsisse ᾧ εἴσομαι ὅτι ἀληθῆ λέγεις. Numerum singularem non esse debere nobis offensioni haec exempla demonstrant: Euthyd. p. 301 C. τοῦτο μὲν ἐχὼν παρῆκας,

---

1) primam Clarkiani manum ita pro fundamento habui, ut quicquid eius scribi a Platone potuisse videretur, etiam in pari aliarum lectionum bonitate unice tuerer, quas autem emendationes flagitaret, non vulgatae magis auctoritate ceterorumve codicum suffragiis quam eo iudicio regerem, ut quaeque proxime ad illius vestigia accederet; postremo si quid in aliis extaret, quo Bodl. careret, optione data semper pronior ad illorum interpolationem quam ad huius mutilationem statuendam essem.

2) Veluti nuper Vermehren Plat. Studien Praef.: „Und selbst wo es sich lediglich um eine Sichtung des handschriftlichen Materials handelt, ist er seinem Grundsatz, den massgebenden Handschriften möglichst zu ihrem Rechte zu verhelfen, nicht überall treu geblieben.

3) Accuratius dicas Clarkianum habere λεγεῖ στον.

ἐπεὶ τὰ ἄλλα μοι δοκεῖτε, ὥσπερ οἱ δημιουργοί — ἀπεργάζεσθαι ibid. 293 B. πότερον δή σε ἔφη ὦ Σώκρατες ταύτην τὴν ἐπιστήμην περὶ ἣν πάλαι ἀπορεῖτε, διδάξω ἢ ἐπιδείξω ἔχοντα 278 B. οἱ τὰ σκολύθρια τῶν μελλόντων καθιζήσεσθαι ὑποσπῶντες χαίρουσι και γελῶσιν, ἐπειδὰν ἴδωσιν ὕπτιον ἀνατετραμμένον. De hac numeri mutatione cf. Stallb. ad Phaedr. p. 231 A. Kock ad Arist. Nub. 375 Hd. ad Protag. p. 319 D. Stallb. Ind. ad Rep. s. v. Numerus. Nostro loco, ubi Διονυσόδωρε praecessit, ἐπιδείξατον, non λέγεις memorabile. Error, ni fallor, inde ortus est, quod primum nescio quis librarius mutatione numeri offensus supra lineam posuit τον ut extaret λέγετον, deinde insequens librarius genuinam et interpolatam lectionem conglutinavit. Cuius rei apud Platonem cum alia in ceteris dialogis tum haec in Charmide exempla extant: p. 161 B. οὐκ ἄρα σωφροσύνη ἂν εἴη αἰδώς, εἴπερ τὸ μὲν ἀγαθὸν τυγχάνει ὄν, αἰδὼς δὲ οὐδὲν μᾶλλον ἀγαθὸν ἢ καὶ κακόν. Clark. μὴ οὐδέν cf. Spec. critic. p. 37, p. 160 C. σωφροσύνη ἂν εἴη μᾶλλόν τι τὸ ἡσυχῇ πράττειν ἢ τὸ σφόδρα τε καὶ ταχέως. Cum Clark. praebeat ἢ τοῦ, haud scio an legendum sit, τὸ ἡσυχῇ πράττειν τοῦ σφόδρα τε καὶ ταχέως cf. 159 C. καὶ μὲν δὴ καὶ τὸ κιθαρίζειν ταχέως καὶ τὸ παλαίειν ὀξέως πολὺ κάλλιον τοῦ ἡσυχῇ
ἢ
τε καὶ βραδέως ubi in Clark. extat. κάλλιόν που. p. 165 A. εἶθ' ἵνα δὴ καὶ σφεῖς μηδὲν ἧττον συμβουλὰς χρησίμους ἀναθεῖεν, ταῦτα γράψαντες ἀνέθεσαν Clark. αὐτὸς φῄς.
eras

Euthyd. 295 A. Ἀλλ' ἤν, ἔφη, ἐθελήσῃς μοι ἀποκρίνεσθαι, ἐγὼ ἐπιδείξω καὶ σὲ ταῦτα τὰ θαυμαστὰ ὁμολογοῦντα. Participium ὁμολογοῦντα om. Clark. Vat. Θ [1]. Recte; nam hoc verbum hoc loco aptum esse negandum est, cum sophista sine dubio hoc dicat: si mihi respondebis, demonstrabo etiam in te illas admirabiles virtutes inesse. Non est quod dubites; nam te ipsum illa mirabilia habere potest ostendi. Nunc autem vide, quid lectio vulgata significet. Ego demonstrabo, etiam te illa mirabilia concedere. Cur hoc? An fortasse Socrates assensum suum celare voluit? Si sophista non tortuose loqui maluit quam clare, dicendum ei erat aut ποιήσω σε ὁμολογεῖν (cf. supr. 298 D. αὐτίκα δέ γε ἄν μοι ἀποκρίνῃ ὦ Κτήσιππε, ὁμολογήσεις ταῦτα) aut ἐπιδείξω σε — ἔχοντα (cf. 286 A. ἄρτι ἐπεδείξαμεν μηδένα λέγοντα ὡς οὐκ ἔστι 293 B. πότερον — διδάξω ἢ ἐπιδείξω ἔχοντα) cf. Badhami Add. ad Euthyd. p. 90 qui et

[1]) Memoratu dignum in collatione Gaisfordii ὁμολογοῦντα sine ulla adnotatione scriptum extare; sed hoc verbum in Clarkiano deesse ipse vidi.

ipse intellexit vulgatam lectionem non posse defendi. Quodsi is scripsit ἀλλ' ἦν ἔφη ἐθελήσῃς μοι ἀποκρίνασθαι, ἐγὼ ἐπιδείξω καὶ σὲ ταῦτα τὰ θαυμαστὰ ὁμοίως ἔχοντα, nemo opinor ei fidem habebit. Ne longus sim, Plato scripsit ἐγὼ ἐπιδείξω κἂν σοὶ ταῦτα τὰ θαυμαστά. Nota est structura δεικνύναί τι ἔν τινι cf. Frohberger ad Lys. 12. 27. Stallb. ad Rep. III. p. 392 D. ad Politic. 262 C. Hertlein ad Cyrop. I. 6. 29 et hoc exemplum: Men. 82 B. ἀλλά μοι προσκάλεσον τῶν πολλῶν ἀκολούθων τουτωνὶ τῶν σαυτοῦ ἕνα ὅντινα βούλει, ἵνα ἐν τούτῳ σοι ἐπιδείξωμαι.

Euthyd. p. 301 A. Ἀλλὰ τίνα τρόπον ἔφη ἑτέρου ἑτέρῳ παραγενομένου τὸ ἕτερον ἕτερον ἂν εἴη; Ἆρα τοῦτο ἔφην ἐγώ ἀπορεῖς; ἤδη δὲ τοῖν ἀνδροῖν τὴν σοφίαν ἐπεχείρουν μιμεῖσθαι, ἅτε ἐπιθυμῶν αὐτῆς. Sophistarum fallacias ut effugiat, Socrates ipse eas imitari conatur. Hoc verbis ἤδη δὲ τοῖν ἀνδροῖν τὴν σοφίαν ἐπεχείρουν μιμεῖσθαι expressum est. Pro ἤδη δὲ τοῖν ἀνδροῖν autem tradita sunt ab optimis libris Clark. Vat. haec verba: ἤδη διὰ τῶν ἀνδρῶν σοφίαν κ. τ. λ. Primum nemo intellegit, cur interpretes noluerint cum his libris scribere τῶν ἀνδρῶν; nam de duobus etiam numerum pluralem posse adhiberi notum est; veluti in nostro dialogo occurrit p. 293 A. ὥσπερ Διοσκούρων p. 306 D. περὶ τῶν υἱέων. Sed summa difficultas sita est in verbo tradito διά quod quomodo cum δὲ permutari potuerit cum nequeas intellegere, id corruptum putare corruptionisque causam indagare debes. Audi quaeso, et iudica num id mihi contigerit. διὰ facillime emendabitur, si syllabam δι repetiveris; tum habebis διδια vel (iota adscriptum etiam in Bodleiano interdum desideratur) δ'ἰδίᾳ. Ex tenebris, ut ita dicam, lux subito nobis affulsit. nam ἰδίᾳ quod vertes „für mich, auf eigene Faust, auf eigene Gefahr, ad sententiam optime quadrare quis est qui neget? cf. etiam haec exempla: Theaet. 177 B. ἐν μέντοι τι αὐτοῖς συμβέβηκεν ὅτι ἂν ἰδίᾳ λόγον δέῃ δοῦναί τε καὶ δέξασθαι περὶ ὧν ψέγουσι καὶ ἐθελήσωσιν ἀνδρικῶς πολὺν χρόνον ὑπομεῖναι καὶ μὴ ἀνάνδρως φεύγειν, τότε ἀτόπως ὦ δαιμόνιε τελευτῶντες οὐκ ἀρέσκουσιν αὐτοὶ αὑτοῖς περὶ ὧν λέγουσι. Xen. Anab. V. 7. 31. εἰ μὲν οὖν ταῦτα καλῶς ἔχει, δοξάτω ὑμῖν, ἵνα ὡς τοιούτων ἐσομένων φυλακὴν ἰδίᾳ ποιήσῃ τις. ἰδίᾳ vertit Rehdantzius „auf eigene Hand (für seine Person)". Xen. Mem. 3. 3. 3 ἀλλὰ τοῦτο μέν, ἔφη, οὐκ ἐμὸν οἶμαι τὸ ἔργον εἶναι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον δεῖν τοῦ ἑαυτοῦ ἵππου ἐπιμελεῖσθαι.

Theaet. 200 D. λέγε δή τί ἂν αὐτὸ μάλιστα εἰπόντες ἥκιστ' ἂν ἡμῖν αὐτοῖς ἐναντιωθεῖμεν; Bekkerus adnot. ἂν] ἂν αὐτὸ Δ et pr. Π. Accedit his etiam Clarkianus; nam is quoque liber, ut ipse vidi, αὐτὸ post ἂν interposuit. Quod Campbell hoc non memoravit, id praeter alia documento est eum non totum dialogum perlegisse, sed hic illic tantum inspexisse.

αὐτὸ quod optimi libri nobis servaverunt si permutaveris in αὐτοί, habebis restitutam Platonis veram manum; notum est reflexivo pronomini saepe pronomen αὐτός addi cf. Krüg. §. 51, 2, 12. Soph. p. 238 D. ὥστε ὁπόταν αὐτὸ ἐπιχειρῇ τις ἐλέγχειν ἐναντία αὐτὸν αὑτῷ περὶ ἐκεῖνο ἀναγκάζεσθαι λέγειν ibid. p. 268 B. τὸν δὲ ἰδίᾳ τε καὶ βραχέσι λόγοις ἀναγκάζοντα τὸν προσδιαλεγόμενον ἐναντιολογεῖν αὐτὸν αὑτῷ. Euthyphr. 6 A. καὶ οὕτως αὐτοὶ αὑτοῖς τὰ ἐναντία λέγουσι περί τε τῶν θεῶν καὶ περὶ ἐμοῦ.

Nunc transeamus ad locos duos, quos e Clarkiano non poterimus emendare, nisi uni demserimus verbum, alteri inseruerimus. Prior locus habetur in Euthydemo p. 271 C. D. ubi Socrates de sophistis Euthydemo atque Dionysodoro haec dicit: πάνσοφοι ἀτεχνῶς τώγε, οὐδ' ᾔδη πρὸ τοῦ ὅτι εἶεν οἱ παγκρατιασταί. τούτω γάρ ἐστον κομιδῇ παμμάχω, οὐ κατὰ τὼ 'Ακαρνᾶνε τὼ παγκρατιαστὰ ἀδελφώ. ἐκείνω μὲν γὰρ τῷ σώματι μόνον οἵω τε μάχεσθαι ἐγενέσθην. τούτω δὲ πρῶτον μὲν τῷ σώματι δεινοτάτω ἐστὸν καὶ μάχῃ ᾗ πάντων ἔστι κρατεῖν. ἐν ὅπλοις γὰρ αὐτώ τε σοφὼ πάνυ μάχεσθαι καὶ ἄλλον ὃς ἂν διδῷ μισθόν, οἵω τε ποιῆσαι. Clark. καὶ μάχῃ ᾗ πάντων κρατεῖν. om. ἔστι igitur. Vat. Θ autem id habere videtur; neque enim Bastius neque Rühlius omissionem indicant; quam ob rem Bekkero hac in re nullam fidem habendam esse puto. Vulgata quin sit corrupta, non potest dubitari. nam τῷ σώματι et μάχῃ non possunt inter se sic iungi. Diu multumque de loco cogitavi, multas emendationes tentavi, quas omnes postquam iterum atque iterum exploravi, abieci. Quod ratio mihi denegavit, fors obtulit. Cum enim Cantabrigiae versarer conferens in usum Jw. Mülleri librum Galeni de Hippocratis et Platonis placitis, Godofredi Herrmanni exempla Platonica in bibliotheca Univ. asservata in manus sumsi ut coniecturas iis adscriptas et quod sciam haud editas[1]) in usum meum transcriberem. Quarum pleraeque extant in primo volumine exempli Heindorfii; ei praeterea aliquot folia adiuncta sunt, quibus continentur coniecturae quae a sodalibus societatis Graecae Lipsiensis excogitatae esse videntur, nam Winckelmannum, Sauppium memoratos ibi invenimus et non raro assensum vel dissensum Hermanni. In his etiam coniecturae in Euthydemum sunt quas perlegens summopere laetabar, cum locum qui tamdiu me vexaverat egregie sanatum deprehenderem hoc modo: τούτω δὲ πρῶτον μὲν τῷ σώματι δεινοτάτω ἐστὸν καὶ μάχῃ πάντων κρατεῖν. Insequuntur verba Euthyd. p. 273 A.

1) Praeterquam quod W. H. Thompson in editione Phaedri aliquot coniecturas in hunc dialogum collatas in lucem edidit cf. Preface p. X.

ὄπισθεν δὲ αὐτοῦ ἐρασταὶ πάνυ πολλοί τε καὶ ἄλλοι καὶ Κτήσιππος apud G. Hermannum sic emendata[2]: πάνυ πολλοί, ἄλλοί τε καὶ Κτήσιππος. Non recte; verum est quod dedimus in Spec. critic. p. 39. nam quod coniectando invenimus, optimo libro Clarkiano confirmatum vidimus, qui καὶ omisit.

Alter locus, quem tractaturi sumus, legitur in Protagora p. 312 D. Ibi Socrates et Hippocrates inter se deliberant quid sit sophista. Inter alia dicit Hippocrates: τί ἂν εἴποιμεν αὐτὸν εἶναι ὦ Σώκρατες ἢ ἐπιστάτην τοῦ ποιῆσαι δεινὸν λέγειν; ἢ ex cod. Vind. 54 et Vatic. 1029 solis adscivit Stallbaumius, libri plerique et optimi ἢ non agnoscunt. Verba non decent anxium timidumque Hippocratem. Scribe optimos libros secutus τί ἄν, εἰ εἴποιμεν αὐτὸν εἶναι ὦ Σώκρατες ἐπιστάτην τοῦ ποιῆσαι δεινὸν λέγειν; iam Hippocratis modestia apparebit. Ad τί ἂν supplendum est λέγοις vel εἴποις cf. Arist. Nub. 154 τί δῆτ' ἂν ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους φρόντισμα; Lys. 399 τί δῆτ' ἂν εἰ πύθοιο καὶ τὴν τῶνδ' ὕβριν, Krüger §. 69, 7, 2. Saepissime hoc fit in Clarkiano, ut syllabae similes intercidant.

§ 16.

Innumerabiles loci adhuc iacent in Platonis dialogis, qui hanc ob causam nondum secundum Clarkianum repraesentati sunt quod editores non edocentur definito certoque testimonio quid habeatur in illo praestantissimo libro, sed e silentio concludere coguntur id quod inter omnes constat non sine periculo esse. Loci quos nunc tractaturi sumus te docebunt quam vere dixerim:

Soph. p. 263 D. E. οὐδ' εἴσει ῥᾷον, ἂν πρῶτον λάβῃς, αὐτὰ τί ποτ' ἔστι καὶ τί διαφέρουσιν ἕκαστ' ἀλλήλων. Hermann scripsit Praef. p. XXVIII: αὐτὰ τί ποτ' ἐστι O et V. (id. est Cl. et Vat.), αὐτὰ om. B. S. T., male profecto, quum ipsa per se spectata mutuis singulorum discriminibus opponantur.“ At etiam Clark. om. αὐτὰ idemque testatur Bekk. de Vat. Cum. insuper sententia nequaquam flagitet hoc verbum, iure tuo deleveris.

Politic. p. 293 C. ἀναγκαῖον δὴ καὶ πολιτείαν ὡς ἔοικε ταύτην ὀρθὴν διαφερόντως εἶναι καὶ μόνην πολιτείαν, ἐν ᾗ τις ἂν εὑρίσκοι τοὺς ἄρχοντας ἀληθῶς ἐπιστήμονας καὶ οὐ δοκοῦντας μόνον, ἐάν τε κατὰ νόμους ἐάν τε ἄνευ νόμων ἄρχωσι καὶ ἑκόντων καὶ ἀκόντων ἢ πενόμενοι ἢ πλουτοῦν-

[2]) Huic coniecturae nomen Heinr. Aug. Mau si recte legi adpositum est.

τες, τούτων ὑπολογιστέον οὐδὲν οὐδαμῶς εἶναι κατ' οὐδεμίαν ὀρθότητα. In Clarkiano post ἄρχωσι verba multo melius sic scripta sunt: καὶ ἑκόντων ἢ ἀκόντων καὶ πενόμενοι ἢ πλουτοῦντες eaque sine ulla haesitatione Platoni restituenda videntur. Cf. verba antecedentia p. 293 B. τοὺς δὲ ἰατροὺς δὲ οὐχ ἥκιστα νενομίκαμεν, ἐάν τε ἑκόντας ἐάν τε ἄκοντας ἡμᾶς ἰῶνται — καὶ ἐὰν κατὰ γράμματα ἢ χωρὶς γραμμάτων καὶ ἐὰν πένητες ὄντες ἢ πλούσιοι, πάντως οὐδὲν ἧττον ἰατρούς φαμεν κ. τ. λ. Cassa igitur Campbellii adnotatio: „καὶ — καὶ Whether — or. Note the variety of expression" demonstratque eum librum Clarkianum hic non inspexisse.

Alcib. I. p. 104 E. Restitue cum Clarkiano ὅρα δή · οὐ γάρ τοι εἴη ἂν θαυμαστόν, εἰ, ὥσπερ μόγις ἠρξάμην, οὕτω καὶ μόγις παυσαίμην pro quibus Turicenses quos secutus est Hermannus non recte substituerunt ὅρα δή: οὐ γάρ τοι εἴη ἂν θαυμαστόν εἰ ὥσπερ καὶ μόγις ἠρξάμην, οὕτω μόγις καὶ παυσαίμην.

Lys. 209 C. dedit Hermannus τί δέ; τῷ γείτονι ἆρ' οὐχ ὁ αὐτὸς ὅρος ὥσπερ τῷ πατρὶ περὶ σοῦ hisque verbis defendit: „ὥσπερ Sic h. Stallb. ὅσπερ Bekk. Turic. at Oxon nihil mutat; ipsum ὥσπερ post ὁ αὐτὸς docte tuetur Stallb. ad Phaed. c. 36." E silentio conclusit vir doctissimus quae conclusio semper lubrica est. Bodleianus habet ὅσπερ quod reducendum esse apparet.

Errant Bekkerus et Stallbaumius cum dicunt Clarkianum habere Lach. p. 184 E. πεπαιδευμένος καὶ ἠσκηκώς. Is liber nobis praebet ἢ καί, sed, quod non parvi momenti est, omitit ἢ post πείθοιο. p. 185 A. eiusdem dialogi ὁ post οἶκος ut in Vat., etiam in Bodleiano codice deest; quare delebis hunc articulum. cf. Gorg. 519 A. ἡ καταβολὴ αὕτη τῆς ἀσθενείας.

Protag. 331 B. καὶ ὑπὲρ σοῦ δὲ εἴ με ἐῴης, ταὐτὰ ἂν ταῦτα ἀποκριναίμην, ὅτι ἤτοι ταὐτόν ἐστι δικαιότης ὁσιότητι ἢ ὅτι ὁμοιότατον. Bekkerus complures libros memorat, qui ταὐτόν γε praestant; his quod nondum accessit Clarkianus, Gaisfordii negligentiae tribuendum est, qui non adnotaverit γε, quod editioni Stephanianae desit, Bodleianum tueri.

Frustra operam Hermannus consumsit cum in Charm. p. 170 A. ἐπιστήμη που ἐπιστήμης οὖσα ἆρα πλεῖόν τι οἵα τ' ἔσται διαιρεῖν ἢ ὅτι τούτων τόδε μὲν ἐπιστήμη, τόδε δὲ οὐκ ἐπιστήμη, pro τόδε δὲ correxit defenditque τὸ δὲ arbitratus sic legi in Bodleiano. Nam etiam hic conclusio e silentio Hermannum in errorem perduxit; Clarkianus, crede mihi, lectionem τόδε δὲ servat.

Nuper Cronius scripsit (Beiträge zu Gorgias p. 128): „475 A möchte das nach dem Vorgange Bekkers von den Zürchern und Hermann ebenso wie von Stallbaum verdrängte καὶ vor τὸ αἰσχρόν als Lesart des Clarkianus wiederherzustellen sein. Man muss eben die Beziehung auf die unmittelbar vorhergehende Antwort des P. im Auge behalten.“ Irritus labor: καὶ hoc loco nunquam deteges in Clarkiano.

Idem fallitur in eodem libro p. 118 ubi de p. 472 A B. haec dicit: Bekker schrieb mit den meisten Handschriften, unter denen aber nach Gaisford nicht der Clarkianus ist, ἐνθάδε. Etiam Clarkianus ἐνθάδε tuetur. Quod cum ita sit, suaserim Cronio ut bonis libris obtemperans hanc scripturam reducat.

Theaet. 153 B. Τί δέ; ἡ τῶν σωμάτων ἕξις οὐχ ὑπὸ ἡσυχίας μὲν καὶ ἀργίας διόλλυται, ὑπὸ γυμνασίων δὲ καὶ κινήσεων ἐπὶ πολὺ σῴζεται; Apparatus criticus quo Wohlrabius locum instruxit, est hic: „ὡς ἐπὶ πολύ Steph. ὡς ἐπὶ τὸ πολύ Heindorf. ἐπὶ τὸ πολὺ Stob. ἐπὶ πολὺ Hrm. ὡς om. Cl. Δ Π τὸ add. Δ Π.“ Inde putaveris in Clarkiano repraesentari ἐπὶ πολὺ idque definite Campbellius testatur. Id non verum; nam loco iterum atque iterum inspecto confirmare possum ibi extare ἐπὶ τὸ πολύ quod velim Platoni reddatur.

Phaedo. 68 C. εἰ γὰρ ἐθελήσεις ἦ δ' ὅς ἐννοῆσαι τήν γε τῶν ἄλλων ἀνδρείαν τε καὶ σωφροσύνην, δόξει σοι εἶναι ἄτοπος. Pro ἐθελήσεις reperitur (non semel locum exploravi ut omnem dubitationem tollerem) in Clarkiano ἐθέλεις quod editores cum arbitrarentur futurum ibi esse immerito spreverunt. Nam praesens tempus nihil habere quod animum legentis offendat docent bene Heindorfius et Stallbaumius.

§ 17.

Libros Platonicos interpolatos esse nemo non novit; vel optimi hoc vitio laborant. Sed animadvertimus bonos libros saepius quam deteriores interpolatorum manus nobis prodere. Hoc demonstrare volumus his locis:

Cratyl. 413 B. ἱκανῶς γάρ μέ φασι πεπύσθαι καὶ ἀκηκοέναι Hermannus Praef. p. XIX scribit: „καὶ ἀκηκοέναι ex glossemate fluxisse iam Stallb. intellexit.“ καὶ ἀκηκοέναι igitur uncis inclusit. Sed cum Clarkianus aliique libri καὶ omiserint, non intellego cur editores et ipsi interpolatoris munere functi sint. Scribendum erat ἱκανῶς γάρ μέ φασι πεπύσθαι [ἀκηκοέναι] vel potius ἀκηκοέναι e textu expellendum. Vide ne idem qua-

dret in haec verba quae leguntur in Gorg. 461 C. ὦ κάλλιστε Πῶλε, ἀλλά τοι ἐξεπίτηδες κτώμεθα ἑταίρους καὶ υἱεῖς, ἵνα ἐπειδὰν αὐτοὶ πρεσβύτεροι γιγνόμενοι σφαλλώμεθα, παρόντες ὑμεῖς οἱ νεώτεροι ἐπανορθῶτε ἡμῶν τὸν βίον καὶ ἐν ἔργοις καὶ ἐν λόγοις. Clark. Vat. Θ ἑτέρους υἱεῖς. De filiis hic non potest cogitari; nam verba ad Polum solum spectant; accedit ut κτώμεθα dici possit de amicis (cf. Eurip. Orest 804 τοῦτ' ἐκεῖνο, κτᾶσθ' ἑταίρους, μὴ τὸ συγγενὲς μόνον), non item de filiis. Clarius igitur luce est Platonem verba sic exhibuisse ὦ κάλλιστε Πῶλε ἀλλά τοι ἐξεπίτηδες κτώμεθα ἑταίρους, ἵνα ἐπειδὰν αὐτοὶ πρεσβύτεροι γιγνόμενοι κ. τ. λ. Interpolatione remota verba hunc sensum effundunt, quem Kratzius elicuit: „Wir sind eben alte Leute, die ihre Fehler machen, aber, versichert er (τοι), eben dazu ziehen wir uns einen Nachwuchs von Schülern, dass diese in's Geleise bringen können, was wir verderben. Ut in Cratylo, ita etiam hic editores si vestigia optimorum librorum essent secuti, locum ab interpolationibus duabus potuerunt liberare. Quod ἑτέρους in Clarkiano Vaticano scriptum est, non est quod offendaris; nam saepissime ἑταῖρος et ἕτερος inter se permutantur id quod elucet ex his exemplis: Lys. 206 D. ἑταῖρος] Clark. ἕτερος ^{αι} αι recent. Gorg. 510 A. ἑταῖρον] Cl. ἕτερον. Phaed. p. 69 E. ἑταίροις] ἑτέροις ^{αι} αι recentiss. Symp. p. 183 C. ἑταῖροι] Cl. ἕτεροι. Phaedr. p. 264 E. ἑτέρους] Cl. ἑταίρους. ib. 278 E. ἑταίρῳ] Cl. ἑτέρωι. Prot. 315 A. ἕτερος] Cl. ἑταῖρος.

Euthyd. p. 278 B. σὲ δὲ τοῦτο ὡς οὗτοι ἐνδείκνυνται, διαλέληθε ταὐτὸ ὄνομα ἐπ' ἀνθρώποις ἐναντίως ἔχουσι κείμενον ἐπὶ τῷ τε εἰδότι καὶ ἐπὶ τῷ μή. Libri deteriores duabus, boni libri una tantum interpolatione locum perturbatum habeat. Illi enim dant quod supra exscripsimus, hi (Clark. Vat. Θ) ἐπὶ ante τῷ τε εἰδότι omiserunt. Si igitur quod Plato revera scripsit repraesentare velis, non solum cum libris praestantibus omittes ἐπὶ ante τῷ τε εἰδότι, sed delebis etiam ἐπὶ ante τῷ μή, ita ut habeas σὲ δὲ τοῦτο ὡς οὗτοι ἐνδείκνυνται διαλέληθε ταὐτὸ ὄνομα ἐπ' ἀνθρώποις ἐναντίως ἔχουσι κείμενον, τῷ τε εἰδότι καὶ τῷ μή [1]). cf. haec exempla: Cratyl. p. 414 A. καὶ τὸ ἄρρεν καὶ ὁ ἀνὴρ ἐπὶ παραπλησίῳ τινὶ τούτῳ ἐστί, τῇ ἄνω ῥοῇ ibid 415 A. ἐξ ἀμφοῖν οὖν τούτοιν ξύγκειται, μήκους τε καὶ τοῦ ἄνειν, τὸ ὄνομα ἡ μηχανή. Gorg. 451 C. περὶ τὸ αὐτὸ γάρ ἐστι, τό τε ἄρτιον καὶ τὸ περιττόν. Menex. p. 241 B. ὑπ' ἀμφοτέρων δὴ ξυμβαίνει τῶν τε Μαραθῶνι μαχεσαμένων καὶ τῶν ἐν Σαλαμῖνι ναυ-

1) Clark. διαλέληθεν, ταυτό, ἔχουσιν.

μαχησάντων παιδευθῆναι τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. Interpolatam praepositionem redarguunt boni libri etiam Phaedr. p. 252 D. καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ „πρός τε τοὺς ἐρωμένους καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ὁμιλεῖ τε καὶ προσφέρεται. Bekk. πρὸς (ante τοὺς ἄλλους) om. Δ GT. et pr. Π.“ His accedit Clarkianus, qui item hoc verbum omisit. Quin expellimus hoc alterum πρὸς e textu?

Lach. 178 AB. εἰσὶ γάρ τινες οἳ τῶν τοιούτων καταγελῶσι καὶ ἐάν τις αὐτοῖς συμβουλεύσηται, οὐκ ἂν εἴποιεν ἃ νοοῦσιν, ἀλλὰ στοχαζόμενοι τοῦ συμβουλευομένου ἄλλα λέγουσι παρὰ τὴν αὑτῶν δόξαν. Bekk. λέγουσι Σ. B. ω. νοοῦσι Clark. Vat. Θ. G. Manifesta interpolatio. Editor prudens debuit sic locum scribere ἀλλὰ στοχαζόμενοι τοῦ συμβουλευομένου ἄλλα [νοοῦσι] παρὰ τὴν αὑτῶν δόξαν.

Euthyd. p. 276 D. Γνοὺς δὲ ἡμᾶς ὁ Εὐθύδημος ἐκπεπληγμένους ἵν' ἔτι μᾶλλον θαυμάζοιμεν αὐτόν, οὐκ ἀνίει τὸ μειράκιον, ἀλλ' ἠρώτα καὶ ὥσπερ οἱ ἀγαθοὶ ὀρχησταί, διπλᾶ ἔστρεφε τὰ ἐρωτήματα περὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἔφη. καὶ post ἠρώτα non agnoscunt Clark. Vat. Θ. Winckelmannus primus delevit probante Stallbaumio in adnotatione critica; retinent tamen Turicenses Hermannus Hirschigius Badhamus. Stallbaumius adnotavit: „Haec quia antecedentia illustrant, usu constanti ac perpetuo ἀσυνδέτως adiiciuntur.“ Et revera saepe fit, ut sententiae comparationem habentes ἀσυνδέτως adiungantur cf. haec duo exempla: Rp. VI. 497 B. ἐπαιτιῶμαι μηδεμίαν ἀξίαν εἶναι τῶν νῦν κατάστασιν πόλεως φιλοσόφου φύσεως. διὸ καὶ στρέφεσθαί τε καὶ ἀλλοιοῦσθαι αὐτήν. ὥσπερ ξενικὸν σπέρμα ἐν γῇ ἄλλῃ σπειρόμενον ἐξίτηλον εἰς τὸ ἐπιχώριον φιλεῖ κρατούμενον ἰέναι, οὕτω καὶ τοῦτο τὸ γένος νῦν μὲν οὐκ ἴσχειν τὴν αὑτοῦ δύναμιν, ἀλλ' εἰς ἀλλότριον ἦθος ἐκπίπτειν. Theaet. 172 D. ἣ τοῖς μὲν τοῦτο ὃ σὺ εἶπες ἀεὶ πάρεστι σχολὴ καὶ τοὺς λόγους ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ σχολῆς ποιοῦνται, ὥσπερ ἡμεῖς νυνὶ τρίτον ἤδη λόγον ἐκ λόγου μεταλαμβάνομεν, οὕτω κἀκεῖνοι ἐὰν αὐτοὺς ὁ ἐπελθὼν τοῦ προκειμένου μᾶλλον καθάπερ ἡμᾶς ἀρέσῃ. Interpunctione mutata addere poteris hoc quoque exemplum: Euthyd. 291 B. ἀλλ' ἦμεν πάνυ γελοῖοι, ὥσπερ τὰ παιδία τὰ τοὺς κορύδους διώκοντα, ἀεὶ ᾠόμεθα ἑκάστην τῶν ἐπιστημῶν αὐτίκα λήψεσθαι, αἱ δ' ἀεὶ ὑπεξέφυγον (cll. Rep. IV. p. 432 D.). Sed hoc loco asyndeton nequit tolerari; nam ad ἠρώτα similitudo aliquid novi addit; rem possis sic explicare: sophista quaesivit idque eo modo qui similis est saltationis quae vocatur διπλῆ. Si ἠρώτα attributum aliquod haberet quo definiretur accuratius, tum sententia comparativa ad rem illustrandam potuit adgregari ἀσυνδέτως. Nunc autem aut καὶ cum libris deterioribus interpolandum id quod plerique inter-

pretes fecerunt aut quod equidem tibi propono non solum καὶ quod non habent Clark. Vat. sed etiam ἠρώτα quod iidem libri habent eiciendum est. ita ut legatur: ἀλλ' ὥσπερ οἱ ἀγαθοὶ ὀρχησταὶ διπλᾶ ἔστρεφε τὰ ἐρωτήματα περὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἔφη. Nemo non concedet haec verba Platone esse digna.

Euthyd. p. 300 C. sophista hanc absurdam conclusionem facit, ut demonstret ὅτι ἔστι λέγοντα σιγᾶν. Ὅταν σιγᾷς ἔφη ὁ Εὐθύδημος, οὐ πάντα σιγᾷς; Ἔγωγε ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν καὶ τὰ λέγοντα σιγᾷς, εἴπερ τῶν ἁπάντων ἐστὶ τὰ λέγοντα. Conclusio aperta. Si siles, omnia siles; atqui τὰ λέγοντα ad omnia illa pertinent. Ergo siles τὰ λέγοντα et ἔστι λέγοντα σιγᾶν. Pro τὰ λέγοντα *omnes* libri manu scripti exhibent τὰ λεγόμενα; nam errat Stallbaumius scribens „τὰ λέγοντα tuetur Vat. Θ." Rühlius testatur etiam in hoc libro τὰ λεγόμενα esse. τὰ λεγόμενα non potest servari; nam neminem esse puto, qui Winckelmanno assentiatur lectionem omnium librorum sic defensuro: si taces, omnia taces, atqui quaecunque dicuntur i. e. quaecunque sermonis ope eloquimur et proinde etiam ipsa τὰ λέγοντα ad omnia pertinent, ergo taces τὰ λέγοντα." Conclusio ut fiat, τὰ λέγοντα aperte dicendum est ad omnia pertinere. Quid faciemus? Omnes libri nos docent locum esse interpolatum, cum interpolator falsa margini adscripserit. Pro his si recta substituemus, nonne et ipsi interpolabimus locum? Quid multa? Plato scripsit οὐκοῦν καὶ τὰ λέγοντα σιγᾷς, εἴπερ τῶν ἁπάντων ἐστι. scilic. τὰ λέγοντα quod supplendum est ex enuntiatione antecedenti.

Protag. p. 319 D. ἐπειδὰν δέ τι περὶ τῆς πόλεως διοικήσεως δέῃ βουλεύσασθαι, συμβουλεύεται αὐτοῖς ἀνιστάμενος περὶ τούτων ὁμοίως μὲν τέκτων, ὁμοίως δὲ χαλκεύς κ. τ. λ. In Kroschelii editione haec leguntur: „Bodl. Vat. pro περὶ τῆς habent περὶ τῶν τῆς quod Sauppius recepit. Sed illorum codicum fides in talibus haudquaquam tanta est quanta Sauppio videtur. Et h. l. περὶ τῶν τῆς πόλεως si verum esset, delendum esset διοικήσεως." Ita Kroschelius mirum in modum; veram rationem cognovit vir Platonis peritissimus, non audet eam sequi. Quid quaeso nos prohibet quominus διοικήσεως deleamus? cf. p. 318 E. τὸ δὲ μάθημά ἐστιν εὐβουλία περί τε τῶν οἰκείων ὅπως ἂν ἄριστα τὴν αὐτοῦ οἰκίαν διοικοῖ καὶ περὶ τῶν τῆς πόλεως ὅπως τὰ τῆς πόλεως δυνατώτατος εἴη καὶ πράττειν καὶ λέγειν. Lach. 180 B. ὅσοι τὰ τῶν πόλεων πράττουσιν.

§ 18.

Quamquam Clarkianus librique cum eo quasi cognatione coniuncti locis permultis interpolationes arguunt, tamen interpretes saepe eas malue-

runt servare quam librorum praestantissimorum familiae obsequi veluti his locis:

Parm. 138 B. ὅρα δή, οὕτως ἔχον εἰ οἷόν τε ἐστιν ἑστάναι ἢ κινεῖσθαι. Verbum substantivum, quod optimi libri non agnoscunt, retinet Hermannus hoc nisus argumento: „ante ἑστάναι eiciendo cum Tur. ἐστὶν in tanta omissionis proclivitate Oxoniensi obtemperare non potui." At primum non solum Oxoniensis, sed etiam Vat. Δ Ven. II. verb. subst. hic aspernati sunt; deinde etiam alibi εἶναι apud οἷόν τε supplendum est, cf. p. 156 C. χρόνος δέ γε οὐδεὶς ἔστιν, ἐν ᾧ τι οἷόν τε ἅμα μήτε κινεῖσθαι μήτε (sic. Cl.) ἑστάναι p. 162 B. οἷόν τε οὖν τὸ ἔχον πως μὴ ἔχειν οὕτω, μὴ μεταβάλλον ἐκ ταύτης τῆς ἕξεως; Οὐχ οἷόν τε p. 155 E. ἆρ' οὖν ὅτε μετέχει, οἷόν τε ἔσται τότε μὴ μετέχειν ἢ ὅτε μὴ μετέχει, μετέχειν. Οὐχ οἷόν τε. p. 139 B. οὐ γὰρ οἷόν τε atque adeo hanc omissionem frequentissimam esse statuunt grammatici cf. Krüger § 62, 1, 3, Kühner (1870) § 354 p. 36. Haec inconstantia Hermanni maxime vituperanda est.

Parm. 134 B. ἄγνωστον ἄρα ἡμῖν ἐστι καὶ αὐτὸ τὸ καλὸν ὃ ἔστι καὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ πάντα ἃ δὴ ὡς ἰδέας αὐτὰς οὔσας ὑπολαμβάνομεν. Bekk. „ἡμῖν καὶ Δ Ξ et pr. Π: ἡμῖν ἐστι καὶ Steph. cum. codic. reliq." Falso; Clarkianus non est in eorum numero nullamque habet interpolationem ut Δ Ξ et pr. Π. E silentio collationis Gaisfordianae cum concluserint editores, in errorem inducti sunt.

Phaedr. p. 260 B. γελοῖον γ' ἂν ὦ Σώκρατες εἴη. εἴη abest a Clarkiano et ut videtur a Vaticano Δ. Cum ἂν sine εἴη possit poni (cf. Kühner § 354 Not. 2 c et exempla a nobis allata supra p. 33) nullam causam video, cur hic interpolationem tuiti sint interpretes. Aliter res se habet Parm. p. 141 C. ubi ab tribus codicibus praestantissimis (Cl. Vat. Ven. II) traditur ἀνάγκη γὰρ ἄν. Hic optativus non potest tolerari; quare pro ἂν propono δή, cf. supra p. 50 Baumlein Gr. Partikel p. 100 (δῆλα γὰρ δή).

Parm. 148 E. καὶ τὸ ἓν ἄρα εἰ μέλλει αὐτὸ αὐτοῦ ἅψεσθαι, ἐφεξῆς δεῖ εὐθὺς μετ' ἑαυτὸ κεῖσθαι, τὴν ἐχομένην χώραν κατέχον ἐκείνης ᾗ αὐτό ἐστιν. Δεῖ γὰρ οὖν. οὖν abest a libris Cl. Ven. II Vat. Δ et potest abesse cf. p. 165 C. δεῖ γάρ.

Soph. p. 264 E. ἕως ἂν αὐτοῦ τὰ κοινὰ πάντα περιελόντες τὴν οἰκείαν λιπόντες φύσιν ἐπιδείξωμεν μάλιστα μὲν ἡμῖν αὐτοῖς, ἔπειτα δὲ καὶ τοῖς ἐγγυτάτω γένει τῆς τοιαύτης μεθόδου πεφυκόσιν. Hoc a Stallbaumio cum Clarkiano deletum δὲ cur Turicenses Hermannus Campbellius alii

reduxerint, equidem non video; nam haec omissio est paene legitima cf. Kr. § 69, 24, 1.

Soph. p. 234 A. iusiurandum habemus φημί, καὶ πρός γε θαλάττης καὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ καὶ τῶν ἄλλων ξυμπάντων. Verba καὶ γῆς desunt in codd. omnibus, Ven. Ξ et Flor. 1 si exceperis eaque facile desiderantur. Recte igitur Campbellius haec verba uncis inclusit.

Euthyd. p. 304 D. ἀτὰρ γελοῖον μέν μοι δοκεῖ εἶναι τὸ νουθετεῖν σε, ὅμως δὲ ἅ γ' ἤκουον, ἐθέλω σοι ἀπαγγεῖλαι. μὲν om. Bodl. Vat. Θ. Winckelmannus ad hunc locum nubem exemplorum congessit; unde appareret dici γελοῖον μέν — ὅμως δέ. Sed hoc non erat evincendum; nemo enim hoc dubitat; potius erat demonstrandum ὅμως δὲ sine μὲν non posse dici. Id autem nullo modo potest demonstrari. Nam sine μὲν hoc exemplum simillimum reperitur Apol. 22 B. αἰσχύνομαι οὖν ὑμῖν εἰπεῖν ὦ ἄνδρες τἀληθῆ· ὅμως δὲ ῥητέον quo iubemur μὲν e loco Euthydemi quam celerrime expellere.

Coniunctionibus insertis permulti loci Platonis vexati sunt. Exemplorum a me collectorum haud absonum videtur nunc haec legentium iudicio proponere:

Euthyd. p. 274 B. ἐπ' αὐτό γε τοῦτο πάρεσμεν ὦ Σώκρατες ὡς ἐπιδείξοντε καὶ διδάξοντε, ἐάν τις ἐθέλῃ μανθάνειν. Ἀλλ' ὅτι μὲν ἐθελήσουσιν ἅπαντες οἱ μὴ ἔχοντες, ἐγὼ ὑμῖν ἐγγυῶμαι, πρῶτος μὲν ἐγώ, ἔπειτα δὲ ὅδε καὶ οἱ ἄλλοι οὗτοι. Verbum ἀλλὰ ante ὅτι deest in Bodlei. Vat. Θ delendumque esse docent hi loci: Rep. III. p. 412 B. Εἶεν ἦν δ' ἐγώ· τὸ δὴ μετὰ τοῦτο τί ἂν ἡμῖν διαιρετέον εἴη; ἆρ' οὐκ αὐτῶν τούτων οἵτινες ἄρξουσί τε καὶ ἄρξονται; Τί μήν; Ὅτι μὲν πρεσβυτέρους τοὺς ἄρχοντας δεῖ εἶναι, νεωτέρους δὲ τοὺς ἀρχομένους, δῆλον; Δῆλον. Phaedo. 87 A. ὡς δὲ καὶ ἀποθανόντων ἡμῶν ἔτι που ἔσται, οὔ μοι δοκεῖ τῇδε. ὡς μὲν οὐκ ἰσχυρότερον καὶ πολυχρονιώτερον ψυχὴ σώματος, οὐ ξυγχωρῶ τῇ Σιμμίου ἀντιλήψει. Euthyd. p. 278 A. Ut hic ἀλλά ita vide ne οὖν ab aliena manu intrusum sit Phaedr. p. 246 B. πῇ δὴ οὖν θνητὸν καὶ ἀθάνατον ζῷον ἐκλήθη, πειρατέον εἰπεῖν· πᾶσα ἡ ψυχὴ παντὸς ἐπιμελεῖται τοῦ ἀψύχου, πάντα δὲ οὐρανὸν περιπολεῖ, ἄλλοτ' ἐν ἄλλοις εἴδεσι γιγνομένη· τελέα μὲν οὖν οὖσα καὶ ἐπτερωμένη μετεωροπορεῖ τε καὶ πάντα τὸν κόσμον διοικεῖ· ἡ δὲ πτερορρυήσασα φέρεται, ἕως ἂν στερεοῦ τινὸς ἀντιλάβηται κ. τ. λ. p. 271 C. λόγων αὖ τόσα καὶ τόσα ἔστιν εἴδη, τοιόνδε ἕκαστον. οἱ μὲν οὖν τοιοίδε ὑπὸ τῶν τοιῶνδε λόγων διὰ τήνδε τὴν αἰτίαν εἰς τὰ τοιάδε εὐπειθεῖς, οἱ δὲ τοιοίδε διὰ τάδε δυσπειθεῖς quibus locis libri qui nobis duces esse debent in verbis Platonis constituendis οὖν post μὲν omiserunt. Simili modo

interpolatus locus reperitur Phaed. p. 71 B. τί δ' αὖ; ἔστι τι καὶ τοιόνδε ἐν αὐτοῖς, οἷον μεταξὺ ἀμφοτέρων πάντων τῶν ἐναντίων δυοῖν ὄντοιν δύο γενέσεις, ἀπὸ μὲν τοῦ ἑτέρου ἐπὶ τὸ ἕτερον; μείζονος μὲν γὰρ πράγματος καὶ ἐλάττονος μεταξὺ αὔξησις καὶ φθίσις καὶ καλοῦμεν οὕτω τὸ μὲν αὐξάνεσθαι, τὸ δὲ φθίνειν; γὰρ compendio a manu recentissima scriptum supra lineam habetur. Hermannus non admisit vocabulum; cur quod hic fecit, aliis locis neglexit? Idem cur non cum libris optimis et plerisque Phaedr. 234 C. scripserit ἐγὼ μὲν οἶμαι pro ἐγὼ δὲ οἶμαι non possum assequi. Notus usus est; Hirschigius igitur recte μὲν recepit dolendumque est, quod nuperrimus Phaedri editor Thompsonus in veterem errorem relapsus est.

Ex his paucis exemplis quibus alio loco etiam complura adiciemus, apparet quam inconstanter rationem a se propositam Hermannus secutus sit. Si re vera Clarkianus fundamentum criseos Platonicae est, non modo hinc modo illinc flosculos decerpes, sed illum in rebus vel minutissimis quasi ducem sequeris. Euthyd. p. 273 B. ἔπειτα ἰόντε ὁ μὲν παρὰ τὸ μειράκιον ἐκαθέζετο, ὁ Εὐθύδημος, ὁ δὲ παρ' αὐτὸν ἐμὲ ἐξ ἀριστερᾶς. Articulus ο ante Εὐθύδημος deest etiam in Clarkiano; nihil obstat, quominus eum deleamus cf. Soph. Philoct. 371 ὁ δ' εἶπ' Ὀδυσσεύς, Kr. 50, 1, 11. Eum quamquam Gaisfordius et Bekkerus a Clarkiano et Vaticano abesse recte contenderunt, cur Stallbaumius Turicenses Hirschigius Hermannus Badhamus tamen retineant, non intellego; nam etsi Plato plerumque nomen iam memoratum cum articulo ponit, tamen etiam sine articulo id usurpat. Sic nostrum nomen p. 286 E. 284 C. 285 C. sine articulo reperitur; Εὐθύδημος sine articulo p. 289, 294 C. (in eadem enuntiatione etiam cum articulo) 297 B. (bis) 277 B. 297 D. 304 C. 305 D. 276 C. Alia exempla in quavis pagina legenti occurrunt. — p. 273 B. nunc scribunt ἰδὼν οὖν με ὁ Κλεινίας ἀπὸ τῆς εἰσόδου μόνον καθήμενον, ἄντικρυς ἰὼν παρεκαθέζετο ἐκ δεξιᾶς ὥσπερ καὶ σὺ φῄς adnotantque: καὶ om. Vat. Θ. Arbitrantur igitur hoc verbum Clarkianum tueri. Sed errant; καὶ non conspicitur in Clarkiano nullaque est causa, cur non id deleatur.

Euthyd. p. 284 E. ὡς εὖ ἴσθ' ὅτι κακῶς λέγουσιν οἱ ἀγαθοὶ τοὺς κακούς. Ἦ καὶ τοὺς μεγάλους, ἔφη ὁ Εὐθύδημος, μεγάλως λέγουσι καὶ τοὺς θερμοὺς θερμῶς; Μάλιστα δήπου, ἔφη ὁ Κτήσιππος. Ante καὶ om. ἦ et Clarkianus et Vaticanus, de qua re cum adhuc nihil adnotatum sit, editores non potuerunt particulam extinguere. Nunc autem possum confirmare in his duobus codicibus ἦ deesse. Quam si deleveris, Euthydemus non interrogat, sed orationem Ctesippi cum aliqua irrisione continuat.

§ 19.

Interpolationes multo saepius quam adhuc viri docti putarunt in Platonis libros irrepsisse, mihi cum Badhamo est persuasum. Exempla in unoquoque dialogo nobis occurrunt, modo diligenter atque attente legamus; in Euthydemo vide ne haec recte deprehenderim:

p. 272 A. Socrates de Euthydemo et Dionysodoro fratribus haec dicit: ἔπειτα τὴν ἐν τοῖς δικαστηρίοις μάχην κρατίστω καὶ ἀγωνίσασθαι καὶ ἄλλον διδάξαι λέγειν τε καὶ συγγράφεσθαι λόγους οἵους εἰς τὰ δικαστήρια. Coniunctio καὶ ante ἀγωνίσασθαι offensionem habet; nam cum τὴν ἐν τοῖς δικαστηρίοις μάχην praecesserit, membro καὶ ἀγωνίσασθαι alterum coniunctione καὶ non potest adgregari, nisi ad idem obiectum τὴν ἐν τοῖς δικαστηρίοις μάχην referetur. Eadem causa me prohibet quominus assentiar Hertlinio qui (Fleckeisen Ann. Vol. 95 (1867) p. 538) αὐτὼ ante καὶ intercidisse putat; nam αὐτὼ et ἄλλον inter se potuerunt opponi, si Plato ἔπειτα τὴν ἐν τοῖς δικαστηρίοις μάχην κρατίστω καὶ αὐτὼ ἀγωνίσασθαι καὶ ἄλλον διδάξαι scripsisset. Haec considerans ut aliis permultis locis ita hic quoque καὶ interpolatum censeo, quo deleto locus erit sanus. cf. Gorg. 449 D. ῥητορικῆς γὰρ φῂς ἐπιστήμων τέχνης εἶναι καὶ ποιῆσαι ἂν καὶ ἄλλον ῥήτορα. Phaedr. 270 B. καὶ ἐπιστάμενος αὐτὰ ἀξιῶ ἰατρὸς εἶναι καὶ ἄλλον ποιεῖν ᾧ ἂν τὴν τούτων ἐπιστήμην παραδῶ. Dem. 34. 1. οὐδεμίαν πώποτε δίκην πρὸς ὑμᾶς ἤλθομεν οὔτ᾽ ἐγκαλοῦντες οὔτ᾽ ἐγκαλούμενοι ὑφ᾽ ἑτέρων. Theaet 149 A. ἀπορώτατός εἰμι καὶ ποιῶ τοὺς ἀνθρώπους ἀπορεῖν. Lach. p. 186 C. καὶ γὰρ χρήμασιν ἐμοῦ δυνατώτεροι ὥστε μαθεῖν παρ᾽ ἄλλων καὶ ἅμα πρεσβύτεροι ὥστε ἤδη εὑρηκέναι.

p. 305 C. οὐδὲ οἶμαι πώποτ᾽ αὐτὸν ἐπὶ δικαστήριον ἀναβεβηκέναι, ἀλλ᾽ ἐπαΐειν αὐτόν φασι περὶ τοῦ πράγματος νὴ τὸν Δία καὶ δεινὸν εἶναι καὶ δεινοὺς λόγους συντιθέναι. Verba καὶ δεινὸν εἶναι molesta sunt; nam ad ἐπαΐειν relata supervacanea, per se accepta manca sunt. Quas difficultates evitabis, si καὶ ante δεινὸν deleveris.

p. 277 C. Πότερον οὖν εἰσὶν οἱ λαμβάνοντες ὁτιοῦν οἱ ἔχοντες ἤδη ἢ οἳ ἂν μή; Οἳ ἂν μὴ ἔχωσιν. Sic enuntiatio non potest stare; nam mirum quod ἔχωσιν in interrogatione supplendum in responsione positum est. Fallor aut Plato scripsit etiam in responsione οἳ ἂν μή. Manus aliena inferit ἔχωσιν.

p. 299 A. ἀλλ᾽ ἦ που ὦ Εὐθύδημε, ἔφη ὁ Κτήσιππος, πόλλ᾽ ἀγαθὰ ἀπὸ τῆς ὑμετέρας σοφίας ταύτης ἀπολέλαυκεν ὁ πατὴρ ὁ ὑμέτερός τε καὶ ὁ τῶν κυνιδίων. Ante ὁ Κτήσιππος in omnibus paene libris ἔφη deesse testantur interpretes; de Clarkiano tacent. Sed is quoque liber ἔφη non

habet. Nullum igitur praesidium huius verbi in libris. Inde sequitur ut etiam ὁ Κτήσιππος eiciendum sit; nam cum praecesserit πολὺ μέντοι ἔφη δικαιότερον τὸν ὑμέτερον πατέρα τύπτοιμι, ὅτι μαθὼν σοφοὺς υἱεῖς οὕτως ἔφυσεν, et in his verbis ἔφη ad Ctesippum referendum sit, non necessarium esse videtur in altera enuntiatione Ctesippum iterum nominare.

Clarkianum conferens vidi multo saepius quam apud Bekkerum adnotatum est hunc librum cum aliis libris bonae familiae consentire, id quod etiam hoc exemplum ex Euthydemo sumptum demonstrat.: p. 286 C. scripserunt Bekkerus Stallbaumius Hirschigius ἄλλο τι ψευδῆ λέγειν οὐκ ἔστι. Recte, nam non solum Vat. Θ sed etiam Clarkianus ἢ post ἄλλο τι omisit; et ἢ posse deesse quis est qui neget? cf. Kr. 62, 3, 8.

p. 299 C. ἢ καὶ τὸν Γηρυόνην ἂν ἔφη καὶ τὸν Βριάρεων οὕτω σὺ ὁπλίσαις; ἐγὼ δὲ ᾤμην σε δεινότερον εἶναι ἅτε ὁπλομάχην ὄντα καὶ τόνδε τὸν ἑταῖρον. De genuitate verborum καὶ τόνδε τὸν ἑταῖρον dubito; primum enim mirum videtur quod haec verba addita sunt, cum oratio ad Euthydemum solum conversa sit; deinde nescio num frater possit dici ἑταῖρος; collocatio denique verborum inusitata est. Haec movent me, ut verba in marginem reiciam.

p. 305 C. οἴονται δ' εἶναι πάντων σοφώτατοι ἀνθρώπων, πρὸς δὲ τῷ εἶναι καὶ δοκεῖν πάνυ παρὰ πολλοῖς ὥστε παρὰ πᾶσιν εὐδοκιμεῖν ἐμποδὼν σφίσιν εἶναι οὐδένας ἄλλους ἢ τοὺς περὶ φιλοσοφίαν ἀνθρώπους. Pro τῷ εἶναι plerique optimi libri nobis praebent τὸ εἶναι. Accusativum cum praepositio πρὸς hic non admittat, aut correctio adhibenda aut interpolatio statuenda est. Equidem interpolationem malim amplecti quam correctionem, cum putem librarium adverbium πρὸς nescientem illud εἶναι minime necessarium invexisse. Hic praepositionis usus nobis satis notus est. cf. Kr. § 68, 2, 2. Hertlein Xen. Cyrop. 2. 1. 31. Kratz ad Gorg. p. 516 D. (p. 139) Plat. Prot. 321 D. πρὸς δὲ καὶ αἱ Διὸς φυλακαὶ φοβεραὶ ἦσαν. Rep. I. 328 A. καὶ πρός γε παννυχίδα ποιήσουσι. Soph. p. 234 A. καὶ πρός γε θαλάττης καὶ οὐρανοῦ καὶ θεῶν.

p. 295 D. ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι, Εὐθύδημε, οὕτω ποιεῖν, ποιητέον. Haec Socratis verba, quibus se sophistae obsecuturum esse profitetur, corrupta esse censeo, nam verba εἰ δοκεῖ σοι οὕτω ποιεῖν ab hoc loco aliena, cum sine dubio significent „si tibi videtur hoc faciendum esse" ita ut ποιεῖν pro ποιητέον εἶναι accipiendum sit cf. Hertlein Xen. Cyr. 2. 4. 22 [1]). At Socrates, non Euthydemus ποιεῖ, Euthydemus iubet, Socrates iussa fa-

---

1) Rectius dicas δοκεῖν esse interpretandum „gut dünken" cf. Kr. § 55, 3, 15.

cit. (cf. quae Socrates p. 295 B. dicit οὕτω γὰρ ποιήσω, ὅπως ἂν σὺ κελεύῃς). Verba autem, qualia nunc leguntur, ita comparata sunt, ut sophistae aliquid faciendum esse putes, ut οὕτω ποιεῖν ad σοὶ referas. Itaque aut σοὶ aut ποιεῖν ab hoc loco removendum est. Haec exempla me impellunt, ut infinitivum ποιεῖν expellendum censeam: Prot. p. 362 A. οὕτω χρὴ ποιεῖν, εἴ σοι δοκεῖ. Theaet. 145 C. ἀλλὰ χρὴ ποιεῖν ταῦτα, εἰ σοὶ δοκεῖ. ibid. 184 A. ἀλλὰ χρή, εἰ δοκεῖ, οὕτω ποιεῖν. Rep. I. 328 B. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, οὕτω χρὴ ποιεῖν. Symp. 175 B. ἀλλ' οὕτω χρὴ ποιεῖν, εἰ σοὶ δοκεῖ. Tim. 20 D. ταῦτα χρὴ δρᾶν, εἰ καὶ τῷ τρίτῳ κοινωνῷ Τιμαίῳ ξυνδοκεῖ. Arist. Nub. 11 ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ῥέγκωμεν ἐγκεκαλυμμένοι id. Av. 665 ἀλλ' εἰ δοκεῖ σφῷν, ταῦτα χρὴ δρᾶν. Phaed. 70 C. εἰ οὖν δοκεῖ, χρὴ διασκοπεῖσθαι. Charm. 169 D. ἀλλ' εἰ δοκεῖ ὦ Κριτία, νῦν μὲν τοῦτο ξυγχωρήσωμεν. Arist. R. 870. Scribendum igitur ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι, Εὐθύδημε, οὕτω ποιητέον.

p. 294 C. τὼ δὲ ἀνδρειότατα ὁμόσε ᾔτην τοῖς ἐρωτήμασιν ὁμολογοῦντες εἰδέναι ὥσπερ οἱ κάπροι οἱ πρὸς τὴν πληγὴν ὁμόσε ὠθούμενοι. ὁμόσε significat εἰς ταὐτό, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. cf. Cobet Nov. L. p. 99 „eodem modo ὁμόσε ubique significat εἰς ταὐτὸν et ὁμόσε χωρεῖν, ἰέναι, βαδίζειν, πορεύεσθαι, θεῖν, φέρεσθαι, ἐλαύνειν alia significant εἰς τὸν αὐτὸν τόπον τινὶ ἐλθεῖν et sic concurrere, congredi, confligere, manus conserere, similia." Inde facile intellegere licet quid sit τοῖς ἐρωτήμασιν ὁμόσε ἰέναι. Vertas „den Fragen zu Leibe gehen. Quid autem sit πρὸς τὴν πληγὴν ὁμόσε ὠθεῖσθαι, non potest intellegi. ὁμόσε si pendet ab ὠθεῖσθαι, non potest ab eodem verbo pendere πρὸς τὴν πληγήν; sed si τὴν πληγὴν sententiae inesse velis, tum ab ὁμόσε pendere debebit cf. Xen. Symp. II, 13 ποιήσειν πάντας Ἀθηναίους τολμᾶν ὁμόσε ταῖς λόγχαις ἰέναι; πρὸς τὴν πληγὴν et ὁμόσε inter se repugnant. Quam repugnantiam tolles, si sustuleris ὁμόσε perperam repetitum.

p, 285 A. καὶ εἶπον Ὦ Κτήσιππε, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ χρῆναι ἡμᾶς τῶν ξένων δέχεσθαι ἃ λέγουσιν ἐὰν ἐθέλωσι διδόναι καὶ μὴ ὀνόματι διαφέρεσθαι Verba ἐὰν ἐθέλωσι διδόναι expelle et conf. Phileb. 11 A. ὅρα δή Πρώταρχε τίνα λόγον μέλλεις παρὰ Φιλήβου δέχεσθαι. Thuc. 2. 3. τοὺς λόγους δεξάμενοι ἡσύχαζον

§ 20.

Quamquam multos iam locos Euthydemi tentavimus, tamen alia multa in hoc dialogo supersunt, quae interpretis diligentiam desiderent; itaque hac paragrapho dialogum Euthydemum percurramus, si quid aliud praeter

ea quae iam protulimus, conferre possimus ad scriptoris verba vel interpretanda vel emendanda vel tuenda:

Crito colloquio cum Socrate instituto p. 271 B. haec dicit: ὃν μὲν ἐγὼ λέγω, ἐκ δεξιᾶς τρίτος ἀπὸ σοῦ καθῆστο· ἐν μέσῳ δ᾽ὑμῶν τὸ Ἀξιόχου μειράκιον ἦν. καὶ μάλα πολύ ὦ Σώκρατες ἐπιδεδωκέναι μοι ἔδοξε καὶ τοῦ ἡμετέρου οὐ πολύ τι τὴν ἡλικίαν διαφέρειν Κριτοβούλου, ἀλλ᾽ ἐκεῖνος μὲν σκληφρός, οὗτος δὲ προφερὴς καὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν. Hunc locum qui tam multos interpretes vexavit vide ne enucleaverim hac ratione:

Primum inter se disceptant homines docti quo ἐκεῖνος, quo οὗτος sit referendum. Hac de re autem nulla potest dubitatio exoriri; nam in iis quae antecesserunt duos homines commemoratos reperimus ad quos scriptor si recte voluit loqui, non potuit ἐκεῖνος et οὗτος non referre. Qui aliud statuerunt interpretes, eos refellere operae pretium non videtur. Etiam hoc mihi omnes concesserint, nisi causa gravis obstet, pronomen ἐκεῖνος ad remotius, οὗτος ad propius nobis trahendum esse. Hac via quae omnia respuit artificia, antequam ad alia perfugiamus, loci sententia nobis erit exploranda.

Duabus igitur enuntiationibus Axiochi filius, cui nomen est Cliniae, et Critobulus Critonis filius inter se comparantur ac priore quidem exponitur, qua in re inter se sint *similes*, posteriore qua in re *dissimiles*. Jam vero quaerendum est, qualis sit illa similitudo, quam Crito sibi detexisse videtur et qualis dissimilitudo. Considera quaeso verba καὶ μάλα πολύ ὦ Σώκρατες ἐπιδεδωκέναι μοι ἔδοξε καὶ τοῦ ἡμετέρου οὐ πολύ τι τὴν ἡλικίαν διαφέρειν Κριτοβούλου, iam senties omnem qaestionem pendere a significatione vocabuli ἡλικίαν. Quodsi cum interpretibus velis *aetatem* interpretari, illa καὶ μάλα πολὺ ἐπιδεδωκέναι per se accipienda sunt vel ut aliter dicam, si Clinias μάλα ἐπιδέδωκε, idcirco non dicendus est οὐ πολύ τι διαφέρειν τὴν ἡλικίαν τοῦ Κριτοβούλου. Sed hoc nonne mirum est? Nonne potius expectas, ut Crito id quod consequitur ex ἐπιδεδωκέναι in altero membro describat? Vide ne id dixerit Crito. Vocabulum enim ἡλικία aliter explicandum est; id non solum significat *aetatem*, sed etiam *corporis staturam et magnitudinem* cf. Dem. 40, 56 οὐχ ἔξω ὁπόθεν προῖκα ἐπιδῶ τῇ θυγατρί, ἧς τῇ μὲν φύσει πατήρ εἰμι, τὴν δ᾽ ἡλικίαν αὐτῆς ἂν ἴδητε, οὐκ ἂν θυγατέρα μου, ἀλλ᾽ ἀδελφὴν εἶναι αὐτὴν νομίσαιτε. Herod. 3, 16 ὡς μέντοι Αἰγύπτιοι λέγουσι, οὐκ Ἄμασις ἦν ὁ ταῦτα παθών, ἀλλ᾽ ἄλλος τῶν τις Αἰγυπτίων ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίην Ἀμάσι, τῷ λυμαινόμενοι Πέρσαι ἐδόκεον Ἀμάσι λυμαίνεσθαι ad quem locum haec Steinius adnotavit: ἡλικίη hier wohl nach Hesychios = μέγε-

θος σώματος cf. IV. 111. 5. ; Ev. Matth. 6. 27 προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἕνα." Aen. Tact. 1, 8 p. 5 Herch. τῶν δὲ λοιπῶν τοὺς ῥωμαλεωτάτους ἡλικίᾳ καὶ νεότητι unde non recte καὶ νεότητι eiecerunt cf. Meier opusc. II. p. 296. Quae disputavimus si vera sunt, Socrates hoc dicit: Clinias tantum crevit ut corporis magnitudine propemodum aequare videatur Critobulum.

Similitudinem duorum hominum postquam cognovimus, qualis sit eorum *dissimilitudo*, videamus. Crito dicit: Clinias est σκληφρός, Critobulus προφερὴς καὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν. Quorum adiectivorum vim exploraturi interpretum plerique in summas difficultates inciderunt, quod scholiastae qui significatum statuit qui ipsi verbo non potest inesse potius obsequi voluerunt quam rationi. Cum σκληφρός cognatum sit cum σκλῆναι, non potest dubitari quin significet *„attenuatum, macilentum, exilem."* Quem elicuimus e verbo significatum, egregie firmat Photius vel is, a quo desumsit hanc glossam (Nab. II. p. 163) σκληφρόν · τὸν κατεσκληκότα καὶ ἀγεννῆ τὴν ἰδέαν. Verbo igitur σκληφρός notionem deformitatis accedere docemur hac glossa, verbo προφερής pulchritudinis notionem admisceri dicit Plato ipse. Inde elucet significatum duorum vocabulorum prorsus contrarium esse. Et si σκληφός attenuatum, macilentum, προφερής significat robustum et vegetum id quod cum ἐτυμολογίᾳ verbi aptissime congruit. Nunc omnia recte se habent; duo homines, ἡλικίαν si spectas, similes, ὄψιν si spectas, dissimiles sunt, Critobulus est formoso vultu, Clinias deformi. Cum hac autem descriptione Critobuli consentiunt veterum testimonia, cf. quae ipse dicit Xen. Conv. IV. 13 οὐκοῦν αὖ ἐγὼ λέξω, ἔφη, ἐξ ὧν ἐπὶ τῷ κάλλει μέγα φρονῶ κ. τ. λ. Neque repugnat quod Clinias p. 289 B. ὦ καλὲ παῖ et p. 290 D. ὦ κάλλιστε καὶ σοφώτατε Κλεινία invocatur; nam „καλὸς vulgare fuit Atticae urbanitatis blandimentum" Stallb. ad. Rep. X. 595 C. Protag. p. 362 A.

p. 273 C. μετὰ δὲ τοῦτ᾽ εἶπον πρὸς τὸν Κλεινίαν, Ὦ Κλεινία, τώδε μέντοι τὼ ἄνδρε σοφώ, Εὐθύδημός τε καὶ Διονυσόδωρος, οὐ τὰ σμικρά, ἀλλὰ τὰ μεγάλα. Badhamus inclusit Εὐθύδημός τε καὶ Διονυσόδωρος fortasse verborum collocatione offensus. Haec exempla haud scio an ei hanc offensionem eximant: Charm. p. 154 A. οὗτοι γὰρ τυγχάνουσιν οἱ εἰσιόντες πρόδρομοί τε καὶ ἐρασταὶ ὄντες. Prot. 310 C. ὁ γάρ τοι παῖς με ὁ Σάτυρος ἀπέδρα. Charm. p. 156 D. ἀλλὰ Ζάμολξις ἔφη λέγει ὁ ἡμέτερος βασιλεύς. Gorg. p. 495 D. Καλλικλῆς ἔφη Ἀχαρνεὺς ἡδὺ μὲν καὶ ἀγαθὸν ταὐτὸν εἶναι ibid. Σωκράτης δέ γε ἡμῖν ὁ Ἀλωπεκῆθεν οὐχ ὁμολογεῖ ταῦτα. Euthyd. p. 285 B. ἐφάτην γοῦν τὴν τέχνην σφῶν εἶναι τὴν νεωστὶ εὑρημένην ἀγαθοὺς ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους ἐκ πονηρῶν. Ephr. 11 C. An

Badhamus nomina non necessaria esse putavit? Sed si quid est non necessarium, non idcirco falsum habendum est. Neque igitur possum assentiri Cobeto eiusque discipulis ubique nomina propria non prorsus necessaria delentibus. cf. quae hac de re disputavi in Comment. Plat. p. 113. Locorum multitudo obstat; veluti in nostro dialogo etiam p. 296 D. nomen adpositum habes: ὁ ἀδελφός σου οὑτοσὶ Διονυσόδωρος. Naberus delebat; at si hic eum audimus, etiam cogimur expellere nomen his locis: Meno 90 B. συζήτησον ἐμοί τε καὶ τῷ σαυτοῦ ξένῳ Μένωνι τῷδε ibid. 91 A. περὶ τοῦ ξένου τουτουὶ Μένωνος.

Badhamus cum inclusit μάχεσθαι in verbis p. 273 C. τὰ γὰρ περὶ τὸν πολεμὸν πάντ᾽ ἐπίστασθον, ὅσα δεῖ τὸν μέλλοντα στρατηγὸν ἔσεσθαι, τάς τε τάξεις καὶ τὰς ἡγεμονίας τῶν στρατοπέδων καὶ ὅσ᾽ ἐν ὅπλοις [μάχεσθαι] διδακτέον id certe effecit, ut verba possint convorti; nam διδακτέον est adiectivum verbale medii διδάσκομαι quod significat „docendum me praebeo" (Arist. Nub. 127). Locutionem autem ὅσα ἐν ὅπλοις διδακτέον tueri videtur Lach. 190 D. ἡ ἐν τοῖς ὅπλοις μάθησις. Ac tamen nescio an v. ὅσα διδακτέον quasi lemma in marginem reicienda sint, cum nemo intellegat, cur voluerit scriptor his ambagibus uti atque aequabilitatem membrorum tam turpiter turbare.

p. 273 E. τοῦτο μέμνημαι σφὼ ἐπαγγελλομένω. Non satis notum est Graecos verbis recordandi participia temporis praesentis adiungere. Quod ut illustrem, haec exempla praebeo: Gorg 460 CD. μέμνησαι οὖν λέγων ὀλίγῳ πρότερον. Charm. p. 156 A. μέμνημαι ἔγωγε καὶ παῖς ὢν Κριτίᾳ τῷδε ξυνόντα σε. Prot. 359 C. μέμνησαι ὦ Πρωταγόρα ταῦτα ἀποκρινόμενος; Lach. p. 180 E. περιφέρει δέ τίς με καὶ μνήμη ἄρτι τῶνδε λεγόντων. Theaet. 207 D. εἶτα ἀμνημονεῖς ἐν τῇ τῶν γραμμάτων μαθήσει κατ᾽ ἀρχὰς σαυτόν τε καὶ τοὺς ἄλλους δρῶντας αὐτά. Alcib. II. 150 B. οὐκοῦν μέμνησαι ἐν πολλῇ ἀπορίᾳ φάσκων εἶναι (at. 139 B. οὐκοῦν μέμνησαι ὁμολογήσας). Xen. Anab. 5. 9. 23 ἀετὸν ἀνεμιμνήσκετο ἑαυτῷ δεξιὸν φθεγγόμενον. Dem. de f. leg. § 253 μέμνησθε δήπου λέγοντ᾽ αὐτόν.

p. 274 E. τόδε δέ μοι εἴπετον, πότερον τὸν πεπεισμένον ἤδη ὡς χρὴ παρ᾽ ὑμῶν μανθάνειν, δύναισθ᾽ ἂν ἀγαθὸν ποιῆσαι ἄνδρα μόνον ἢ καὶ ἐκεῖνον τὸν μήπω πεπεισμένον διὰ τὸ μὴ οἴεσθαι ὅλως τὸ πρᾶγμα τὴν ἀρετὴν μαθητὸν εἶναι ἢ μὴ σφὼ εἶναι αὐτῆς διδασκάλω; Hirschigius et Badhamus τὸ πρᾶγμα circumscripserunt; iis contrarius est hic simillimus locus: Prot. p. 327 A. τούτου τοῦ πράγματος, τῆς ἀρετῆς, εἰ μέλλει πόλις εἶναι, οὐδένα δεῖ ἰδιωτεύειν. Vana est etiam coniectura, quam hoc de loco protulit Britannus quidam (Journal of classical and sacred Philo-

logy Vol. IV p. 148). Is enim scribendum censet τὸ πρᾶγμα τῆς ἀρετῆς et comparat Crit. p. 53 D. Alex. apud Ath. III. p. 123 E. Henioch. ibid. IX. p. 408 A. quae exempla insuper non congruere in rem videntur.

p. 275 B. εἰπόντος οὖν ἐμοῦ σχεδόν τι αὐτὰ ταῦτα ὁ Εὐθύδημος ἅμα ἀνδρείως τε καὶ θαρραλέως, Ἀλλ' οὐδὲν διαφέρει ὦ Σώκρατες ἔφη, ἐὰν μόνον ἐθέλῃ ἀποκρίνεσθαι ὁ νεανίσκος. Badhamus coniecit μάλα pro ἅμα eiusque coniecturae hanc causam Add. p. 79 attulit: *„Absurde praeponitur ἅμα duabus rebus tam similibus quam sunt ἀνδρεία et θάρρος"*. At ἅμα non pertinet ad ἀνδρείως καὶ θαρραλέως, sed ad ἔφη; exprimit enim Socratem nondum sermoni finem imposuisse cum Euthydemus dixit: ἀλλ' οὐδὲν διαφέρει κ. τ. λ. cf. Crat. p. 399 E. ἅμα δὲ ἐκλείποντος τοῦ ἀναψύχοντος τὸ σῶμα ἀπόλλυταί τε καὶ τελευτᾷ. Participium praesentis non esse necessarium evincit Protag. 335 C. καὶ ἅμα ταῦτα εἰπὼν ἀνιστάμην ὡς ἀπιών.

p. 275 C. οὐ γὰρ σμικρὸν τὸ ἔργον, δύνασθαι ἀναλαβεῖν διεξιόντα σοφίαν ἀμήχανον ὅσην Schleiermacherus vertit „denn wahrlich es ist keine kleine Sache, so unerdenklich tiefe Weisheit vortragen zu können" quasi legerit οὐ γὰρ σμικρόν τοι ἔργον. Ne quis animum inducat hoc corrigere, propono hoc exemplum Xen. Cyr. 2. 2. 11 τὰς ψυχὰς θήγειν αὐτῶν ἡμέτερον τὸ ἔργον cf. Dornseifen de articulo apud Graecos eiusque usu in praedicato p. 23 (Soph. p. 231 C. ὀρθὴ γὰρ ἡ παροιμία, τὸ τὰς ἁπάσας μὴ ῥᾴδιον εἶναι διαφεύγειν).

p. 276 C. μετὰ τοῦ Διονυσοδώρου τε καὶ Εὐθυδήμου Hirschigius inepte articulum interposuit ante Εὐθυδήμου nihil curans quod etiam p. 274 C. τοῦ Εὐθυδήμου τε καὶ Διονυσοδώρου legitur. cf. Protag. 321 E. τὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Ἡφαίστου οἴκημα. Rep. p. 491 C. τοῦ ψόγου καὶ ἐπαίνου. Apol. 23 B. τῶν ἀστῶν καὶ ξένων. Euthyd. 298 D. τῶν βοϊδίων καὶ κυναρίων καὶ χοιριδίων. Kr. 58, 2, 1. Madv. § 16, b. Engelh. ad Menex. p. 252 (§ 6) Wohlrab. ad Theaet. 186 A.

p. 276 C. οἱ σοφοὶ ἄρα μανθάνουσιν, ἀλλ' οὐχ οἱ ἀμαθεῖς καὶ οὐκ ὀρθῶς ἄρτι Εὐθυδήμῳ ἀπεκρίνω. Omnes libri praeter Ven. Ξ dicuntur habere οὐκ εὐθύς pro οὐκ ὀρθῶς. Inde Winckelmannus dedit: καὶ τί οὐκ εὐθὺς ἄρτι Εὐθυδήμῳ ἀπεκρίνω vertitque: *cur vero non statim ita respondisti?* Vocabulum „ita" in Graecis verbis non inest; sine hoc autem verbo coniectura cassa est. Scribendum est καὶ οὐκ εὖ ἄρτι Εὐθυδήμῳ ἀπεκρίνω. Talia vitia nobis obvia sunt in Platonis libris veluti Gorg. p. 470 C. praebent pro πότε libri plerique πότερον. Iniuria Hirschigius et Badhamus negationem οὐκ incluserunt cf. Vermehren Plat. Stud. p. 32.

p. 277 A. recte Hermannus edidit: Τί οὖν; ἦ δ' ὅς, ἆρα οὐ μανθάνεις ἅττ' ἂν ἀποστοματίζῃ τις, ὁ δὲ μὴ ἐπιστάμενος γράμματα μανθάνει; Libri praet. Coisl. σὺ μανθάνεις. Heindorf. Bekk. Ast. Turic. Hirsch. σὺ οὐ μανθάνεις; Badh. σὺ μὲν οὐ μανθάνεις. Sophista probare vult: μανθάνουσιν ἃ ἐπίστανται. Quod ut efficiat, his interrogationibus utitur: ὅταν οὖν τις ἀποστοματίζῃ ὁτιοῦν, οὐ γράμματα ἀποστοματίζει; Ὡμολόγει. Οὐκοῦν ὧν τι σὺ ἐπίστασαι ἔφη ἀποστοματίζει, εἴπερ πάντα ἐπίστασαι; Καὶ τοῦτο ὡμολόγει. Tum opponit mirabundus interrogatione insequenti sophista id quod est et id quod non est; illud igitur negare, hoc ponere debet. Unde elucet negationem οὐ ante μανθάνεις nullo modo posse deesse. Quaeritur porro, num σὺ vel σὺ μὲν possit omitti. Mihi persuasi Platoni dicendum fuisse aut ἆρα οὐ μανθάνεις aut ἆρα σὺ μὲν οὐ μανθάνεις. Nam duplici modo contraria particulis μέν — δέ inter se opponuntur; aut dicitur ἔνθα μέν — ἔνθα δέ, τοτὲ μὲν — τοτὲ δὲ, οἱ μέν — οἱ δέ aut omisso ἔνθα μέν, τοτὲ μὲν, οἱ μὲν solum ponitur ἔνθα δέ, τοτὲ δέ, οἱ δέ cf. quae hoc de usu disputavi in Specim. critic. p. 43 et haec exempla: Prot. p. 330 A. ἕκαστον δὲ αὐτῶν ἐστίν, ἦν δ' ἐγώ, ἄλλο, τὸ δὲ ἄλλο. Phaedr. p. 266 A. ὥσπερ δὲ σώματος ἐξ ἑνὸς διπλᾶ καὶ ὁμώνυμα πέφυκε, σκαιά, τὰ δὲ δεξιὰ κληθέντα. cf. Madv. § 188 Not. 2 p. 217. Quae cum ita sint, recte scripsit Hermannus ἆρα οὐ μανθάνεις neque audiendus est Badhamus qui duplici interpolatione locum inquinavit. Voculas οὐ et σὺ non raro inter se permutari nemo non novit. cf. Phaedr. p. 230 C. et D.

p. 279 D. τοῦτο δὲ κἂν παῖς γνοίη. Hac locutione utitur Plato, ut quod apertum planumque est, significet cf. Euthyd. 301 B. ἀλλ' ἔγωγε οὐδ' ἂν παῖδα φῄμην τοῦτο ἀπορῆσαι. Menex. p. 240 D. ἐν τούτῳ δὴ ἄν τις γενόμενος γνοίη. Theaet. 177 B. ὥστε παίδων μηδὲν δοκεῖν διαφέρειν. Lys. p. 205 B. ὃ οὐχὶ κἂν παῖς εἴποι. Symp. p. 204 B. δῆλον δὴ τοῦτό γε ἤδη καὶ παιδί. Praeter hanc locutionem Plato etiam his utitur: 1) Rep. V. 465 D. δῆλα καὶ τυφλῷ. Soph. p. 241 D. πῶς γὰρ οὐ φαίνεται καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο τυφλῷ. Rep. VIII. 550 D. καὶ μὴν καὶ τυφλῷ γε δῆλον (Ar. Plut. 48 δῆλον ὅτιὴ καὶ τυφλῷ). 2) Lach. 196 D. κατὰ τὴν παροιμίαν ἄρα τῷ ὄντι οὐκ ἂν πᾶσα ὗς γνοίη quod scholiasta his verbis illustrat: κἂν κύων, ὗς γνοίη. ἐπὶ τοῦ ῥᾳδίου καὶ εὐγνώστου ὥστε καὶ τὰ ἀμαθέστατα ζῶα καταμαθεῖν. Hoc proverbium eleganti correctione restituit C. F. Hermannus Riv. 134 A. ἐγὼ μὲν ᾤμην τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο κἂν ὗν γνῶναι, ubi pro κἂν ὗν libri suppeditant καὶ νῦν; 3) Phaedo 108 D. ἀλλὰ μέντοι οὐχ ἡ Γλαύκου τέχνη γέ μοι δοκεῖ εἶναι διηγήσασθαι ἅ γ' ἐστιν · ὡς μέντοι ἀληθῆ, χαλεπώτερόν μοι φαίνεται ἢ κατὰ τὴν Γλαύκου τέχνην „*Proverbium de rebus non multum in-*

genii et sollertiae requirentibus." Stallb. 4) Permultis locis legitur δῆλον καὶ παντί ad id quod extra dubitationem positum est, significandum. 5) potest denique comparari Men. 76 B. κἂν κατακεκαλυμμένος τις γνοίη ὦ Μένων διαλεγομένου σου ὅτι καλὸς εἶ καὶ ἐρασταί σοι ἔτι εἰσί.

p. 280 C. ἆρ᾽ ἂν οὗτοι εὖ πράττοιεν διὰ τὴν κτῆσιν, ὅτι κεκτημένοι εἶεν πάντα ἃ δεῖ κεκτῆσθαι τὸν δημιουργόν; Circumscripserunt Hirschigius et Badhamus vocem κεκτῆσθαι. Non nego hic ἃ δεῖ sine infinitivo magis usitatum esse cf. Class. ad Thuc. 4. 3. 5; ac tamen vereor infinitivum delere quippe quem putem nullam legem grammaticam violare et ex his locis praesidium habere: Phaedo p. 107 E. τυχόντας δ᾽ἐκεῖ ὧν δεῖ τυχεῖν ubi idem Hirschigius infinitivum delebat. Legg. II. 653 B. ὥστε μισεῖν μὲν ἃ χρὴ μισεῖν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους, στέργειν δὲ ἃ χρὴ στέργειν cll. Theaet. p. 185 E. τοῦτο γὰρ ἦν ὃ καὶ αὐτῷ μοι ἐδόκει, ἐβουλόμην δὲ καὶ σοὶ δόξαι. Politic. p. 291 C. ὃν ἀπὸ τῶν ὄντως ὄντων πολιτικῶν καὶ βασιλικῶν καίπερ παγχάλεπον ὄντα ἀφαιρεῖν ἀφαιρετέον, εἰ μέλλομεν ἰδεῖν ἐναργῶς τὸ ζητούμενον.

p. 280 D. Δεῖν ἄρα ἔφην ὡς ἔοικε μὴ μόνον κεκτῆσθαι τὰ τοιαῦτα ἀγαθὰ τὸν μέλλοντα εὐδαίμονα ἔσεσθαι, ἀλλὰ καὶ χρῆσθαι αὐτοῖς· ὡς οὐδὲν ὄφελος τῆς κτήσεως γίγνεται. Infinitivum δεῖν e Clark. Vatic. restituit Winckelmannus eumque secuti sunt Stallb. Turic. Herm. At Hirsch. δεῖ ἄρα. Badh. δεῖ γ᾽ἄρα. Quid verum sit, non poteris dicere, nisi structurae vim perspexeris. Haec autem ex iis quae Kvičala scripsit Symb. philol. Bonn. p. 657 sic via atque ratione potest explanari: Enuntiationem εἴπομεν ὅτι οὐδὲν ἀληθείας μετέχειν δέοι (cf. Phaedr. 272 D) si habes, ratio aperta est; enuntiatio enim ab ὅτι incipiens obiecti loco est verbo εἴπομεν. Quid autem statuendum est, si quis ut Plato l. c. dicit ὃ εἴπομεν, ὅτι οὐδὲν ἀληθείας μετέχειν δέοι? Hic enuntiatio ὅτι — δέοι subiecti, enuntiatio ὃ εἴπομεν praedicati partibus fungitur; vel si mavis τοῦτό ἐστιν ante ὅτι οὐδὲν κ. τ. λ. supplendum est. Huius structurae duae aliae varietates reperiuntur, potest enim etiam dici 1) ὃ εἴπομεν, οὐδὲν ἀληθείας μετέχειν δεῖ. 2) ὃ εἴπομεν, οὐδὲν ἀληθείας μετέχειν δεῖν. Illa varietas non difficilis est explicatu, enuntiationem enim relativam appositionem vocare licet enuntiationis primariae; haec autem non intellegitur, nisi *attractionem* statueris, qua verbum εἴπομεν enuntiationis suae fines quasi transgreditur et δεῖ ad se attrahit; vel ut aliter dicam loquens quasi oblitus pronominis relativi verbum primariae enuntiationis obnoxium reddit verbo enuntiationis relativae cf. Phileb. 20 D. τόδε γε μὴν ὡς οἶμαι περὶ αὐτοῦ ἀναγκαιότατον λέγειν ibid. p. 54 D. ὅπερ ἀρχόμενος εἶπον τούτου τοῦ λόγου, τῷ μηνύσαντι τῆς ἡδονῆς πέρι τὸ γένεσιν μέν, οὐσίαν δὲ μηδ᾽ ἡν-

τινοῦν αὐτῆς εἶναι, χάριν ἔχειν δεῖν; Soph. p. 263 D. περὶ δή σοῦ λεγόμενα μέντοι θάτερα ὡς τὰ αὐτὰ καὶ μὴ ὄντα ὡς ὄντα, παντάπασιν ὡς ἔοικεν ἡ τοιαύτη σύνθεσις ἔκ τε ῥημάτων γιγνομένη καὶ ὀνομάτων ὄντως τε καὶ ἀληθῶς γίγνεσθαι λόγος ψευδής Rep. I. p. 347 B. οὗ δὴ ἕνεκα ὡς ἔοικε μισθὸν δεῖν ὑπάρχειν. In his exemplis omnibus enuntiatio relativa antecedit neque ut opinor potest statui attractio, si enuntiatio relativa infinitivum sequitur (cf. Kr. 55. 4. 7), quod tum verbum enuntiationis relativae non potest vim habere in verbum enuntiationis alterius; potius hic non de attractione, sed de violatione structurae dicendum erit. Winckelmannus quidem duo exempla protulit, ubi infinitivus antecedit: Is. de Menecl. hered. § 12 ἐμοὶ μὲν οὖν ἔφη συμβαίνειν ἀποδημίαν ὡς σὺ οἶσθα et Gorg. 482 D. καί σου καταγελᾶν ὥς γε μοι δοκεῖν, ὀρθῶς τότε. Sed loco Gorgiae infinitivus etiam aliam ob causam (cf. Stallb. adnot. crit.) non potest admitti neque ab editoribus admissus est; de loco autem Isaei Schoemannus p. 207 ita iudicat: *Interest,* inquit, *tamen aliquid utrum antecedat* ὡς *cum verbo infinitivum regente an subsequatur. Nam ubi antecedit, scriptores unius verbi memores particulae facile oblivisci potuerunt; ubi subsequitur multo sane durior est structurae abnormitas. Quamobrem taliā apud poëtas ferendā puto, oratoribus placuisse non credo.* Ac ne poetis quidem hunc usum concedo assentiorque Schillero, qui nuper Pers. 565 iure dubitavit an Pers. 565 recte dictum sit τυτθὰ δ' ἐκφυγεῖν ἄνακτ' αὐτὸν ὡς ἀκούομεν κ. τ. λ. Itaque nostro loco facio cum iis, qui dederunt δεῖ ἄρα comparoque p. 289 B. πολλοῦ ἄρα ὡς ἔοικε. Hipp. 231 D. δεῖ ἄρα ὡς ἔοικε. Altero vitio locus laborat in verbis ὡς οὐδὲν ὄφελος τῆς κτήσεως γίγνεται. Cum Jamblichus pro ὡς praebeat ἦν, Routhius homo Britannus coniecit ἣ quo locus sententiam veram accipit; ut autem locus nunc legitur id quod dicere vult scriptor, alio modo e possessione nullam utilitatem redundaturam esse, nequaquam dicit errantque interpretes qui hunc sensum extorquere velint τῆς pro μόνης vel αὐτῆς accipientes. Amplecterer ergo Routhii coniecturam, ni artis palaeographicae rationem spretam viderem; nam permutationis verborum ἣ et ὡς nullum novi exemplum. Itaque puto intercidisse ἄλλως post ὡς cf. Rep. III. p. 390 E. οὐδ' αὐτὸν τὸν Ἀχιλλέα ἀξιώσομεν οὐδ' ὁμολογήσομεν οὕτω φιλοχρήματον εἶναι ὥστε παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος δῶρα λαβεῖν καὶ τιμὴν αὖ λαβόντα νεκροῦ ἀπολύειν, ἄλλως δὲ μὴ ἐθέλειν. Gorg. 525 B. ὅμως δὲ δι' ἀλγηδόνων καὶ ὀδυνῶν γίγνεται αὐτοῖς ἡ ὠφέλεια καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν Ἅιδου· οὐ γὰρ οἷόν τε ἄλλως ἀδικίας ἀπαλλάττεσθαι. Charm. p. 168 D.

p. 281 C. πότερον οὖν ἂν μᾶλλον ἐλάττω τις πράττοι πένης ὢν ἢ πλούσιος; Πένης ἔφη· Πότερον δὲ ἀσθενὴς ἢ ἰσχυρός; Ἀσθενής· Πότερον

δὲ ἔντιμος ἢ ἄτιμος; Ἄτιμος. Πότερον δὲ ἀνδρεῖος ὢν καὶ σώφρων ἔλαττον ἂν πράττοι ἢ δειλός; Δειλός. Οὐκοῦν καὶ ἀργὸς μᾶλλον ἢ ἐργάτης; Συνέχώρει. Καὶ βραδὺς μᾶλλον ἢ ταχύς, καὶ ἀμβλὺ ὁρῶν καὶ ἀκούων μᾶλλον ἢ ὀξύ; Πάντα τὰ τοιαῦτα ξυνεχωροῦμεν ἀλλήλοις. Pro ἔντιμος Hertlinius (Coniekturen zu griech. Prosaikern Wertheim 1861 p. 6) coniecit ἐπίτιμος laudans Cobet. Nov. Lect. p. 749—55. Egregia quidem sunt quae hoc loco disputavit Cobetus, sed non satis accurata. Neque enim possum plane assentiri Cobeto p. 751 statuenti: *Opponitur* ὁ ἔντιμος τῷ ἠτιμασμένῳ *quemadmodum* ὁ ἐπίτιμος τῷ ἠτιμωμένῳ *sive* τῷ ἀτίμῳ *et plane idem est* ἠτιμῶσθαι *atque* τῆς ἐπιτιμίας ἐστερῆσθαι *quemadmodum* ἠτιμάσθαι *est* ἐστερῆσθαι τιμῆς. Pro quibus haec potius proposuerim: Verba ἔντιμος (τίμιος) et ἀτιμάζειν ad res humanas, ἐπίτιμος et ἀτιμοῦν ad res civiles spectant; si igitur de homine universe loqueris, adhibebis ἔντιμος et ἀτιμάζειν; si proprie de cive, ἐπίτιμος et ἀτιμοῦν. Sed verba ἀτιμία et ἄτιμος et ad hominem et ad civem possunt referri vel ut etiam hoc aliter dicam, ἄτιμος est contrarium adiectivorum ἐπίτιμος et ἔντιμος, ἀτιμία substantivorum ἐπιτιμία et τιμή. cf. Legg. VI 774 B. τιμῆς παρὰ τῶν νεωτέρων ἄτιμος πάσης ἔστω ibid. VII 810 A. ἄτιμος τῶν παιδείων ἔστω τιμῶν III 696 D. σωφροσύνη ἄνευ πάσης τῆς ἄλλης ἀρετῆς ἐν ψυχῇ τινι μεμονωμένη τίμιον ἢ ἄτιμον γίγνοιτ' ἂν κατὰ δίκην. Rep. VII 539 D. αὐτός τε μετριώτερος ἔσται καὶ τὸ ἐπιτήδευμα τιμιώτερον ἀντὶ ἀτιμωτέρου ποιήσει. Politic. p. 288 A. καὶ τίμιον καὶ ἄτιμον. Legg. XI 930 E. φρονῆσαι δὲ χρὴ περὶ θεῶν θεραπείας τοιόνδε προοίμιον ἂν γενόμενον εἰς τὰς τῶν γεννησάντων τιμάς τε καὶ ἀτιμίας ὀρθῶς συντεταγμένον. Nostro loco cum philosophus non de cive, sed de homine loquatur, adiectivum ἔντιμος apparet verum falsumque esse voc. ἐπίτιμος quod insuper nusquam apud Platonem occurrit. cf. Legg. VII 797 C. λανθάνειν γὰρ τῶν νέων τὰ ἤθη μεθιστάντα καὶ ποιεῖν τὸ μὲν ἀρχαῖον παρ' αὐτοῖς ἄτιμον, τὸ δὲ νέον ἔντιμον.

p. 282 C. ἐπειδή σοι καὶ διδακτὸν δοκεῖ καὶ μόνον τῶν ὄντων εὐδαίμονα καὶ εὐτυχῆ ποιεῖν τὸν ἄνθρωπον, ἄλλο τι ἢ φαίης ἂν ἀναγκαῖον εἶναι φιλοσοφεῖν καὶ αὐτὸς ἐν νῷ ἔχεις τοῦτο ποιεῖν; Badhamus inseruit εἶναι ob proximum ποιεῖν. At Symp. p. 208 A. λήθη ἐπιστήμης ἔξοδος, μελέτη δὲ πάλιν καινὴν ἐμποιοῦσα ἀντὶ τῆς ἀπιούσης μνήμην σῴζει ἐπιστήμην. Politic. p. 270 A. ὅπερ ἄρτι ἐρρήθη καὶ μόνον λοιπόν. Quod de ἐστι valet, idem opinor valet de εἶναι.

p. 282 E. ἐπιδείξατον τῷ μειρακίῳ, πότερον πᾶσαν ἐπιστήμην δεῖ αὐτὸν κτᾶσθαι ἢ ἔστι τις μία ἣν δεῖ λαβόντα εὐδαιμονεῖν τε καὶ ἀγαθὸν ἄνδρα εἶναι καὶ τίς αὕτη· ὡς γὰρ ἔλεγον ἀρχόμενος, περὶ πολλοῦ ἡμῖν τυγ-

χάνει ὃν τονδε τὸν νεανίσκον σοφόν τε καὶ ἀγαθὸν γενέσθαι. Pro ὡς γὰρ quod dedit Hermannus Clark. Vatic. alii habent ὥσπερ. Voculam γὰρ circumscr. post ὥσπερ Turicenses Stallb. (ed Tauchn. 50), delevit Winckelmann. Coniunctio vix deesse potest. Suspicor igitur ὡς ante ὥσπερ intercidisse. cf. Rep. IV. 420 E. ἀλλ' ἡμᾶς μὴ οὕτω νουθέτει· ὡς, ἂν σοι πειθώμεθα, οὔτε ὁ γεωργὸς γεωργὸς ἔσται οὔτε ὁ κεραμεὺς κεραμεύς. Meno 100 B. ταῦτα πεῖθε καὶ τὸν ξένον τόνδε Ἄνυτον, ἵνα πρᾳότερος ᾖ· ὡς ἐὰν πείσῃς τοῦτον, ἔστιν ὅτε καὶ Ἀθηναίους ὀνήσεις. Ne sonus malus te turbet, cf. Voemel ad Dem. f. leg. § 29 p. 421 Teuffel ad Arist. Nub. 77.

p. 283 A. καὶ ἡμεῖς πάντες ἐβλέπομεν πρὸς αὐτὸν ὡς αὐτίκα μάλα ἀκουσόμενοι θαυμασίους τινὰς λόγους· ὅπερ οὖν καὶ συνέβη ἡμῖν· θαυμαστὸν γάρ τινα ὦ Κρίτων ἀνὴρ κατῆρχε λόγον. Observa Platonem primum θαυμάσιος, deinde θαυμαστός dicentem; haec formarum varietas non videtur significationis varietatem parere, id quod demonstrant formae generis feminini (Symp. p. 216 C. Gorg. 469 D.) et comparativi (Menex. p. 235 B. Symp. 215 B. 220 A. Parm. 135 B.[1]). cf. Wohlrab ad Theaet. p. 210 C. et p. 151 A. A re haec exempla non videntur absona esse: Gorg. p. 518 C. ὅτι οὗτοι θαυμάσιοι γεγόνασι σωμάτων θεραπευταί, ὁ μὲν ἄρτους θαυμαστοὺς παρασκευάζων, ὁ δὲ ὄψον, ὁ δὲ οἶνον. Ibid. p. 457 A. δυνατὸς μὲν γὰρ πρὸς ἅπαντάς ἐστιν ὁ ῥήτωρ καὶ περὶ παντὸς λέγειν. Politic. p. 292 E. ἄν τ' ἄρχῃ καὶ ἐάν μή. Rep. III 414 D. οὐκ οἶδα ὁποίᾳ τόλμῃ ἢ ποίοις λόγοις χρώμενος ἐρῶ. Politic. 293 E. ἐπὶ τὰ καλλίω — ἐπὶ τὰ αἰσχίονα p. 297 C. ἐπὶ τὰ καλλίονα, ἐπὶ τὰ αἰσχίω cf. Hertl. ad Xen. Cyrop. VI. 3. 17 VIII 3. 40. Breitenbach ad Xen. Mem. 1. 1. 12.

p. 283 C. καὶ ὁ Διονυσόδωρος, Σκόπει μήν ἔφη ὦ Σώκρατες ὅπως μὴ ἔξαρνος ἔσει ἃ νῦν λέγεις. Ἔσκεμμαι, ἦν δ' ἐγώ· οὐ γὰρ μή ποτ' ἔξαρνος γένωμαι. Τί οὖν; ἔφη· φατὲ βούλεσθαι αὐτὸν σοφὸν γενέσθαι. Πάνυ μὲν οὖν. Non aptum esse videtur τί οὖν. Cum sophista ex iis quae Socrates dixit, aliquid miri concludere velit, ne is insidias effugiat, ex eo iterum quaerere debet, num revera hoc sentiat. Proinde scribamus ἦ οὖν ἔφη φατέ κ. τ. λ. Saepe τι et ἡ permutari inter omnes constat cf. Cobet V. L. p. 378 N. L. p. 368.

p. 284 C. ὥστε κατὰ τὸν σὸν λόγον οὐδεὶς ψευδῆ λέγει, ἀλλ' εἴπερ λέγει Διονυσόδωρος, τἀληθῆ τε καὶ τὰ ὄντα λέγει. Omittunt λόγον Clark. Vat. Stallb.: *huius ellipsis alterum exemplum novimus nullum.* Vere iu-

---

[1]) In vocativo tamen Plato formam θαυμάσιος usurpasse videtur cf. Comm. Plat. p. 111.

dicavit Stallbaumius; sed videndum est ne potius quam λόγον inferciamus, nobis scribendum sit κατὰ τὸ σόν. Quamquam enim Plato alias dicit κατὰ τὸν σὸν λόγον (cf. infr. p. 286 D., Men. 75 C., 78 B., 92 A., Alcib. I 127 A., Gorg. 471 A., 490 A., 488 E., cll. Prot. p. 468 E. κατὰ τὴν σὴν ὁμολογίαν. Gorg. 499 C. κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον), tamen illa locutio non repugnat usui linguae, cum τὸ σόν, τὸ ἐμὸν queant poni pro ὁ ἐμός, ὁ σὸς λόγος cuius rei documento etiam est formula τὸ σὸν δὴ τοῦτο usurpata pro τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο cf. Symp. p. 221 B. ἔπειτα ἔμοιγε ἐδόκει ὦ Ἀριστόφανες τὸ σὸν δὴ τοῦτο διαπορεύεσθαι — βρενθυόμενος καὶ τὠφθαλμὼ παραβάλλων (Stallb. ad Soph. p. 233 B.) Utile erit Naegelsbachii adnotationem ad Hom. Il. 1. 526 perlegere, qui Soph. Aj. 99 τεθνᾶσιν ἄνδρες, ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ comparavit. — Res simillima extat in Soph. p. 239 B. ubi Stallb. dedit κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον, alii cum tribus optimis libris κατὰ τὸ ὀρθόν. Et quamquam apud Platonem alias semper κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον reperitur (cf. Phileb. 43 E. Phaedo. 94 A.) tamen recte interpolatio exclusa est, cum cur Plato sic non potuerit loqui, videat nemo. Etiam aliis locis λόγος librarii interpolaverunt veluti Phaedr. p. 242 B., Rep. III p. 389 A.

p. 287 B. εἶτ' ἔφη ὦ Σώκρατες ὁ Διονυσόδωρος ὑπολαβών, οὕτως εἶ Κρόνος ὥστε ἃ τὸ πρῶτον εἴπομεν, νῦν ἀναμιμνήσκει καὶ εἴ τι πέρυσιν εἶπον, νῦν ἀναμνησθήσει, τοῖς δ' ἐν τῷ παρόντι λεγομένοις οὐχ ἕξεις ὅτι χρῇ; Pro Κρόνος optimi libri habent κενός quod suo iure reposuit Winckelmannus. **Nam si Κρόνος ad priorem partem sententiae pertinet, κενός spectat ad posteriorem. Sophista leviter perstringit Socratis recordationem rerum praeteritarum, premit eius inopiam res praesentes tractandi. Nihil igitur video, quod excludat bonorum librorum lectionem κενός. Sed alia huius loci egent emendatione. Nam primum nescio, quomodo νῦν ἀναμιμνήσκει et νῦν ἀναμνησθήσει inter se possint iungi putoque interpolationem statuendam esse. Deinde λεγομένοις corruptum est, cum verba insequantur: καὶ γὰρ ἔφην ἐγώ χαλεποί εἰσι, πάνυ εἰκότως. Eos sequor qui λόγοις pro λεγομένοις scripserunt comparatis his locis: Politic. p. 310 C. τὴν ἐν τῷ παραχρῆμα ῥᾳστώνην. Menex. p. 240 D. τὴν ἐν τῷ παρόντι σωτηρίαν.**

p. 288 C. ἕως ἂν ἡμῖν ἐκφανῆτον ἐφ' ᾧ αὐτὼ σπουδάζετον. Badhamus dedit ἐκφανῇ τὸ ἐφ' ᾧ κ. τ. λ. In Add. p. 82 etiam pro ἐφ' ᾧ αὐτὼ conicit ἐφ' ὅτῳ. Pessime; B. videtur ignorare constructionem, qualem habent haec exempla: Xen. Cyrop. 3. 3. 24 ἀλλὰ δῆλοι ὦμεν ὅτι οὐκ ἄκοντες μαχούμεθα ibid. 5. 2. 10 ἀποθνήσκουσι πρότερον πρὶν δῆλοι

γίγνεσθαι οἷοι ἦσαν. Rep. VI p. 497 C. δῆλος δὴ οὖν εἶ ὅτι μετὰ τοῦτο ἐρήσει. Prot. 342 B. ἵνα μὴ κατάδηλοι ὦσιν ὅτι σοφίᾳ τῶν Ἑλλήνων περίεισιν. Ibid. εἰ γνωσθεῖεν ᾧ περίεισι. Gorg. 448 E. δῆλος γάρ μοι Πῶλος καὶ ἐξ ὧν εἴρηκεν ὅτι τὴν καλουμένην ῥητορικὴν μᾶλλον μεμελέτηκεν ἢ διαλέγεσθαι. Arist. Plut. 333 δῆλος δ' ἐστὶν ὅτι τοῦ πράγματος ἀκήκοέν τι. Phaedo 64 B. οἱ φιλοσοφοῦντες θανατῶσι καὶ σφᾶς γε οὐ λελήθασιν ὅτι ἄξιοί εἰσι τοῦτο πάσχειν. Dem. d. f. leg. § 22 οὐ λελήθαθ' ἡμᾶς ἐφ' οἷς πεποίησθε τὴν εἰρήνην πρὸς Φίλιππον. Symp. p. 187 A. μουσικὴ δὲ καὶ παντὶ κατάδηλος τῷ καὶ σμικρὸν προσέχοντι τὸν νοῦν ὅτι κατὰ ταὐτὰ ἔχει τούτοις. Symp. p. 221 B. δῆλος ὢν παντὶ καὶ πάνυ πόρρωθεν ὅτι εἴ τις ἅψεται τούτου τοῦ ἀνδρός, μάλα ἐρρωμένως ἀμυνεῖται. Rep. I p. 348 E. νῦν δὲ δῆλος εἶ ὅτι φήσεις. De usu pronominis αὐτῷ cf. Kr. § 51, 1, 3.

p. 288 C. ἐγὼ οὖν μοι δοκῶ καὶ αὐτὸς πάλιν ὑφηγήσασθαι. Heind. Hirsch. Badh. ὑφηγήσεσθαι. Incertum; nam cum in Clarkiano ut in aliis libris persaepe καὶ et κἂν permutentur, poteris etiam suspicari κἂν αὐτὸς — ὑφηγήσασθαι cf. Cobet N. L. p. 246: *Ut in ceteris fere omnibus sic in hac quoque dictione Graeci substituunt aoristum cum particula ἄν.*

p. 288 CD. ὅθεν γὰρ τὸ πρότερον ἀπέλιπον, τὸ ἑξῆς τούτοις πειράσομαι ὅπως ἂν δύνωμαι διελθεῖν, ἐάν πως ἐκκαλέσωμαι καὶ ἐλεήσαντε με καὶ οἰκτείραντε συντεταμένον καὶ σπουδάζοντα καὶ αὐτὼ σπουδάσητον. Clark. Vat. διελθεῖν πᾶν ὅπως. Nisi putas critici esse elegantes lectiones captare, recipies quae boni libri tibi praebent. Neque enim adversatur aut sententia aut grammatica. Coni. aor. prim. hodie non iam habet offensionem, Xen. Cyrop. 7. 5. 82 φημὶ χρῆναι νῦν ἐπιταθῆναι ἡμᾶς εἰς ἀνδραγαθίαν ὅπως τῶν τε ἀγαθῶν ᾗ ἄριστον καὶ ἥδιστον ἀπολαύσωμεν καὶ ὅπως τοῦ πάντων χαλεπωτάτου ἄπειροι γενώμεθα. Plat. Symp. p. 174 E. εἰς καλὸν ἥκεις ὅπως συνδειπνήσῃς. Symp. p. 222 D. παρασκευάζου ὅπως ἐμὲ καὶ σὲ μηδεὶς διαβάλῃ. Lys. 206 B. σκόπει δὴ ὅπως μὴ πᾶσι τούτοις ἔνοχον σαυτὸν ποιήσῃς διὰ τὴν ποίησιν. ibid. 211 B. ἀλλὰ ὅρα ὅπως ἐπικουρήσῃς μοι cf. Hermann Praef. ad Lysin p. VII, Frohberger Lys. 13, 93 p. 172, Nitzsch ad Jon. p. 24 sub fin. Kr. 54. 8. 5. Ad locutionem confirmandam confer haec exempla: Prot. 339 B. ἢ πᾶν σοι διεξέλθω. Phaedo 58 D. ἀλλὰ πειρῶ ὡς ἂν δύνῃ ἀκριβέστατα διελθεῖν πάντα.

p. 288 E. ἀλλὰ τὸ πρότερον ἦν δ' ἐγώ τοῦτό γ' ἐξηλέγξαμεν ὅτι οὐδὲν πλέον, οὐδ' εἰ ἄνευ πραγμάτων καὶ τοῦ ὀρύττειν τὴν γῆν τὸ πᾶν ἡμῖν χρυσίον γένοιτο· ὥστε οὐδ' εἰ τὰς πέτρας χρυσᾶς ἐπισταίμεθα ποιεῖν, οὐδενὸς ἂν ἀξία ἡ ἐπιστήμη εἴη· εἰ γὰρ μὴ καὶ χρῆσθαι ἐπιστησόμεθα τῷ

χρυσίῳ, οὐδὲν ὄφελος αὐτὸ ἐφάνη ὄν. Badh. ἐπιστησοίμεθα. Non novit vir sagacissimus praeceptum grammaticae Kr. 53, 7, 10: „Der Opt. des Fut. findet sich in der Regel nur in der obliquen Rede nach einem hist. Tempus, *wiewohl auch hier der Indicativ sehr gewöhnlich ist.*"

p. 289 E. Socrates artem orationes fabricandi his laudibus extollit: καὶ γάρ μοι οἵ τε ἄνδρες αὐτοὶ οἱ λογοποιοί, ὅταν συγγένωμαι αὐτοῖς, ὑπέρσοφοι ὦ Κλεινία δοκοῦσιν εἶναι καὶ αὐτὴ ἡ τέχνη αὐτῶν θεσπεσία τις καὶ ὑψηλή· καὶ μέντοι οὐδὲν θαυμαστόν· ἔστι γὰρ τῆς τῶν ἐπῳδῶν τέχνης μόριον σμικρῷ τε ἐκείνης ὑποδεεστέρα· ἡ μὲν γὰρ τῶν ἐπῳδῶν ἔχεών τε καὶ φαλαγγίων καὶ σκορπίων καὶ τῶν ἄλλων θηρίων τε καὶ νόσων κήλησίς ἐστιν, ἡ δὲ δικαστῶν τε καὶ ἐκκλησιαστῶν καὶ τῶν ἄλλων ὄχλων κήλησίς τε καὶ παραμυθία τυγχάνει οὖσα. Ni fallor, in vocabulo μόριον vitium latet. Nam habemus duas artes, quarum finis est τὸ κηλεῖν; una κηλεῖ bestias (cf. Hertlein Ann. Fleckeisen. 1867 p. 1867 p. 482), altera homines, illa κηλεῖ ἐπῳδαῖς, haec λόγοις. Inde vides duas artes componi, non subici alteram alteri. Pro μόριον legendum esse videtur ὅμορος, quod adiectivum genetivum adsumit cf. Kr. 48, 13, 12.

p. 290 B. Οὐδεμία ἔφη τῆς θηρευτικῆς αὐτῆς ἐπὶ πλέον ἐστὶν ἢ ὅσον θηρεῦσαι καὶ χειρώσασθαι. Pro αὐτῆς Hd. coni. δύναμις, Astius duce Heindorfio ἁπάσης, Orellius ἄσκησις. Badh. putat supplendum esse χρεία vel ὠφέλεια. Thompsonus contra ad Phaedr. p. 128 pro οὐδεμία coniecit οὐδὲν vertitque „Of the art of hunting nothing comes except . . ." Ego sto ab iis, qui αὐτῆς corruptum esse arbitrantur. Quodsi pro hoc pronomine substantivum αὔξη in textum receptum erit, et sensui et rationi palaeographicae satisfactum erit. De forma αὔξη disputavit Stallb. ad Legg. VII. 789 A. et in adn. crit. ad Rep. VI 509 B.

p. 291 A. ἀλλὰ μὴν τόγε εὖ οἶδα. Sic cum optimis plerisque libris scribendum. cf. Kr. 50. 1. 21 Matthiae § 286 p. 576. Nam apud Platonem saepius quam apud alios scriptores articulus demonstrativi pronominis munere fungitur. Praeter nostrum exemplum conf. p. 271 C. πάνσοφοι ἀτεχνῶς τώγε οὐδ' ᾔδη πρὸ τοῦ ὅτι εἶεν οἱ παγκρατιασταί. p. 303 C. ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦτο μεγαλοπρεπέστατον (quocum comparabis Soph. Philoctet. 1243 ξύμπας Ἀχαιῶν λαός· ἐν δὲ τοῖς ἐγώ.) Legg. III 701 E. οὔτε τοῖς οὔτε τοῖς. Theaet. 179 D. τῷ τοι ὦ φίλε Θεόδωρε μᾶλλον σκεπτέον. Huc pertinet denique articuli usus ante enuntiationes relativas (Prot. 320 D. τῶν ὅσα πυρὶ καὶ γῇ κεράννυται. Complura exempla vide apud James Riddel, Digest of Idioms App. ad Apol. p. 127 § 30).

p. 291 A. ἀλλ᾽ ὦ δαιμόνιε Κρίτων μή τις τῶν κρειττόνων παρὼν αὐτὰ ἐφθέγξατο; Articulum τῶν cum Clark. Ven. non habeant, haud scio an recipiendum sit μή τις κρείττων. cf. Mätzner Lyc. p. 238.

p. 291 B. ἀνεφάνημεν τοῦ ἴσου ὅσουπερ ὅτε τὸ πρῶτον ἐζητοῦμεν. Velim observes structuram τοῦ ἴσου ὅσουπερ. Post ἴσος, ὅμοιος potest dici prout sensus postulat aut οἷόσπερ aut ὅσοσπερ. Fallitur igitur Hirschigius cum Dem. de f. leg. § 29 τῶν ἴσων αἴτιος ἦν ἂν κακῶν ὅσωνπερ καὶ οὗτος scripsit οἵωνπερ pro ὅσωνπερ (Philol. V. p. 331) cf. Parm. 154 B. ἀνίσοις ἴσα προστιθέμενα χρόνῳ τε καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν ἴσῳ ποιεῖ διαφέρειν ἀεὶ ὅσῳπερ ἂν τὸ πρῶτον διενέγκῃ. Kr. 51, 13, 16.

p. 291 D. φέρε, πάντων ἄρχουσα ἡ βασιλικὴ τέχνη τὶ ἡμῖν ἀπεργάζεται ἔργον ἢ οὐδέν; Sunt qui τί (pron. interrog.) ponant ut Steph. Beck, Ast, W. At Badh. duce Heindorfio scrips. τέχνη ἔργον τι. Offensi igitur sunt pronominis indefiniti collocatione, quam tamen haec exempla tuentur: Symp. 194 D. εἰ δὲ ἄλλοις ἐντύχοις σοφοῖς, τάχ᾽ ἂν αἰσχύνοιο αὐτούς, εἴ τι ἴσως οἴοιο αἰσχρὸν ποιεῖν Prot. p. 329 A. ἀλλ᾽ ἐάν τις καὶ σμικρὸν ἐπερωτήσῃ τι τῶν ῥηθέντων. Symp. p. 174 E. καί τι ἔφη αὐτόθι γελοῖον παθεῖν. Phaedo 91 C. Simili modo non raro τὶ ab adverbiis σχεδὸν et πάνυ diremtum est cf. Stallb. ad Phaed. 63 E.

p. 293 B. ἐπίδειξον τοίνυν νὴ Δί᾽ ἔφην ἐγὼ ἔχοντα. Interpretes quidam contra optimos libros interposuerunt με post τοίνυν; eos in errore versari demonstravi in Spec. critic. p. 19—22. Exemplis ibi allatis nunc addo talia tantum, quae pronomen primae vel secundae personae omissum habent: Pseudoplat. Theag. 129 C. τὸ τρίτον, βουλόμενός με λαθεῖν, ἀνέστη οὐκέτι εἰπών μοι οὐδέν, ἀλλὰ λαθὼν ἐπιτηρήσας ἄλλοσε τὸν νοῦν ἔχοντα scit. ἐμέ. Xen. Cyrop. 1. 5. 14 πολλὰ γάρ μοι συνόντες ἐπίστασθε οὐ μόνον τὰ μεγάλα ἀλλὰ καὶ τὰ μικρὰ πειρώμενον ἀεὶ ὑπὸ θεῶν ὁρμᾶσθαι. Ad πειρώμενον supplendum με. Dem. 54. 32 εἰ μὴ ταῦθ᾽ ἑώρων πεπονθότα. Xen. Anab. 7. 6. 16 ἀλλ᾽ εἴποιτε ἂν ὅτι ἔξεστι καὶ τὰ ὑμέτερα ἔχοντα scit. ἐμέ. Legg. IX. 860 C. ἐν τοῖς ἔμπροσθεν λόγοις οἶμαι διαρρήδην ἐμὲ εἰρηκέναι πως, εἰ δ᾽ οὖν μὴ πρότερον, ἀλλὰ νῦν ὡς λέγοντα τίθετε ubi Schneider recte με post λέγοντα delevit. Non raro Clarkianus pronomina interpolata redarguit; veluti Theaet. 165 A. habet χάριν γε μέντοι ἕξομεν pro μέντοι σοι. Alcib. I. 121 B. εἰ δὲ καὶ τοὺς προγόνους δέοι καὶ τὴν πατρίδα Εὐρυσάκους ἐπιδεῖξαι Σαλαμῖνα κ. τ. λ. pro προγόνους σε δέοι. Apol. 32 B. τότ᾽ ἐγὼ μόνος τῶν πρυτάνεων ἠναντιώθην μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους pro ἠναντιώθην ὑμῖν [1]).

[1]) Miror quod Riddel hunc dativum servavit.

p. 293 E. apud Badhamum legitur σὺ οὐ πέπονθας ταὐτὸ τοῦτο πάθος; pro σὺ οὐ πέπονθας τοῦτο τὸ αὐτὸ πάθος; Sane apud Platonem ὁ αὐτὸς ante οὗτος poni solet veluti ταὐτὰ ταῦτα Prot. 318 AC., 331 B., 344 D., Men. 85 CE., 87 E., Apol. 19 B., 21 E., 41 E., Theaet. 178 A., 198 D., Politic. p. 278 AD., Parm. 129 B., Phileb. 31 E., 35 D., Phaedr. 258 C., Charm. 154 D., Gorg. 518 A., 526 C., ταὐτὸν τοῦτο Lys. 217 D., Prot. 334 C., Phaedr. 238 B., Theaet. 205 A., Soph. p. 243 C., 249 B., 251 A., 257 D., Politic. p. 271 D., 279 C., Phaedo 68 E., 109 D., Phileb. 13 E., 42 A., Symp. 178 E., 215 C., Charm. 169 C., 171 D., Gorg. 470 B., 482 D.; τὰ αὐτὰ ταῦτα Prot. 321 A., Meno 90 E., Theaet. 152 A., τὸ αὐτὸ τοῦτο Politic. 308 B., Parm. 136 A., Charm. 167 C.; ὁ αὐτὸς οὗτος Prot. 339 B., Apol. 33 A., Phaedo 68 B. (τὸν αὐτὸν τοῦτον Phaedo 97 D., Prot. 345 C.). Idem fit si pronominibus substantivum adiungitur veluti Soph. p. 243 C. ταὐτὸ τοῦτο πάθος. Prot. p. 320 A. ὁ αὐτὸς οὗτος ἀνήρ Phaed. 68 A. τὴν αὐτὴν ταύτην ἐλπίδα 87 D. τὴν αὐτὴν δὲ ταύτην εἰκόνα Phileb. 14 E. τὸν αὐτὸν τοῦτον λόγον Alcib. I. 105 B. ὁ αὐτὸς οὗτος θεός Cratyl. 420 A. ὁ αὐτὸς οὗτος πόθος. Sed collocatio pronominum quae nostro loco extat habet defensionem ex his duobus exemplis: Theaet. 151 A. τοῦτο ταὐτόν. Euthyd. 274 E. ταύτης μὲν οὖν ἔφη τῆς αὐτῆς (scil. τέχνης).

p. 294 B. δῆλοι γάρ μοί ἐστον ἤδη ὅτι σπουδάζετον καὶ μόλις ὑμᾶς προὐκαλεσάμην σπουδάζειν. De sententia non potest dubitari. Socrates dicit: seria vos agitis et ut vos seria ageretis ego aegre effeci. Sed potestne προὐκαλεσάμην ὑμᾶς σπουδάζειν significare „ego effeci ut seria ageretis?“ Equidem nego; nam προκαλεῖσθαι invitare, impellere, adhortari est; neque puto si verbum praegnanter usurpatum esse dicas e difficultate te emersurum esse. Quare fallor aut προ ὐκαλεσάμην corruptum est, pro quo quale verbum sit substituendum, me fateor nescire, cum nullum invenerim quod ad vestigia traditi verbi prope accedat.

p. 294 D. ὥστ' ἔγωγε καὶ αὐτός ὦ Κρίτων ὑπ' ἀπιστίας ἠναγκάσθην τελευτῶν ἐρέσθαι [τὸν Εὐθύδημον], εἰ καὶ ὀρχεῖσθαι ἐπίσταιτο ὁ Διονυσόδωρος. Ὁ δέ, Πάνυ γ' ἔφη. Οὐ δήπου ἦν δ'ἐγώ καὶ ἐς μαχαίρας γε κυβιστᾶν καὶ ἐπὶ τροχοῦ δινεῖσθαι τηλικοῦτος ὤν· οὕτω πόρρω σοφίας ἥκεις. Οὐδὲν ἔφη ὅτι οὔ. Interrogatio οὕτω πόρρω σοφίας ἥκεις negativa esse debet; negatio autem οὐ δήπου quin vim habere possit in hanc interrogationem, valde dubito; nam enuntiationes non sunt coniunctae inter se. Quodsi Winckelmannus interpunctione post ὤν remota unam enuntiationem efficit, horribili constructione offendor. Insere οὔπω ante οὕτω, iam locus

recte se habebit. Apparet quam facile hoc verbum intercidere potuerit; cf. Lys. 13, 78 λέγων ὅτι οὕτω διακέοιντο ubi item οὔπω ante οὕτω intercidit Frohberger Vol. I. p. 237 App.

Socrates continuat orationem hoc modo: πότερον δέ ἦν δ᾽ ἐγώ πάντα νῦν μόνον ἐπίστασθον ἢ καὶ ἀεί; Καὶ ἀεί ἔφη. Καὶ ὅτε παιδία ἤστην καὶ εὐθὺς γενόμενοι ἠπίστασθε; Πάντα ἐφάτην ἅμα ἀμφοτέρω. Hirschig. Badham. ἠπίστασθε πάντα; Ἐφάτην ἅμα ἀμφοτέρω. Mutationis causam probo; nam primum responsum πάντα ἐφάτην non quadrat in interrogationem, deinde non agitur de scientia ipsa, sed de scientia omnium rerum. De ratione vero locum emendandi potest ambigi; equidem malim scribere: ἠπίστασθε πάντα; Πάντα ἐφάτην ἅμα ἀμφοτέρω.

p. 295 D. ᾠήθην δεῖν ὑπείκειν, μή με σκαιὸν ἡγησάμενος φοιτητὴν μὴ προσδέχοιτο. Structura enuntiationis memoratu digna; scriptor vult ἡγεῖσθαι negari, προσδέχεσθαι affirmari, ita ut potuerit etiam dicere: ἵνα μὴ ἡγοῖτο σκαιὸν καὶ ἵνα προσδέχοιτό με φοιτητήν. Sed cum scriptor negaverit participium ἡγησάμενος, negationem, ut προσδέχοιτο ponatur, ante hoc verbum repetere debet. Germanice structurae vim explicabis si verteris μὴ prius „damit nicht der Fall eintrete, dass“ cf. Naegelsbach ad Hom. Il. A. 28.

p. 297 C. πολὺ γάρ πού εἰμι φαυλότερος τοῦ Ἡρακλέους ὃς οὐχ οἷός τε ἦν τῇ τε ὕδρᾳ διαμάχεσθαι σοφιστρίᾳ οὔσῃ — καὶ καρκίνῳ τινὶ ἑτέρῳ σοφιστῇ. Porson = Dobree adn. ad Arist. Plut. 971. „Vox συκοφάντρια videtur esse ab Aristophane ficta ut σοφίστρια a Platone Euthyd. p. 297 C.“ Non raro verba σοφιστής, σόφισμα aliaque cognata lusus causa adhibentur cf. Lach. 183 D. τὸ δὲ σόφισμα τὸ τοῦ δρεπάνου τοῦ πρὸς τῇ λόγχῃ οἷον ἀπέβη. Symp. p. 214 A. πρὸς μὲν Σωκράτη ὦ ἄνδρες τὸ σόφισμά μοι οὐδέν· ὁπόσον γὰρ ἂν κελεύῃ τις, τοσοῦτον ἐκπιὼν οὐδὲν μᾶλλον μήποτε μεθυσθῇ. Cratyl. 403 E. οὕτω καλούς τινας ἐπίσταται λόγους λέγειν ὁ Ἅιδης καὶ ἔστιν ὁ θεὸς οὗτος τέλεος σοφιστής τε καὶ μέγας εὐεργέτης παρ᾽ αὐτῷ. Euthyd. p. 288 C. ἀλλὰ τὸν Πρωτέα μιμεῖσθον τὸν Αἰγύπτιον σοφιστήν. Xen. Cyrop. 6. 1. 42 νῦν τοῦτο πεφιλοσόφηκα μετὰ τοῦ ἀδίκου σοφιστοῦ τοῦ ἔρωτος. Plat. Symp. p. 203 D. ἔρως vocatur δεινὸς γόης καὶ φαρμακεὺς καὶ σοφιστής. Simili modo Gotheus noster in XIII. Eleg. rom. de Amore dicit: Also sprach der Sophist.

p. 297 D. οὐ γὰρ μὴ ἀνῇς ἐρωτῶν (σχεδόν τι ἐγὼ τοῦτ᾽ εὖ οἶδα), φθονῶν καὶ διακωλύων, ἵνα μὴ διδάξῃ με ὁ Εὐθύδημος ἐκεῖνο τὸ σοφόν. Falso interpunxerunt ante Routhium: οὐ γὰρ μὴ ἀνῇς ἐρωτῶν, σχεδόν τι

(ἐγὼ τοῦτ' εὖ οἶδα) φθονῶν καὶ διακωλύων. Recte comparavit vir Britannus Hipp. mai. 288 C. ἐρεῖ τοίνυν μετὰ τοῦτ' ἐκεῖνος, σχεδόν τι εὖ οἶδα ἐκ τοῦ τρόπου τεκμαιρόμενος, cui loco potest addi: Phileb. 31 A. σχεδὸν ἐπιεικῶς ἡμῖν τὰ νῦν δεδήλωται. Aliis locis Plato σχεδὸν solo restringit verba sciendi cf. Phaed. 63 E. σχεδὸν μέν τι ἤδη. Lach. 188 B. ἀλλὰ καὶ πάλαι σχεδόν τι ἠπιστάμην. ibid. 192 C. σχεδόν τι οἶδα. Alcib. 103 B. σχεδὸν οὖν κατανενόηκα. ibid. p. 106 E. σχεδόν τι καὶ ἐγὼ οἶδα. Crito 53 B. σχεδόν τι δῆλον. Politic. p. 288 D. καὶ τοῦτο σχεδὸν μανθάνω. Alcib. 111 C. σχεδὸν γάρ τι μανθάνω. Soph. p. 245 E. δηλοῖ σχεδὸν καὶ τὰ νῦν ὑποφαίνοντα. Legg. VI. 769 B. σχεδὸν ἐννοῶ. Lysias 13. 33 σχεδόν τι οἶμαι ὑμᾶς ἐπίστασθαι cf. Frohberg. ad 13. 43.

p. 297 E. οὐ γὰρ Πατροκλῆς ἦν αὐτῷ πατήρ, ὁ ἐμὸς ἀδελφός, ἀλλὰ παραπλήσιον μὲν τοὔνομα Ἰφικλῆς, ὁ Ἡρακλέους ἀδελφός. Heindorfius verborum difficultatem sensit; adnotavit enim: *Haec fuit quum sic corrigenda viderentur*, ἀλλὰ παραπλήσιος μὲν τοὔνομα, Ἰφικλῆς δὲ ὁ Ἡρακλ., *nunc vulgatam scripturam teneo. Nam ut dicitur* ἀνὴρ ὄνομα Ἰφικλῆς, *quidni itidem dicatur* ἀνὴρ παραπλήσιον τοὔνομα Ἰφικλῆς? Nego hoc posse dici; Plato dicere debuit aut παραπλήσιον ὄνομα aut τὸ παραπλήσιον ὄνομα (cf. Theaet. p. 144 D. Θεαίτητος — τό γε ὄνομα). Quodsi nolis scribere, ἀλλὰ παραπλήσιος μὲν τοὔνομα, Ἰφικλῆς κ. τ. λ., propono tibi ἀλλὰ παραπλήσιον μέντοι ὄνομα Ἰφικλῆς κ. τ. λ. cf. Arist. Ach. 709 (ὃς) οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαίαν ῥαδίως ἠνέσχετ' ἄν, ἀλλὰ κατεπάλαισε μεντἂν πρῶτον Εὐάθλους δέκα.

p. 299 D. τί οὖν; ἀγαθὰ οὐ δοκεῖ σοι χρήματα ἀεί τ' ἔχειν καὶ πανταχοῦ; Badh. pro χρήματα quod ineptum esse putat scripsit χρῆναι. Sed Badhami coniectura inepta vocanda est; nam χρήματα iungendum est cum ἀγαθά (cf. Theaet. 209 E. ἡδὺ χρῆμα), δοκεῖ autem significat „aptum videtur" (gutdünken). cf. Kr. 55, 3, 15, Hertlein ad Xen. Cyrop. 5. 5. 43. 6, 1. 10. Inde vides verba qualia sunt tradita eum sensum praebere quem correctione Badhamus restituere vult. Ni fallor, idem usus verbi δοκεῖν nobis occurrit Symp. p. 185 E. δοκεῖ τοίνυν μοι ἀναγκαῖον εἶναι, ἐπειδὴ Παυσανίας ὁρμήσας ἐπὶ τὸν λόγον καλῶς οὐχὶ καλῶς ἀπετέλεσε δεῖν ἐμὲ πειρᾶσθαι τέλος ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ. Nemo, ut ait Hirchigius Misc. phil. p. 73, sanae mentis potest δεῖν ἐμὲ post ἀναγκαῖον εἶναι ferre. Delevit igitur δεῖν ἐμὲ aliique eum secuti sunt. Sed cum interpolatio non possit explicari, Platonem suspicor sic scripsisse: δοκεῖ τοίνυν μοι, ἐπειδὴ Παυσανίας ὁρμήσας ἐπὶ τὸν λόγον καλῶς οὐχὶ καλῶς ἀπετέλεσε, πειρᾶσθαι τέλος ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ. Librarii hunc usum verbi δοκεῖν nescientes alii interpolaverunt ἀναγκαῖον εἶναι, alii δεῖν ἐμέ.

p. 302 A. κἀγώ, ἤδη γὰρ ὅτι ἐξ αὐτῶν καλόν τι ἀνακύψοι [τὸ τῶν ἐρωτημάτων] καὶ ἅμα βουλόμενος ὅτι τάχιστ' ἀκοῦσαι, Πάνυ μὲν οὖν, ἔφην, οὕτως ἔχει. Collocationem enuntiationis causalis post pronomen personale illustrant haec exempla Platonica: Prot. p. 317 C. καὶ ἐγώ — ὑπώπτευσα γὰρ βούλεσθαι αὐτὸν τῷ τε Προδίκῳ καὶ τῷ Ἱππίᾳ ἐνδείξασθαι καὶ καλλωπίσασθαι ὅτι ἐρασταὶ αὐτοῦ ἀφιγμένοι εἴημεν — Τί οὖν, ἔφην ἐγώ, οὐ καὶ Πρόδικον καὶ Ἱππίαν ἐκαλέσαμεν; ibid. p. 335 A. καὶ ἐγώ — ἔγνων γὰρ ὅτι οὐκ ἤρεσεν αὐτὸς αὑτῷ ταῖς ἀποκρίσεσι ταῖς ἔμπροσθεν καὶ ὅτι οὐκ ἐθελήσοι ἑκὼν εἶναι ἀποκρινόμενος διαλέγεσθαι — ἡγησάμενος οὐκέτι ἐμὸν ἔργον εἶναι παρεῖναι ἐν ταῖς συνουσίαις, Ἀλλά τοι ἔφην ὦ Πρωταγόρα οὐδ' ἐγὼ λιπαρῶς ἔχω. Riv. 135 D. κἀγώ, ἔτι γὰρ αὐτοῦ ἠμφεγνόουν τὸν λόγον ὅτι ἐβούλετο Ἆρ' ἐννοῶ ἔφην οἷον λέγεις τὸν φιλόσοφον ἄνδρα. Charm. p. 157 C. ἐγὼ οὖν — ὤμοσα γὰρ αὐτῷ καί μοι ἀνάγκη πείθεσθαι — πείσομαι οὖν. ibid. p. 169 B. σὺ οὖν, ὦ παῖ Καλλαίσχρου — τίθεσαι γὰρ σωφροσύνην τοῦτ' εἶναι ἐπιστήμην ἐπιστήμης καὶ δὴ καὶ ἀνεπιστημοσύνης — πρῶτον μὲν τοῦτο ἔνδειξαι κ. τ. λ.

p. 302 C. εἶτα τοῖς ἄλλοις ἔφη Ἀθηναίοις οὐκ ἔστι Ζεὺς ὁ πατρῷος. Kr. 50, 7, 10 hoc praeceptum proposuit: „Wenn mit dem Namen eines Gottes ein Beinamen desselben verbunden wird, so pflegt der Artikel bei beiden zu stehen oder bei beiden zu fehlen: Ζεὺς σωτήρ, ὁ Ζεὺς ὁ σωτήρ.“ cf. Maetzner ad Lycurg. p. 308. Quamquam interdum hoc praeceptum violatur, tamen quin Plato id violaverit summopere dubito, id quod ex his exemplis elucet: Rep. IX. 583 B. τῷ Ὀλυμπίῳ Διί. ibid. VIII. 565 D. τοῦ Διὸς τοῦ Λυκαίου. Phaedr. 275 B. (Theag. 121 A. τοῦ Διὸς τοῦ ἐλευθερίου). Iis adducor ut nostro loco scribam οὐκ ἔστιν (sic. Clark.) ο Ζεὺς ὁ πατρῷος.

p. 302 E. θῦσαι θεῷ ὅτῳ ἂν βούλῃ. Hirschigius et Badhamus θεῶν. At Cratyl. p. 432 A. ὅστις βούλει ἄλλος ἀριθμός. De locutione cf. Kratz ad Gorg. p. 517 B.

p. 303 B. ἐνταῦθα δὲ ὀλίγου καὶ οἱ κίονες οἱ ἐν τῷ Λυκείῳ ἐθορύβησαν τ'ἐπὶ τοῖν ἀνδροῖν καὶ ἥσθησαν. Schaarschmidtius hac prosopopoeia offensus est. Sed similia exempla ubique reperiuntur cf. Cic. in Pis. 9. 21 templa gemunt, tecta lugent. ibid. 22, 52 moenia, tecta, templa laetantur cf. Nauck Stud. Euripid. II. 24. Acerba irrisio inest in Socratis verbis.

p. 303. E. ταῦτα οὕτως ἔχει ὑμῖν καὶ τεχνικῶς ἐξεύρηται. Verba οὕτως ἔχει ὑμῖν non habent sanam interpretationem; Badhamus igitur εὖ ante ἔχει inseruit. Sed fortasse praestat ἔχει in εὖ mutare.

p. 303 E. ὥστε πάνυ ὀλίγῳ χρόνῳ ὁντινοῦν ἂν μαθεῖν ἀνθρώπων. Nullum exemplum huius solitarii dativi apud Platonem novi; semper

ἐν additum est dativo. Exemplis ab Heindorfio congestis addere poteris: ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ Lach. 192 B., Gorg. 455 A.; ἔν γε ὀλίγῳ χρόνῳ Rep. X. 608 C.; ἐν πολλῷ χρόνῳ Apol. 19 A., Phaedr. 228 A., Phaedo 58 B., Rep. 3. 409 B. Nihil obstat quominus ἐν post ὥστε inseramus et cum Heindorfio scribamus ὥστ' ἐν; hoc enim loco praepositio facillime intercidere potuit. Exempla nota Apol. 19 A. ἐν οὕτως ὀλίγῳ χρόνῳ 24 A. ἐν οὕτως ὀλίγῳ χρόνῳ quibus Vermehren p. 34 addidit Theag. p. 128 C. ἐν πάνυ ὀλίγῳ χρόνῳ, tuentur collocationem adverbii οὕτως. Recte igitur iam Krügerus II., 48, 2, 9 (4) Heindorfii coniecturam assensu suo comprobavit. Praepositionem ἐν etiam aliis locis intercidisse demonstrant Hertlein, Conjecturen zu griech. Pros. Wertheim 1862 p. 15, Kr. ad Anab. 1, 8, 23.

p. 303 E. τὸ δὲ δὴ μέγιστον, ὅτι ταῦτα οὕτως εὖ ὑμῖν καὶ τεχνικῶς ἐξεύρηται, ὥστ' ἐν πάνυ ὀλίγῳ χρόνῳ ὁντινοῦν ἂν μαθεῖν ἀνθρώπων, ἔγνων ἔγωγε καὶ τῷ Κτησίππῳ τὸν νοῦν προσέχων, ὡς ταχὺ ὑμᾶς ἐκ τοῦ παραχρῆμα μιμεῖσθαι οἷός τ' ἦν. Non satisfacit mihi Heindorfius defendens καὶ hoc modo: καὶ *ferri potest, si explices: cognovi hoc tum aliunde tum ex eo quod attente Ctesippum animadverti.* Malim pro τῷ scribere αὐτός. Hoc in τῷ depravato aliud vitium natum est, cum librarii προσέχων in προσέχω mutarunt. Inde videmus, quomodo vitium vitium pariat. ἐγὼ καὶ αὐτὸς non raro in dialogo nostro deprehenditur: p. 292 E. ἔγωγε οὖν καὶ αὐτὸς πᾶσαν ἤδη φωνὴν ἠφίειν. 294 D. ὥστ' ἔγωγε καὶ αὐτός ὦ Κρίτων ὑπ' ἀπιστίας ἠναγκάσθην. 303 B. ἐγὼ μὲν οὖν καὶ αὐτὸς οὕτω διετέθην. Gorg. 452 B. cum Kratzii adnot.

p. 304 C. ἡδέως ἄν τι μανθάνοιμι. Opt. praes. μανθάνοιμι pro μάθοιμι recte restituit Winckelm. e Cl. Vat. Quamquam non negari potest opt. aorist. in hac locutione multo frequentiorem esse. cf. Lys. 204 B., Lach. 182 D., Rep. V. 470 A., Phaedo. 108 D., 70 B., Rep. X. 608 D., Cratyl. 397 A. ἡδέως ἀκούσαιμ' ἄν; Symp. 216 C., Alcib. II. 181 B. ἡδέως ἂν ἴδοιμι; Prot. 347 C. ἡδέως ἂν ἐπὶ τέλος ἔλθοιμι; Cratyl. 411 A. ἡδέως ἂν θεασαίμην; Phaed. 110 B. ἡδέως ἂν ἀκούσαιμεν; Theaet. 143 E., Rep. I. 328 E., Soph. p. 216 D., Crat. 399 C., Rep. VI. 491 C. ἡδέως ἂν πυθοίμην; Cratyl. p. 384 A. ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι — ἔτι ἂν ἥδιον πυθοίμην; Meno 86 C. ἥδιστα ἂν — καὶ σκεψαίμην καὶ ἀκούσαιμι; 84 B. ζητήσειεν ἂν ἡδέως; Phaedo 99 B. ἥδιστ' ἂν γενοίμην; Alcib. I. 114 B. οὐκέτ' ἂν ἡδέως τοῦ αὐτοῦ γεύσαιο λόγου. Sed. opt. praes. his locis defenditur: Crito 53 D. ἴσως ἂν ἡδέως σου ἀκούοιεν. Rep. VI. 487 D. ἡδέως ἂν ἀκούοιμι. Prot. 361 D. ἥδιστα ἂν ταῦτα διασκοποίην. Lys. 204 A. ἡδέως ἄν σοι μεταδιδοῖμεν. Gorg. 458 A. ἡδέως ἄν σε διερωτῴην. Lach. 188 E. ἥδιστ' ἂν ἐξεταζοίμην. Soph. p. 216 D.

ἡδέως ἂν πυνθανοίμην. Theaet. 143 B. οὐκ ἂν ἀηδῶς ἀναπαυοίμην. Euthyd. 279 E. μετὰ ποτέρου ἂν ἡδέως κινδυνεύοις;

p. 304 E. καὶ μὴν ἔφη ἄξιόν γ' ἦν ἀκοῦσαι. Τί δέ, ἦν δ' ἐγώ. Ἵνα ἤκουσας ἀνδρῶν διαλεγομένων, οἳ νῦν σοφώτατοί εἰσι τῶν περὶ τοὺς τοιούτους λόγους. Κἀγὼ εἶπον, Τί οὖν ἐφαίνοντό σοι; Τί δὲ ἄλλο ἦ δ' ὅς ἢ οἷάπερ ἀεὶ ἄν τις τῶν τοιούτων ἀκούσαι ληρούντων καὶ περὶ οὐδενὸς ἀξίων ἀναξίαν σπουδὴν ποιουμένων; Heindorfius ad enuntiationem τί οὖν ἐφαίνοντό σοι hanc adnotationem adscripsit: *A qua interrogatione paullulum deflectit responsio subsequens* Τί δὲ ἄλλο ἢ οἷάπερ, *ita conformata quasi Crito interrogasset* Τί οὖν ἐφαίνετό σοι ἃ οὗτοι ἔλεγον. *Monui ne quis post* ἐφαίνοντο *infinitivum* λέγειν *vel huiusmodi aliquem desideret.* Simili modo Stallbaumius; Badhamus pro τί ἐφαίνοντο scripsit τί ἀπεφαίνοντο. Non recte locum interpretati sunt. Ad τί ἐφαίνοντο subiectum supplendum est οἱ τοιοῦτοι λόγοι ex oratione antecedenti. Cum hac autem interrogatione aptissime congruit responsum. Idem quod nos sensisse videtur Krügerus; nam § 61, 8, 1 exemplum e Platone profert τί ἐφαίνοντό σοι οἱ λόγοι quod nullum aliud quam nostrum esse potest. Constructionem τί ἐφαίνοντο οἱ λόγοι in qua non cum Sauppio (Prot. 352 B.) infinitivum deesse dixerim, illustrant haec exempla: Charm. 154 D. τί σοι φαίνεται ὁ νεανίσκος; Phaedr. p. 234 C. τί σοι φαίνεται ὦ Σώκρατες ὁ λόγος; Rep. I. 328 E. τί σοι φαίνεται τοῦτο; cf. Stallb. ad Phaedr. p. 234 C., Rep. 328 E. Recta est Krügeri explicatio l. c.

p. 305 A. οὕτως ἦν ἄτοπος, ἐθέλων ἑαυτὸν παρέχειν ἀνθρώποις, οἷς οὐδὲν μέλει ὅτι ἂν λέγωσι, παντὸς δὲ ῥήματος ἀντέχονται. Clark. Vatic. pro ῥήματος nobis tradiderunt χρήματος, quod cum effundat bonum sensum, restituendum est; scriptor enim universe dicit: adgrediuntur rem quamlibet.

p. 306 A. οὐ γὰρ ῥᾴδιον αὐτοὺς πεῖσαι ὅτι καὶ ἄνθρωποι καὶ τἆλλα πάντα ὅσα μεταξύ τινοῖν δυοῖν ἐστὶ καὶ ἀμφοτέροιν τυγχάνει μετέχοντα, ὅσα μὲν ἐκ κακοῦ καὶ ἀγαθοῦ, τοῦ μὲν βελτίω, τοῦ δὲ χείρω γίγνεται ὅσα δὲ ἐκ δυοῖν ἀγαθοῖν μὴ πρὸς ταὐτόν, ἀμφοῖν χείρω, πρὸς ὃ ἂν ἑκάτερον ᾖ χρηστὸν ἐκείνων ἐξ ὧν συνετέθη. *Heindorf.* „πρὸς ταὐτόν sc. ὄντοιν *quod additum vellem, quemadmodum hoc statim post additur in verbis,* ὅσα δὲ ἐκ δυοῖν κακοῖν συντεθέντα μὴ πρὸς τὸ αὐτὸ ὄντοιν. *Nunc in his aliqua inest sermonis ambiguitas.* Sed his exemplis vetamur Heindorfium sequi: Dem. 54, 26. γράφοντες μαρτυρίας οὐδὲν πρὸς τὸ πρᾶγμα. Arist. Ran. 730 τοῖς δὲ χαλκοῖς καὶ ξένοις καὶ πυρρίαις καὶ πονηροῖς κἀκ πονηρῶν εἰς ἅπαντα χρώμεθα.

p. 306 D. ἐγὼ μὲν οὖν ὅταν σοὶ ξυγγένωμαι, οὕτω διατίθεμαι, ὥστε μοι δοκεῖν μανίαν εἶναι τὸ ἕνεκα τῶν παίδων ἄλλων μὲν πολλῶν σπουδὴν τοιαύτην ἐσχηκέναι κ. τ. λ. Vulg. δοκεῖν; sed omnes praeter unum libri δοκεῖ, quod Winckelmann, Stallb. recep. Duo ad lectionem librorum tutandam monstranda esse videntur, primum accusativum cum infinitivo cum δοκεῖν, *videri* posse coniungi deinde οὕτω διατίθεμαι ὥστε cum indicativo posse construi. Illud iam Winckelmannus demonstravit hoc exemplo allato Legg. IV. 721 D. ἵνα μὴ δοκῇ τὴν μοναυλίαν οἱ κέρδος καὶ ῥᾳστώνην φέρειν, cui addidit Matthiae § 537 cum alia tum e Platone Legg. I. 636 E. (cf. Kr. 55, 4, 2)[1]. Hoc dubitat quidem Aken (Tempus u. Moduslehre 177 b p. 127), sed quominus ei assentiamur, exemplum ab ipso prolatum prohibet: Dem. 49, 41 οὕτω διέθεσαν ὑμᾶς κατηγοροῦντες ὥστε Ἀντίμαχον μὲν ἀπεκτείνατε cui addo Lys. 25, 27 ὑμεῖς δὲ οὕτως διετέθητε ὥστε τοὺς μὲν φεύγοντας κατεδέξασθε, τοὺς δ' ἀτίμους ἐπιτίμους ἐποιήσατε, τοῖς δ' ἄλλοις περὶ ὁμονοίας ὅρκους ὤμνυτε. Ac cum in enuntiatione δοκεῖ μοι summa vis insit, non est quod indicativum turbemus. Pro ὥστε μοι cum Cl. Vat. scribendum ὥς τ' ἐμοί.

p. 307 B. ἀλλ' ἐάσας χαίρειν τοὺς ἐπιτηδεύοντας φιλοσοφίαν εἴτε χρηστοί εἰσιν εἴτε πονηροί, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα βασανίσας καλῶς τε καὶ εὖ, ἐὰν μέν σοι φαίνηται φαῦλον ὄν, πάντ' ἄνδρα ἀπότρεπε, μὴ μόνον τοὺς υἱεῖς· ἐὰν δὲ φαίνηται οἷον οἶμαι αὐτὸ ἐγὼ εἶναι, θαρρῶν δίωκε καὶ ἄσκει τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο αὐτός τε καὶ τὰ παιδία. Rei, non hominis rationem haberi etiam aliis locis Plato iubet cf. Phaedo 91 C. ὑμεῖς μέντοι ἂν ἐμοὶ πείθησθε, σμικρὸν φροντίσαντες Σωκράτους, τῆς δὲ ἀληθείας πολὺ μᾶλλον, ἐὰν μέν τι ὑμῖν δοκῶ ἀληθὲς λέγειν, ξυνομολογήσατε. Gorg. 453 C. (ἐρήσομαι) οὐ σοῦ ἕνεκα, ἀλλὰ τοῦ λόγου, ἵνα οὕτω προΐῃ ὡς μάλιστ' ἂν ἡμῖν καταφανὲς ποιοῖ περὶ ὅτου λέγεται; 454 C. τοῦ ἑξῆς ἕνεκα περαίνεσθαι τὸν λόγον ἐρωτῶ, οὐ σοῦ ἕνεκα. 457 E. φοβοῦμαι οὖν διελέγχειν σε, μή με ὑπολάβῃς οὐ πρὸς τὸ πρᾶγμα φιλονεικοῦντα, λέγειν τοῦ καταφανὲς γενέσθαι, ἀλλὰ πρὸς σέ. Charm. 161 C. πάντως γὰρ οὐ τοῦτο σκεπτέον ὅστις αὐτὸ εἶπεν, ἀλλὰ πότερον ἀληθὲς λέγεται ἢ οὔ. — Copulatio καλῶς (τε) καὶ εὖ rarior est quam copulatio εὖ (τε) καὶ καλῶς· nam illa reperitur praeterea Euthyd. 276 C., Prot. 319 E., Parm. 128 B., haec Gorg. 507 C., Legg. IX. 876 C., Phaedr. 259 E., Lach. 188 A., Symp. 184 A., Hipp. mai. 304 A., Rep. VI. 503 D. Causa cur haec sit frequentior quam illa plana est, sonui collocatio εὖ (τε) καὶ καλῶς

---

[1]) Iniuria Madvigius § 161 Not. δοκεῖ μοι (τινι) unpersönlich mit einem Acc. mit dem Inf. ist ungewöhnlich ausser in einem hinzugefügten zweiten Gliede.

gratior est quam collocatio καλῶς (τε) καὶ εὐ. cf. locutiones germanicas Ort und Stelle, Leib und Leben, lieb und theuer, Grund und Boden[1]. Eodem modo copulat Plato εὖ καὶ ἀνδρείως semper, si Cratyl. 440 D. exceperis, et εὖ καὶ γενναίως. Non alienum videtur hoc loco alia e Platone exempla duorum adiectivorum copulatorum colligere: Gorg. 493 C. ἱκανῶς καὶ ἐξαρκούντως. Legg. II. 659 B. μηδὲ προσηκόντως μηδὲ ὀρθῶς (cf. Dem. de f. leg. § 245 ὀρθῶς καὶ προσηκόντως.) Phaedr. 258 D. αἰσχρῶς τε καὶ κακῶς. 272 A. καλῶς τε καὶ τελέως. Lys. 212 A. ταχὺ καὶ ῥᾳδίως. Legg. IV. 710 D., Politic. p. 286 D. ῥᾷστά τε καὶ τάχιστα. Theaet. 175 E. τορῶς τε καὶ ὀξέως. Legg. VIII. 828 A. εὖ τε καὶ ἀκριβῶς. Phaedo 86 C. καλῶς καὶ μετρίως. Symp. 199 A. καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς. Phaedo 92 E. ἱκανῶς τε καὶ ὀρθῶς. Rep. II. 362 C. ἱκανῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς. Prot. p. 339 D. καλῶς τε καὶ ὀρθῶς. Alcib. I. 134 B. ὀρθῶς καὶ καλῶς. Symp. 177 E. ἱκανῶς καὶ καλῶς. Hipp. min. 366 E. γενναίως καὶ μεγαλοπρεπῶς. Rep. I. 336 D. σαφῶς καὶ ἀκριβῶς, V. 473 D. γνησίως τε καὶ ἱκανῶς. Symp. 182 A. κοσμίως γε καὶ νομίμως. Men. 96 E., 97 A. ὀρθῶς τε καὶ εὖ. Legg. VII. 788 C. κάλλιστα καὶ ἄριστα. Rep. VI. 486 E. ἱκανῶς τε καὶ τελέως. Verbum φαίνηται ante οἷον Hirsch. Badh. incluserunt. Sed multi obstant loci apud Platonem, quorum unum hic adscribo Prot. p. 325 B. τὰ μὲν ποίει, τὰ δὲ μὴ ποίει cf. Kroschel Stud. Plat. Fleckeis. Annal. Vol. 87 (1863) p. 837 Not. 26. Immo vero hic propter enuntiationem relativam φαίνηται vix deesse potest.

§ 21.

Symp. p. 207 C. εἰ τοίνυν ἔφη πιστεύεις ἐκείνου εἶναι φύσει τὸν ἔρωτα οὗ πολλάκις ὡμολογήκαμεν, μὴ θαύμαζε. ἐνταῦθα γὰρ τὸν αὐτὸν ἐκείνῳ λόγον ἡ θνητὴ φύσις ζητεῖ κατὰ τὸ δυνατὸν ἀεί τε εἶναι καὶ ἀθάνατος. Clark. αἰεὶ τὸ εἶναι ἀθάνατος. Quare velim scribatur τὸ αἰεὶ εἶναι [ἀθάνατός].

Phaedr. p. 232 E. καὶ μὲν δὴ τῶν μὲν ἐρώντων πολλοὶ πρότερον τοῦ σώματος ἐπεθύμησαν ἢ τὸν τρόπον ἔγνωσαν καὶ τῶν ἄλλων οἰκείων ἔμπειροι ἐγένοντο ὥστε ἄδηλον [αὐτοῖς] εἰ ἔτι τότε βουλήσονται φίλοι εἶναι, ἐπειδὰν τῆς ἐπιθυμίας παύσωνται. Vocabulum τότε deest in Clarkiano; delebis igitur id cum sit minime necessarium quam celerrime.

---

[1]) Sic dicimus hiatus vitandi causa Schiller und Göthe cf. Berthold Auerbach Ges. Schriften Vol. 19 p. 176 Not. 1.

Alcib. I. 119 C. ἀγανακτῶ ὑπέρ τε σοῦ καὶ τοῦ ἐμοῦ ἔρωτος. Hermannus: „ἐμοῦ O (id est. Clarkianus) et V." Vidi Clark. et Tub. habere ἐμαυτοῦ, quod restituendum est.

Alcib. I. p. 128 B. Σω. Τί δέ ὦ Ἀλκιβιάδη; ὀρθῶς ἐπιμελεῖσθαι καλεῖς τι ὁτουοῦν πράγματος; Αλ. Ἔγωγε. Σω. ἆρ' οὖν ὅταν τίς τι βέλτιον ποιῇ, τότε ὀρθὴν λέγεις ἐπιμέλειαν. Stallb. (in ed. Goth.) Bekk. Turic. τι ante ὁτουοῦν deesse in libris bonis perperam contendunt; Clark. et Tub. definite habent τί δ' ὦ Ἀλκιβιάδη; ὀρθῶς ἐπιμελεῖσθαι καλεῖς τί ὅτου οὖν πράγματος, sed omiserunt τι ante βέλτιον; et hic potest abesse cf. Soph. p. 247 E. ἀλλ' ἐπείπερ αὐτοί γε οὐκ ἔχουσιν ἐν τῷ παρόντι τούτου βέλτιον λέγειν, δέχονται τοῦτο. Cobetum de hoc usu dubitantem (Nov. Lect. p. 368) optime refellit Francke Lect. Aeschin. p. 436. Auctoribus huius praecepti ibi laudatis poteris addere: Kr. 43, 4, 10, Schneid. Is. 1, 27. 4, 4, Sauppe Prot. p. 340 D. Stallb. ad Euthyd. 286 D. Symp. 175 B., Krüger ad Thucyd. 1, 65, 1.

Theaet. 169 C. οὐδὲν ἔτι ἀντιλέγω, ἀλλὰ λέγε ὅπῃ ἐθέλεις: πάντως τὴν περὶ ταῦτα εἱμαρμένην ἣν ἂν σὺ ἐπικλώσῃς, δεῖ ἀνατλῆναι ἐλεγχόμενον. Particula ἂν omissa est in Clarkiano. Cum is liber saepe in enuntiationibus secundariis ῃς pro εις ponat, haud scio an legendum sit ἣν σὺ ἐπικλώσεις.

Ibid. p. 143 A. ἀλλ' ἐγραψάμην μὲν τότ' εὐθὺς οἴκαδ' ἐλθὼν ὑπομνήματα, ὕστερον δὲ κατὰ σχολὴν ἀναμιμνῃσκόμενος ἔγραφον. Cl. Vat. Δ. Ven. Π. ἐγραψάμην sine μέν. Malim potius quam inseram μὲν scribere ἔγραψα μέν. (cf. p. 168 B. ubi ex προσηρξάμην Corais effinxit προσήρκεσα μέν).

Soph. p. 223 A. ἆρα οὐ τοῦτο τὸ γένος ἑτέρῳ προσειπεῖν ἄξιον ὀνόματι; Clark. Vat. Ven. Π γεγονός, pro quo substituerim τοῦτο τό γε γένος.

Theaet. 183 E. Παρμενίδης δέ μοι φαίνεται, τὸ τοῦ Ὁμήρου, αἰδοῖός τέ μοι ἅμα δεινός τε. Herm. „nec p. 183 E. εἶναι cum paucis codd. post αἰδοῖός τέ μοι adjectum toleravi". Wohlrab. „μοι εἶναι ἅμα Δ^a Π^a B^a Z V Tur." His libris accedit Clarkianus id quod vellem observasset Campbell. Serva vocabulum optimis libris firmatum.

Praeceptum Madvigii § 10 (der Genitiv eines demonstrativen oder reflexiven Pronomens steht in der Mitte oder folgt mit wiederholtem Artikel) secutus Symp. p. 215 E., ubi Clark. Vat. tradunt ὅταν γὰρ ἀκούω, πολύ μοι μᾶλλον ἢ τῶν κορυβαντιώντων ἥ τε καρδία πηδᾷ καὶ δάκρυα ἐκχεῖται. ὑπὸ τῶν λόγων τούτου malim scribere ὑπὸ τῶν τούτου λόγων quam τῶν ante τούτου inserere.

Gorg. p. 451 A. ἡ ῥητορικὴ τυγχάνει μὲν οὖσα τούτων τις τῶν τὸ πολὺ λόγῳ χρωμένων. Bekkerus falso: ἡ om. ΓΦ E F et pr. B; etiam Clarkianus articulum omisit, quem plerumque nominibus artium deesse cum alii tum Baeumleinius demonstravit Philol. Vol. XVI. p. 122, cf. 454 A οὐκ ἄρα ῥητορικὴ μόνη πειθοῦς ἐστὶν (sic. Cl.) δημιουργός. p. 500 A. ῥητορικὴν ἀσκοῦσαν. Articulum cur interpretes p. 463 E. ἀλλ' ἐγὼ πειράσομαι φράσαι ὅ γέ μοι φαίνεται εἶναι ἡ ῥητορική item servaverint contra Clarkianum, non intellego.

p. 467 C. οἷον οἱ τὰ φάρμακα πίνοντες παρὰ τῶν ἰατρῶν πότερόν σοι δοκοῦσιν (sic. Cl.) τοῦτο βούλεσθαι, ὅπερ ποιοῦσιν (sic. Cl.) πίνειν τὸ φάρμακον καὶ ἀλγεῖν, ἢ ἐκεῖνο, τὸ ὑγιαίνειν οὗ ἕνεκα πίνουσιν. ΠΩΛ. Δῆλον ὅτι τὸ ὑγιαίνειν οὗ ἕνεκα πίνουσιν. Interpretes quidam ultima verba οὗ ἕνεκα πίνουσιν incluserunt. At Kratzius: In der Wiederholung aller auch der nicht gerade nothwendigen Worte könnte Spott liegen; daher muss man doch Bedenken tragen, die Worte zu entfernen, obgleich man sie nicht vermissen wird, und die Entstehung des Einschiebsels sich leicht erklären liesse. Kratzii dubitationem removebit res gravissima, quod optimus Platonis liber Clarkianus verba non habet. Nostrum igitur est, verba uncis inclusa in marginem reicere.

p. 470 B. σκεψώμεθα δὲ καὶ τόδε. ἄλλο τι ἢ ὁμολογοῦμεν κ. τ. λ. Hermannus: *ἄλλο τι ἢ Vat. non repugnante Oxoniensi, ubi est ἀλλ' ὅτι ἤ: ut mirer Stallb. Tur. qui particulam a Bekk. internecino odio extrusam alibi restituerunt, hic ἄλλο τι retinuisse cf. Stallb. ad Euthyphr. p. 104* Sed Clarkianus hic non ἀλλ' ὅτι ἢ sed ἀλλ' ὅτι omisso ἢ habet; quare ἢ delendum cf. p. 471 D. καὶ νῦν ἄλλο τι οὗτός ἐστιν ὁ λόγος ᾧ με καὶ ἂν παῖς ἐξελέγξειε.

p. 453 C. τοῦ οὖν ἕνεκα δὴ αὐτὸς ὑποπτεύων σὲ ἐρήσομαι, ἀλλ' οὐκ αὐτὸς λέγω; Bekkerus Comm. cr. p. 173, 16, 20 οὖν om. ΓΦ EFW. Adde Clarkianum. Quod ut deleamus, monent nos loci consimiles p. 457 D. τοῦ δὴ ἕνεκα λέγω ταῦτα; Prot. p. 343 B. τοῦ δὴ ἕνεκα ταῦτα λέγω; Men. 97 E. πόθεν δὴ τεκμαιρόμενος λέγω;

p. 479 C. εἰ δὲ ἡμεῖς ἀληθῆ ὡμολογήκαμεν, ὦ Πῶλε, ἆρ' αἰσθάνει τὰ συμβαίνοντα ἐκ τοῦ λόγου; ἢ βούλει συλλογισώμεθα αὐτά; Πωλ. εἰ μὴ σοί γε ἄλλως δοκεῖ. Bekkerus et Stallbaumius in Commentariis criticis testantur μὴ in permultis codicibus deesse, in his Clarkianus non numeratur. Cum autem is quoque liber καὶ omiserit, sine dubio scribendum est εἰ σοί γε [ἄλλως] δοκεῖ. Vocab. ἄλλως simili modo interpolatum habes Hipp. II. 367 D. quem locum Vermehren Plat. Stud. p. 9 non recte tractavit,

p. 494 E. ὅρα ὦ Καλλίκλεις, τί ἀποκρινεῖ ἐάν τίς σε τὰ ἐχόμενα τούτοις ἐφεξῆς ἅπαντα ἐρωτᾷ. Interpretes nos docent τούτοις cum ἐφεξῆς esse iungendum, non docent quid sibi velit ἐχόμενα. Plato aut dicit τὰ ἐχόμενα τούτων aut τὰ ἑξῆς τούτοις [vel τούτων cf. Rep. III 389 E.]. Sed nunquam ni fallor dicit Plato τὰ ἐχόμενα τούτοις ἐφεξῆς. Expelle ἐχόμενα, locus erit sanus. (cf. Francken Comm. Lys. 165.)

Meno 76 A. Τί δ'; ἐπίπεδον καλεῖς τι καὶ ἕτερον αὖ στερεὸν οἷον ταῦτα τὰ ἐν γεωμετρίαις. Herm. „ἐν γεωμετρίαις V, S. ἐν ταῖς γεωμ. BT cum Flor. x. cui tamen soli hanc auctoritatem non tribuo." Hermannus si scivisset ταῖς Clarkianum tueri, non deleturum eum fuisse puto articulum.

Charm. 164 A. Οὐκοῦν τὰ δέοντα πράττει ὅ γε ταῦτα πράττων; Ναί. Ὁ δὲ δέοντα πράττων οὐ σωφρονεῖ; Clarkianus habet τὰ ante δέοντα, non habet δέ. Turicenses et Hermannus Bekkeri notam (p. 87, 324, 2) male intellexisse videntur. Reducendum quod Bekk. dedit ὁ τὰ δέοντα πράττων οὐ σωφρονεῖ;

ibid. p. 167 B. ἄλλο τι οὖν ἦν δ'ἐγώ πάντα ταῦτ' ἂν εἴη, εἰ ἔστιν ὅπερ σὺ νῦν δὴ ἔλεγες; Cl. ὃ σὺ pro ὅπερ σύ. Accedit ut e testimonio Bekkeri Vat. περ omittat et Coislinianus post σὺ ponat. Scribendum igitur ὃ σὺ νῦν δὴ ἔλεγες quod non magis offendit quam ο° οὖν καὶ ἐγένετο p. 155 B. pro ὅπερ οὖν καὶ ἐγένετο.

ibid. 153 C. δεῦρο δή ἔφη καθεζόμενος ἡμῖν διήγησαι· οὐ γάρ τί πω πάντα σαφῶς πεπύσμεθα. Cl. οὐ γάρ τοι quod recipiatur.

Lys. 207 B. ἰδὼν οὖν αὐτὸν ὁ Λύσις ἕσπετο καὶ συμπαρεκαθέζετο μετὰ τοῦ Μενεξένου. Bekk. dicit εἵπετο in Vaticano esse; equidem addo Cl. a Vaticano non discrepare. Imperfectum retinendum.

§ 22.

Crasis qualem apud Platonem habeat usum non alienum videtur disquirere, cum scriptorem orationis genere quod colit coactum suas quemque leges observare notum sit. Huius autem disquisitionis fundamentum esse debet optimus Platonicus liber, Clarkianus, quem secuti Platonicas crases omnes explicabimus:

1. τῷ + ἀ = τἀ Lach. 189 A. τανδρί (Cl. τ' ἀνδρί) — Lys. 216 D. τἀγαθῷ (ταγ. ras supr.).
2. τῷ + ὀ = τὼ Euthyd. p. 299 E. τὠφθαλμῷ (τ'ωφθαλμω).
3. τὼ + ἐ = τώ. Hipparch 228 E. τὠπιγράμματε (τὼ πιγράμματε.)
4. τὼ + ὀ = τώ. Symp. 221 B. τὠφθαλμὼ (τῶ φθαλμῶι).

5. τοῦ + ἀ = τἀ. Crasis τἀνδρός. Lach. 181 A. (τανδρός ras. supr. α) p. 179 E. (τανδρός) p. 183 D. (τανδρός). Phileb. 36 D. (τ'ἀνδρός). Soph. p. 221 D. (τανδρός). 241 C. (τανδρός) — τἀγαθοῦ. Theaet. 177 D. Phileb. 20 C. (ταγαθου῀). p. 60 B. (ταγαθοῦ). Lys. 220 D. (ταγ. ras. supr.)
6. τοῦ + ἐ = τοὐ. Crasis τοὐμοῦ reperitur: Lach. 179 A. (τουμοῦ) Euthyd. p. 298 A. p. 298 B. (τοῦ μοῦ).
7. τοῦ + οὐ = τοὐ. Phaedr. 249 A. τοὐρανοῦ (τουρανοῦ).
8. τὸ + ἱ = θοἱ. Phaedo 87 B. θοἱμάτιον. cf. Kr. 6, 7, 2.

His exemplis adposuimus lectionem Clarkiani, ut inde eluceret quantae offensioni fuisset crasis librariis. Exemplorum multitudo vetat nos in exemplis insequentibus ubique Clarkiani scriptiones adscribere.

9. τὸ + ὀ = τοὐ Cr. τοὔνομα extat: Apol. 34 E. Parm. 147 D. 147 E. Politic. 260 E. 271 C. 275 E. 276 C. 291 D. 292 A. 296 B (bis). 302 D. 305 D. 306 E. Phaedr. 244 C. Prot. 312 C. Lach. 197 E. Lys. 204 C. 204 D. 204 E (bis). Charm. 156 A. 163 D. 175 B. Soph. 218 C. 221 A. 221 B. 221 C. 229 C. 237 C. 244 D (bis). 250 D. 268 C. Theaet. 144 B. Cratyl. 395 C. 395 D. 409 C. 415 C. 415 D. 416 A. 417 B. 417 C. 418 B. 426 C (bis). 429 C. Hipp. 229 D. At Cratyl. 416 B Cl. pro τοὔνομα habet τὸ ὄνομα. — Cr. τοὐπίσω reperitur Phaedr. 254 C. — τοὔπισθεν Soph. 261 B.
10. τὸ + ἐ = τοὐ. Cr. τοὐναντίον Hipp. 228 A. Theag. 130 C. Symp. 181 B. 214 D. Phaedo 62 E. 78 E. 94 B. 94 C. 102 E. Cratyl. 430 C. Apol. 25 B. Gorg. 479 E. 480 C. 491 B. 495 E. 504 E. 507 A. 510 E. 515 E. Parm. 148 B. 160 C (bis). Politic. 270 E. 281 A. 284 E. 285 A. 289 D. 310 D. Phaedr. 245 B. 262 B. 268 C. Men. 88 C. Prot. 332 A. 332 B. 359 E. 360 B. 361 B. Theaet. 162 D. Lach. 192 D. Lys. 220 E. Phileb. 12 A. 24 D. 26 C. 29 C. 35 C. 36 D. 37 E. 39 E. 40 B. 41 A. 42 B. 43 B. 46 E (bis). 48 C. 48 D. 52 C. 55 A. 65 C. Soph. 225 E. 228 C. 239 D. 244 B. 255 A. 258 E. 267 C. Theaet. 153 C. 155 B. 158 A. 190 B. Cratyl. 399 B. 415 C. 418 B. 418 E. 428 B. 433 E. 435 C. At Ephr. 10 B. τὸ ἐν. — τοὐμόν Phaed. 115 E., Alcib. 137 D. — τοὐντεῦθεν Riv. 134 E. Prot. 321 B. Theaet. 197 E. — τοὐνταῦθα Politic. 282 B. — τοὔλαττον Politic. p. 283 D. 284 A. — τοὐπὶ Soph. p. 264 E. — τοὔργον. Soph. 221 B.

11. τὸ + ἀ = τἀ. Cr. τἀληθέστατον Politic. 266 D. At Phaedo 65 E. Cl. τὸ ἀληθέστατον. — τἀληθές Phaedr. 245 C. 260 D. 265 A. Soph. 246 D. Theaet. 176 D. 194 C. Phaedo 66 D. — τἀγαθόν Lys. 220 D. 216 D (bis). 222 C. Phileb. 13 B. (13 E. Cl. ἀγαθόν) 14 B. 20 B. 20 D. 20 E. 22 B. 22 C (bis). 60 A. 61 A. 61 B. 66 D. 67 A. Cratyl. 419 A. (Acc. Cratyl. 412 C.) At Phaedo 99 C. Cl. τὸ ἀγαθόν. — τἀνθρώπινον Politic. 262 C. 266 C. 266 E. — τἀκριβές Politic. 284 D. Phileb. 58 C. — τἀργύριον Crito 45 A. — τἀληθινόν Soph. 240 A.

12. τὰ + ἐ = τἀ. Cr. τἀναντία Phileb. 25 E. 28 D. 39 A. 46 C. 47 C. 50 B. Theaet. 165 D. 166 E. 168 A (bis). 171 B. 180 D. 181 A. 194 E. Cratyl. 394 E. 417 A. 418 B. Soph. 259 D. 240 E. 241 A. 248 D. Phaedr. 241 E. 261 D. Men. 71 B. 82 A. Prot. 323 D. 323 E. 361 A. Alcib. 114 D. 117 A. Phaedo 104 B. Gorg. 467 E. 496 B. 471 E. 499 D. Parm. 129 C. Lach. 188 E. Politic. 269 C. 270 B. 271 B. 273 E. 283 C. 307 A. 307 B. At τὰ ἐναντία Alcib. II. 141 A. 146 C. Politic. 310 A. (Soph. 241 E. τὰ ἐναντία. Cl. τὰ μὲνἀντία) — τἀμά Crit. 45 B. Politic. 258 B. — τἀνθάδε Alcib. 122 D. — τἄργα Politic. 284 A. (ταργα) — τἀκεῖ Phaedr. 250 A. — τἀν Soph. 222 A (bis). — τἀκτός Soph. 227 A.

13. τὰ + ἀ = τἀ. Cr. τἄλλα Alcib. 122 B. 145 D. 149 A. 151 B. Hipp. 230 B. Riv. 136 D. Theag. 121 C. 130 B. Symp. 176 A. 190 A. 190 E. 199 C. 208 B. 215 B. Phaedo 62 A. 72 C. 75 B. 77 A. 82 A. 105 C. Crito 47 C. 51 E. Apol. 22 C. 22 D. 31 B. Gorg. 460 B. 467 E. 468 A. 474 E. 477 D. 484 C. 499 E. 500 A. 509 C. 512 C. 519 C. 522 E. 524 C. Euthyd. 279 A. 306 A. Parm. 129 A. 132 A. 132 C. 133 A. 134 C. 136 C. 147 C (bis). 147 D. 147 E. 148 A. 149 E. 151 D. 153 B. 153 C (bis). 154 A (ter). 154 C. 154 D. 155 B. 157 B (bis). 157 C. 157 E (bis). 158 B. 159 B (bis). 159 C (ter). 159 D.? 161 C. 164 A. 164 D. 165 C. 165 E (ter). 166 A. 166 B. 166 C. Politic. 274 A. 308 D. Phaedr. 238 B. 247 E. 250 D. 264 B. 269 D. Meno 80 A. 81 D. 88 D. 90 C. 94 B. Prot. 312 D. 319 C. 321 A. 331 D. 361 E. 353 B. 353 E. Lach. 180 B. 180 D. 183 C. 192 B. Lys. 215 D. 215 E. 210 A. 221 A. Charm. 157 D. 158 B. 162 A. 168 B. 168 C. 174 E. Phileb. 36 B. 54 E. 63 C. 67 B. Soph. 224 C. 233 E. 257 A. 258 A. 259 B,

262 B. 266 B. 266 D. 239 D. 251 B. Theaet. 153 A. 156 E. 169 A. 182 B. 185 D. 193 B. 201 E. 209 C. Cratyl. 387 B. 394 A. 411 A (bis). 413 D. 427 B. 427 C. 430 C. 436 C. Accedunt hi loci, ubi Cl. pro τὰ ἄλλα habet τἆλλα Parm. 149 E. 160 B. (166 B. ἄλλα pro τἆλλα). Theaet. 205 C Cratyl. 389 D. At τὰ ἄλλα pro τἆλλα habet Cl. Hipp. 228 E. Riv. 134 D. Apol. 30 B. Gorg. 506 D. Parm. 149 C. 153 B. 154 E. 161 D. Politic. 289 E. Soph. 233 E. Cratyl. 423 C. — τἀγαθά Hipparch. 227 C. 232 A. Symp. 188 D. 201 C. 205 A. Gorg 468 A. 496 B. 497 D. 500 A. Euthyd. 280 E. 284 D. Politic. p. 278 D. Meno 78 C (bis). 79 B. 98 A. Prot. 355 B. 355 D. 352 C. Lach. 199 E. Gorg. 498 D. Accedunt Hipparch. 227 B. Charm. 163 E. ubi Cl. eandem crasin praebet. — τἀληθῆ Alcib. 110 A. Symp. 176 C. 198 D. 199 B. 214 E. 217 B. Phaedo 60 D. 84 D. Apol. 17 B. 18 A. 22 B. 24 A. 31 E. Gorg. 462 B. 481 E. 486 E. 521 A. Euthyd. 284 A. 284 D. 307 A. Politic. 277 E. Phaedr. 247 D. Meno 75 C. 75 D. Prot. 323 B. 339 E. Phileb. 49 B. Cratyl. 400 D. 438 D. — τἀληθέστατα Phileb. 61 E. Soph. 268 D. — τἀφροδίσια Phileb. 65 C. — τἀνθρώπεια Phaedr. 89 E. Crito 46 E. — τἀνθρώπινα Theaet. 170 B. — τἀριστεῖα Symp. 220 D. 220 E (bis). — τἀλλότρια Phileb. 29 A. Restituendum e Clarkiano Politic. p. 295 D τἀρχαῖα (ταρχαια) ibid. 305 C τἀλλήλων.

14. καὶ + εἰ = κἀ. Cr. κᾆτα: Gorg. 457 B. (κατὰ). Lach. 179 E. (κᾆτ'). Lys. 223 A. (κᾆτα).

15. καὶ + ἐ = κἀ. Cr. καγώ: Alcib. 105 E. 127 E. 151 C. Riv. 132 B. 133 E. 134 D. 135 A. 135 D. Symp. 172 A. 172 C. 173 A. 174 B. 202 C. 219 A. Phaedo 87 B. 89 B. Euthyd. 279 D. 282 D. 283 B. 295 D. 297 B. 300 A. 300 E. 301 A. 304 C. 304 E. Parm. 137 A. Phaedr. 242 A. Lach. 181 B. 200 C. Charm. 154 D. 156 D. 169 D. Theaet. 144 D. 190 A. 201 D. Soph. 218 C. 221 B. 252 D. At καὶ ἐγὼ Cl. Phaedo 61 D. Theaet. 143 B. — κἄπειτα Hipparch. 228 D. Theag. 122 C. Phaedo 90 B. 117 E. Apol. 21 C. 23 C. Gorg. 527 D. Lys. 218 C. Phileb. 14 A. Cratyl. 411 B. — κἀκεῖ Phaedo 69 E. Politic. 280 A. Prot. 351 A. At Phaed. 58 E καὶ ἐκεῖσε pro κἀκεῖσε et ibid. 114 B καὶ ἐκεῖθεν pro κἀκεῖθεν. — κἀκεῖνος Riv. 133 D. 133 E. 134 C. Phaedo 88 E. Charm. 169 C. κακεῖνοι Apol. 25 A. Theaet. 172 D. At Politic. 303 D καὶ

ἐκεῖνοι. — κἀκεῖνα Cratyl. 430 B. Gorg. 480 E. Prot. 339 C. Phileb. 39 A. Politic. 264 C. At Cratyl. 436 A. Cl. καὶ ἐκεῖνα pro κἀκεῖνα. — κἀκείνων Politic. 284 D. — κἀκεῖνο Politic. 306 B. Euthyd. 284 A. — κἀκεῖνον Men. 93 C. Prot. 309 C. Soph. 231 C. Politic. 275 B. — κἀκείνῳ Apol. 21 E. Soph. 235 C. Theaet. 165 E. — κἀκείνου Riv. 132 C. Politic. 284 C. — κἀκείνην Euthyd. 293 D. — κἀκείνης (sic. Cl.) Phileb. 25 D. — κἀμοί Alcib. 110 D. — κἀμὲ Symp. 217 E. Euthyd. 304 B. Lach. 195 A. Charm. 169 C. Soph. 237 B. — κἀν Phileb. 48 A. — At Gorg. 484 E Cl. καὶ ἐπὶ habet pro κἀπὶ.

16. καὶ + ἀ = κἀ. Cr. κἄν Alcib. 123 E. 141 B. Hipp. 230 E. Theag. 121 A. 128 E. 130 D. Symp. 185 A. 196 E. (Cl. κἄι). 210 A. 212 E. 215 D. Phaedo 63 D. 71 A. 71 B. 79 A (ter). 106 A. 107 B. 115 B. Crito 48 D. Apol. 36 A. 37 D. Gorg. 458 D. 460 E. 469 D. 469 E (bis). 470 C. 485 D. 499 B. Euthyd. 279 D. Parm. 138 A. 145 A. 164 D. Politic. 261 E. 296 D (bis). 301 B. Phaedr. 238 D. 248 C. 253 A. 258 E. 269 B. Men. 72 C. 75 B. 76 B. 78 D. 98 D. Prot. 318 B. 318 C. 319 C. 328 A. 331 E. 347 D. 348 A. Lach. 179 B. 180 C. 182 D. 184 D. 190 C. 196 B. Lys. 205 C. 208 B. 209 E. 210 A. Charm. 156 A. 159 A. 166 C. Phileb. 38 E. 55 B. 58 C. 58 C. Soph. 224 D. 244 A. 247 E. 256 B. 262 B. 267 D. Theaet. 162 B. 188 C. 206 C, Cratyl. 393 C. 394 D. 421 D. 433 A. Gorg. 514 D (bis). At καὶ ἐὰν reperitur Symp. 210 B. καὶ ἂν Apol. 22 A. Theaet. 180 A. (I. m.) Loci corrupti: Riv. 134 B καὶ νῦν pro κἂν ὄν. Lach. 183 B οὐκ ἂν pro οἷ κἄν. ibid. 200 D ἐπειδἂν pro ἐπεὶ κἄν. Cratyl. 417 A. καὶ pro κἂν quae confusio in libris frequens. — καλὸς κἀγαθός Gorg. 527 D. Prot. 348 E. — κ. τε κἀγαθός Lys. 207 A. Gorg. 515 A. — καλὸν κἀγαθόν Apol. 24 D. Gorg. 484 D. 511 B. 518 C. Parm. 127 B. Symp. 204 A. Prot. 345 E. — καλόν τε κἀγαθόν Prot. 315 E. Lach. 186 C. — καλοὶ κἀγαθοί Gorg. 515 E. 518 A. 526 A. Prot. 347 D. Men. 92 E. 93 A. 95 A. 96 B. 96 B. — καλοί τε κἀγαθοί Euthyd. 284 D. — καλοὺς κἀγαθούς Alcib. 125 A. Apol. 25 A. Men. 93 C. — καλούς τε κἀγαθούς Lach. 187 A. καλῶν κἀγαθῶν Men. 92 E. 93 A. Theag. 122 E. 127 A. — καλὴ κἀγαθή Gorg. 514 A. Accedit Politic. 310 E. ubi pro καλὰ καὶ ἀγαθά Cl. nobis praebet καλὰ κἀγαθά. Crasis autem in

Clarkiano neglecta est his locis ubi apud Hermannum retenta est: Alcib. 124 E. καλοὶ κἀγαθοί. Symp 222 A. καλῷ καὶ ἀγαθῷ. Hipparch. 228 C. καλός τε καὶ ἀγαθός. Apol. 20 A. καλώ τε καὶ ἀγαθώ. Gorg. 470 E. καλὸν καὶ ἀγαθόν. Euthyd. 284 D. τοὺς δὲ καλούς τε καὶ ἀγαθούς. Theaet. 185 E. καλός τε καὶ ἀγαθός. — κἀγαθά Euthyd. 279 A. Crasin adhuc spretam servavit liber Platonicus aureus Riv. 138 C. ubi nunc haec verba leguntur: πότερον οὖν καὶ οὗτος δικαιοσύνῃ εὖ ἂν τὴν οἰκίαν διοικοῖ ἢ ἄλλῃ τινὶ τέχνῃ; Cl. pro ἄλλῃ praebet κ' ἄλλῃ. Vat. Θ Ven. Π dicuntur habere κάλλῃ. Inde manifestum est crasin κἄλλῃ reducendam esse. De καὶ post ἢ cf. Kr. 69, 32, 13.

17. ὦ + ἀ = ὠ. Cr. ὦγαθέ Alcib. 104 E. 114 B. 120 A. Theag. 128 D. Phaedo 95 B. Apol. 24 D. Gorg. 471 D. 490 C. 491 C. 507 A. 511 B. 519 E. Euthyd. 287 D. 297 B. Phaedr. 242 B. 243 B. Prot. 314 D. Phileb. 23 D. Soph. 259 D. 261 C. Cratyl. 393 A. 398 E. 401 B. 401 E. At ὦ ἀγαθὲ Apol. 25 D. Crito 48 D. Gorg. 506 C. Phaedr. 260 D. quibus locis forma plena restituenda est ex auctoritate Clarkiani. — ὤριστε Men. 77 C.

18. τοί + ἄν = τἄν. Phaedo 76 B. βουλοίμην μὲν τἄν (Cl. τ'ἄν). Euthyd. p. 285 E. σὺ τἄν (τ'ἀν). Parm. 129 E. πολὺ μεντ' ἂν (μὲν τ'ἂν). Soph. p. 233 A. μακάριον μέντ' ἂν (μὲν τ'ἀν) p. 233 B. σχολῇ μέντ 'ἄν (σχολὴ μὲν τ'ἄν) p. 239 BC. πολλὴ μέντ' ἂν (μὲν τ'άν) p. 249 A. δεινὸν μέντ' ἂν λόγον συγχωροῖμεν (μεντὰν) p. 249 D. βαβαὶ μέντ' ἂν (μέντ' ἀν). Lach. 182 B. οὔτἄν — πάθοι (ὅτ' ἄν). Apol. 30 D. μέντ' ἄν. Apol. 37 C. πολλὴ μέντ' ἄν. Gorg. 452 B. θαυμάζοιμι τἄν. ibid. 461 E. δεινὰ μέντ' ἂν πάθοις. Politic. p. 292 E. ῥάστη μέντ' ἂν (μὲν τὰν).

19. ώ + οἰ = ῴ. Cr. ἐγῷμαι: Alcib. 106 B. Phaedo 91 C. 93 A. 98 E. 106 D. 107 B. Crito 46 D. Apol. 37 A. Gorg. 452 BC. Euthyd. 288 D. 295 C. Prot. 315 E. 330 D. 336 D. 338 C. 349 B. 354 A. 354 B. 354 C. Lys. 209 A. 209 B (bis). 214 A. Charm. 167 C 167 E. 175 C. Phileb. 21 E. Soph. p. 217 A. 223 A. 251 C. 253 E. Theaet. 187 A. 201 D. Cratyl. 406 E. 431 B. Phaedr. 264 E. Lach. 192 C. 193 E. At ἐγὼ οἶμαι pro ἐγῷμαι habet Cl. Apol. 28 C. Crito 45 B.

20. Non ad veram crasin pertinere videntur haec exempla: Theag. 130 C προὔλιπεν. Symp. 198 E. προυρρήθη. 217 B. προυκαλούμην. 219 E. προυγεγόνει. 220 C. προυχώρει (προ υ χώρει). Phaedo 69 D. προυθυ-

μήθην (bis). 88 D. προυδέδοκτο. 89 A. προύτρεψεν. Euthyd. 294 B. προυκαλεσάμην. Politic. 288 A. προυθέμεθα. Prot. 328 D. προύτρεψας. p. 348 C. προυτράπετο (πουτράπετο). Lach. 180 C. προυξένησε. 189 D. προυθέμεθα. Charm. 162 B. προύβαλεν. 169 D. προυκαλούμην. Phileb. 22 A. προυτέθησαν. 36 E. et Soph. 221 A. προυθέμεθα. Soph. 224 D. προυτάξατο. Theaet. 143 B. προύπεμψα. 183 D. προύθεσθε. Phaedr. 241 E. προύβαλες. Cratyl. 428 A. Alcib. 149 E. προύργου. (Phileb. 57 C. προεληλύθαμεν. ibid. 41 C. προερρήθη, Cratyl. 395 D. προεθυμεῖτο).

Coronidis igitur signum ubique Clarkianus omisit (Cratyl. 428 A. rec. man. posuit) et omittendum esse puto cum Wohlrabio (Proleg. p. 40).

21. ἅ + ἐ = ἅ. Vestigia huius crasis uno loco servavit Cl. Phileb. 14 B. ὅπως ἅγω τίθεμαι, ταῦτ᾽ ἔσται τὰ νικῶντα. Pro ἅγω scribendum est ἁγώ[1]).

22. ἅ + ἄν = ἅν. Haec crasis apud Platonem dubia. Gorg. 486 E. εὖ οἶδ᾽ ὅτι ἅν μοι σὺ ὁμολογήσῃς περὶ ὧν ἡ ἐμὴ ψυχὴ δοξάζει, ταῦτ᾽ ἤδη ἐστὶν αὐτὰ τἀληθῆ Pro ἅν Cl. ἄν quod nuper defendit Cronius (Beiträge p. 139); Cratyl. 395 A. κινδυνεύει γὰρ τοιοῦτός τις εἶναι ὁ Ἀγαμέμνων οἷος ἃ δόξειεν αὐτῷ διαπονεῖσθαι καὶ καρτερεῖν, τέλος ἐπιτιθεὶς τοῦς δόξασι δι᾽ ἀρετήν. Pro ἃ quod scripsit Herm. Cl. ἄν quod alii in ἅν mutarunt. Prot. 352 C. ἢ ἃ ἄν ἡ ἐπιστήμη κελεύῃ. Cl. ἄν om. Saupp. scr. in ed. I. ἢ ἄν ἐπ. (cf. Schneider ad Rep. X. 606 C. Vol. III. p. 239).

Hoc loco etiam crases, quas ἕτερος cum articulo inire solet, tangendae sunt; sed hac in re nolumus esse longi. (cf. Kr. 6, 7, 4. Kühner § 51, 5 b. N. 2 p. 177): ὁ ἕτερος = ἅτερος Soph. 221 E., ubi Cl. ἅτερος suppeditat. Saepissime reperitur θάτερον pro τὸ ἕτερον: Soph. 243 E., 250 E., 252 B. Phaed. 114 E. al. Praecipue locutio δυοῖν θάτερον observatione digna est: Crito 52 A. 40 C. Gorg. 475 C. Sed Phaedo 102 E. δυοῖν τὸ ἕτερον et Phaed. 76 A. δυοῖν τὰ ἕτερα Cl. Tub. I. m. Charm. 160 B. δυοῖν τὰ ἕτερα quod in offensionem hominum doctorum incurrit; sed cum αἰσχρά ἐστι, ἐπιχειρητέα ἐστι dicatur, hic quoque pluralis numerus θάτερα vel τὰ ἕτερα nullam offensionem habet cf. Kr. 44, 4, 2 et 3. Crasin θάτερα habes Prot. 314 E. Phileb. 15 E. Theaet. 167 A., 187 B. Cr. θατέρου Soph. 255 E. τῆς ἰδέας τῆς θατέρου, 248 D., 257 D., 258 A. Hae for-

---

[1]) **Ahrens de Crasi et Aphaeresi p. 4 „Relativum et pronomen ἐγώ apud solos Atticos crasin faciunt.**

mae tam frequentatae sunt, ut crasis oblivione obrueretur et articulus accederet: Soph. 255 C. τὸ θάτερον 254 E. τό τε ταὐτὸν καὶ θάτερον.

Formas ταὐτόν, ταὐτοῦ etc. non necessarium duximus supra proferre; notae enim sunt omnes. Sed necessarium nobis videtur e Cl. aliquot lectiones ab Hermanni editione discrepantes proponere. Formae solutae, ubi apud Herm. contractae extant, reperiuntur Apol. 19 B. τὰ αὐτά. Parm. 146 D. ἐν τῶι αὐτῶι. Politic. 271 A. τὰ αὐτά. Euthyph. 8 B. τὰ αὐτά. Symp. 221 E. τὰ αὐτά. Prot. 340 C. praeb. pro ταὐτόν Cl. τὸ αὐτόν. Hic non scripserim τὸ αὐτό sed ταὐτόν quod librarius quidam male dissolvit. At formae contractae in Cl. leguntur his locis: Parm. 146 A. ἐν ταυτῶι ibid. 147 D. ταυτὸ (ὄνομα) ταυτό (καί). Politic 299 A. ταυτα.

Crasis illius quae solo spiritu indicatur (ἁνήρ, ἅνθρωπος), si recte observaverim, nihil vestigii in Clarkiano superest. Sed ut in oratione vincta metrum (cf. Cobet N. L. p. 324), ita in oratione soluta casus obliqui librariorum incuriam redarguunt. Nam si scriptor τοῦ ἀνδρός, τῷ ἀνδρί, τὸν ἄνδρα dicit, de eodem homine non potest adhibere nominativum ἀνήρ. Itaque in talibus substantivis spiritum mutabimus, ubicunque sensus vel grammatica postulaverit; cf. quae hoc de usu disputavit Stallb. in Exc. ad Phaedr. p. 267 A. Engelhardt ad Menex p. 281. Kr. 50, 3, 6. Stallb. ad Phaed. p. 58 E. Iniuria Hermannus Phaedo 58 E. crasi abiecta scripsit εὐδαίμων γάρ μοι ἀνὴρ ἐφαίνετο, ubi ἁνήρ solum verum est; nam de homine certo, de Socrate sermo est, qui articulo definito designandus est; cf. 58 C. τίνες οἱ παραγενόμενοι τῶν ἐπιτηδείων τῷ ἀνδρί 57 A. τί δὴ οὖν δή ἐστιν ἅττα εἶπεν ὁ ἀνὴρ πρὸ τοῦ θανάτου [Theaet. 168 C. πάνυ γὰρ νεανικῶς τῷ ἀνδρὶ βεβοήθηκας. Prot. 311 E. σοφιστήν δή τοι ὀνομάζουσί γε τὸν ἄνδρα εἶναι ubi etiam de viris certis sermo institutus est]. Herm. non debuit Phaed. 98 B. afferre: προϊὼν καὶ ἀναγιγνώσκων ὁρῶ ἄνδρα τῷ μὲν νῷ οὐδὲν χρώμενον. Nam quamquam Socrates hic Anaxagoram tangit, tamen rationem indefinite loquendi elegit, aeque ac nos dicimus, ich sehe einen Mann, si nolumus hominem nominare. Non raro Jahnus aliorum exemplum secutus hanc crasin in Symposion induxit; p. 189 C. scripsit ἐμοὶ δοκοῦσιν ἅνθρωποι παντάπασι τὴν τοῦ ἔρωτος δύναμιν οὐκ ᾐσθῆσθαι. Grammatica cum nos nequaquam cogat, ἅνθρωποι scribere (cf. Kr. 50, 3, 6), Bekkerus ἄνθρωποι quod optimi libri praebent, hanc ob causam in ἅνθρωποι mutasse putandus est, quod libri deterioris familiae οἱ ἄνθρωποι habent. Occasionem eam legem, quae tamen an vera sit dubito, sequendi nobis praebet Cratyl. 403 B. πολλαχῇ ἔμοιγε δοκοῦσιν οἱ ἄνθρω-

ποι διημαρτηκέναι; οἱ om. ΓΔΞΠΣΥG quibus adde Cl.; aliquot libros οἱ habere e silentio Bekkeri concludendum. Magis mihi arridet crasis ἁδελφός quam Cobetus (NL. p. 326, falso Jahnus 320) Symp. 199 E. reduxit, cum in antecedentibus ὁ πατήρ et ἡ μήτηρ eodem sensu usurpata sint, vellemque hanc crasin Jahnus admisisset. p. 206 C. Jahnus cum Sauppio πάντες ἅνθρωποι pro πάντες ἄνθρωποι recepit; sed nullam necessitatem sic scribendi video. cf. Kr. 50, 11, 9. Recte autem Cobetus et Mehlerus crasin restituerunt p. 220 C., cum hic ἄνθρωποι non universe usurpaverit scriptor. Etiam 221 D. cum Sauppio malim scribere οἷος δὲ οὑτοσὶ γέγονε τὴν ἀτοπίαν ἅνθρωπος (pro ἄνθρ.) quam Krügeri praeceptum (§ 50, 11. 22) hoc loco adhibitum putare. Eodem modo corrige Alcib. II. p. 150 E. ὅστις ποτ᾿ ἐστιν ἀνήρ ubi ὁ ἀνήρ scribunt; sed cum articulum Cl. et Tub. omiserint, crasis praeferenda est[1]). Symp. p. 206 A. legimus apud Jahnum ὡς οὐδέν γε ἄλλο ἐστὶν οὗ ἐρῶσιν ἅνθρωποι ἢ τοῦ ἀγαθοῦ. Ἆρ᾿ οὖν ἦ δ᾿ ἥ, οὕτως ἁπλοῦν ἐστι λέγειν, ὅτι ἅνθρωποι τοῦ ἀγαθοῦ ἐρῶσιν. Prius ἅνθρωποι, pro quo libri optimi ἄνθρωποι, libri deteriores οἱ ἄνθρωποι habent, rest. Bekk. alterum ἅνθρωποι pro οἱ ἄνθρωποι scripsit Sauppius. Sed cur crasin hic induxerit Sauppius, cum οἱ ἄνθρωποι antecedat, non intellego. Recte tractabis locum, si, cum οἱ ἄνθρ. antecedat et subsequatur, illud quod in medio est ἄνθρωποι in ἅνθρωποι mutabis; nam Platoni opinor licuit modo solutam modo contractam formam eligere.

Iam supra vidimus non semel crasin librariis offensioni fuisse; ratio constans scribendi omnino non reperitur in libris; quod ut eluceat, Clarkiani morem vocabula crasi copulata scribendi aliquot exemplis demonstrabo. Pro κἂν vetus manus Clarkiani plerumque posuit κάν; ubique fere reperies scriptum τούνομα, altera scriptio τοὔνομα manibus recentibus debetur. Persaepe ταναντία in Clarkiano habetur; sed τὰ ναντία Phileb. 39 A. Alcib. 114 D. Soph. 241 A., 259 D. Phaedr. 261 D. (Men. 71 B. τ᾿αναντία). In voc. τἆλλα (quam scriptionem solam veram esse iudico) Cl. inter has scriptiones fluctuat: τᾶλλα, quod longe frequentissimum est, τ᾿ἄλλα, τ᾿αλλα (haec praecipue in Gorgia et Menone deprehenduntur), τάλλα. Crasis ἐγῷμαι in Clarkiano duobus modis picta est vel ἐγῶμαι vel ἐγ᾿ῷμαι; haec scriptio reperitur Gorg. 452 BC. Euthyd. 288 D., 295 C. et semper in Protagora; reliquis ἐγῶμαι (a prima manu). Pro κἀγώ creberrime nobis legentibus occurrit καγώ; sed illud m. rec. correxit Riv. 133 E.,

---

1) At Alcib. 123 D., ubi Cl. ὁ ante ἀνήρ omisit, rasura nos monet, ut cum Tubingensi articulum servemus.

135 A. Symp. 172 A. Charm. 154 D., 169 D. Theaet. 144 D., 190 A. καλός (τε) κἀγαθός librarius Cl. scripsit vel καλὸς κἀγαθός (veluti Gorg. 515 A. et E. 518 A. 526 A. 527 D. Lys. 207 A. Meno 92 E. 93 A. 93 C. 96 B. Euthyd. 284 D. vel καλὸς καγαθός (veluti Prot. 315 E. 347 D. 345 E. Lach. 186 C. 187 A. Gorg. 484 D. 511 B. Symp. 204 A. Politic. 310 E. Alcib. 125 A.) vel κἀγαθός (Apol. 25 A. Euthyd. 279 A.); ταληθῆ ubique fere a. I m.; m. rec. correxit τἀληθῆ Phaedo 60 D. Apol. 18 A. 24 A. 31 E. Cratyl. 438 D.; τἀλ. Men. 75 C. et D. Gorg. 521 A.; nullam discrepantiam adnotavi Phaedo 84 D. Apol. 17 B. 22 B. Cratyl. 400 D. Euthyd. 284 A. De crasi ὠγαθέ confirmare possum omnibus locis Clarkianum scriptionem ὦγαθέ habere, si exceperis hos: Cratyl. 398 E. 401 B. 401 E. Gorg. 491 C; sed hic dubito an scriptio ὦ᾽ γαθὲ antiqua sit; Cratyl. 398 E. quidem et 401 B. apostrophum recentem esse mihi plane persuasi. De hac crasi Cronius Praef. Apol. p. XV. animadvertit: „Der Zusammenziehung in ein Wort habe ich auch in der Schreibung ὠγαθὲ statt ὦ᾽γαθὲ den Vorzug gegeben, weil die Auffassung als Aphaeresis und die Bezeichnung derselben doch wohl keinen Halt in der Aussprache hatte. Vielleicht wäre es am richtigsten gewesen mit Cl. 24 D. ὦγαθὲ zu schreiben, wie ja auch μέντἂν schon einige Geltung gefunden hat. Wäre nur in dieser Hinsicht die diplomatische Grundlage umfassender und zuverlässiger!" Recte recepit Cronius ὠγαθὲ pro ὦ᾽γαθὲ quod Herm. dedit; sed quae disputavit prorsus falsa sunt, neque enim fieri potest, ut, cum crasi duo vocabula in unum coalescant, novum verbum duos accentus accipiat; persuasit mihi (et cui non persuadebit?) H. L. Ahrens (De Crasi et Aphaeresi Stolbergae 1845) statuens p. 3, cum crasi duorum vocabulorum vocales in unam syllabam coeant, haec: *Una syllaba non potest nisi uni accentui parere, unde necessario colligitur, ipsas voces per crasin copulatas communi accentu regi.* Causa autem scriptionis ὦγαθὲ haec statuenda esse videtur; ὦ et ἀγαθὲ arctissime cohaerent; crasi igitur copulari possunt (cf. Sorof, de augmento in trimetris tragicis abiecto, praemissa de crasi, elisione, aphaeresi quaestione p. 4 Not. 3); ubi autem id poterit fieri, crasis, non aphaeresis inducenda erit; nam me consentientem habet Ahrens disputans l. c. p. 28 hoc modo: „Satis ex iis quae de aphaeresis historia disputavimus, elucet ut crasin elisione, ita aphaeresin crasi paulo violentiorem esse. Itaque hanc legem statuimus, ut *crasis aphaeresi praeferatur, ubicumque utraque fieri posse videatur.*" Ut Herm. Meno 77 C. ὥριστε scripsit, sic etiam debuit scribere ὦγαθέ. Eadem inconstantia Herm. scripsit τἄν, sed μέντ᾽ἄν. Elisio hic non admitti potest, cum e scrip-

toribus nullum exemplum possis proferre, ubi ante alia verba τοι elisum sit. Itaque nemo est, qui non sibi persuadeat, τοι habere impetum cum ἂν (et ἄρα) coalescendi[1]) vel potius ἂν (et ἄρα) habere impetum cum τοι coalescendi. (cf. Ahrens p. 5.)

Protag. 330 C. tradidit nobis pro καὶ ἐμοί Cl. καί μοι, in cuius locum H. Sauppius substituit κἀμοί. Scire velim, num ubique pro καί μοι, καί με Sauppius formas contractas reponendas censeat. Vereor ne multitudo exemplorum nos vetet legem observare, cuius vix satis idoneam causam cogitare queas cf. Apol. 25 A. καί μοι ἀπόκριναι. ibid. 21 E. Theaet. 144 D. καί μοι κέλευε. Lys. 204 E. καί μοι ἴθι ἐπίδειξαι. Phileb. 25 B. καί μοι δοκεῖ. Politic. 277 A. καί μοι. Lys. 203 B. καί με. 204 E. καί μοι. Soph. 237 B. καί μοι λέγε. cll. 235 B. Accedit Phileb. 18 A. ubi Cl. καί μοι pro καὶ ἐμοί habet. Comparari potest καὶ ἂν (= καὶ ἐὰν) quod cave contrahas in κἄν. cf. Cratyl. 384 D. καὶ ἂν αὖθίς γε ἕτερον μέταθῆται, ἐκεῖνο δὲ μηκέτι καλῇ, οὐδὲν ἧττον τὸ ὕστερον ὀρθῶς ἔχειν τοῦ προτέρου ibid. p. 425 B. καὶ ἂν σμικρόν τι αὐτῶν οἷοί τ᾽ ὦμεν κατιδεῖν. Theaet. 181 A. καὶ ἂν μή πῃ ἀμυνόμενοι διαφύγωμεν. Phaedo. 80 D. καὶ ἂν σαπῇ. Phaedo 71 A. ἄν τι χεῖρον γίγνηται, οὐκ ἐξ ἀμείνονος, καὶ ἂν δικαιότερον, ἐξ ἀδικωτέρου. Haec exempla tuebuntur quod Cl. habet Symp. 209 B. καὶ ἂν ἐντύχῃ pro καὶ ἐὰν ἐντύχῃ.

Cobetus negat (N. L. p. 603) καλὸς καὶ ἀγαθός hac Photii glossa nisus: καλὸς κἀγαθὸς λέγεται κατὰ συναλοιφήν, οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθός. Res incredibilis; nam praeter exempla supra allata etiam haec tibi propono: Alcib. 123 C. καλοὺς καὶ ἀγαθούς. Lys. 205 E. καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν. Charm. 154 E. καλὸς καὶ ἀγαθός. Theaet. 142 B. καλόν τε καὶ ἀγαθόν. Euthyd. 271 B. καλὸς καὶ ἀγαθός. Cl. etiam alteram respuit

---

1) Sorof huius rei hanc interpretationem attulit l. c. p. 7. Quodsi τοι aliis cum vocibus vix ista ratione coniuncta invenietur, causam huius rei afferri oportet eamque vi et notione illarum particularum contineri puto. Nam cum τοι ita tantum dicatur, ut ex toto sententiarum nexu rem quandam propter alteram necessario fieri appareat, τοι ad praegressum potius verbum respicit neque cum sequenti ita potest coniungi, ut tanquam huius solius sit proprium. Quamobrem iis tantum cum vocibus unum efficit vocabulum, quae eandem fere notionem praebentes nonnisi ad consecutionem illam amplius significandam inserviant; cuiusmodi est ἄρα quod hac de re saepissime pro τοι collocatur, ita cum eo etiam coalescere possit. Et quia ea re quae ex alia oriatur, hanc ipsam esse debere comprobatur, τοι causam quoque indicare potest, quapropter vel cum γὰρ unam efficit vocem. Ἂν vero quum non minus cohaerentiam quandam sententiarum indicet, ita ut altera sine altera constare nequeat, hoc in nexu non minus frequenter poni debere consentaneum est, unde τἂν et μεντἂν ortum est. (?)

legem quam Cobetus sibi effinxit; N. L. p. 747 enim dicit: ὁσέτη, inquit, Attici solebant dicere ut ὁσημέραι et ὁσῶραι: sed divisim ὅσοι μῆνες. At Cl. Charm. 176 D. nobis praebet ὅσαι ἡμέραι (sic.).

Praeceptum quod Kr. II. § 14, 2, 1 proposuit „der Artikel gehört nicht nothwendig zu dem Worte, mit dem er eine Krasis bildet", confirmatum videmus Politic. 305 C. ubi e Cl. restituimus τἀλλήλων ἐγκλήματα et Soph. 222 A. τἀν τούτοις ζῷα, τἀν τούτοις θρέμματα.

καὶ et κἄν in libris persaepe mutantur cf. p. 95. Sic Cratyl 417 A. legimus καὶ pro κἄν; item Symp. 196 E. pr. m. καὶ pro κἄν habet. Inde loci multi corrigendi sunt; veluti Prot. p. 327 C. Sauppius ᾤου κἄν pro οἴου καὶ proposuit cf. supra p. 78. Eodem modo nobis hi loci emendandi esse videntur: Lys. 208 E. ἀλλὰ καὶ τυπτοίμην ἂν εἰ τυπτοίμην· ἂν om. Cl. Particula non potest deesse; scribendum igitur κἄν pro καί. Alcib. II. 151 C. δοκῶ δέ μοι οὐκ ἐν ἐλάττονι κλύδωνι τοῦ Κρέοντος εἶναι καὶ βουλοίμην ἂν καλλίνικος γενέσθαι τῶν σῶν ἐραστῶν. P. ἂν om. Cl. Tub. Scribe κἄν.

Sed satis de crasi; usum eius Platonicum exempla a me collecta possunt demonstrare; in quibus colligendis si me forte hic illic locus fugerit (verbis Benseleri libro de hiatu praemissis utor), imbecillitati humanae id condona. Nunc aptum esset, de aphaeresi, de elisione, de hiatu denique apud Platonem disputare, nisi has res mihi in aliud tempus reservassem. Hic duas observationes proferre libet: Post consonantem ubique fere Plato ἐθέλειν adhibuit, Cl. hos locos solos discrepantes habet: Apol. 41 A. πολλάκις θέλω. Phaedr. 249 B. ὃν ἂν θέλῃ; etiam post vocalem Plato multo saepius ἐθέλειν (si e Clark. concludere licet) adhibuit quam θέλειν: Cl. his locis breviore forma usus est: Phaedo 77 C. εἰ θέλετε ibid. 115 B. μὴ θέλητε. Symp. 190 D. μὴ θέλωσιν. Crito 45 A. ὃ θέλουσι. Res est dubia his locis: Phaedr. 230 D. οὐδὲν μεθέλει. Symp. 192 E. ἐπιθυμεῖτε, θέλω. Charm. 165 B. δὲ θέλω. Notae Meieri legi (Op. I p. 171) adversantur haec exempla: Theaet. 151 D. ἐὰν θεὸς ἐθέλῃ. Phaedo 69 D., 80 D. Alcib. 127 E. — Hiatus in Clarkiano multo saepius admissus est quam in nostris editionibus quae res in recensione futura non omittenda erit, quod uno exemplo demonstrabo: Gorg. 461 C. nunc scribunt τοῦθ' ὅ; pro quibus Cl. tradidit τοῦτο. Luce clarius est scribendum esse τοῦτο ὅ. Idem vitium Men. 74 D.; ibi τοῦτο ὅ repraesentant, cur aliter agunt in Gorgia? Eodem modo intercidit ἃ post τἄλλα Lys. 220 E.

§ 24.

Crito 44 D. εἰ γὰρ ὤφελον, ὦ Κρίτων οἷοί τε εἶναι οἱ πολλοὶ τὰ μέγιστα κακὰ ἐξεργάζεσθαι, ἵνα οἷοί τε ἦσαν αὖ καὶ ἀγαθὰ τὰ μέγιστα, καὶ καλῶς ἂν εἶχε· νῦν δὲ οὐδέτερα οἷοί τε. Clark. Tub. ἐργάζεσθαι pro ἐξεργάζεσθαι; ac quamquam antecessit ἐξεργάζεσθαι, tamen verbum simplex hoc loco ex his duobus libris restituendum; nam saepissime fit apud Platonem, ut verbum simplex verbo composito, verbum compositum verbo simplici excipiatur cf. Rep. I 336 E. εἰ γὰρ ἐξαμαρτάνομεν ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει ἐγώ τε καὶ ὅδε, εὖ ἴσθι ὅτι ἄκοντες ἁμαρτάνομεν. Gorg. 473 E. ἄλλο αὖ τοῦτο εἶδος ἐλέγχου ἐστίν, ἐπειδάν τίς τι εἴπῃ, καταγελᾶν, ἐλέγχειν δὲ μή; — Οὐκ οἴει ἐξεληλέγχθαι. Prot. p. 328 E. δῆλον ὅτι Πρωταγόρας ῥαδίως ἐπεκδιδάξει, ἐπειδὴ καὶ τὰ πολλὰ ταῦτα ἐξεδίδαξε. Crat. 399 A. πολλάκις ἐπεμβάλλομεν γράμματα. B τοὐναντίον ἐμβάλλομεν γράμματα. 414 C. ἐμβεβλῆσθαι — D. ἐπεμβάλλοντες. Theaet. 157 D. ἕως ἂν εἰς φῶς τὸ σὸν δόγμα ξυνεξαγάγω· ἐξαχθέντος δὲ τότ᾽ ἤδη σκέψομαι. Euthyd. 281 C. ἐξαμαρτάνοι — ἁμαρτάνων. Alia exempla attulit Hermann praef. Vol. I p. VIII. Deinde om. Cl. Tubing. αὖ, quod velim deleatur, cum καὶ prorsus satisfaciat. Tum verba καὶ καλῶς ἂν εἶχε cum Cobeto suspecta habeo (V. L. p. 104); sed adversor ei τἀγαθὰ pro ἀγαθὰ scribenti.

E. Cl. Tub. ordine verborum mutato recipe 48 D. πάντα ταῦτα. 53 A. καὶ ἡμεῖς οἱ νόμοι. 54 B. πάντα ταῦτα. Euthyph. 14 A. πάντα ταῦτα.

Apol. 30 D. ἀλλὰ ταῦτα οὗτος ἴσως οἴεται καὶ ἄλλος τίς που μεγάλα κακά, ἐγὼ δ᾽οὐκ οἴομαι. Stallb. Bekk. οὗτος μέν. Turicenses omis. μέν, fortasse, quod putabant μέν optimos libros non tueri; nam Bekk. adnotavit: μὲν add. Ξ CDST et re. B.; Gaisfordius tacet. Sed Clark. vidi habere μὲν post οὗτος mirorque quod Riddel nihil adnotavit. Non potest esse dubium, quin μέν reducendum sit.

Ibid. p. 19 D. καὶ ἐκ τούτου γνώσεσθε ὅτι τοιαῦτ᾽ ἐστὶ καὶ τἄλλα περὶ ἐμοῦ ἃ οἱ πολλοὶ λέγουσιν. Stallb. dedit ἐκ τούτων quod cum Clarkianus tueatur, id quod ignorasse videntur editores, verum esse censeo.

Ibid. p. 27 B. ἔσθ᾽ ὅστις ἵππους μὲν οὐ νομίζει εἶναι, ἱππικὰ δὲ πράγματα; ἢ αὐλητὰς μὲν οὐ νομίζει, αὐλητικὰ δὲ πράγματα; Clark. εἶναι post οὐ νομίζει om. in interrogatione priori, sed add. post οὐ νομίζει in interrogatione altera. Scribendum igitur: ἔσθ᾽ ὅστις ἵππους μὲν οὐ νομίζει, ἱππικὰ δὲ πράγματα; ἢ αὐλητὰς μὲν οὐ νομίζει εἶναι, αὐλητικὰ δὲ πράγματα;

Euthyphro 10 D. τί δὴ οὖν λέγομεν περὶ τοῦ ὁσίου, ὦ Εὐθύφρον; ἄλλο τι φιλεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν πάντων ὡς ὁ σὸς λόγος; Hermann Praef. p. VII: ὑπὸ τῶν θεῶν Clark. et Vulg. ὑπὸ θεῶν Bekk. Stallb. Turic. Errat vir clarissimus; iam Gaisford adnotavit τῶν hoc loco abesse a Clarkiano, id quod ego confirmare possum. Accedit ut τῶν etiam in Tubingensi, ut et ipse vidi, desit. Ac cum articulum posse deesse grammatici nos doceant (cf. Kr. 50, 11, 9) et Plato ipse infra 11 A. φιλεῖσθαι ὑπὸ πάντων θεῶν dixerit, nostrum est, articulum ab Hermanno interpolatum iterum eicere.

Ibid. 10 C. ἆρα κατάδηλον ὦ Εὐθύφρον ὃ βούλομαι λέγειν; βούλομαι δὲ τόδε ὅτι εἴ τι γίγνεται ἤ τι πάσχει τι, οὐχ ὅτι γιγνόμενόν ἐστι, γίγνεται, ἀλλ' ὅτι γίγνεται, γιγνόμενόν ἐστιν· οὐδ' ὅτι πάσχον ἐστί, πάσχει, ἀλλ' ὅτι πάσχει, πάσχον ἐστίν· ἢ οὐ ξυγχωρεῖς οὕτως; Ab una interpolatione liberavit locum Herm. cum secutus auctoritatem Clarkiani εἰ ante ἢ extrusit; alteram nobis reliquit extrudendam; Cl. enim et Tubingensis omittunt τι post πάσχει; quare scribendum censeo εἴ τι γίγνεται ἤ τι πάσχει, οὐχ κ. τ. λ.

Ibid. 15 B. μέμνησαι γάρ που ὅτι ἐν τῷ ἔμπροσθεν τό τε ὅσιον καὶ τὸ θεοφιλὲς οὐ ταὐτὸν ἡμῖν ἐφάνη, ἀλλ' ἕτερα ἀλλήλων· ἢ οὐδὲ μέμνησαι; Frustra conantur οὐδὲ hic explicare. Ut alii libri, etiam Cl. Tubingensis οὐ praebent quod solum verum habendum est. cf. 6 D. ἢ οὐ μνημονεύεις; Euthyd. 289 A. ἢ οὐ μέμνησαι;

Ibid. 12 A. καὶ μὴν νεώτερος γέ μου εἶ οὐκ ἔλαττον ἢ ὅσῳ σοφώτερος. Cl. et Tub. pro ἔλαττον habent ἐλάττονι quod nulla est causa cur respuamus.

Ibid. 4 B. ἔστι δὲ τῶν οἰκείων τις ὁ τεθνεὼς ὑπὸ τοῦ σοῦ πατρός· ἢ δῆλα δή· οὐ γὰρ ἄν πού γε ὑπὲρ ἀλλοτρίου ἐπεξῄεισθα φόνου αὐτῷ. Hermann ἔστι δὲ Vulg. et Clark., ἔστι δὲ δὴ Bekk. Stallb. Turic.; at δὴ sequenti demum membro convenit. Falso; primum Clark. (et Tubingensem addere potes) δὲ δὴ tuetur; deinde non video, cur huic membro non conveniat δή; cf. 3 E. ubi Socrates incipit his verbis: ἔστι δὲ δή τοι ὦ Εὐθύφρον, τίς ἡ δίκη; φεύγεις αὐτὴν ἢ διώκεις;

Ibid. 6 D. ΣΩ. οὐ γάρ με ὦ ἑταῖρε τὸ πρότερον ἱκανῶς ἐδίδαξας ἐρωτήσαντα τὸ ὅσιον ὅτι ποτ' εἴη, ἀλλά μοι εἶπες, ὅτι τοῦτο τυγχάνει ὅσιον ὄν, ὃ σὺ νῦν ποιεῖς, φόνου ἐπεξιὼν τῷ πατρί. ΕΥΘ. Καὶ ἀληθῆ γε ἔλεγον ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἴσως. ἀλλὰ γάρ ὦ Εὐθύφρον καὶ ἄλλα πολλὰ φῂς εἶναι ὅσια. ΕΥΘ. Καὶ γάρ ἐστιν ὅσια.

Clark. om. ὅσια post εἶναι, add. post. ἐστιν. Cum ὅσια post εἶναι nullo modo deesse possit, transpones ὅσια quod Cl. post ἐστιν habet, in hunc locum, ita ut haec lectio evadat: ἀλλὰ γάρ ὦ Εὐθύφρον καὶ ἄλλα πολλὰ φῂς εἶναι ὅσια· Καὶ γάρ ἐστιν.

§ 25.

Gaisfordius quod in *Lectionibus Platonicis* e Clarkiano libro excerptis hunc librum non descripsit, cum accurata descriptio ei qui libro recte uti velit maxime necessaria sit, omnes qui in Platonis dialogos laborem atque operam impendunt valde doluisse certo scio. Quod omisit anno 1820 Gaisfordius, id ego qui post eum anno 1870 iterum totum codicem excusserim, supplere mecum statui. Sed antequam rem adgrediamur, qualia fata habuerit liber ille singularis, Clarkium celeberrimum eius inventorem secuti (*Travels in various countries of Europe, Asia and Africa by Edward Daniel Clarke ed II 1813*) exponamus. Ac primum quidem secundum Clarkium illustremus, quae eum causa impulerit ut Patmon peteret. Refert autem l. c. Vol. II Sect. I p. 210 haec:

A poor little shopkeeper in Cos was described by the French Consul as possessor of several old books. We therefore went to visit him and were surprised to find him in the midst of his wares with a red night-cap on his head, reading the Odyssey of Homer in manuscript. This was fairly written upon paper with interlineary criticisms and a commentary in the margin. He had other manuscript volumes containing works upon rhetoric, poetry, history and theology. Nothing could induce him to part with any of these books. The account he gave was that some of them were copies of originals in the library at Patmos (among these J observed the Apocalypse with a Commentary); and that his father had brought them to Cos. They were intended, he said, for his son, who was to be educated in the Patmos monastery.

His pauperis hominis verbis permotus Clarkius consilium cepit insulam Patmon adire, si forte ibi libros manuscriptos reperiret illucque advenit cum sociis Oct. 1801. Ad hanc insulam qui appellunt, eos tria advertunt, primum antrum illud nobile, in quo Joannes apostolus vixisse fertur (antrum ἀποκαλύψεως vocatum), deinde monasterium quod in summo monte situm castelli instar insulae imminet, denique schola supra antrum sita cui monachi praesunt (cf. de his rebus disserentem *Guérin, la description de l'île de Patmos et de l'île de Samos.* Paris 1856 p. 50, 55, 47.).

Clarkius eiusque comites statim monasterium adierunt atque petierunt a Superiore ut sibi ostenderet bibliothecam. Is morem gessit petentibus. Sed potius Clarkium audiamus rem hoc modo narrantem (p. 40):

We entered a small oblong chamber having a vaulted stone roof and found it

to be nearly filled with books of all sizes in a most neglected state; some lying upon the floor a prey to the damp and to worms; others standing upon shelves, but without any kind of order. The books upon the shelves were all printed volumes; for these being more modern were regarded as the more valuable and had a better station assigned them than the rest, many of which were considered only as so much rubbish.

Omissis iis quae non ad rem pertinere videntur Clarkii verba inde a p. 42 exscribamus:

At the extremity of this chamber which is opposite to the window, a considerable number of old volumes of parchment, some with covers and some without, were heaped upon the floor in the utmost disorder; and there were evident proofs that these had been cast aside and condemned to answer any purpose for which the parchment might be required. When we asked the Superior what they were, he replied turning up his nose with an expression of indifference and contempt Χειρόγραφα. It was indeed a moment in which a literary traveller might be supposed to doubt the evidence of his senses; for the whole of this contemued heap consisted entirely of Greek Manuscripts and some of them were of the highest antiquity. . . . .

The author (narrare pergit Clarkius) continued to inspect the heap; and had soon selected the fairest specimen of Grecian calligraphy, which has descended to modern times. It was a copy of the twenty-four first Dialogues of Plato written throughout upon vellum in the same exquisite character; concluding with a date and the name of the calligraphist. The whole of this could not be ascertained at the instant. It was a single volume in folio, bound in wood. The cover was full of worms and falling to pieces; a paper label appeared at the back inscribed in a modern hand Διάλογοι Σωκράτους: but the letters of Plato's name separated by stars appeared very distinctly as a head-piece to the first page of the Manuscript.

Clarkius cum librum pretiosum detexisset, nihil antiquius habuit, quam ut eum aliosque libros manu scriptos emeret a monachis qua in re eius operam maxime sublevavit Riley, natione Britannus. Quomodo autem libri empti in possessionem Clarkii venerint, ipse his verbis narrat:

The whole of Sunday October the eleventh was passed in great anxiety, being the day on which the Superior of the Monastery had engaged to send the remaining Manuscripts purchased by the author from the library. Mr. Riley had left Patmos for Constantinople; and we began to fear, as the evening approached, that his absence might become the pretext for a breach of contract on the part of the monks. Towards sunset being upon the deck of our caique and looking towards the mountain we discerned a person coming down the steep descent from the Monastery towards the port: presently as he drew near, we perceived that he had a large basket upon his head and that he was coming towards the quay opposite to the spot where our vessel was at anchor. Upon his arrival we saw him making signs for a boat: and we sent to him the little skiff belonging to our caique. As he came a longside, he said aloud, that he had brought the bread ordered for us in consequence of our letter from the Capudan Pascha; but coming upon deck he gave a significant wink and told us the Superior desired that we would empty the

basket ourselves and count the loaves to see that all was right. We took the hint and hurried with the precious charge into our birth, where having turned the basket bottom upwards we found the Manuscript of Plato, the Poems of Gregory, the work of Phile with the other Tracts, the two volumes containing the Greek Musical Notes and the volume of Miscellanies containing the Lexicon of St. Cyrill: these we instantly concealed beneath a mattress in one of our cots; and making a grand display of the loaves returned with the basket upon deck giving a handsome present to the porter and desiring he would inform the Superior with our most grateful acknowledgments that all was perfectly right. Having set him again on shore we gave orders to our Captain to have every thing ready for sailing the next morning and to stand out of the port as soon as after sunrise as possible, intending to leave Patmos.

Die igitur XI mensis Oct. a 1801 liber pretiosus barbarorum manibus ereptus est. Is quomodo in insulam Patmon translatus sit, nescimus; hoc unum exploratum habemus saeculo XVI iam in monasterio insulae Patmi eum fuisse. Codex enim Vaticanus 1205 saec. XVI exhibet fol. 82 r. πίνακα τῶν ἐν τῇ σεβασμίᾳ μονῇ τῆς Νήσου Πάτμου ἀξιολογωτέρων εὑρισκομένων βιβλίων (Guil. Studemundus eum cum hominibus doctis communicavit Philol. vol. XXVI. p. 168) in quo Nro. νς′ indicantur: Λόγοι Σωκράτους ὧν ἡ ἀρχὴ, Εὐθύφρων ἢ περὶ ὁσίου, „τί νεώτερον ὦ Σώκρατες“, ἄρι (pro ἄχρι) τοῦ μένων ἢ περὶ ἀρετῆς „ἔχεις μοι εἰπεῖν“.

A Clarkio liber Platonicus traditus est Porsono philologo nobilissimo in eiusque manibus mansit usque ad d. XXV. Sept. 1808, quo die virum doctissimum e vita excessisse notum est (cf. Clarke l. c. p. 46 Not. 1). Porsoniani usus aeterna vestigia libro impressa sunt, de qua re infra dicemus.

Anno 1809 liber Clarkianus transmigravit Oxonium in bibliothecam Bodlejanam, ubi nunc sedem habet firmam fixamque. Eo enim anno codices quos Clarkius ex itinere per varios Europae, Asiaeque tractus instituto redux secum advexerat, pecuniis Academicis coempti (1000 LL) in bibliotheca Bodlejana repositi sunt (cf. *Macray, Annals of the Bodleian Library* p. 215). Codicum graecorum et latinorum catalogum confecit T. Gaisford (*Catalogus sive Notitia Manuscriptorum qui a Cel. E. D. Clarke comparati in bibliotheca Bodlejana adservantur. Pars prior. Inseruntur scholia quaedam inedita in Platonem et in Carmina Gregorii Nazianzeni. Oxonii 1812*); partem posteriorem, manuscriptos Orientales complectentem, composuit Alexander Nicoll 1815. In catalogo Gaisfordii liber Clarkianus Nr. 39 habet quem numerum hodie gerit.

Codicem primus contulit Thomas Gaisford; ipse manu eleganti in interiore latere tegumenti inscripsit: *Totum hunc codicem ad edit. H.*

Stephani diligenter contuli T. G. 31. Aug. 1813. Primo varietatem lectionis mensium aliquot labore a se excerptam in Catalogo librorum Clarkianorum cum hominibus doctis communicare volebat; sed re diu perpensa collationem istam in maius quoddam opus aliquando proditurum reservare decrevit. Prodiit igitur collatio codicis Clarkiani in libello peculiari, qui hoc modo inscriptus est: *Lectiones Platonicae. E membranis Bodleianis eruit Thomas Gaisford. Accedunt Ricardi Porsoni Annotata ad Pausaniam. Oxonii 1820.* Quam rationem Gaisford in conferendo libro secutus sit, ipse his verbis (Praef. III) describit: *Sumpto in manus Stephanicae editionis exemplo varietates qualescunque, etiam levissimas enotavi, certe enotare volui, spirituum, accentuum, librarii notarum, diligenti observatione facta. Neque tamen inficias iverim minutias quasdam me nonnunquam omisisse: v. g. per aliquot dialogos finalis ν additionem vel detractionem memorasse contentus, in ceteris fere semper praetermisi; interpunctionem non nisi raro attigi; sed accentus et spiritus propterea curiosius persecutus sum, quod eorum absentia corruptelae suspicionem plerumque innuit.* Sed in re altera quoque eaque graviori Gaisford minus diligens fuit, de qua Wohlrab Proleg. Theaet. p. 38 haec scribit: *Clarkianum,* inquit, *a nonnullis correctum et auctum esse e Gaisfordii lectionibus satis apparet neque tamen quisquam quot sint manus corrigentium distinxit. Quod sane magnopere dolendum est, cum ita quid singulis manibus tribuendum sit iudicari nequeat.* Neque melius de scholiis nos G. edocuit; quae erant tum inedita, ea descripsit in Catalogo (p. 70 — 93); in Lectionibus dedit collationem scholiorum cum editione Ruhnkenii. Sed cum vir doctus omiserit adnotare, quae scholia edita in codice extent, illa scholia in quibus nulla varietas lectionis adnotata est, plane nescimus utrum codex habeat necne, illorum vero scholiorum, quae lectionis discrepantiam habent nescimus quantum habeat Cl. Gaisfordius ipse hanc suam incuriam sensit: „*Non esset,* inquit, *inutile, si ubique monuissem de singulis scholiis editis exstent in codice nostro necne: hoc in prioribus quibusdam dialogis feci, in reliquis vero minus diligens fui.*“ Accedit, ut G. nusquam fere quidquam adnotaverit de aetate et manu eorum qui scholia scripserunt; id quod etiam valde dolendum est.

Post Gaisfordium diu neglectus iacuit codex; recentiori demum aetate aliquot dialogi denuo explorati sunt. Veluti Benjamin Jowett in usum Ottonis Jahni Symposion contulit, qua collatione nos multo accuratiorem dedimus supra. Eum insecuti sunt Campbell et Riddell; ille profitetur se Theaetetum, (Praef. ad The Theaetetus of Plato Oxford 1861 p. VII) et

Sophistam Politicumque (The Sophistes and Politicus of Plato Oxf. 1867 Praef. p. 8 „the MS. has been consulted afresh“) contulisse; sed mihi persuasi (cum hominibus quibusdam doctis Britannis) id quod etiam verba exscripta indicare videntur, Campbellium hos dialogos non accurate contulisse sed potius hic illic inspexisse [1]). Aliquanto melius rem gessit James Riddell in Apologia, (The Apology of Plato Oxf. 1867); hic saepius res quas dicunt leves adnotatas reperies, sed nequaquam omnes quas desideres [2]). Campbell igitur et Riddell eligendi lectiones libidini magis quam studio eas fideliter describendi indulgebant. A quibus multum discessit J. Bywater homo magnae diligentiae, magni ingenii, cum Phaedonem in usum Guilelmi Wagneri conferret, qui lectiones enotatas adiecit suae editioni Phaedonis (Plato's Phaedo by Wilhelm Wagner Cambridge 1870) [3]). Haec collatio laudabili industria atque diligentia confecta est; et si vitiis non caret, causa inde petenda est, quod Bywater antea nullum librum manu scriptum contulerat. Itaque cum ad hunc dialogum postquam omnes perscrutatus sum, accesserim, non nulla inveni a Bywater vel omissa vel minus accurate enotata. In ceteris editionibus Anglicis Platonis dialogorum nulla ratio habita est libri Clarkiani; ne Poste quidem, quamquam Oxonii vivebat, antequam ederet Philebum (The Philebus of Plato by Edward Poste Oxford 1860) Clarkianum librum inspexit; quam ob rem maxima sane vituperatione est dignus.

Vitia indicata eorum qui ante me in conferendo libro Clarkiano versati sunt ut vitarem, ego cum denuo eum excuterem, haec quinque mihi observanda esse duxi:

1) Omnis discrepantiae vel levissimae rationem habebam.
2) Diligentissime observabam, quid a manu I profectum esset, quid manus aliae vel novassent vel supplessent.
3) Has manus vel corrigentes vel supplentes accurate distinguere studebam.
4) Scholiae quae haberet Cl., sedulo exemplari meo adscribebam.
5) Etiam in scholiis ubicunque fieri potuit manus et aetates librariorum discernere conabar.

---

[1]) Et si forte Theaetetum totum perlegit, non omnia adnotata in editione huius dialogi exscripsisse iudicandus est.

[2]) Etiam Critonem, Phaedonem Symposion Riddell comparasse Edwin Palmer qui post eius mortem Apologiam indicatam edidit, nos docet (l. c. p. XXXIV); hae vero collationes non sunt editae in lucem.

[3]) Vellem W. Wagnerus in scriniis retinuisset librum, dum accepisset illas lectiones; potuit tum textum quem vocant lectionum Clarkianarum ope constituere.

Haec sunt fata Clarkiani; superest ut librum quam accuratissime describamus.

Platonis dialogis folia duo aliquanto minora praemissa sunt, quae quando inserta sint, nescio. Ea manu multo recentiori atque inelegantiori scripta sunt. Haec duo folia pertinent ad Aristotelis librum περὶ φυσικῶν ἀκροάσεων; prius incipit a verbis μένειν ὅτι μὲν οὖν et exit in τούτων δέ. (I. c. 6. 7 p. 13 v. 5 — p. 15, v. 5 Bekker); alterum incipit a διαλῦσαι et exit in ἀμφότεροι γάρ (I. c. 2. 3, p. 2, v. 2 infr. — p. 5, v. 1 Bekker). Margini eorum scholia adscripta sunt. Haec duo folia cum Bekkeri editione comparavimus infraque lectionis varietatem adscribendam curavimus:

Folium prius.

p. 13 v. 5 μένειν.
7 πῶς ἢ πυκν.
8 τι post ποιεῖν deest.
8 αὐτή.
10 τί.
14 ὑποθήσει.
15 οὐδενός.
15 ταναντια.
16 λέγεσθαι τινός.
18/19 φαμεν perforatum.
19 οὐσία infra foram.
20 μή. (η ex corr.)
22 μέλλοι.
23 τί.
23 ὧς πέρ.
24 pro ἢ πῦρ MS. ἢ γῆν.
25 καὶ γῆ desunt.
26 μετ'. μ in ras ex corr.
26 ἐστί.
26 καὶ deest.
27 Inter ἀλόγως et ποιοῦσιν foramen, ut σ et lineola literae π desit.

p. 14 v. 2 τοῖς in corr.
4 δῆλον. η intercidit.
6 ab ἀρχαὶ incipit fol. 1 b.
8 τῶν δὲ.
8 ὕστερον τινὲς
14 ἑκατέροις.
15 γενναν.
15 δύο οὖσαι desunt.
19 ἐν deest.
20 ἐστι.
20 τε | δὲ.
22 δύο.
24 ἡμεῖς γε.
26 ἴδια.
26 γάρ τι.
27 ἐξ ante ἑτέρου deest.
29 τὸ ante γίνεσθαι.

p. 15 v. 3 γίνεται.
4 γίνεται.
4 γινόμενον.
5 γίνεσθαι.
5 ante μουσικὸν ἄνθρωπον add. MS. ἢ μουσικὸν ἢ. Post τούτων δὲ folii finis est.

Folium alterum.

Bekk. p. 2 v. 2 infr. διαλῦσαι.
p. 3 v. 2 αὐτούς.
3 δ'οἰκ.
6 τὰ πάντα | ἅπαντα.
6/7 μίαν δὲ πάντα.
7 οἷον | ἢ.
8 τῶν. ν foram.
8 τί.
9 τὲ.
10 καὶ deest ante οὐσία.

p. 3 v. 10/11 καὶ ποιὸν καὶ ποσὸν.
11 εἶτε.
12 ἅπαντα.
12 εἶτε.
14 οὐδὲν.
p. 3 v. 15 γὰρ | δὲ.
15 λέγεται τῆς οὐσίας.
16 φησίν.
16 ἆρά τι.
17 ἄπειρον ἢ πάθος εἶναι ἢ ποιότητα, οὐκ.
19 ἄτα.
20 οὐκ. κ foramen.
23/4 λέγεται deest.
24 καὶ αὐτὸ τὸ ὄν.
24/5 ἓν εἶναι.
26 τι.
Post μέθυ incipit fol. 2b
27/8 ἄπειρα.

p. 4 v. 5 αὐτοῖς.
5 οὐδέν.
7 φησίν.
10 ταὐτόν.
11 εἶναι non post κακῷ, sed post μὴ ἀγαθῷ positum.
12 ταυτὸ.
14 τοιῳδί.
15 ταυτόν.
15 ὕστερον.
Post ὕστερον insequuntur verba καθάπερ καὶ οἱ ἀρχαῖοι μή ποτε συμβαίνῃ αὐτοῖς ἅμα τὸ αὐτὸ ἓν καὶ πολλά.
18 ὁ deest.
19 λελευκωμένος.
19 ἵνα μὴ τὸ ἔστι.
25 τὸ αὐτὸ.
25 ἓν καὶ.
26 τὰ ἀντικείμενα.
26 ἓν | ὄν.
p. 5 v. 1 ἀποδεικνύουσι.
Post ἀμφότεροι γὰρ finis folii II.

Insequuntur folia, quibus Platonis dialogi XXIV (= sex tetralogiae) continentur; librarius codicis dialogos distinxit numeris in sinistra marginis parte positis, tetralogias numeris supra titulum dialogi a quo tetralogia incipit pictis. Id iam Porsonus hac nota in interiore latere tegumenti elegantissime inscripta observavit: *Idem scriba qui totum codicem exaravit, tetralogias et dialogos numeravit.* Tetralogiarum numeri omnes servati sunt; at dialogorum numeri complures evanuerunt aut interciderunt veluti α (Euthyphro), γ (Crito). Indicem et dialogorum et plagularum confecit idem Porsonus; ambo extant in folio insertis foliis antecedenti.

Indicem dialogorum quamquam is in Gaisfordii catalogo extat, tamen cum hic catalogus vix sit in multorum manibus, hic libet repetere scilicet correctum et auctum.

I. (α̅) Tetralogia.

α̅. fol. 1a. Π*Λ*Α*Τ*Ω*Ν*Ο*Σ.[1]). εὐθύφρων ἢ περὶ ὁσίου. πειραστικός; fol. 7b post finem dialogi adscripta sunt εὐθύφρων ἢ περὶ

[1]) Atramentum in hoc vocabulo plane evanuit; incisiones literarum solae supersunt.

ὁσίου sine adiectivo; id cum etiam in ceteris dialogis fiat, non iam adnotabimus nisi quid aliud animum advertit.

β̄. fol. 8a ἀπολογία σωκράτους. ἠθικός. fin. fol. 20a.

γ̄. fol. 20b insequitur *Crito;* sed cum folium istud discissum sit, sola verba περὶ πρακτοῦ, ἠθικός supersunt; in fine f. 26a leguntur verba κρίτων ἢ περὶ πρακτοῦ.

δ̄. fol. 26a φαίδων ἢ περὶ ψυχῆς. ἠθικός. fin. f. 58a.

II. (β̄) Tetralogia.

ε̄. fol. 58a κρατύλος ἢ περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος: λογικός. fin. 82b. in loco maculoso verba leguntur compendiis scripta: κρατύλος ἢ περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος.

ς̄. fol. 83a θεαίτητος ἢ περὶ ἐπιστήμης; folio allito aliquot literae insequentes obtectae sunt, ita ut nequeant legi; in fine 113a apparent eadem verba.

ζ̄. fol. 113a σοφιστής ἢ περὶ τοῦ ὄντος. λογικός; fin. fol. 136b.

η̄. fol. 136b πολιτικὸς ἢ περὶ βασιλείας. λογικός; fin. f. 154a.

III. (γ̄) Tetralogia.

θ̄. fol. 154a παρμενείδης ἢ περὶ ἰδεῶν. λογικός; fin. fol. 173a.

ῑ. fol. 173a φίληβος ἢ περὶ ἡδονῆς. ἠθικός; fin. fol. 198b.

ῑᾱ. fol. 198b συμπόσιον ἢ περὶ ἔρωτος. ἠθικός. In mg. m. recentior adscr. περὶ ἀγαθοῦ; fin. fol. 223b συμπόσιον ἢ περὶ ἔρωτος.

ῑβ̄. fol. 224a φαῖδρος ἢ περὶ καλοῦ. ἠθικός; fin. fol. 248b.

IV. (δ̄) Tetralogia.

ῑγ̄. fol. 248b ἀλκιβιάδης ᾱ ἢ περὶ φύσεως ἀνθρώπου. μαιευτικός; fin. fol. 263a ἀλκιβιάδης ἢ περὶ φύσεως ἀνου.

ῑδ̄. fol. 263a ἀλκιβιάδης β̄ ἢ περὶ προσευχῆς. μαιευτικός; fin. p. 269b β̄ ἀλκιβιάδης ἢ ^ἐπ^ προσευχῆς (i. e. m. rec. corr. περὶ πρ.)

ῑε̄. fol. 269b ἵππαρχος ἢ φιλοκερδής. ἠθικός; fin. fol. 273a.

ῑς̄. fol. 273a ἐρασταὶ ἢ περὶ φιλοσοφίας. ἠθικός. In mg. m. recentior scr. ἀντερασταί. fin. fol. 277a ἐρασταὶ ἢ περὶ φιλοσοφίας.

V. ($\bar{\varepsilon}$) Tetralogia.

ιζ. fol. 277a θεάγης ἢ περὶ σωφροσύνης. μαιευτικός. Pro σωφροσύνης in mg. m. recentior vult φιλοσοφίας; fin. fol. 282a θεάγης ἢ περὶ σωφροσύνης.

ιη. fol. 282a χαρμίδης ἢ περὶ σωφροσύνης· πειραστικός; fin. fol. 294b.

ιθ. fol. 295a λάχης ἢ περὶ ἀνδρίας. μαιευτικός. fin. fol. 307a.

κ. fol. 307a λύσις ἢ περὶ φιλίας. μαιευτικός. fin. fol. 317a.

VI. ($\bar{\varsigma}$) Tetralogia.

κα. fol. 317b εὐθύδημος ἢ ἐριστικός. ἀνατρεπτικός fin. fol. 336a.

κβ. fol. 336a πρωταγόρας ἢ σοφισταί. ἐνδεικτικός; fin. fol. 368b.

κγ. fol. 368b γοργίας ἢ περὶ ῥητορικῆς, ἀνατρεπτικός; fin. fol. 405a.

κδ. fol. 405a μένων ἢ περὶ ἀρετῆς. πειραστικός. fin. f. 418b πλάτωνος μένων ἢ περὶ ἀρετῆς.

(Literae punctis distinctae hic ut in subscriptione manu recentissima renovatae sunt).

Hi sunt dialogorum singulorum tituli; de quibus superest ut hoc unum moneamus, adiectiva in κὸς exeuntia, velut πειραστικός, ἠθικός manu ut videtur recentiore scripta esse, id quod iam atramentum prodit. Eadem manus ter margini alios illos titulos quos supra attulimus adscripsit.

Dialogum Menonem insequitur *subscriptio*, cuius verba haec sunt:

ἐγράφη χειρὶ ἰω̄ καλλιγράφου
εὐτυχῶς ἀρέθαι διακόνωι πα
τρεῖ· νομισμάτων βυζαντί
ων δέκα καὶ τριῶν μηνὶ νοεμ
βρίωι ἰνδικτιῶν° ι̅δ̅ ἔτει κόσμου
ϛυ̅δ̅ βασιλείας λέοντος τοῦ φι
λοχυ̅ υἱοῦ βασιλείου τοῦ ἀειμνήστου.

Ad hanc subscriptionem illustrandam necessarium duximus haec adnotare:

Joannes calligraphus manu nitidissima scripsit totum librum; eius nomen addatur indici calligraphorum, quem Montefalconius in Palaeogr. gr. composuit.

Liber scriptus est in usum Arethae Patrensis qui tum erat diaconus. Duos alios codices novimus in eiusdem Arethae usum conscriptos. Unus,

quo Euclidis elementa continentur, fuit antea in bibliotheca Dorvillii († 14. Sept. 1751); nunc cum aliis codicibus huius nobilissimi philologi in Bodleiana sedem tenet[1]). Etiam is liber subscriptionem habet; est autem haec: ἐγράφη χειρὶ στεφάνου κληρικοῦ $\overset{\text{H}}{\mu}$ σεπτεμβρίῳ $\overset{\Delta}{\text{IN}}$ $\overline{\text{Z}}$ ἔτει κ/° ,ςΤ̅ϛ̅Ζ̅ (= 889 p. Chr.). Tum haec verba insequuntur: ἐκτησάμην ἀρέθας πατρεὺς τὴν παροῦσαν βίβλον $\overset{\circ}{\text{N}}\overset{\circ}{\text{N}}$ $\underset{\text{ras.}}{\ldots}$ $\overline{\overline{\Delta}}$[2]). Alter codex Parisinus est habetque nunc Nr. 451 (antea 1169, 2271). Eius subscriptio haec est: ἐγράφη χειρὶ Βαάνους νότου (= νοταρίου) Ἀρέθᾳ ἀρχιεπισκόπῳ Καισαρείας Καππαδοκίας ἔτει ,ςυκβ (= 914 p. Ch.). In hoc libro, quem iam Montefalconius[3]) in Palaeographia Graeca (1708) descripsit p. 274, insunt libri quinque priores Evangelicae Praeparationis Eusebii, Protrepticus atque Paedagogus Clementis Alexandrini cum scholiis aliaque. cf. Dindorfii Praef. ad Clem. Alex. Oxford 1869 p. VI. Ut libris duobus Bodleianis, ita huic quoque libro Parisino quanti constiterit adscriptum fuisse videtur. cf. Dindorf l. c.

Cum Clarkianus anno mundi 6404 (= 6404 — 5508 = 896 p. Ch.) scriptus sit, ex subscriptionibus trium librorum de Arethae vita haec quattuor scimus: Anno 889 homo privatus fuisse videtur, 896 diaconus, 914 archiepiscopus Caesareensis fuit. Duae denique subscriptiones eum Patris natum esse demonstrant. Alia de hoc homine refert Oudinius Comm. de scriptoribus ecclesiasticis p. 427: Fabric. Bibl. gr. VII, 791. Dindorf Praef. ad Clem. Alex. p. XV. seq.

φιλοχῡ compendium est verbi φιλοχρίστου. Leo VI philosophus imperavit ab a. 886 usque ad 912, eius pater Basilius a 867 usque ad 886. cf. Finlay, History of the Byzantine Empire from 716 to 1057.

Subscriptiones forma similes nostrae congessit Montefalconius in Pal. gr. p. 43.

Subscriptionem nostram Porsonus cum librum Clarkianum possideret, cum Gaisfordio communicavit qui eam in catalogo manuscriptorum Dorvillianorum (App. p. 100) in lucem protraxit. (cf. Tracts and Miscellaneous Criticisms of Richard Porson by Thomas Kidd. London 1815 p. 269) Idem iterum eam edidit in Catal. Manuscriptorum Clarkianorum p. 69.

---

1) Amplo pretio (1025 LL) coempti sunt cf. Macray l. c. p. 207; catalogum confecit Gaisford. 1806.

2) cf. Macray l. c. p. 207.

3) Falso M. scripsit Ἀρέτας quod codex non habet.

Nostra denique memoria O. Jahnus eam in Symposio typis exprimendam curavit.

Subscriptionem excipiunt ornamenta quaedam; deinde sequuntur haec „ab eadem manu, sed paullo negligentius et dierum aliquot intervallo scripta“ [1]) verba quibus librarius suam se mercedem accepisse dicit:

εδο^{θ}

υ^{πο}γραφῆς $\overset{o}{N}\overset{o}{N}$ ΙΓ[2]) . ἀμήν

i. e. ἐδόθη ὑπογραφῆς νομίσματα ιγ. ἀμήν.

Adiecta sunt sex folia membranea quorum tria manibus inelegantissimis polluta sunt, in eorum secundo index dialogorum inscriptus est, in tertio deprehendimus glossam ad proverbium πολέμου καὶ μάχης χρὴ μεταλαγχάνειν quod in initio Gorgiae legitur.

Folia in quibus Platonis dialogi inscripti sunt si numerás sola, codex constat ex quinquaginta duobus quaternionibus et dimidio; singuli quaterniones numerati sunt; numerorum autem, qui singulorum quaternionum primae pagini supra adpicti sunt, alii evanuerunt, alii perierunt. Porsonus indicem quaternionum confecit dialogisque praemisit; in eo, qui numeri quaternionibus desunt, eos scripsit nigro colore, eos qui servati sunt, rubro. Folia Gaisford non recte dixit esse 418; nam habemus primum fol. 111 et fol. 111*, deinde fol. 418 et 418*; haec igitur duo folia addenda sunt foliis 418. Foliis rubros numeros apponit manus elegantissima Porsoni; idem in dialogis Menone, Gorgia, Protagora, Lysi, Hipparcho, Parmenide, Euthyphrone, Apologia Aldinae paginas margini addidit.

Quaternionum is qui Politici verba inde a p. 289 D χρὴ usque ad p. 308 A. ἀνδρείαν (Hermann p. 470—98) continet, transpositus est inter quaterniones Protagorae. Politicum igitur comparans si fol. 151 absolveris, (extremum eius verbum est οὐκοῦν p. 289 D.), quaternionibus 25 omissis transcurres ad f. 352. Eodem modo Protagoram comparans a f. 351b, quod exit in verba ὡς δὴ τούτοις (Steph. p. 342 C. Herm. p. 175), transgrederis ad f. 359a quod incipit a verbo κρατοῦντας. Porsonus primo hunc transpositum quaternionem periisse putavit et suum dolorem expressit in fine indicis quaternionum; postea errorem detexit transpositionemque suo loco indicavit.

Codicis qui est membraneus pagina unaquaeque habet v. 34. Lineae, quae cum sint stilo incisae etiam paginae alteri inserviunt, a sinistra ad

1) Verba sunt Gaisfordii in Catal. p. 70.

2) Post IΓ literae IIII insequi videntur.

dextram ductae marginem non attingunt. Sed unaquaeque pagina in sinistra parte duas habet lineas quae illas lineas secant et 2, 3, 4 vel 5 literas aliquanto reliquis maiores circumsepiunt. Literae e lineis pendent.

Joannis librarii scriptura elegantissima est facilisque lectu; legenti haec observanda sunt:

Librarius literarum ν, ε, τ, λ, κ binis utitur formis; β in textu est semper u. Literae ι et υ initium verbi facientes punctis .. distinguuntur, accentus vero et spiritus in iis fere omittuntur.

Literae quaedam habent impetum inter se coalescendi; veluti ε et τ inprimisque σ et π, σ et τ. His copulationibus offensa manus recentior in compluribus dialogis correctionem adhibebat; veluti ubi ὥσπερ offendebat, σ eradebat et c per π ducebat. Eadem manus haerebat, quod Joannes saepe οὐκ ita scripsit, ut οὐ in fine versus et κ in initio insequentis versus esset; eradebat igitur κ et addebat ad οὐ.

Tales correctiones praecipue dialogis Phaedoni, Theaeteto, Cratylo adhibebantur.

Verborum compendia in Clarkiano rara sunt; pauca quae nobis occurrunt sunt haec: fol. 2a (Euthyphro 4 C.) πῆρ = πατήρ; fol. 202a (Symp. p. 178 D) πρσ = πατρός; fol. 205b (Symp. 186 A.) et fol. 64a (Cratyl. 397 E.) ἀνων = ἀνθρώπων; fol. 1 (Euthyphro 3 D.) φιλανίας (ώ ώπων) = φιλανθρωπίας; fol. 71b (Cratyl. 414 D.) ἄνον = ἄνθρωπον; fol. 11a (Apol. 23a) θῦ = θεοῦ; fol. 144a (Politic. 273 C.) ουνῶι = οὐρανῷ. Saepius coniunctio καὶ compendio scribitur; sed hoc compendium ubique fere in fine versus extat: fol. 119a (Soph. 229 C. ante τούτῳ); fol. 119b (Soph. 230 D. ante σωφρονεστάτη); fol. 121b (Soph. p. 235 D. ante πρός); fol. 122a (Soph. 237 A. ante μετά); fol. 132b (Soph. 259 D. ante γάρ); fol. 141a (Politic. 267 C. ante μάλιστα); fol. 62b (Cratyl. 394 A. ante τἆλλα); fol. 223b (Symp. 223 D. ante ὥσπερ εἰώθει); fol. 243a (Symp. 266 A. ante προτεινάμενος), aliis locis. In versu medio fol. 234b (Phaedr. 250 C. ante εὐδαίμονα).

Codex habet iota *adscriptum*, non *subscriptum*; deest raro atque adeo in verbis permultis servatum est, quibus postea periit; cf. hac de re Hermanni Useneri egregiam commentationem insertam Fleckeiseni annal. 1865 p. 236.

Nomina propria nullo signo notata sunt; verbi elementa si respicienda sunt, lineola supraponitur.

Spiritus habent has formas ⊣ et ⊢; pro ⊢ reperitur interdum etiam forma dimidiata ʟ. Accentus solet insequi spiritum; diphthongi igitur hoc modo spiritu et accentu instruuntur: εἶναι.

Interpunctio puncto simplici vel duplicato (· vel :) efficitur; positio puncti simplicis videtur esse constans. Signum interrogationis ubi occurrit, recentior videtur esse; etiam coronis manu recenti saepe addita est.

Non raro ὑφὲν reperimus: Protag. 343 C. φιλότιμος. Lach. 184 A. δορυδρέπανον; ibid. 188 C. φιλόλογος. ibid. 212 D. φίλιπποι, φίλοινοι, φιλόκυνες. Symp. 182 C. Ἀριστογείτονος. Cratyl. 384 B. πεντηκοντάδραχμον p. 394 D. θεοσεβοῦς.

Transpositio verborum literis α, β, γ indicatur. Literae vel verba ut deleantur, nos monent puncta supra posita. In margine hae notae adhibentur: 1) CH. i. e. σημείωσαι. 2) CH. διὰ τὴν σύνταξιν. 3) CH. τὴν μετάβασιν τοῦ ἀριθμοῦ (semel) Crito 50 A. 4) CH. σχῆμα. 5) ὡραῖον. 6) ὡραῖον δι' ὅλου χωρίον (Theaet. 194 C.). 7) ὡραῖον δι' ὅλου, ὡραῖον ἄγαν τὸ χωρίον (Phaedr. 229 D.). 8) Virgulae in margine positae vitium versus ad quem pertinent indicare videntur; pleraeque margini dialogi Protagorae adscriptae sunt. 9) ἐν ἄλλῳ, ἐν ἑτέρῳ (Theaet. 164 C.), ἐν ἄλλοις (Theaet. 192 B.) et γρ. quibus significatur aliquid esse supplendum vel aliter legendum. 10) In dialogis aliquot (Symp. Cratyl. Theaet. Gorg.) literae margini adscriptae (α, β, γ κτλ.) partitiones efficere videntur.

In Protagora licet videre lacunas complures manu recentissima suppletas; concludere igitur debes codicem e quo Clarkianus derivatus est hic non potuisse legi. Suppleta autem sunt p. 329 C. haec: ἐν τ[ῃ ψυχῃ]; [γὰρ ὅτι ὅ]; πέμ[ψειε]; καὶ [αὖ] (Post δικαιοσύνην spatium vacuum); p. 329 D. [ἕτερα τῶν]; [ἀλλήλων καὶ τοῦ]; με[γέθει].

Personae dialogorum a Joanne non significatae sunt; in Euthyphrone, Phaedone, Hipparcho, Theage librarius recentissimus personas adiunxit; in Cratylo infra titulum personas huius dialogi Hermogenem, Cratylum, Socratem compendiis manu recentissima pictas reperimus.

De corrigentium diversis manibus quae in Clarkiano extant, alio loco copiosius dicetur.

Codex perforatus est hisce locis:

fol. 2a. Euthyphr. 5 B. ἐ(κεί)νῳ, πρεσβ(υτέρ)ους, δι(δάσκ)οντα, f. 2b. 6 A. φή[σει]. 6 B. (εὖ εἰδό)τι (ξυγχωρεῖν).

fol. 236a. Phaedr. 252 E. τοιο(ῦτο)ς, τ(ότε ἐπ)ι, (μετέρ)χονται.

fol. 236b. Phaedr. 253 E. με(τὰ κέντ)ρων — τ(ὸ ἐρωτικὸν ὄμμ)α — γαργαλ(ισμοῦ τε).

fol. 237a. Phaedr. 254 E. γνά(θους) ἐ(ρείσας) (ὁ πονηρ)ός.

fol. 237b. Phaedr. 255 E. παραπλη(σίως)· συγκατακεῖσ(θαι κα)ί. σ(υγκο)ιμήσει.

Quae hoc modo perierunt, ea manus recentiores suppleverunt fol. 236b, 237a (partim), f. 2a.

Schedulae allitae sunt his foliis:

fol. 21b (Crito 45 B.); initium versuum octo suppletum.

fol. 35a. (Phaed. 73 E.) quae manu recentissima in schedula inscripta sunt, spectant ad v. viginti tres.

fol. 38a et b. (Phaedo 79 C. 80 C.) schedula alba immissa.

fol. 83a. pars tituli (πειραστικός) schedula superlita abscondita est.

fol. 178a. (Phileb. 21 E.). schedula allita abscondit literas extremas versuum septem, ita tamen ut folio contra lucem verso possint legi.

fol. 189a. Phileb. 45 E. literae singulae versuum novem obrutae sunt.

Detruncata sunt folia: 184, 185, 186, 187, 188, quae ad Philebum pertinent (p. 34—45). Inde uniuscuiusque paginae versus 13 corrupti sunt; sed fortuna secunda evenit ut versus uniuscuiusque literae 3 vel 4 tantum perierint. Manus recentissima supplevit quae interciderunt. Fol. 191, 192, 193, 194, 195, 196 (Phileb. 50—62) in superiore margine detruncata quidem sunt sed verba scriptoris inviolata manserunt. Fol. 224a ubi Phaedri est initium, ita scissum est, ut pars scholii interciderit. Fol. 157 et 159 marginibus carent.

Gravissimum damnum libro nostro e madore ortum est; is enim ita irrepsit in codicem, ut superiorem marginem et literas huic affines modo graviter modo leviter pollueret. Qua re effectum est, ut saepe literae unius paginae alterius literis oblinerentur. Quare tibi videris in locis ubi damnum levius fuit, in fine versuum rasuras vel correctiones conspicere. In foliis compluribus quae vehementius affectata sunt, librarius recentissimae aetatis syllabas oblitas atra manu hoc modo renovavit, quo legentium oculi maxime offendantur. Hoc factum fol. 4b et 5a, 6b et 7a, 8b et 9a, 9b, 10b, 11a, 12b, 13a, 16b, 17a. In aliis foliis literarum renovatio minus turpis. Inprimis Euthyphro, Apologia, Crito, Phaedo damnum fecerunt. In dialogis subsequentibus sola margo superior infecta est, ut damnum leve sit; praeterquam quod in Gorgia scholia complura, quae in margine superiori scripta extant, legi nequeunt.

§ 26.

Euthyphr. 9 E. ἀλλ' ἔγωγε φαίην ἂν τοῦτο εἶναι τὸ ὅσιον ὃ ἂν πάντες οἱ θεοὶ φιλῶσιν (sic Cl.) καὶ τὸ ἐναντίον ὃ ἂν πάντες οἱ θεοὶ μισῶσιν, ἀνόσιον, Cl. ὃ ἂν πάντες θεοὶ μισῶσιν. Reducendum videtur; nam quod antecessit πάντες οἱ θεοί, nihil impedit, quominus lectionem Cl. recipiamus cf. 9 D. πάντες αὐτὸ ἡγείσθωσαν θεοὶ ἄδικον καὶ πάντες μισούντων et mox ὃ μὲν ἂν πάντες οἱ θεοὶ μισῶσιν.

Protag. 358 D. Τί οὖν; ἔφην ἐγώ, καλεῖτέ τι δέος καὶ φόβον; Kroschel: „Libri καλεῖτε δέος, sed τι de coniectura Heindorfi addunt editores post Bekkerum omnes.“ At Cratyl. 399 D. ψυχὴν γάρ που καὶ σῶμα καλοῦμεν τοῦ ἀνθρώπου, ubi Stallb. perperam τι invexit. Omnem dubitationem nobis eximit Alcib. II 145 A. καλεῖς γὰρ δήπου φρονίμους τε καὶ ἄφρονας;

Cratyl. 383 A. βούλει οὖν καὶ Σωκράτει τῷδε ἀνακοινώσομεν τὸν λόγον; Cl. habet ἀνακοινωσώμεθα, non ἀνακοινώσομεν quod interpretes quidam opinari videntur. Medium non est turbandum; nam ἀνακοινοῦσθαί τινί τι est consulere aliquem de aliqua re cf. Kr. 52, 8, 8. Lach. 180 A. ταῦτ' ἐστὶν ἃ ἐβουλόμεθα ὑμῖν ἀνακοινώσασθαι.

ibid. 387 A. ἐάν τι ἐπιχειρήσωμεν ἡμεῖς τῶν ὄντων τέμνειν, πότερον ἡμῖν τμητέον ἕκαστον ὡς ἂν ἡμεῖς βουλώμεθα καὶ ᾧ ἂν βουληθῶμεν κ. τ. λ. Cl. τμητέον ἐστίν. Idem liber ἐστὶν interponit post adiectivum verbale p. 387 D. οὐκοῦν καὶ ὀνομαστέον ἐστίν ᾗ πέφυκε τὰ πράγματα ὀνομάζειν τε καὶ ὀνομάζεσθαι καὶ ᾧ κ. τ. λ. Quamquam verbum substantivum plerumque deest adiectivo verbali, tamen nulla necessitas eius omittendi est. cf. Gorg. 523 E.

ibid. 405 A. πρῶτον μὲν γὰρ ἡ κάθαρσις καὶ οἱ καθαρμοὶ καὶ κατὰ τὴν ἰατρικὴν καὶ κατὰ τὴν μαντικὴν καὶ αἱ τοῖς ἰατρικοῖς φαρμάκοις καὶ αἱ τοῖς μαντικοῖς περιθειώσεις τε καὶ λουτρὰ τὰ ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ αἱ περιρράνσεις, πάντα ἕν τι δύναιτ' ἂν καθαρὸν παρέχειν τὸν ἄνθρωπον καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχήν . ἢ οὔ. Hermannus: „τὰ *ante* λουτρὰ *cum Oxoniensi et Stephano abieci.*“ Falso. Cl. habet τὰ ante λουτρά. Revoca articulum.

Phileb. 57 D. respondet Socratès ὡς εἰσὶ δύο ἀριθμητικαὶ καὶ δύο μετρητικαὶ καὶ ταύταις ἄλλαι συνεπόμεναι συχναί, τὴν διδυμότητα ἔχουσαι ταύτην, ὀνόματος δὲ ἑνὸς κεκοινωμέναι. Hermannus: „τοιαῦται *post* ἄλλαι *optimorum librorum fide non minus quam dudum* δύο *tollendum erat.*“ Memorabilis est error Gaisfordi, qui dicit Clarkianum habere καὶ δύο μετρητικαὶ ταύταις ἄλλαι συνεπόμεναι, quamquam nulla dubitatio po-

test exoriri, quin in hoc libro scriptum sit καὶ δύο μετρητικαὶ ταύταις ἄλλαι τοιαῦται συνεπόμεναι. Vocabulum τοιαῦται igitur post ἄλλαι inserendum. cf. Gorg. 451 A.

ibid. 13 E. φρόνησίς τε καὶ ἐπιστήμη καὶ νοῦς καὶ πάνθ' ὁπόσα δὴ κατ' ἀρχὰς ἐγὼ θέμενος εἶπον ἀγαθόν, διερωτώμενος ὅτί ποτε ἐστι τἀγαθόν, ἆρ' οὐ ταὐτὸν πείσονται τοῦτο ὅπερ ὁ σὸς λόγος; In Cl. repraesentata verba hoc modo vides: εἶπον ἀγαθά, διερωτώμενος ὅ τι ποτ' ἐστιν ἀγαθόν. Nihil obstat quominus eum sequamur. cf. 11 B.

Theag. 124 B. de arte loquuntur, οὐδέ γε οἶμαι ᾗ τῶν πορίζόντων καὶ τρυπώντων καὶ ξεόντων καὶ τορνευόντων ξυμπάντων ἐπιστάμεθα ἄρχειν, οὐ ταύτην λέγεις· αὕτη γὰρ οὐ τεκτονική; Herm. „αὕτη γάρ *Cl. et Steph.* αὕτη μὲν γάρ *Bekk. Stallb. Tur.*; *at nescio quomodo librarii* μὲν *post demonstrativa infercire solent.*“ Noli fidem habere Hermanno vel potius Gaisfordio; quod Bekk. Stallb. Tur. dant, idem dat Cl. Eodem modo auctor dialogi 124 A. αὕτη μὲν γὰρ γεωργική, ᾗ τούτων ἄρχομεν.

Iterum Gaisfordi silentium Hermannum ad errorem perduxit p. 126 A. ubi scripsit οὐ βίᾳ γε οὐδ' ὥσπερ οἱ τύραννοι, ἀλλ' ἑκόντων, ὥσπερ καὶ ἄλλοι οἱ ἐν τῇ πόλει ἐλλόγιμοι ἄνδρες. Sed cum Clarkiano scribendum est οἱ ἄλλοι.

Lys. 204 A. διδάσκει δὲ τίς αὐτόθι; Σός ἑταῖρός γε, ἦ δ' ὅς, καὶ ἐπαινέτης. Iterum Hermannus errat putans γε in Cl. extare. Scribe cum Cl. ἑταῖρός τε quod dederunt Bekk. Stallb. Tur.

Nullam causam video, qua impellimur ut contra Clarkiani auctoritatem Gorg. 473 A. γε servemus. Scribamus ὡς σὺ οἴει, ὦ Πῶλε.

Soph. p. 232 D. τά γε μὴν περὶ πασῶν τε καὶ κατὰ μίαν ἑκάστην τέχνην, ἃ δεῖ πρὸς ἕκαστον αὐτὸν τὸν δημιουργὸν ἀντειπεῖν, δεδημοσιωμένα που καταβέβληται γεγραμμένα τῷ βουλομένῳ μαθεῖν. Bekker. „που abest a Vat. Ven. II.“ Clarkianum si addideris, adnotatio recta erit. Sine dubio που eximendum est. Campbell etiam hic negligens est.

Politic. 303 E. Herm. se putat ex auctoritate Clarkiani δὴ post οὖν in verbis λέγεται γὰρ οὖν ταῦτα οὕτω γίγνεσθαι delevisse, ubi tamen δὴ post οὖν is liber servat.

Theaet. 166 A. ὅταν τι τῶν ἐμῶν δι' ἐρωτήσεως σκοπῇς, ἐὰν μὲν ὁ ἐρωτηθεὶς οἷάπερ ἂν ἐγὼ ἀποκριναίμην ἀποκρινόμενος σφάλληται, ἐγὼ ἐλέγχομαι, εἰ δὲ ἀλλοῖα, αὐτὸς ὁ ἐρωτηθείς. Vana opera est Hermanni defendentis ἀποκρινόμενος. Ut Vat., Ven. II, ita etiam Cl. ἀποκρινάμενος.

Cratyl. 387 C. verba sic exarata in Cl. sunt: οὐκοῦν καὶ τὸ ὀνομάζειν πρᾶξίς ἐστιν, εἴπερ καὶ τὸ λέγειν πρᾶξίς τις ἦν περὶ τὰ πράγματα;

Riv. 138 A. recte edunt τοὺς χρηστοὺς καὶ μοχθηροὺς ἀνθρώπους. Clarkianum secuti etiam 137 E. edemus τοὺς χρηστοὺς καὶ πονηροὺς ἵππους et τοὺς πονηροὺς καὶ χρηστοὺς *βοῦς* —

Phileb. 52 E. ἴθι δή, περὶ πάντων ὅσα καθαρὰ γένη λέγομεν, οὑτωσὶ διανοηθῶμεν· προελόμενοι πρῶτον ἕν τι διασκοπῶμεν. Gaisf. adnotavit quidem in Cl. exaratum esse ἐν τίσι σκοπῶμεν, tacet vero de αὐτῶν ante πρῶτον in Cl.′ addito. Hoc αὐτῶν reducendum est; tum malim scribere σκοπῶμεν quam διασκοπῶμεν.

§ 27.

De *scholiis Clarkianis*, ut iam supra p. 108 diximus, non satis edocti sumus, cum primum saepe nesciamus, num revera scholion aliquod in Cl. extet, deinde de manibus eorum, qui scholia scripserunt, plane incerti simus.

Hoc damnum ut resarciamus, Hermannianum exemplum secuti adnotemus quae scholia Cl. habeat et quarum manuum ea sint. Manuum autem accurate distinguemus eas quae ante s. XII. scripserunt ab iis quae post s. XII. scripserunt; illas nota A, has nota R significabimus; signis A et R rursus indices adiungemus, quibus diversae manus inter se distinguantur. A^a notat manum, quae pleraque scholia scripsit atque prope ut videtur ab aetate librarii abest; scriptura tamen compendiis multis usa a textu differt. in Euthyphrone Apol. Phaedone quorum folia madore corrupta sunt, multa scholia huius manus redintegrata sunt, quare cavendum ne aliam manum statuamus; notam a* adponemus ubi atramentum et scriptura quamquam paululum diversa sunt, tamen dubitamus novam manum statuere; index b indicat manum rubram obliquam; c man. rubram minus elegantem, d, f manus hic illic obvias. Manus recentes his indicibus distinguemus: z significat manum quae secundum Gaisf. s. XIII. est; x manum viridem minutam s. XV, w fulvam inelegantem (saec. XV), u, v manus rarius occurrentes.

Euthyphro *m.* A^a[1]), R^x. Scholia, quae Herm. nota O instruxit, omnia ad A^a referenda esse videntur; eorum quae Ruhnken edidit etiam in Clarkiano extant sch. ad 12 A. θ'ἕρξαντα] γρ. στέρξαντα quod fortasse ipsius Joannis est, sch. ad 3 A ἀφ'ἑστίας et ad 12 A. ἵναπερ] παροιμία ἐπὶ τῶν — Κυπρίων quae profecta sunt a R^x[2]). Accuratius de scholio

---

[1]) Sed animadvertendum scholia hac nota indicata maximam partem renovata esse.

[2]) Ab eadem manu sch. ad 5 B, ὀρθῶς νομίζειν, ἐμὲ ἡγοῦ] ἐν ἄλλῳ καὶ ὀρθῶς νομίζειν καὶ ἐμὲ ἡγοῦ καὶ μή. Non omnem lectionum varietatem margini adscriptam Gaisf. dedit; fortasse alio loco eam supplebimus.

ad 3 A dicendum est; id incipit a παροιμία ἐπὶ et verbo ἄλλως continuat haec verba: ἀπὸ τῶν περὶ τὰ ἱερὰ δρωμένων μετενήνεκται· ἔθος γὰρ ἦν τῇ Ἑστίᾳ τὰς ἀπαρχὰς ποιεῖσθαι; reliqua desunt [1]).

Apologia. *A*ᵃ. *R*ˣ. *R*ʳ. Pro sch. ad 19 B. hoc in Cl. reperitur, quod cum Gaisf. sic. legi: ἀντωμοσία λέγεται ἡ τῶν ἐν δικαστηρίοις ἀμφισβητούντων πρὸς ἀλλήλους ἀντέγκλησις καὶ ἀντιγραφή· λέγεται δὲ τοῦτο διὰ τὸ ὀμνύναι τόν τε διώκοντα καὶ τὸν φεύγοντα· ἔνιοι δὲ ἀντωμοσίαν φασὶν τὴν ἐπὶ πράγμασιν ἀμαρτύροις καὶ ἀνεγγράφοις εἰς ὅρκον περιισταμένην δίκην· ἄλλοι ὅτ' ἂν ἐπὶ δημοσίωι ἀγῶνι σκηπτομένου τινὸς κάμνειν, ὁ ἀντίδικος ἀντομνύηται φάσκων προσποιεῖσθαι αὐτὸν καὶ περὶ τούτου διαλαμβάνωσιν οἱ δικασταί (Aᵃ). 27 C. ἀντιγραφή (ἐστιν om.) ὅταν — κατηγοροῦσιν (Rˣ) [2]). Reliqua scholia (O) scripsit Aᵃ [3]), si exceperis sch. ad 18 C. εἰς quod alia manus recens (Rʳ) depinxit [4]).

Crito. *A*ᵃ, *A*ᵃ*, *R*ˣ. Acced. schol. 51 E. γεννῆται — γράφεσθαι (Rˣ). Schol. 46 E. m. Aᵃ; 50 A, 54 D m. Aᵃ*.

Phaedo. *A*ᵃ *A*ᵃ* *R*ˣ *R*ʷ. Acced. 1) sch. 61 D. Πυθαγ. οὗτος — διάλογον. 2) 61 E. τὸ μέν. 3) 61 E. ad μέχρις] οὐ γὰρ ἐξῆν φονεύειν ἐν ἡμέρᾳ ὡς καὶ τοῖς Πυθαγορείοις ἀπηγορεύετο τὸ — ἐνεργεῖν. 4) 62 A. τἄλλα] ὥσπερ πλοῦτος — ἐστιν. 5) 62 A. ἐγέλασε — διαλέκτῳ [5]). 6) 107 B. ἀπροσδόκητον — κατεσθίουσι. 7) 108 D. σημ. παροιμία ἐπὶ — Ἡρ. (1—6 m. Rˣ); 8) Sch. 57 A, 67 E. ἀντὶ τοῦ (m. Aᵃ). 67 A. (sch. satis evanidum), 72 A., 75 D., 83 A. [6]), 104 C., 107 E., 117 C. scr. Aᵃ., 102 D., 103 B., 114 C. scr. Aᵃ*. Ad 101 D. (fol. 49b) ἑαυτοῦ σκιάν) παροιμία ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλοτάτων m. Rˣ. Fol. 27 b (59 E) scholion G. indicavit quod nequit legi. Ut ait G., consentire videtur cum Polluce VIII 102. Exit in ἐπὶ θανάτῳ ἀπήγοντο. Fol. 36 b (p. 77 B.) Pors. redintegrasse videtur ὁρ· ἀντ ὑπ. (i. e. ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ).

---

1) Collationem scholiorum hoc loco nolui dare; hoc unum mihi proposui, ut initium et finem scholiorum indicarem; ubi nihil adnotavi, totum scholion, quale extat apud Herm., in Cl. adest.

2) Reliqua scholia R vel S non indicata desunt.

3) Sed idem hic valet quod p. 121 not. 1 diximus. veluti 17 D, παρ. 19 C. 23 E.

4) Gaisf.: f. 10 a p. 21 E. σημείωσαι διὰ σύνταξιν (m. Aᵃ); sed haec nota etiam occurrit 12 A. p. 25 E. (ead. m.); aliis locis σημ. omittemus.

5) ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἴστω etiam desunt.

6) Hoc schol. repetiit m. Rʷ eadem quae personas dialogo affinxit.

Cratylus. A^a. A^{a*}. R^x. Accd. sch. 421 D. παροιμία, ἀγών (καὶ pro ἤτοι) — προφασ. καὶ (μέμνηται — δέχεσθαι des.) ἐν νόμων ς ὁ αὐτὸς οὗτος· ἀλλὰ γὰρ ἀγῶνα φησι προφάσεις ἀποδέχεσθαι φησι Αἰσχύλος δὲ Γλαύκῳ Ποντιεῖ φησι — Θεσμοφοριαζούσαις. (R^x) — Fol. 65 b ad Crat. 401 B. sch. exhibet, quod simillimum est scholii ad Euthyphr. 3 A. παροιμία· ἀφ' ἑστίας· ἄρχειν ἐπεὶ ἔθος — θύειν· φέρεται δέ τις μῦθος περὶ αὐτῆς ὡς — ἀνθρώπων. (R^x) Sch. 391 C. 398 C. 403 E. scr. A^a [1]); sch. 413 A. A^{a*} [2]).

Theaetetus. A^a A^b R^x R^w. Multitudo scholiorum huic dialogo adscriptorum nos cogit hic alium ordinem tenere.

p. 237. Ads. sch. 142 C. σημ. 146 A. ἐν τῇ — νικῶντας scr. A^a; sch. 144 C. τόποι — καλούμενοι. scr. R^x. Alia des. [3]).

p. 238. Adsunt sch. 151 B. σημ. 152 B. 152 C. ὅτι. 152 C. πρώτη. 153 B. ἡ σύνταξις, 153 C. δώδεκα — ἀναγκ. Schol. 152 C. ὅτι scr. R^w. Eadem m. scr. ad 152 C. καὶ τοῦτο] ὃ ἐγὼ λέγω, τὸ οἷα μὲν ἕκαστα ἐμοὶ φαίνεται [4]).

p. 239. Adsunt sch. 153 D. δευτέρα. 153 E. 154 A. ἀντί, 154 A. ταῦτα. 154 A. ᾧ — αἰσθητοῦ; tum insequuntur verba τὸ εὐθὺς καὶ ἐφαπτόμενον λέγει· ἐφαπτόμενον δὲ τὸ αἰσθητήριον. 155 A. φάσματα. 155 B. ὁ. 155 E. τρίτη. 156 C. πρὸς τὰ πρότερα λέγει, πρὸς τὸ πάντων χρημάτων μέτρον ὁ ἀνος καὶ τὰ τοιαῦτα. 156 C. ὅσον — ἁπτά. (omnia A^a)

p. 240. omnia scholia adsunt praeter 157 B. ἀντὶ τοῦ συντ. 159 A. ἤγουν — Πρωτ. 160 E. ἡμέρα — προσήκοντες [5]) et ad A^a referenda sunt. Ad 160 B. verba textus ὅταν — γίγνωμαι. αἰσθανόμενος γάρ — γίγνεσθαι in mg. reper. (A^a).

p. 241. Desunt 161 C. γυρῖνος, 161 E., 162 A. μεγ — δι., 162 B. εἰ, 162 B. παροιμ., 164 D., 164 E. reliqua adsunt scripta m. A^a. [6]).

p. 242. sch. 165 A. πάλιν. 168 C. scr. m. A^b; 165 E., 166 C. ἐκ τῶν, 166 C. οἷον, 166 E. κατὰ τὴν Πρωτ, 167 B. πρός τι, 167 D. σώ-

---

[1]) Eadem manus scr. fol. 64 a (397) πόθεν ἐκλήθησαν θεοί.

[2]) Gaisf. fol. 67 a quod semel tantum (p. 403 E.) σημ. διὰ τὴν συντ. adnotavit, miror. Multas varias lectiones man. rec. (R^x) margini adscr.

[3]) Ad 143 D. ἐπίδοξοι R^x ἐπιδόκιμοι.

[4]) Schol. 152 B. scr. m. A^a (cuius sunt etiam scholia 151 B. ση. 153 B.) et corr. R^x.

[5]) ἀμφιδρόμια habet signum, sed nullum scholion. Schol. ad 157 B. χρῆσθαι αὐτῷ] verbis ἀντὶ τοῦ (pro ἤγουν) inducitur. In Schol. 156 D. m. rec. hic illic acc. posuit.

[6]) Schol. pr. 161 C. exit in ὑπ' αὐτοῦ πρωταγόρου καὶ τῶν ἑταίρων et sch. ad ὡ εἰ ἔθελοι] καὶ γὰρ exit in τὸ ἐλάχιστον ἐν τῷ παίζειν.

ζεται γὰρ ὁ λόγος, 168 B., 168 D., 169 B., 169 C., 170 A. scr. m. A^a. Ad 165 B. συνεχόμενος m. A^a. scr. γρ. συσχόμενος. Desunt igitur 166 C. υἱκόν, 166 D. πόρρω, 169 A. μετά.[1])

p. 243. Scholia omnia adsunt in Cl. praeter 173 D. παρ. 174 A. γρ. οἶδεν. scr. A^a.[2]) Ad 172 E. παραναγιγνωσκομένην Schol. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔχων. Sch. ad 172E. ἀντωμοσίαν incipit a verbis, quae ad Apol. 19 B. legimus ἀντωμοσία — οἱ δικασταί[3]). Ante τὸ ἐγκαλεῖν verba aliquot partim truncata extant quae quid sibi velint nequit dici.

p. 244. Omnia scholia adsunt. (scr. m. A^a) si exceperis 176 C.[4]). 175 E. ἀπατηλ.

p. 245. Desunt scholii ad 178 A. verba γράφεται — λέγοιμεν, tota sch. 178 E., 179 D. ἐκ., 181 B. παρ. Reliqua scholia scr. m. A^a.[5])

p. 246. Desunt sch. 182 A. ἐν. 183 B. ἀορ. 183 B. ἤγουν. 183 D. ἱππεῖς. Reliqua sch. scr. m. A^a.[6])

p. 247. Nullum scholion huius paginae Clarkiano deest; ubique m. A^a nisi quod sch. ἤτοι — δυνάμεων quod spectat ad ποτέρων, m. R^r. scrips. m. A^a scr. — τὸ δεύτερον λῆμμα ad καὶ μήν p. 188 A. (A^a).

p. 248. Desunt scholia 195 B. ὁ et 191 A. τῶν — ψευδοδοξίας. Omnia scholia quae haec pagina exhibet, scr. m. A^a. praeter sch. 194 E. quod scr. A^b. A^a scr. ad αἰσχυνοίμην] ὡς οἱ Πρωταγόρειοι.

p. 249. Adsunt sch. 196 D. τὸ τήν. 196 D. τὸ ἐν. 197 A. διά. 199 D. τοῦ. 204 A. ἀντί. scr. m. A^a.

Sophista A^a. In Cl. extant, 216 A. ὅτι — Σωκράτει, 216 A. αὕτη — νῆσοι, 216 A. τὸ μὲν — πολιτείας (om. Πλάτων) scr. m. A^a. In Fol. 114 b, (ad p. 219 E.) schema eiusdem manus invenitur quod Clarkius in Cat. transscripsit.

Politicus. *A^a*. Hic dialogus habet sch. 260 C., 261 D. m. A^a.

---

1) Nota: 168 B. Cl. habet οἱ Θρασ. οἱ Καλλ. οἱ Διον. οἱ Εὐθ. Alia vide apud Gaisf.

2) Sch. 170 B. incipit ab ἄρχοντας οἷον. Nota hic in Cl. scholiorum signa saepe ad alia verba spectare quam in R. Sch. 172 A. ἐντ. μέχρι separandum est ab antecedenti.

3) Media verba quaedam tamen omissa sunt.

4) 174 D. scholion inducitur verbis ἀντὶ τοῦ. In sch. 177 A. complura verba evanida.

5) Sch. 179 C. alio loco (fol. 100 a) Cl. exhibet; tum lib. habet εἰς τοὺς κατὰ Ἡράκλειτον ἐλέγχους.

6) p. 182 A. ποιόν τι pro ποιοῦντι corr. m. R^r. Ad 183 A. (fol. 101 B. dextr. p.) extat etiam τον τὴν ἀντίφασιν συντρέχειν.

Parmenides. *A*ᵃ *A*ᵈ *A*ᶠ. Ads. scholia 128 C. Aᵈ(?). 130 D. ἐτάραξεν, ἠνώχλησεν, εἰς θυμὸν ἐκίνησεν, τὰς φρένας διέσεισεν. Aᶠ. Fol. 161 a (141 D) legitur CH et ὁ λόγος αἱρεῖ. m. Aᵃ.

Philebus. caret scholiis; lemma ὅρος λήθης habet fol. 183a p. 33 E. (Aᵃ).

Symposion. *A*ᵃ. Adsunt scholia 172 A.[1]) Aγ. 173 A.[2]). 189 A. 202 A. 211 B. 218 A. 218 B. quae m. Aᵃ scr. Adde 218 B. ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ πρὸς φιλοσοφίαν μανίαν ὀνομάζει. 210 E. περὶ τοῦ ὄντος καλοῦ, p. 215 ἐκείνου] μαρσύου. ibid. οὐκ αὐλητής] ἐν ἤθει (m. Aᵃ.)

Phaedrus. *A*ᵃ *R*ˣ. Extant in Cl. sch. 227 B. 'Αττική (Aᵃ). 228 C. ταχέως (Aᵃ). 229 B. 'Αγραίας (Rˣ). 230 E. (Rˣ). 242 C. ἐδυσωπούμην] ἀντὶ ὑπώπτευον. Hic ὑπώπτ. Aᵃ, ἀντὶ diversae manus est (A?)[3]).

Alcibiades I. *A*ᵃ *A*ᶜ. Extant in Cl. 103 A. τὸ — θεόν[4]). 104 B. προειπών (m. Aᵃ); 107 E. λεληθότως, 108 A. ὅρα Aᶜ; 110 D (Aᵃ)[5]); 112 E. ἰδού. 112 E. ἀρχή (Aᵃ); 115 A., 116 B. τὸ εὖ, 119 A. τὸ 'Ομ. — νοῦν (Aᵃ); 124 D. ἀγνοεῖ. 124 E. τὸ ὑλικόν. 125 A. ἐπί (Aᵃ); 126 C. οὐχ ὡς. (sch. evanidum; ultima verba probant nos habere hoc sch.) (Aᵃ); 126 D. ὡς,] 127 A. τὸ κατά. 127 A. κατὰ γάρ. 129 A. ἀντί, 130 C. οἶδεν. 131 B. σωφρ. (Aᵃ)[6]).

Alcibiades II. Rʷ p. 145 E. (267 B.) adnotatiunculas adscripsit, quae tamen sine ullo pretio sunt.

Hipparchos. *A*ᵃ. Ads. scholia 226 C. 229 C. (Aᵃ).

Rivales. Adest sch. 138 E. (Aᵃ*).

Theages. *A*ᵃ *R*ᶻ. Sch. 122 E. ἀντὶ τοῦ; 125 C. γρ. (Rᶻ). 126 B. ἀττική. (Aᵃ).

Charmides. *A*ᵃ *R*ᶻ. Sch. 153 A. πόλις. 154 B. παροιμία — τεκτονική. (Rᶻ). 155 D. ἀπόλοιο (Aᵃ). 157 C. γρ. (Rᶻ). 159 B. ἐπηρ.

---

1) Schol. evanidum; ei remedia chemica adhibita sunt.

2) In verbis "Ομηρος — ἱκάνει atramentum paululum diversum.

3) Hic dialogus saepe lectionum discrepantiam exhibet, veluti Rˣ ad 240 B. ἀναγκαῖον, ad 240 E. χαχυπόπτους in mg. scr. — p. 231 C. suppl. Rˣ καὶ ἕτοιμοί εἰσι.

4) Sed a verbis ὅπερ novum scholion incipit.

5) f. 252a schol. non lectum.

6) Dubitare in dial. possis, utrum m. Aᵃ an Aᵃ* statuenda sit. dialog. in mg. saepe habet + (Rˣ).

166 C. ἀντί (A^a). R^z. scr.: 154 B. γρ. εἰσέρχεται (Cl. ἔρχεται). 157 C. γρ. καὶ ἀπάσαις (Cl. ἐπαῖσαι...); 157 E. γρ. καὶ οἰκία (Cl. οὐσία).
ras.

Laches. A^a R^w. Sch. 180 B. 187 B. ἐν τῷ — Κα. 192 C. 197 A. Ἀττικοί. 197 C. ἀντὶ — ἐσκώπτοντο; tum verba insequuntur ἔστι δὲ ἀπὸ εὐθείας αἰξωνεύς, οὕτως δὲ ἀπὸ δήμου τινὸς ἐλέγοντο Ἀθηναῖοί τινες [1]). (A^a). 201 B. (R^w).

Lysis. A^a A^c. Sch. 206 D. ἕν. 206 E. ἀστρ. 206 E. παιδιά. 206 E. πλ. 208 A. τοῦ ἡμιονικοῦ al. om. 216 A. ἀντί (m. A^a). 209 B. (A^c). In extrema pag. (f. 317a) legimus ἀνακεφαλαίωσις ἐπιλογική (m. A^a).

Euthydemus habet unum sch. 271 B. οὕτως — σῶμα (A^a).

Protagoras. A^a. 309 A. τῆς. 309 D. 310 A. Ἀττικόν. 331 D. ἀντί.

Gorgias omnium dialogorum pleraque scholia habet; hic distinguimus m. A^a, A^{a*}, A^{aa}, (scriptura huius manus obliquior), R^u manum turpem viridem (s. XV).

p. 297. Ext. sch. 447 A. παροιμ. ἐπὶ — λεγομένη. πολέμου καὶ μάχης μεταλαγχάνεις. (A^{a*}); 447 A. verbis ἐλλ. — Πλάτωνι omissis λείπει τῇ — Γοργίας (A^{aa}); 447 A. κατὰ τά. 447 A. οὐ πάνυ (m. A^a); 447 A. ἀλλ' ἢ] ἀλλ ἤ, ἀλλ' ἄρα (A^a). Scholion m. R^u scr. quod Gaisf. sic legit ἀνάγκη διττὴ ἡ μὲν ὑλικὴ ἐὰν εἴπωσιν οἱ ἰατροὶ ἀνάγκην ἔχεις — reliqua legi nequeunt.

p. 298. Sch. 447 A. παροιμία καὶ αὐτὴ ἐπὶ τῶν ἐπὶ καλῷ τινι πράγματι ἀπολιμπανομένων· κατόπιν ἑορτῆς ἥκεις (A^{a*}); 447 A. ἡ ἄν. (A^{aa}); 447 B. B. B. C. (A^{a*}); 448 A. Ἀττικὸν — χρόνον (A^{a*}); 448 B. ἄλλος — Πολιτείᾳ (A^a); inseq. v. οὗτος — ἀδελφός. (A^{a*}); 448 B. Πολύγνωτος οὗ καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς ἔργον ἐπιγράφει γράψε — ἀκρόπολιν (A^a). 448 C. φασί, 448 C. σκόπει, 448 D. οὐ γάρ (A^{a*}); 448 C. ἀντί (A^a).

p. 299. ads. omnia; 448 D. αὕτη; 449 A. τό, 449 D. ἡ, 449 E. ἀντί, 450 A. ἰατρ, B. χείρ., 450 B. ψεύδ. m. A^{a*}; 449 A. Ἀριστ. 449 D. δύο. 449 E. ὁ μέν, 449 E. ἰστέον, 450 C. ἐπ. A^a. f. 370a sch. non lectum.

p. 300. ads. omnia. scr. m. A^a praeter 450 E. σκόπει et 451 A. τῶν, 451 B. ἐν quae scr. A^{a*}. Etiam extat schema f. 370a cf. Gaisf. 451 A. (Schol. 450 E. ἀντὶ τοῦ ἀποκρ. supra lin.)

p. 301. sch. 451 C. ὡς — ἀνάπαλιν (A^{a*}). τούς — ποσόν (A^a); 451 D. ὥσπερ (A^{a*}); 451 D. δεῖ (A^a); 451 E. τὸ — χρήσιμον ὄν A^{a*}. Desunt verba ἄλλως — καλεῖσθαι. Insequ. σκόλιον. Ἀθήνησιν — τοῦτο

[1]) Hoc schol. redintegravit hic illic R^w.

(A[a]). Inseq. τὸ δὲ παρὸν Σιμωνίδου ἐστιν τοιοῦτο ὄν· ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνητῷ· δεύτερον δὲ φυὰν καλὸν γενέσθαι· τὸ δὲ τρίτον πλουτεῖν ἀδόλως. τέταρτον δὲ ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων. τινες δὲ οὐ Σιμωνίδου ἀλλ' Ἐπιχάρμου φασιν αὐτὸ εἶναι (A[a]).

p. 302. 452 A. πρῶτόν (A[a*]). 452 C. 452 D. διά (A[a]). 452 D. πῶς (A[a*]). 452 D. τό (A[a]). 452 E. δύναμιν (A[a*])[1]).

p. 303. Ads. omnia. 453 D. 455 B. A[a*], reliqua A[a]. (Schema m. A[a*]). (In 453 D. καὶ ἀλλ. ἴσα des.)

p. 304. Ads. omnia. 455 E. διὰ — πεντήκοντα; (δέ ante vs. om.) 457 A. σύντομον — ἁπλῶς A[a*]; reliqua et sch. 457 A. ἐπιρρ. — καθ. A[a] (f. 372a sch. non lectum).

p. 305. omnia ads. praeter 459 C. εὐθέως; sch. 457 D. (in f. 373a), 458 B., 458 C., 458 E. ἐντ. 459 D. ὁ A[a*]. reliqua scr. A[a]. (Fol. 374a schol. non lectum)[2]).

p. 306. sch. omnia ads.; 460 A. ὁ. 461 B. περλ. 461 B. ὁ π. 461 D. τό. 462 B. ἀσαφ. 462 B. ἐκ. A[a*]; rel. A[a]. (Fol. 375 A. sch. non lectum. Schema).

p. 307. sch. omnia ads. 462 E. ἰστέον. 463 A. ὅρος. 464 B. 464 B. m. A[a*]; rel. m. A[a]. (Schema).

p. 308. sch. omnia ads. 465 A. 465 C. τά. 465 D. Ἀναξ. — Ἐμπεδ. m. A[a]; rel. (Sch. 465 D. τοῦτο — Πῶλε) A[a*]. (p. 376b sch. non lectum)[3]).

p. 309. sch. omnia ads. 466 C. τό τε. 466 E. ἐλ. 467 B. ὁ. m. A[a*]. rel. A[a].

p. 310. Desunt 467 B. καί. 467 D. τόν.; sch. 468 A. ταῦτα. 469 A. σιώπα. 469 A. ἄζ. scr. m. A[a*]. rel. A[a]. Adde 467 E. ἢ μειζ' προ ἐντευ κατασκευάζεται (m. A[a]). (Complura schemata.)[4]).

p. 311. Sch. omnia adsunt; 469 D. ἐνεργ — παρελήφθη. 470 B. ἐντεῦθεν — λόγος. 470 B. οὐχ. 470 C. κατ. 470 C. φλ. E. μέγαν βασιλέα] τῶν Περσῶν φησίν. 470 E. παιδεία m. A[a*]; rel. A[a]. Scholia duo nequeunt certo legi. Lemma (471 A.) περὶ Ἀρχελάου τοῦ Μακεδόνος ἰστέον[5]). (A[a*]).

---

[1]) Ad 452 B. τί δὲ ἂν ᾖ (Cl.) m. A[a*] γρ. τι δὲ δὴ ᾖ.
[2]) Ad p. 459 E. εἰ δὲ (Cl.) m. A[a*] γρ. εἰ δὲ μὴ σύ.
[3]) Ad 466 B. τάχα m. R[r] suppl. in mg. πρεσβύτης γενόμενος.
[4]) Sch. ultimum satis evanidum.
[5]) m. A[a] ante ἐνέργεια 469 D. interposuit ἀντὶ τοῦ τεθνήξεται

p. 312. Deest 472 B. ταῖς; — sch. 471 E. οὐ; 472 A. τῶν; 473 D. ἀντί. 473 E. Aª; rel. Aª*. (Schema)[1].

p. 313. Ads. omnia sch., scr. m. Aª*. si excipias scholii 473 E. verba ἐπιψ. — αἰτ. quae scr. Aª. (Fol. 380 b. 381 a schemata).

p. 314. Deest 483 A. ἀντί. Sch. scr. Aª vel Aª*. In sch. 485 A. τὸ — δοκεῖ om. (f. 386 a sch. non lectum.) (Schemata 382 a, 381 a).

p. 315. Desunt 486 C. ἐν. 486 C. γρ. 488 A. ἱκανῶς. 488 C. σημ. — Sch. 486 C. 486 E. 487 A. C C E Aª. rel. Aª*.[2] Adde lemma: σοφίας ἔνδεια, αἰσχύνης παρουσία, ἀπάτη.

p. 316. Desunt 489 D. ὑπ. D. περ.; omnia scr. Aª*.[3]

p. 317. Desunt 492 E. ἐκ. 493 A. ἀμύητοι. 493 B. τό. 493 E. οἶνον; schol. omnia scr. Aª*.[4]

p. 318. Desunt 493 E. οὐκ. 494 C. ἀντί[5]. Scr. omnia sch. m. Aª*. (Schema amplum f. 391 a.)

p. 319. Ads. sch. 496 E. εἰ — συνεῖναι (Aª*); 497 A. τὸ — προσποι. (Aª* evanidum); ἀκκίζειν — ἀφ. Aª 497 C. διττὰ — ἑξῆς[6]. 497 A. ἀντὶ τοῦ ὑπ. 497 A. ἀντὶ τοῦ ἀνο. (Aª). Des. 497 C. οὕτως. 498 E. παρ. — λέγειν (Schemata f. 390 b et f. 391 a.)

p. 320. Adsunt omnia; scr. m. Aª*.

p. 321. Adsunt omnia sch. (Aª*). (Schema 392 A. Lemma 394 b περὶ τῶν τεσσάρων ῥητόρων Θεμιστοκλέους, Κίμωνος, Μιλτιάδου, Περικλέους (Aª)[7].

p. 322. Ads. omnia schol. scr. Aª*; (Schema legitur f. 395 a.)

p. 323. Deest 517 E. σκυτ. Scr. sch. m. Aª*. Schema rep. f. 395 b. Lemmata: f. 399 a ἀπόδειξις τῆς κακοπολιτείας τῶν τεττάρων ῥητόρων f. 400 b διαφορὰ αἰτίου καὶ συναιτίου f. 400 b. (580 B.) Θεαρίων ὁ ἀρτοκόπος, Μίθαικος ὁ ὀψοποιός. Σύραμβος ὁ κάπηλος[8].

p. 324. Tria schol. quae adsunt scr. Aª.[9].

---

1) Ultimum sch. 473 E. satis evanidum.

2) Sch. 487 A. satis evanidum.

3) f. 389 a e literis evanidis scholii ad 491 E. ἐντ. vestigia mihi videbar conspicere.

4) Schol. ad παρρησιάζομενος 492 D. hoc est: ἀντὶ ὁμολογεῖ ἀπαρακαλύπτως (m. Aª*).

5) Sch. 496 C. reperitur f. 391 a.

6) Nunc parenthesis inseq.

7) f. 393 vel 394 ὅτι ἡ κοσμιότης σωφροσύνη.

8) f. 396 b (509) leg. ὅμηρος ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.

9) f. 402 b (p. 521) ἀρχὴ τοῦ μύθου.

Meno A[a] A[f]. Ads. in Cl. 71 B. scr. A[f] (saec. XII); f. 407 b (p. 74) ὅτι γοργίας ὁ λεοντῖνος ἀκροατὴς γέγονεν Ἐμπεδοκλέους τοῦ ἀκραγαντίνου (A[a]) [3]).

§ 28.

Iam ad *Phaedonem* transeamus, dialogum difficillimum tractatu. Cuius difficultates priusquam adgrediamur, prolusionis causa locos complures tentabimus, ubi quid sit verum e libris optimis Cl. et Tubingensi nullo negotio effici potest.

Transponimus igitur cum Cl. T. 62 C. τὴν νῦν ἡμῖν παροῦσαν. — 64 E. δοκεῖ σοι. — 65 C. ὅταν αὐτὴν τούτων μηδὲν παραλυπῇ. — 71 A. ἔστιν οὕτω ἔφη. — 76 E. ὑπερφυῶς ὦ Σώκρατες ἔφη ὁ Σιμμίας. — 80 B. τῷ δ' (Cl. δὲ) ἀνθρωπίνῳ καὶ θνητῷ καὶ πολυειδεῖ καὶ ἀνοήτῳ κ. τ. λ. — 103 C. ἆρα μή που ὦ Κέβης ἔφη. — 108 D. ἡδέως οὖν ἂν ἀκούσαιμι. cf. 57 A. ἡδέως γὰρ ἂν ἐγὼ ἀκούσαιμι.

Addimus his locis: 58 B. πρὶν ἂν εἰς Δῆλον ἀφίκηται τὸ πλοῖον καὶ πάλιν. Insere τε post Δῆλον quod cum Δ Π etiam habent Cl. et Tub. Error ortus e silentio Gaisfordii. — 89 C. ὁ ante Ἡρακλῆς praeter Δ Π etiam add. Cl. Tub. Quod Cl. supra verba has literas habet: πρὸς δύο λέγεται (β) οὐδ' (α) ὁ Ἡρακλῆς οἷός τε εἶναι, noli transponere, nam in Tub. extat item: πρὸς δύο λέγεται οὐδ' ὁ Ἡρακλῆς. — 69 C. εἰσὶ γὰρ δή, φασὶν οἱ περὶ τὰς τελετάς, ναρθηκοφόροι μὲν πολλοί, βάκχοι δέ τε παῦροι. Ante φασὶν interp. ὡς Δ Π, quibus addendi sunt Cl. Tub. cf. 58 A. ὡς φασὶν Ἀθηναῖοι. p. 80 D. ὥς φασιν οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι. — 99 C. dedit Herm. τοιαύτης αἰτίας. Scribe cum Cl. et Tub. τῆς τοιαύτης αἰτίας, quod etiam praebet Δ. Etiam hic silentium Gaisfordii videtur fuisse causa erroris.

Delemus: 67 D. (ψυχὴν) ἐκλυομένην ὥσπερ ἐκ δεσμῶν ἐκ τοῦ σώματος. Praep. ἐκ post ὥσπερ om. Cl. Tub. Vat. Δ. Cobet scr. (V. L. p. 165) ὥσπερ ἐκ δεσμῶν τοῦ σώματος. Transposuit igitur praepositionem. Sed etiam ὥσπερ δεσμῶν ἐκ τοῦ σώματος posse dici probat Tim. 79 A. ubi Turic. recte dederunt ὥσπερ αὐλῶνος διὰ τοῦ σώματος. cf. Bywater ad nostrum l. — 69 C. ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀνδρεία καὶ αὐτὴ ἡ φρόνησις. Artic. ἡ om. Cl. in Tub. scrips. man. rec. supra lin. Articulum deesse posse demonstrant Phileb. 21 A. τοῦ φρο-

---

[3]) Lemma f. 412 b (p. 85) περὶ τῆς τοῦ Δ εἰς τὸν Ο ἐντάσεως.

νεῖν καὶ τοῦ νοεῖν καὶ λογίζεσθαι τὰ δέοντα. Theag. 124 A. τῶν θεριζόντων — καὶ τρυγώντων καὶ τῶν φυτευόντων καὶ σπειρόντων καὶ ἀλοώντων cf. Riddell Digest of Idioms § 237 F. — 176 C. εἰ μὴ ἄρα ἅμα γιγνόμενοι λαμβάνομεν ταύτας τὰς ἐπιστήμας. Cl. Tub. II pr. om. ἅμα. Interpolatum hic aeque ac 77 B., ubi supra lineam participio ἀποθνήσκοντος additum est. — 77 D. ἐκ θανάτου καὶ ἐκ τοῦ τεθνάναι. Praep. ἐκ ante τοῦ om. Cl. et Tub. Praepositiones saepe interpolatas esse supra p. 60 demonstravi. Silentio Gaisfordii perducti sunt in errorem. — 91 B. εἰ μὲν τυγχάνει ἀληθῆ ὄντα ἃ ἐγὼ λέγω. Mirum in modum errant interpretes de voc. ἐγώ. Quamquam Gaisf. definite dicit ἐγὼ deesse in Clarkiano, tamen Bekk. cum his libris adnumerat qui ἐγὼ tuentur. Bekkeri adnotationem falsam secuti sunt Tur. Herm.. St. omisit quidem ἐγώ, sed falso addidit e Cl. nihil discrepantiae notatum esse. Confirmare possum nec Cl. nec Tub. pronomen servare mirorque quod Bywater de Cl. hoc non testatus est. — 100 B. ἐλπίζω σοι ἐκ τούτων τήν τε αἰτίαν ἐπιδείξειν καὶ ἀνευρήσειν ὡς ἀθάνατον ἡ ψυχή. Voculam τε om. Cl. Tub.; igitur debuerunt eam omittere. — 118 A. ἰδὼν δὲ ὁ Κρίτων ξυνέλαβε τὸ στόμα τε καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Cl. Tub. quibus accedit II. omittunt τε. Non tuebimur.

Restituimus: 58 D. ἀλλὰ πειρῶ ὡς ἂν δύνῃ ἀκριβέστατα διελθεῖν πάντα. Non solum Δ, sed etiam Cl. Tub. διεξελθεῖν, quod nihil insoliti habet. cf. Prot. 342 A. πειράσομαι ὑμῖν διεξελθεῖν. — 77 A. καὶ ἔμοιγε ἱκανῶς ἀποδέδεικται. Cl. καὶ ἐμοὶ ἐδόκει ἱκανῶς ἀποδέδεικται. In mg. καὶ ἔμοιγε ἱκανῶς. Tub. καὶ ἐμοὶ δοκεῖ ἱκανῶς ἀποδέδεικται. Interpolatio vix statuenda est; immo scribendum καὶ ἐμοὶ δοκεῖ ἱκανῶς ἀποδέδεικται cf. Menex. 236 B. ὅτε μοι δοκεῖ συνετίθει τὸν ἐπιτάφιον λόγον. — Simili modo 108 D. scribe cum Cl. Tub. ἅμα δέ, εἰ καὶ ἠπιστάμην, ὁ βίος μοι δοκεῖ ὁ ἐμός ὦ Σιμμία τῷ μήκει τοῦ λόγου οὐκ ἐξαρκεῖ. Locutio diversa, cogitatio eadem. — 108 C. αὐτὴ (ἡ ψυχή) δὲ πλανᾶται ἐν πάσῃ ἐχομένη ἀπορίᾳ, ἕως ἂν δή τινες χρόνοι γένωνται, ὧν ἐξελθόντων ὑπ' ἀνάγκης φέρεται εἰς τὴν αὐτῇ πρέπουσαν οἴκησιν. Pro ἐξελθόντων quod Bekk. in Ξ solo reperit, Cl. Tub. ἐλθόντων. Hic significat γίγνεσθαι *praeterire* cf. Sauppe ad Prot. 320 B. Pro γίγνεσθαι autem orationis variandae causa positum est ἔρχεσθαι, quod eodem modo quo γίγνεσθαι potuisse adhiberi nemo non concedet cf. τὰ χρήματα ἦλθεν, divitiae abierunt. Recte Kroschel ad Prot. p. 320 A. „Usitatius esset διαγεγονέναι, sed saepius apud Platonem aliosque Atticos verba simplicia inveniuntur, ubi exspectes composita; ut p. 310 C. ἦλθον pro ἐπανῆλθον, p. 321 C. ἔρχεται pro ἐπέρχεται“. Librariis haec verba simplicia offensioni sunt; po-

nunt igitur composita veluti 68 A. πολλοὶ δὴ ἑκόντες ἠθέλησαν εἰς Ἅιδου ἐλθεῖν; M. a in mg. Cl. μετελθεῖν.

§ 29.

In Phaedone Clarkianus duas recensiones inter se coniunctas habet; nam et in margine et supra versum multae lectiones adscriptae sunt[1]), quarum maior pars etiam in aliis libris extat. Editores igitur hanc crisin Phaedoni adhibuerunt, ut ex secundariis lectionibus quae iis videbantur esse aptae, eligerent, reliquas spernerent; omnes nemo recepit, nemo recipiet. Hac autem re inter se differunt interpretes quod alii paene ubique lectiones secundae manus praeferebant, alii hic illic primae manus scripturas restituebant. Omnium saepissime Hermannus ausus est a recensione secundaria recedere. Unde factum est, ut alii aliter Phaedonem repraesentarent, cum alii aliter illa altera recensione usi essent. Hoc nemo cogitavit fortasse recensionem secundam plane esse spernendam aeque ac secundam recensionem Demosthenis. Quod mirum videtur, nam librum habemus, in quo secundaria recensio desit, optimum librum dico Tubingensem. Is liber[1]), de cuius pretio Hermannus (Praef. Vol. I p. V) iusto perversius indicavit, mirum quantum vel in rebus minutissimis cum prima manu Clarkiani consentit. Omnibus lectionibus, quae ex secunda recensione fluxerunt, exploratis mihi persuasi *Tubingensem et Clark. I. m. nobis in Phaedone exhibendo solos duces esse debere.* Hoc ut etiam aliis persuadeam, omnes lectiones secundarias hic iterum examinabo.

Verbum subst. saepissime interpolatur id quod hi loci evincunt: 107 C. εἴπερ ἡ ψυχὴ ἀθάνατος, ἐπιμελείας δὴ δεῖται οὐχ ὑπὲρ τοῦ χρόνου τούτου μόνον, ἐν ᾧ καλοῦμεν τὸ ζῆν, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ παντός. Vetus manus in mg. Clarkiani pos. ἐστιν. Cum T. om. Turic. Stallb.; retin. Bekk. Hoc vocab. non admittendum est, nam conclusio brevis esse solet. cf. Euthyphr. 12 C. Theaet. 145 E. ἢ οὐχ ἅπερ ἐπιστήμονες, ταῦτα (legendum ταὐτά cf. verba insequentia) καὶ σοφοί; Alio loco interpolationem simillimam deteximus: Theaet. 205 B. Τί δ'; εἰ μὴ τὰ στοιχεῖα συλλαβῆς μέρη ἐστίν, ἔχεις ἄλλ' ἄττα εἰπεῖν, ἃ μέρη μέν ἐστι συλλαβῆς, οὐ

---

1) Plerasque manus satis antiqua scripsit quae num ubique eadem sit, haud facile est diiudicatu, cum omnia paene folia madore corrupta sint (m. a adponemus); recentes lectiones quae diversis manibus debentur, signo communi (m. rec.) significabimus.

2) Librum Bray Comite nobilissimo intercedente liberalitate supremi magistratus Wirttembergensis Wirzeburgum transmissum ipse cum cura excussi.

μέντοι στοιχεῖά γ' ἐκείνης; ἔχεις om. Cl. man. saec. X supra lineam posuit ἔχῃς. Hic interpolator redargui potest; cum enim legeret ἐστιν, nihil habuit, quo referret εἰπεῖν. Sed luce clarius est scribendum nobis esse τί δ' εἰ μὴ τὰ στοιχεῖα συλλαβῆς μέρη, ἔστιν ἄλλ' ἄττα εἰπεῖν κ. τ. λ. Vides accentum mutatum librarium ad errorem perduxisse. — Cum enuntiationes secundariae εἶναι non tam facile abiciant quam primariae, librarii haerebant in tali omissione; sed innumerabilia eius exempla in Platonis dialogis extant; quare ne hoc quidem loco copulam inseri sinam: 62 A. θαυμαστὸν ἴσως σοι φαίνεται, εἰ τούτοις τοῖς ἀνθρώποις μὴ ὅσιόν ἐστιν αὐτοὺς ἑαυτοὺς ποιεῖν. Verbum ἐστιν Cl. supr. lin.; om. Tub. — 58 E. εὐδαίμων γάρ μοι ἀνὴρ ἐφαίνετο. Corrector in Cl. compendium verbi εἶναι supra ἐφαίνετο posuit; Bekk. St. Tur. Hr. om. cum Tub. Nemo opinor revocabit cf. Theaet. 148 B. πάλιν αὖ φαίνεται ψευδὴς ὁ Θεόδωρος. Prot. 328 A. ἵνα μεγαλοπρεπέστεροι καὶ εὐσχημονέστεροι ἡμῖν φαίνωνται. — 68 E. de iis, qui non vere temperantes sunt, loquitur philosophus; ἀκολασίᾳ τινὶ σώφρονές εἰσι; καίτοι φαμέν γέ που ἀδύνατον εἶναι, ἀλλ' ὅμως αὐτοῖς συμβαίνει τούτῳ ὅμοιον εἶναι τὸ πάθος τὸ περὶ ταύτην τὴν εὐήθη σωφροσύνην. Verbi εἶναι compendium extat supra scriptum; om. Tub., serv. B. Tur. St. Hr. Cum Heind. omittemus; nam συμβαίνει ita construi potest cf. Gorg. 479 C. συμβαίνει μέγιστον κακὸν ἡ ἀδικία. Construe igitur τὸ πάθος τὸ περὶ ταύτην τὴν εὐήθη σωφροσύνην τούτοις συμβαίνει ὅμοιον τούτῳ. Dat. τούτοις ad συμβαίνει accessit, ut quorsum τὸ πάθος pertineret apertum esset; simplicius potuit scriptor dicere τὸ τούτων πάθος. — 78 C. οὐκοῦν ἅπερ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχει, ταῦτα μάλιστα εἰκὸς εἶναι τὰ ἀξύνθετα, τὰ δὲ ἄλλοτ' ἄλλως καὶ μηδέποτε κατὰ ταὐτά, ταῦτα δὲ εἶναι τὰ ξύνθετα. In Cl. εἶναι τὰ ante ξύνθετα supra lin.; a Tubing. nihil praesidii; nam τὰ δὲ — ξύνθετα in mg. habet m. rec. suppleta, ibi autem εἶναι ξύνθετα. Verbum εἶναι non esse necessarium locus ipse nobis persuadet, nam vel ἔχοντα in secunda enuntiatione supplere debemus; quanto vero facilius est ut εἰκός, etiam εἶναι supplere! Nunc autem quaeritur, num articulo τὰ carere possimus. Aio; nam Plato in periodis conformandis hoc potissimum cavet, ne membrorum aequabilitatem accuratam efficiat; enuntiatio ipsa hoc comprobat, neque enim relativam structuram in parte periodi altera adhibuit, neque μὲν — μὲν in priore parte posuit. Exemplorum quae ubique in dialogis reperiuntur, hoc unum tibi suppedito ex Euthyd. p. 287 D. πότερον οὖν ψυχὴν ἔχοντα νοεῖ τὰ νοοῦντα ἢ καὶ τὰ ἄψυχα; Τὰ ψυχὴν ἔχοντα. — 68 D. οἶσθα ὅτι τὸν θάνατον ἡγοῦνται πάντες οἱ ἄλλοι τῶν μεγάλων κακῶν εἶναι. Cl. Tub. om. in textu εἶναι;

man. a. posuit in mg. Cl. τῶν μεγίστων κακῶν εἶναι. B. St. Tur. Hr. spreverunt superlativum, non spreverunt verbum substantivum, id quod aegre fero; nam graece potest dici ἡγοῦμαι τὸν θάνατον τῶν μεγάλων κακῶν cf. Kr. § 47, 9, 3 Σόλων τῶν ἑπτὰ σοφιστῶν ἐκλήθη Ἰς. Ἐμὲ θὲς τῶν πεπεισμένων. Πλ. (Rep. 4. 424 C.) Comparabis etiam Kr. 47, 6, 11. Οὐκ ἐλευθέρου φέρειν νενόμικα κοινωνοῦσαν ἡδονὴν ὕβρει. Μέ. Τὸ τὰ αἰσχρὰ εἰδότα εὐλαβεῖσθαι σοφοῦ τε καὶ σώφρονος ἔκρινεν Ξε. Interpolatio eiusdem generis ab Hermanno remota est Euthyphr. 4 AB. οὐ γὰρ οἶμαί γε τοῦ ἐπιτυχόντος εἶναι ὀρθῶς αὐτὸ πρᾶξαι. Verb. εἶναι om. Cl. Tub. omis. igitur recte Hr.; sed falso adnotavit: Supple ἐστι. Nihil est supplendum. — 78 E. ubi unitati idearum rerum corporearum multitudo et qualitates, quarum participes fieri possunt, opponuntur, legimus: ἆρα κατὰ ταὐτὰ ἔχει ἢ πᾶν τοὐναντίον ἐκείνοις οὔτε αὐτὰ αὑτοῖς οὔτε ἀλλήλοις οὐδέποτε ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδαμῶς κατὰ ταὐτά ἐστιν; Οὕτως αὖ ἔφη ταῦτα ὁ Κέβης· οὐδέποτε ὡσαύτως ἔχει. Locus gravissime interpolatus. In Cl. extat καὶ supra ἐκείνοις, πω supra οὐδέποτε, ἐστιν supra κατὰ ταὐτά; αὖ supra οὕτως; ταῦτα denique in mg. reperitur. Haec omnia om. optimus liber Tub. isque, qui Phaedonem edet, e textu expellet; neque enim haec verba sunt Platonis, ἐστιν hic prorsus supervacaneum, cum ἔχει etiam in altero membro sit supplendum. cf. supra p. 78 C., 78 D., ubi ἔχειν quod hac in re verbum proprium esse videtur (cf. responsum) item legenti supplendum est; οὐδεπώποτε prorsus alienum est a loco, id quod responsum ipsum probat; οὕτως ἔφη Plato Rep. V. 472 C. pariter adhibuit; ταῦτα maxime inopportunum esse bene sensit Heindorf. καὶ intrusum ante οὔτε neque defendit neque defendet quisquam. — 75 D. ὥστε ἀναγκαῖον ἡμῖν εἶναι τούτων ἁπάντων τὰς ἐπιστήμας πρὸ τοῦ γενέσθαι εἰληφέναι. In Cl. compendium verbi εἶναι supra scriptum; a Tub. abest. Jam Bywater vidit hoc verbum esse omittendum.

Pronomina a librariis saepissime invecta esse cum alio loco demonstraverim tum hic demonstrabo locis compluribus e Phaedone collectis: 60 D. εἰ οὖν τί σοι μέλει τοῦ ἔχειν ἐμὲ Εὐήνῳ ἀποκρίνασθαι, ὅταν με αὖθις ἐρωτᾷ, εἰπέ τί χρή με λέγειν. In Cl. m. a. supra scr. με. om Tub. Iure Heind. pronomen non admisit; nam de subiecto dubitatio non potest nasci, ac Graeci in hac locutione pronomen suppleri malunt quam poni cf. 117 A. οὐ γὰρ τούτων (Socrates loquitur) ἐπιστήμων, τί χρὴ ποιεῖν. Euthyd. 306 D. καὶ μὴν καὶ αὐτὸς περὶ τῶν υἱέων ἐν ἀπορίᾳ εἰμί, τί δεῖ αὐτοῖς χρήσασθαι. Euthyphro 4 D. ὁ πατὴρ πέμπει δεῦρο ἄνδρα πευσόμενον τοῦ ἐξηγητοῦ ὅτι χρὴ ποιεῖν. — 66 C. καὶ γὰρ πολέμους καὶ στάσεις καὶ μάχας οὐδὲν ἄλλο παρέχει ἢ τὸ σῶμα καὶ αἱ τούτου ἐπιθυμίαι· διὰ γὰρ τὴν τῶν

χρημάτων κτῆσιν πάντες οἱ πόλεμοι ἡμῖν γίγνονται, τὰ δὲ χρήματα ἀναγκαζόμεθα κτᾶσθαι διὰ τὸ σῶμα, δουλεύοντες τῇ τούτου θεραπείᾳ. In Cl. ἡμῖν supr. lin. Tub. om. Nihil nos cogit pronomen inserere; etiam supra posuit scriptor παρέχει sine ἡμῖν — 67 A. καθαρεύωμεν ἀπ' αὐτοῦ (sc. τοῦ σώματος) ἕως ἂν ὁ θεὸς αὐτὸς ἀπολύσῃ ἡμᾶς. Manus recentissima ultra mg. scr. αὐτός. Vides; exaggerat sententiam librarius; αὐτός igitur expellendum est. — 88 C. (timendum erat) μὴ οὐδενὸς ἄξιοι εἶμεν κριταὶ ἢ καὶ τὰ πράγματα αὐτὰ ἄπιστα ᾖ. Homo et res, ἡμεῖς et τὰ πράγματα inter se opponuntur; αὐτά igitur prorsus supervacaneum (cf. 66 E. αὐτὰ τὰ πράγματα ubi αὐτά recte se habet) et B. St. Tur. Hr. omittere debuerunt aeque ac 76 D. εἰ μέν ἐστιν ἃ θρυλοῦμεν ἀεί, καλόν τε καὶ ἀγαθὸν καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη οὐσία καὶ ἐπὶ ταύτην τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων πάντα ἀναφέρομεν omiserunt αὐτῶν quod ultra marginem literis minoribus adscriptum extat. cf. 75 B. εἰ ἐμέλλομεν τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἴσα ἐκεῖσε ἀνοίσειν. Sed iterum locus interpolatus est; m. rec. in Cl. τι supra τε posuit quod non habet Tub. Recte adversatur Heind. his verbis: *non quaeritur h. l. sitne omnino pulchrum aliquid s. pulchra quaedam res, sed an sit* καλὸν καὶ ἀγαθόν *i. e.* αὐτὸ τὸ καλὸν *ut mox* § *seq.* τὸ πάντα τὰ τοιαῦτα εἶναι ὡς οἷόν τε μάλιστα, καλόν τε καὶ ἀγαθόν. — 70 C. παλαιὸς μὲν οὖν ἔστι τις λόγος, οὗ μεμνήμεθα. In mg. Cl. m. rec. adscripsit: ἔστι τις ὁ λόγος οὗτος οὗ μεμνήμεθα. Neque ὁ neque οὗτος recipiendum nec Tur. St. Hr. receperunt[1]). — 87 D. τὴν αὐτὴν δὲ ταύτην οἶμαι εἰκόνα δέξαιτ' ἂν ψυχὴ πρὸς σῶμα. Cl. in mg. (m. a.) ταύτην. Tub. om. Sufficit τὴν αὐτήν sine ταύτην. — 89 B. Socrates ad Phaedonem dicit αὔριον δή ὦ Φαίδων τὰς καλὰς ταύτας κόμας ἀποκερεῖ. Cl. in mg. ταύτας (m. a.); Om. Tub. Tuos crines tondebis, dicit Socrates. — 74 A. φαμέν πού τι εἶναι ἴσον, οὐ ξύλον λέγω ξύλῳ οὐδὲ λίθον λίθῳ οὐδ' ἄλλο τι τῶν τοιούτων οὐδέν. Hr. e dittographia hoc τι ortum esse putat, „cum alii fortasse sequens οὐδὲν omisissent“: Utcumque est, τι ab hoc loco abesse potest. Expelle voculam cum Hd. Bekk. Hr. — 116 B. καὶ οὐ πόλλ' ἄττα μετὰ ταῦτα διελέχθη. Cl. ἄττα m. a. supra lin. om. Tub. cumque sequitur St. ἄττα est interpolatum hoc loco aeque ac 115 E. ὡς δεινὰ ἄττα πάσχοντος ubi ἄττα plerique optimique libri non habent et Euthyd. 304 B. ταῦτα ὦ Κρίτων καὶ ἄλλ' ἄττα ἔτι βραχέα διαλεχθέντες ἀπῇμεν ubi cum Cl. (cum Cl. autem consentit Vat. Δ Rühlio auctore.) Hr. dedit ἄλλα βραχέα διαλ. ἀπ. — 69 C. καὶ κινδυνεύουσι καὶ οἱ τὰς

---

[1]) Tub. etiam τις omittit; sed causa omissionis facilis explicatu; τι enim antecedit.

τελετὰς ἡμῖν οὗτοι καταστήσαντες οὐ φαῦλοί τινες εἶναι. In Cl. τινὲς supr. lineam (m. a.) om. Tub. Elegantiam captat interpolator. — 96 D. ᾤμην γὰρ ἱκανῶς μοι δοκεῖν. In Cl. ἔγωγε suprascriptum extat quod tenent B. Tur. St. om. Tub. cf. verba quae modo antecesserunt οὕτω τότε ᾤμην. Delebimus igitur cum Herm. — 96 C. ὥστε ἀπέμαθον καὶ ταῦτα ἃ πρὸ τοῦ ᾤμην εἰδέναι. Cl. ὥστε ἄποτ' ἔμαθον καὶ ἅ. Tub. ὥστε ἄποτ' ἔμαθον (m. rec. ἀπ. corr.) καὶ ἅ. In mg. Clarkiani legimus: ἐν ἄλλῳ: ὥστε ἀπέμαθον καὶ ταῦτα ἃ πρὸ τοῦ ᾤμην εἰδέναι et οὕτω δεῖ. Recipiemus ἀπέμαθον, non item ταῦτα quod, cum praesertim ἃ καὶ πρότερον σαφῶς ἠπιστάμην antecesserit, nihil est causae cur inseramus. — 107 A. in Cl. supra lin. ad Σιμμίας additum ὅδε reperimus, quod abest a Tub. et abesse potest. — 118 A. καὶ ἐπανιὼν οὕτως ἡμῖν αὐτοῖς ἐπεδείκνυτο ὅτι ψύχοιτό τε καὶ πήγνυτο. Herm.: primus ex Oxon. aliisque post οὕτως ἡμῖν adieci αὐτοῖς cuius non exigua vis est: nostris nos oculis inspicere iussit. Sed Cl. hab. in textu ἡμῖν sine αὐτοῖς; sola mgo. scripsit καὶ ἐπανιὼν ἡμῖν αὐτοῖς ἐπεδείκνυτο. Pronomen αὐτοῖς hoc loco maxime inopportunum; quod vult. Hr., pron. minime significare potest. Delendum est cum Tub.

Non raro reperimus perperam additum a librariis articulum in Phaedone; 62 C. ἴσως τοίνυν ταύτῃ οὐκ ἄλογον, μὴ πρότερον αὐτὸν ἀποκτιννύναι δεῖν, πρὶν ἀνάγκην τινὰ θεὸς ἐπιπέμψῃ. Cl. supr. lin. ὁ. Tub. om. et Hr.; articulum tuentur B. Tur. St. Si universe de deo sermo est, articulus omitti vel poni potest cf. Kr. 50, 3, 6. Herm. igitur recte articulum removit. — 63 D. φησὶ γὰρ θερμαίνεσθαι μᾶλλον διαλεγομένους. In Cl. m. a. supr. lin. τούς. om. Tub. servant B. Tur. St. Recte Hr. verbum expulit hoc loco comparato: Cratyl. 387 C. οὐκοῦν τοῦ λέγειν μόριον τὸ ὀνομάζειν. ὀνομάζοντες γάρ που λέγουσι τοὺς λόγους. Interpolator interposuit articulum, quod infra legit τούς τι τοιοῦτον ποιοῦντας. — 66 B. ἕως ἂν τὸ σῶμα ἔχωμεν καὶ ξυμπεφυρμένη ᾖ ἡμῶν ἡ ψυχὴ μετὰ τοῦ τοιούτου κακοῦ, οὐ μή ποτε κτησώμεθα ἱκανῶς οὗ ἐπιθυμοῦμεν. Man. recentissima supraposuit artic. τοῦ quem tenent B. T. St. Hr.; om Tub. τοιοῦτος pro ὁ τοιοῦτος poni potest, non ὁ τοιοῦτος pro τοιοῦτος. — 83 C. οὐκοῦν ἐν τούτῳ τῷ πάθει μάλιστα καταδεῖται ψυχὴ ὑπὸ σώματος. Man. a. in Cl. suprap. τοῦ quod Tub. secuti B. T. St. Hr. non invexerunt. ψυχή redarguit interpolatoris operam. — 97 D. ἐκ δὲ δὴ τοῦ λόγου τούτου οὐδὲν ἄλλο σκοπεῖν προσήκειν ἀνθρώπῳ καὶ περὶ αὐτοῦ ἐκείνου καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἀλλ' ἢ τὸ ἄριστον καὶ τὸ βέλτιστον. Manus recentissima compendium articuli τῶν suprap. om. Tub. Servant B. St. Tur. Hr. Contrarium si accurate indagaveris, reperies scriptorem non reliquos homines, sed alios opponere. Alio quoque loco sententiam exaggerabant librarii eodem

modo: 116 B. dicit ὁ τῶν ἕνδεκα ὑπηρέτης Socrati: ὦ Σώκρατες οὐ καταγνώσομαί σου ὅπερ ἄλλων καταγιγνώσκω; ante ἄλλων interpolaverunt libri aliquot τῶν. At Hermannus recte contra dixit: „τῶν iis debetur, qui Socratis laudes cum quoquam alio communicari nollent.“ Cur Hermannus quod hic fecit, alibi neglexit? — 108 D. περὶ γάρ τοι τῆς γῆς καὶ αὐτὸς πολλὰ δὴ ἀκήκοα. M. a. in Cl. τῆς margini adscripsit. om. Tub. Servant art. B. Tur. St. Hr. Vellem cogitassent de verbis antecedentibus εἰσὶ δὲ πολλοὶ καὶ θαυμαστοὶ τῆς γῆς τόποι καὶ αὐτὴ οὔτε οἵα οὔτε ὅση δοξάζεται ὑπὸ τῶν περὶ γῆς εἰωθότων λέγειν. Plato modo γῆ modo ἡ γῆ dicit cf. 111 D. ὑπὸ γῆν et mox ὑπὸ τὴν γῆν. Kr. 50, 3, 15. — 110 E. ἃ καὶ λίθοις καὶ γῇ καὶ τοῖς ἄλλοις ζώοις τε καὶ φυτοῖς αἶσχη τε καὶ νόσους παρέχει. Duabus interpolationibus locum inquinaverunt; nam ad λίθοις in mg. Cl. adscriptum (m. a.) τοῖς; supra γῇ est art. τῇ. Neuter articulus necessarius; neque B. T. Hr. St. admiserunt.

Temporibus offensi sunt librarii his locis: 60 A. εἰσιόντες οὖν κατελαμβάνομεν τὸν μὲν Σωκράτη. Tub. εἰσελθόντες. Idem Cl. renovato loco. Etiam Π habet hanc formam. Restituemus; nam vere Graecus usus est. Phaedr. 228 B. ἰδὼν ἥσθη. Lys. 206 E. εἰσελθόντες δὲ κατελάβομεν αὐτόθι τεθυκότας τοὺς παῖδας. — 60 D. ὅταν με αὖθις ἐρωτᾷ. Cl. in mg. ἔρηται quod B. Tur. St. rec. Hr. cum Tub. ἐρωτᾷ. Librarium offendit ἐρωτᾷ propter insequens ἐρήσεται. — 70 A. ἀπιστίαν παρέχει τοῖς ἀνθρώποις, μὴ (ἡ ψυχή) ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ διαφθείρηται τε καὶ ἀπολλύηται
H
ᾗ ἂν ὁ ἄνθρωπος ἀποθάνῃ Cl. ἀποθνήισκει. in mg. ἀποθάνηι; Tub. ἀπο-
ῆ θάνη
θνήσκῃ. Praes. et Aor. possunt hic adhiberi; quare dabimus quod prima manus in utroque codice nobis praebet. — 74 E. ἀναγκαῖόν που τὸν τοῦτο ἐννοοῦντα τυχεῖν προειδότα.] Nemo recepit quod mg. Cl. suppeditat τυγχάνειν cf. 75 B. τυχεῖν ἔδει εἰληφότας. — 84 C. τί, ἔφη, ὑμῖν τὰ λεχθέντα μῶν μὴ δοκεῖ ἐνδεῶς λέγεσθαι; Cl. in mg. λελέχθαι quod recep. B. Tur. St. At Tub. λέγεσθαι. Interpolator nesciebat λέγεσθαι hic imperfecti infinitivum esse cf. Kr. 53, 2, 9. — 87 A. ὡς δὲ καὶ ἀποθανόντων ἡμῶν ἔτι που ἔσται, οὔ μοι δοκεῖ τῇδε. Nescio quis (m. a) in mg. scriptum vult ἐστιν, cogitans ut videtur de 87 E. ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, ἔτι που ἡμῶν ἡ ψυχή ἐστιν. — 87 B. θοἰμάτιον ὃ ἠμπείχετο. Cl. suprascr. habet ισ. Tub. ex corr. ἠμπίσχετο: B. Tur. Hr. St. ἠμπείχετο recep. — 89 C. εἰ σὺ εἴην καί με διαφεύγοι ὁ λόγος. M. rec. in Cl. supra εὐ scr. υ quod Tub. non agnoscit. Nulla est necessitas sic scribendi. — 93 C. τῶν οὖν θεμένων ψυχὴν ἁρμονίαν εἶναι τί τις φήσει ταῦτα ὄντα εἶναι ἐν ταῖς ψυχαῖς, τὴν

τε ἀρετὴν καὶ τὴν κακίαν; θεμένων I m. Cl. τι supra lin. θεμένων quod etiam Tub. habet verum est recteque comparavit Wagner insequens ὑποθέμενος. — 95 B. τὸν λόγον τὸν μέλλοντα [λέγεσθαι]. Pro λέγεσθαι exhibetur a Cl, I et Tub. ἔσεσθαι. In mg. Cl. extat λέγεσθαι. Voc. ἔσεσθαι languidum. Wagner igitur in ῥηθήσεσθαι mutavit. Sed magis mihi arridet Hermanni opinio interpolationem statuentis; cf. Protag. 324 B. τοῦ μέλλοντος (ἀδικήματος) χάριν. Ratio igitur postulat ut sic exhibeamus: τὸν μέλλοντα [ἔσεσθαι]. — 115 D. ἐγγυήσασθε οὖν με πρὸς Κρίτωνα την ἐναντίαν ἐγγύην ἢ ἣν οὗτος πρὸς τοὺς δικαστὰς ἠγγυᾶτο. Nescio quis in Cl. mg. adpos. ἠγγυήσατο, e studio ut videtur acquandi. — 117 A. τὸν μέλλοντα διδόναι. In mg. Cl. (m. a.) δώσειν. Quod Bekk. retinuisse doleo. Eodem vitio Bekk. scr. 77 C. εἰ μέλλει τέλος ἡ ἀπόδειξις ἕξειν, ubi optimi libri ἔχειν habent. Interpolator meminerat p. 64 D. ὁ μέλλων σοι δώσειν τὸ φάρμακον.

Praepositionibus inserendis hos locos vexarunt librarii: 82 C. ἀλλὰ τούτων ἕνεκα οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες ἀπέχονται τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἐπιθυμιῶν ἁπασῶν καὶ καρτεροῦσι καὶ οὐ παραδιδόασιν αὐταῖς αὑτούς, οὔ τι οἰκοφθορίαν τε καὶ πενίαν φοβούμενοι ὥσπερ οἱ πολλοὶ καὶ φιλοχρήματοι· οὐδὲ αὖ ἀτιμίαν τε καὶ ἀδοξίαν μοχθηρίας δεδιότες ὥσπερ οἱ φίλαρχοί τε καὶ φιλότιμοι ἔπειτα ἀπέχονται αὐτῶν. Cl. (m. I.) habet φιλοσοφοῦντες ἔχονται ἀπ add. m. rec. Tub. ἔχονται in textu, ἢ ἀπ in mg. Vide ne ἔχονται sufficiat. Nam cum dicatur ἔχει τοὺς πολεμίους τῆς εἰς τὸ πρόσθεν προόδου (Xen. Cyr. 7, 1, 36, Kr. 47, 13), non intellego, cur non debeat dici οἱ πολέμιοι τῆς εἰς τὸ πρόσθεν προόδου ἔχονται cf. Herod. 6, 85 οἱ Αἰγινῆται ἔσχοντο τῆς τιμωρίης. Noli haerere, quod subsequitur ἀπέχονται; nam p. 107 de hoc usu disputavimus cf. in nostro dial. 108 D E. ubi post ἐξαρκεῖ dictum est ἀρκεῖ, 60 B. ubi post ἐξέτριψε—τρίβων. — 87 A. ὅπερ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐλέγομεν· ἐμ in fine versus in Cl. additum. om Tub. Sed ἐν τοῖς πρόσθεν aeque usitatum. In ipso nostro dialogo legitur; 94 C. enim habet Cl. ὡμολογήσαμεν τοῖς πρόσθεν, ἐν suprascriptum ante τοῖς ponendum est, nam Tub. praebet ἐν τοῖς πρόσθεν. — 60 B. ὁ δὲ Σωκράτης ἀνακαθιζόμενος εἰς τὴν κλίνην συνέκαμψέ τε τὸ σκέλος καὶ ἐξέτριψε τῇ χειρί. Cl. εἰς. Tub. εἰς quod. rec. Fischer. Hr. Verbum ἀνακαθίζεσθαι εἴς τι posse dici nemo negat. cf. Prot. 310 A. καθιζόμενος ἐνταυθί. Sed negant interpretes quidam hic hanc constructionem esse aptam, quod Socrates in lectulo iacuerit et se ibi erexerit. Sed huic opinioni etiam ἐπὶ videtur adversari, melius statuemus Socratem non

semper in lecto fuisse, sed etiam ambulasse ac postquam mulier eius discessit, iterum in eo consedisse. — 103 C. καὶ ἅμα βλέψας πρὸς τὸν Κέβητα ἔφη. Ad πρός Cl. in mg. habet εἰς; at Tub. πρός. B. Tur. St. εἰς sine iusta causa. cf. Prot. 328 D. βλέψας πρὸς τὸν Ἱπποκράτη. Librarius structuram in mg. adnotavit quae extat 60 A. βλέψας εἰς τὸν Κρίτωνα.

Cobetus locos interpolatos tractans scripsit in N. L. p. 102: Similium vitiorum, inquit, magna est apud omnes copia, quoniam magistri elegantem et nitidam veterum compositionem discipulis dormitantibus et aliud agentibus ostendentes quod illi venuste omiserant de suo inficite supplebant aut quod semel erat positum et praemissum putide repetebant.“ Quam vere dixerit philologus nobilissimus, demonstrabunt haec exempla: 58 A. ἔτυχε γὰρ τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης ἡ πρύμνα ἐστεμμένη τοῦ πλοίου ὃ εἰς Δῆλον Ἀθηναῖοι πέμπουσιν Cl. in mg. κατ' ἔτος. Ex proximis adscivit librarius. — 59 B. καὶ ὁ Κριτόβουλος καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ [Κρίτων] Cl. in mg. Κρίτων. om Tub. Nominibus inserendis saepissime librarii peccant. — 60 C. ἐπειδὴ ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἦν ἐν τῷ σκέλει [πρότερον] τὸ ἀλγεινόν, ἥκειν δὴ φαίνεται ἐπακολουθοῦν τὸ ἡδύ. Propter insequens ἥκειν ἐπακολουθοῦν inopportunum πρότερον. — 61 A. ἀσφαλέστερον γὰρ εἶναι μὴ ἀπιέναι πρὶν ἀφοσιώσασθαι ποιήσαντα ποιήματα καὶ πειθόμενον τῷ ἐνυπνίῳ. In Cl. m. a. suprascripsit ἐνόμιζον. Memorabile glossema, quod nemo recepit. Interpolator scilicet orationem indirectam interpretatur. Deinde πρότερον suprascriptum fortasse propter 89 C. et 114 B. Omnia cum Tub. delebimus — 62 B. ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμὲν οἱ ἄνθρωποι. M. a. in Cl. mgni adscr. πάντες quod neque Tub. agnoscit neque nos agnoscemus. — 63 C. τί οὖν, ἔφη ὁ Σιμμίας, ὦ Σώκρατες; αὐτὸς ἔχων τὴν διάνοιαν ταύτην ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι ἢ κἂν ἡμῖν μεταδοίης; In Cl. m. a. suprascr. πότερον, quod abest a Tub. Etiam sine πρότερον interrogationem posse formari nemo nescit. Recte om. Hr. St. — 80 C. ἐννοεῖς οὖν ἔφη ὅτι, ἐπειδὰν ἀποθάνῃ ὁ ἄνθρωπος, τὸ μὲν ὁρατὸν αὐτοῦ τὸ σῶμα καὶ ἐν ὁρατῷ κείμενον, ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν [καὶ διαπνεῖσθαι], οὐκ εὐθὺς τούτων οὐδὲν πέπονθεν, ἀλλ' ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπιμένει χρόνον. In Cl. et Tub. ὅτι suprascr. Deesse potest, nam notum est locutionem ὁρᾷς, pro qua variationis causa hic ponitur ἐννοεῖς, et cum ὡς vel ὅτι et sine ὡς vel ὅτι adhibitam esse cf. Prot. p. 336 B. ἀλλ' ὁρᾷς ἔφη ὦ Σώκρατες· δίκαια δοκεῖ λέγειν Πρωταγόρας cum adnotatione Sauppii. Unde petierit interpolator verba καὶ δ. quae absunt a Tub. nescio. Neque enim Plato alibi usurpavit verbum διαπν. — 90 D. οἰκτρὸν ἂν εἴη τὸ πάθος, εἰ — μὴ ἑαυτόν τις αἰτιῷτο μηδὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀτεχνίαν, ἀλλὰ τελευτῶν διὰ τὸ ἀλγεῖν ἄσμενος ἐπὶ τοὺς λόγους

ἀφ᾽ ἑαυτοῦ τὴν αἰτίαν ἀπώσαιτο καὶ ἤδη τὸν λοιπὸν βίον μισῶν τε καὶ λοιδορῶν [τοὺς λόγους] διατελοῖ, τῶν δὲ ὄντων τῆς ἀληθείας τε καὶ ἐπιστήμης στερηθείη. Cl. τοὺς λόγους in mg., verba desunt in Tub. Facile suppleri possunt ex antecedentibus. — 95 C. τὸ δὲ ἀποφαίνειν ὅτι ἰσχυρόν τι ἐστιν ἡ ψυχὴ καὶ θεοειδὲς καὶ ἦν ἔτι πρότερον πρὶν ἡμᾶς ἀνθρώπους γενέσθαι. M. a. in Cl. supra ἦν ὅτι; cum Tub. om. Bekk. Hr. uncis incl. St. tuentur Tur. Minime necessarium cf. verba insequentia ὅτι δὲ πολυχρόνιον κ. τ. λ. — 99 D. μὴ πάθοιμι ὅπερ οἱ τὸν ἥλιον ἐκλείποντα θεωροῦντες καὶ σκοπούμενοι. In Cl. m. a. mgni. adscr. πάσχουσι quod om. Tub. Discipulo supplendum est, non Platoni cf. Gorg. 513 A. ὅπως μὴ πεισόμεθα ὅπερ φασὶ τὰς τὴν σελήνην καθαιρούσας, τὰς Θετταλίδας. — 100 C. φαίνεται γάρ μοι, εἴ τί ἐστιν ἄλλο καλὸν [πλὴν αὐτὸ τὸ καλόν, Cl. in mg. m. a. Tub. supra] οὐδὲ δι᾽ ἓν ἄλλο καλὸν εἶναι ἢ διότι μετέχει ἐκείνου τοῦ καλοῦ. Cum antecesserit ὑποθέμενος εἶναί τι καλὸν αὐτὸ καθ᾽ αὑτὸ καὶ ἀγαθὸν καὶ μέγα καὶ τἆλλα πάντα, cui opponatur ἄλλο, nequit esse incertum, cum praesertim insequatur ἐκείνου τοῦ καλοῦ. — 100 C. ἀλλ᾽ ἐάν τίς μοι λέγῃ δι᾽ ὅτι καλόν ἐστιν ὁτιοῦν ἢ χρῶμα εὐανθὲς ἔχον ἢ σχῆμα ἢ ἄλλο ὁτιοῦν τῶν τοιούτων. ὅτι supra χρῶμα in Cl. (m. a.) om. cum Tub. Hr. Qui ὅτι servant, coguntur ἐστὶ ad ἔχον supplere („a clumsy resource‘ Geddes). Sed ἔχον hic est positum pro ὅτι ἔχει quod non intellexit interpolator cf. Hr. — 100 D. τῷ καλῷ πάντα τὰ καλὰ γίγνεται καλά. Quamquam πάντα sola manus recentissima in Cl. margini adposuit, tamen servant editores. Sed etiam in insequentibus τῷ καλῷ τὰ καλὰ γίγνεται. Deest igitur hic πάντα, sed interpolatum est γίγνεται; nam hoc verbum in Cl. supra lineam scriptum est; in Tub. qui in textu habet τῷ καλῷ τὰ καλά mg. habet γίγνονται καλά. Scribe ὅτι τῷ καλῷ τὰ καλὰ καλά et compara Theaet. 145 D. σοφίᾳ σοφοὶ οἱ σοφοί. — 112 B. ὅταν τε οὖν [ὁρμῆσαν] ὑποχωρήσῃ τὸ ὕδωρ εἰς τὸν τόπον τὸν δὴ κάτω καλούμενον. Cl. ὁρμῆσαν in mg. (m. a.) om. Tub. Fischer: „Sane abesse potest, salva sententia, non item orationis elegantia“. Sed estne nostrum elegantiam scriptori obtrudere? Ex praegressis repetivit interpolator. — 113 E. οἳ δ᾽ ἂν δόξωσιν ἀνιάτως ἔχειν διὰ τὰ μεγέθη τῶν ἁμαρτημάτων ἢ ἱεροσυλίας πολλὰς καὶ μεγάλας ἢ φόνους ἀδίκους καὶ παρανόμους πολλοὺς ἐξειργασμένοι ἢ ἄλλα ὅσα τοιαῦτα τυγχάνει ὄντα, τούτους δὲ ἡ προσήκουσα μοῖρα ῥίπτει εἰς τὸν Τάρταρον, ὅθεν οὔποτε ἐκβαίνουσιν. In Cl. ἢ supra ἱερ. (m. a.); in Tub. om. Quis est qui hoc necessarium esse putet?

Asyndeta vehementissimo odio librarii persecuti sunt, id quod demonstrant hi loci Phaedonis: 63 D. πρῶτον δὲ Κρίτωνα τόνδε σκεψώμεθα, τί ἐστιν ὅ βούλεσθαί μοι δοκεῖ. Τί δέ ὦ Σώκρατες ἔφη ὁ Κρίτων ἄλλο γε

ἢ πάλαι μοι λέγει ὁ μέλλων σοι δώσειν τὸ φάρμακον ὅτι χρή σοι φράζειν ὡς ἐλάχιστα διαλέγεσθαι; δέ posterius Cl. in mg. om. Tub. Voculam eiciendam esse probat Euthyd. 287 D. τί οὖν ἄρτι ἤρου ὅ τί μοι νοοῖ τὸ ῥῆμα; Τί ἄλλο γε, ἦν δ'ἐγώ, ἢ ἐξήμαρτον διὰ τὴν βλακείαν. — 71 B. cf. quae diximus supra p. 64. — 74 C. διαφέρει δέ γε ἢ δ'ὅς οὐδέν· ἕως ἂν ἄλλο ἰδὼν ἀπὸ ταύτης τῆς ὄψεως ἄλλο ἐννοήσῃς, εἴτε ὅμοιον εἴτε ἀνόμοιον, ἀναγκαῖον ἔφη αὐτὸ ἀνάμνησιν γεγονέναι. In Cl. et in Tub. coniunctio γάρ suprascripta est, qua nos posse carere docuit multis exemplis Stallb. — 91 B. λογίζομαι γάρ ὦ φίλε ἑταῖρε· θέασαι ὡς πλεονεκτικῶς· εἰ μὲν τυγχάνει ἀληθῆ ὄντα ἃ λέγω, καλῶς δὴ ἔχει τὸ πεισθῆναι. Supr. θέασαι in Cl. καί quod deest in Tub. supra μὲν — γάρ quod item abest a Tub. καὶ copulativum de quo interpolator cogitasse videtur hic absonum est, quod verbis parenthesis continetur; καὶ cum vi excitandi non necessarium. Expellemus igitur; neque magis admittemus γάρ, cum idem hic valeat quod p. 74 C. — 91 B. παρεσκευασμένος δή ἔφη οὑτωσὶ ἔρχομαι ἐπὶ τὸν λόγον. Verb. μέν quod m. a. in Cl. suprascripsit om. Tub. Vat. Δ et pr. Π. Visne contra hos omnes pugnare? — 108 A. ἡ μὲν οὖν κοσμία τε καὶ φρόνιμος ψυχὴ ἕπεταί τε καὶ οὐκ ἀγνοεῖ τὰ παρόντα. Mira inconstantia servant St. Hr. οὖν quod m. a. in Cl. suprascr. om. Tub. Vellem in memoriam 87 A. revocassent. cf. nos supra p. 63.

Etiam alias particulis inserendis vel mutandis turbant textum librarii cf. 61 C. οὐ μέντοι γ' ἴσως βιάσεται αὑτόν. In Cl. γε suprascr. in Tub. om. — 64 B. οἶμαι γὰρ ἂν δὴ τοὺς πολλοὺς αὐτὸ τοῦτο ἀκούσαντας δοκεῖν εὖ πάνυ εἰρῆσθαι· δή om. in Tub. in Cl. suprascr. — 64 D. respondet Simmias ἥκιστά γε· γε quod om. Tub. suprascr. m. a. in Cl. cf. Soph. Trach. 318 οὐδ' ὄνομα πρός του τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις; Ἥκιστα. σιγῇ τοὐμὸν ἔργον ἤνυτον. — 79 E. πᾶς ἂν ἔμοιγε δοκεῖ ξυγχωρῆσαι. Cl. I m. et Tub. πᾶς ἄν μοι δοκεῖ ξ. Cl. II m. πᾶς ἂν ἔμοι^γε ξ. St. qui manum II nimio amore amplectitur, hic manum I restituit. — 73 D. ὥσπερ γε καὶ Σιμμίαν τις ἰδὼν πολλάκις Κέβητος ἀνεμνήσθη. In Cl. γε supr. lin. (m. a.); in Tub. deest. — 83 B. ταύτῃ οὖν τῇ λύσει. In mg. Cl. ad οὖν adnotatum δέ. Cod. Φ δ' οὖν. Sine dubio cum Tub. spernendum. — 87 A. ἐπειδή γε ὁρᾷς· γε in Tub. omissum in Cl. supra lineam scriptum est. — Non raro δὴ pro δὲ in Cl. suprascriptum reperimus. Quod Tub. non agnovit nec nos agnoscemus: 102 D. λέγω δὲ τοῦδ' ἕνεκα, βουλόμενος δόξαι σοὶ ὅπερ ἐμοί. — 104 A. σκόπει δὲ περὶ τῆς τριάδος. — 105 B. λέγω δέ. — 105 A. τὰ πέντε τὴν τοῦ ἀρτίου (sc. ἰδέαν) οὐ δέξεται, οὐδὲ τὰ δέκα τὴν τοῦ περιττοῦ, τὸ διπλάσιον· τοῦτο μὲν οὖν καὶ αὐτὸ ἄλλῳ ἐναντίον, ὅμως δὲ

τὴν τοῦ περιττοῦ οὐ δέξεται· οὐδὲ δὴ τὸ ἡμιόλιον οὐδὲ τἆλλα τὰ τοιαῦτα, τὸ ἥμισυ, τὴν τοῦ ὅλου καὶ τριτημόριον αὖ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. Ad οὐδὲ in mg. Cl. δή est, quod in Tub. non conspicitur. Vellem editores necessitatem huius vocabuli demonstrassent.

Coniunctionibus καί et τε inserendis saepissime peccant librarii; sexcenta exempla e Platone colligi possunt; in Phaedone haec occurrunt: 82 A. τὴν δημοτικήν τε καὶ πολιτικὴν ἀρετήν· m. rec. in Cl. τε suprapos. om. Tub. eumque sequitur St.; servant voculam B. Tur. Hr. cf. Kr. 69, 32, 3. — 83 E. οἱ δικαίως φιλομαθεῖς κόσμιοί εἰσι καὶ ἀνδρεῖοι· τε supra κόσμιοι in Cl. m. a. om. Tub. τ' εἰσι B. St. Tur. expulit Hr. — 86 B. τὰ ξύλα καὶ τὰς χορδάς. τε supr. lin. in Cl. om. Tub. B. Tur. Hr. servat St. — 96 C. τὰ περὶ τὸν οὐρανόν τε καὶ τὴν γῆν πάθη. In Cl. τε supra l. om. Tub. St. ret. B. T. Hr. — 110 E. χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ. V. τε supr. lin. in Cl. m. a.; om. Tub. serv. B. Tur. Hr. eiecit St. Ex his exemplis vides quam interpretes non sibi constent; modo omittunt modo ponunt τε non ratione adducti, sed libidine. Nullo loco τε necessarium est; interpolatoris igitur esse putamus. His locis B. Tur. St. Hr. interpolatorem non secuti sunt: 100 B. ἅπερ ἀεὶ καὶ ἄλλοτε καὶ ἐν τῷ παρεληλυθότι λόγῳ οὐδὲν πέπαυμαι λέγων. In mg. Cl. τε m. a. pro καὶ post ἀεί positum vult. Sed cum hic toti partes subiungantur, καί — καὶ solum aptum est. — 109 A. cur terra immota sit, Pl. hanc causam profert: ἱκανὴν εἶναι αὐτὴν ἴσχειν (sc. τὴν γῆν) τὴν ὁμοιότητα τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ ἑαυτῷ πάντῃ καὶ τῆς γῆς αὐτῆς τὴν ἰσορροπίαν. In Cl. m. a. supra ἱκανὴν posuit γε et τε supra αὐτήν. Particulam γε iam Heind. prorsus inutilem esse dixit; sed p. τε prope necessariam esse putat recepitque τε post ἱκαν. Sed hoc certe loco non potest tolerari, neque omnino necessitas ulla extat voculam inserendi post αὐτὴν cum correctore.

καὶ interpolatum est his locis: 64 C. σκέψαι, ἐὰν ἄρα καὶ σοὶ ξυνδοκῇ ἅπερ καὶ ἐμοί. In Cl. m. a. καὶ suprascr. om. Tub. tuentur B. T. Hr. St. Graeci quidem saepius dicunt vel: ἐὰν καὶ σοὶ ξυνδοκῇ, ἅπερ καὶ ἐμοί vel ἐάν σοι ξυνδοκῇ, ἅπερ καὶ ἐμοί. Sed Platonem etiam aliter locutum esse demonstrant hi loci: 100 C. ἐάν σοι ξυνδοκῇ ὥσπερ ἐμοί. 102 D. βουλόμενος δόξαι σοι ὅπερ ἐμοί. Cratyl. 386 A. ἀπορῶν καὶ ἐνταῦθα ἐξηνέχθην, εἰς ἅπερ Πρωταγόρας λέγει. ibid. 399 D. πειρώμεθα δὴ καὶ ταῦτα διελεῖν, ὥσπερ τὰ ἔμπροσθεν. — 69 B. Plato dicit τὸ ὀρθὸν νόμισμα ἀνθ' οὗ δεῖ ἅπαντα καταλλάττεσθαι εἶναι τὴν φρόνησιν neque veram virtutem sine sapientia excogitare potest. Huic opponitur adumbrata virtus his verbis: χωριζόμενα (i. e. ἡδοναί, φόβοι καὶ τἆλλα πάντα) δὲ φρονήσεως καὶ ἀλλαττόμενα ἀντὶ ἀλλήλων μὴ σκιαγραφία τις ᾖ ἡ τοιαύτη

ἀρετή κ. τ. λ. Verb. καὶ suppletum est. in Tub. suprascriptum. Perperam hanc interpolationem admiserunt interpretes, nam in lingua graeca participium participio subiungi potest. Ut hic χωριζόμενα participio ἀλλαττόμενα subiectum est, sic Euthyd. initio part. βουλόμενος participio προσελθών cf. Symp. 181 D., Kr 56, 15.

Saepe interpolabant vel adnotabant librarii, ut legentibus demonstrarent etiam sic scriptorem loqui potuisse vel ut ostenderent quid a scriptore dictum mallent: 58 C. τί δὲ δὴ τὰ περὶ αὐτὸν τὸν θάνατον ὦ Φαίδων; τί ἦν τὰ λεχθέντα καὶ πραχθέντα. Supra καὶ in Cl. ἤ, quod nullus liber habet. — 58 D. καὶ γὰρ τὸ μεμνῆσθαι Σωκράτους καὶ αὐτὸν λέγοντα καὶ ἄλλου ἀκούοντα ἔμοιγε ἀεὶ πάντων ἥδιστον. Cl. in mg. ἥδιον quod nusquam reperitur. — 63 C. αὐτὸς ἔχων τὴν διάνοιαν ταύτην ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι ἢ κἂν ἡμῖν μεταδοίης; Ad αὐτός mg. Cl. οὕτως quod fortasse coniectura pro αὐτός est et mgni adscriptum tum falso in libros complures

irrepsit. — 66 C. Cl. ἐπιχειροῖ (m. rec.) Librarius stultus videtur coniunctivum velle. — 68 A. pro ἐλθεῖν in Cl. mg. (m. a.) leg. μετελθεῖν. Est librariorum, composita pro simplicibus ponere. cf. supr. p. 131 — 68 D. καίτοι ἄτοπόν γε δέει τινὰ καὶ δειλίᾳ ἀνδρεῖον εἶναι. Cl. in textu ἄλογον, in mg. ἄτοπον. A Tub. hic destituti sumus, nam verba habet suppleta in mg. (in iis tamen ἄτοπον). Jamb. Stob. ἄλογον. Etiam Ven. b qui e testimonio Stallbaumii (cf. Proleg. ad Phaed. p. 70) idem liber est qui II ap. Bekk. apud Stallb. dicitur habere ἄλογόν γε. Fischerus ἄλογον glossema esse putat; ego contra ἄτοπον; nam id verbum modo antecessit et frequentius est quam ἄλογος. Nec tamen abstinuit ubique hoc verbo Plato cf. 62 C. οὐκ ἄλογον 68 B. πολλὴ ἀλογία. — p. 71 A. postquam Socrates effecit ὅτι πάντα οὕτω γίγνεται ἐξ ἐναντίων τὰ ἐναντία πράγματα, quaesivit Τί δ' αὖ; ἔστι τι καὶ τοιόνδε ἐν αὐτοῖς οἷον μεταξὺ ἀμφοτέρων πάντων τῶν ἐναντίων δυοῖν ὄντοιν δύο γενέσεις ἀπὸ μὲν τοῦ ἑτέρου ἐπὶ τὸ ἕτερον, ἀπὸ δ' αὖ τοῦ ἑτέρου πάλιν ἐπὶ τὸ ἕτερον; M. recentissima in Cl. mgni adscr. ἔστιν ἔτι scilicet collocatione pronominis τι offensus. Sed cf. locutionem εἴπερ τις καὶ ἄλλος. — 72 B. Οὐδὲν χαλεπόν ἦ δ' ὅς, ἐννοῆσαι ὃ λέγω. Cl. Tub. ἐννοήσασιν. Cl. in mg. ἐννοῆσαι. Vide, ne quod Cl. T. in contextu habent, restituendum sit; verba enim sic struenda esse puto: ὃ λέγω οὐδὲν χαλεπὸν ἐννοήσασι i. e. quod dico, nihil difficultatis parit iis qui id reputaverint. De significatione adiectivi χαλεπός cf. Soph. 237 A. Comparari potest ὡς ξυνελόντι εἰπεῖν. — 74 D. βούλεται μὲν τοῦτο ὃ νῦν ἐγὼ ὁρῶ, εἶναι οἷον ἄλλο τι τῶν ὄντων, ἐνδεῖ δὲ καὶ οὐ δύναται τοιοῦτον εἶναι [ἴσον] οἷον ἐκεῖνο, ἀλλ' ἔστι φαυλότερον. In mg. Cl. a m. a. ex-

tant verba ἀλλ' ἄλλό ἐστιν quae nullus liber confirmat; cf. 75 B. ἔστι δὲ αὐτοῦ φαυλότερα. — 75 B. οὐκοῦν γενόμενοι εὐθὺς ἑωρῶμέν τε καὶ ἠκούομεν καὶ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις εἴχομεν; Πάνυ γε. Ἔδει δέ γε, φαμέν, πρὸ τούτων τὴν τοῦ ἴσου ἐπιστήμην εἰληφέναι. „πρὸ τούτων sc. πρὸ τοῦ ὁρᾶν καὶ ἀκούειν καὶ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων. It is necessary to observe this in order to understand the inadmissibility of the reading τούτου which is found in some mss. and also added by a corr. in the Bodl." Wagner. — Ad 75 E. ad πάντως δήπου ἔφη ὦ Σ. in mg. Cl. adnotatum reperimus παντελῶς. Sed si Astio fidem habere licet, dicitur tantum vel παντελῶς γε vel παντελῶς μὲν οὖν. — 76 D. extat in Cl. ἢ ἐν τούτῳ (τῷ χρόνῳ)
ἂν ω
ἀπόλλυμεν (τὰς ἐπιστήμας) ἐν ᾧπερ καὶ λαμβάνομεν Tub. reicit correctionem. Saepius hoc modo novarunt librarii cf. 85 C. Crito 50 B. — 78 D. μή interrogativo offensus librarius mgni adscr. ἤ. — 79 A. θῶμεν οὖν βούλει ἔφη δύο εἴδη τῶν ὄντων τὸ μὲν ὁρατόν, τὸ δὲ ἀειδές; Θῶμεν ἔφη. Supra οὖν in Cl. εἰ quod om. Tub. Heind. non probat scripturam Tubingensis; „in ea, inquit, aut abesse debebat hoc βούλει aut scribi βούλει οὖν θῶμεν. Nam isto modo collocatum verbum nusquam reperies." At cf. Kr. 54, 2, 3 θῶ βούλεσθε δωδεκάτην ὑμᾶς εἰσοίσειν; Δη. — 79 C. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ διὰ σώματος, τὸ δι' αἰσθήσεως σκοπεῖν. Tub. et I. Cl. αἰσθήσεων; in Cl. m. II. suprascripsit ς. Mira inconstantia est Hermanni, qui quamquam hic sententia postulat pluralem (cf. verba antegressa) et m. I in Cl. eum praebet, tamen ad correctionem confugiat. — 79 D. γένηται. In mg. Cl. γίγνηται scilicet ob antegressum γίγνεται. — 79 D. καλῶς καὶ ἀληθῆ λέγεις. In mg. Cl. ἀληθῆ (m. rec.) Exempla quae attulit Stallb. refutant correctorem. — 81 D. περὶ τὰ τοιαῦτα ἀναγκάζονται πλανᾶσθαι δίκην τίνουσαι τῆς προτέρας τροφῆς κακῆς οὔσης. In Cl. supra τροφῆς scriptum ῦ. Interpolator corrigebat propter insequens κακῆς. — 82 C D. οὐ γὰρ ἂν πρέποι ἔφη ὦ Σώκρατες ὁ Κέβης. Οὐ μέντοι μὰ Δία ἦ δ' ὅς. τοιγάρτοι τούτοις μὲν ἅπασιν, ἔφη, ὦ Κέβης κ. τ. λ. Vel Stallb. homo anxius ἔφη quod in Cl. mgni adscriptum, in Tub. omissum est, utpote otiosum delevit. Herm. vero verbum interpolatum mire servavit. — 84 A. ἐγκαταδεῖν Cl. in mg. ἐπικαταδεῖν. — 84 C. καὶ ἡμῶν οἱ πλεῖστοι. In mg. Cl. m. rec. ὡς. — 89 B. ἐπὶ πολὺ ὑψηλοτέρου χαιμαζήλου. Cl. in mg. (m. recentissima) λλῶ i. e. πολλῷ. — 85 D. νῦν οὐχ εἶπον ἃ ἐμοὶ δοκεῖ. Libr. in mg. Cl. fortasse propter εἶπον adscr. ἅ μοι ἐδόκει. — 89 E. εἰ γάρ που μετὰ τέχνης ἐχρῆτο, ὥσπερ ἔχει, οὕτως ἂν ἡγήσατο.
αι
Cl. ἡγήσατο falso. — 90 C. οὔτε τῶν πραγμάτων οὐδενὸς οὐδὲν ὑγιὲς οὐδὲ βέβαιον οὔτε τῶν λόγων. Ad τῶν λόγων m. a. mire adnot. οὐδὲν

τῶν ὄντων. — 90 D. postquam verba οἰκτρὸν ἂν εἴη τὸ πάθος antecesserunt, respondetur: νὴ τὸν Δία ἦν δ'ἐγώ, οἰκτρὸν δῆτα. In Cl. supra οἰκτρόν scriptum est (m. a.) ὡς quod quamvis hic absonum sit, tamen Hd. loco movere dubitavit. ὡς aeque interpolatum ac Crit. 44 B. in verbis ὡς ἄτοπον τὸ ἐνύπνιον, ubi ὡς quod suprascriptum est, velim deleatur. 90 D. ad εὐλαβηθῶμεν glossa in mg. Cl. est εὐλαβητέον. — 91 C. παντὶ λόγῳ ἀντιτείνετε, εὐλαβούμενοι, ὅπως μὴ ἐγὼ ὑπὸ προθυμίας ἅμα ἐμαυτόν (sic Cl. Tub.) τε καὶ ὑμᾶς ἐξαπατήσας ὥσπερ μέλιττα τὸ κέντρον ἐγκαταλιπὼν οἰχήσομαι. Cl. et Tub. εὐλαβούμενοι in mg. Librarius vult constructionem ὅπως μὴ explicare, quae tamen recta est cf. Gorg. 420 E. Sine dubio εὐλαβούμενοι expellendum. — 92 B. εἶδός γε καὶ σῶμα. De correctionis veritate dubito memor locutionis γενναίως γε καὶ φιλοθώρως (Theaet. 146 D.) similiumque. — 93 C. τῶν οὖν θεμένων ψυχὴν ἁρμονίαν εἶναι τί τις φήσει ταῦτα ὄντα εἶναι ἐν ταῖς ψυχαῖς, τήν τε ἀρετὴν καὶ τὴν κακίαν; πότερον ἁρμονίαν αὖ τινα ἄλλην καὶ ἀναρμοστίαν; καὶ τὴν μὲν ἡρμόσθαι, τὴν ἀγαθήν, καὶ ἔχειν ἐν αὐτῇ ἁρμονίᾳ οὔσῃ ἄλλην ἁρμονίαν, τὴν δὲ ἀνάρμοστον αὐτήν τε εἶναι καὶ οὐκ ἔχειν ἐν αὐτῇ ἄλλην; Ad αὖ τινα ἄλλην imperite m. a. in mg. Cl. scr. καλήν. i. e. pro ἄλλην. — 94 D. scr. Bekk. Hr. ὑπὸ τῶν τοῦ σώματος παθῶν; Cl. in mg. παθημάτων. — 96 E. supra προσθεῖναι corr. pos. (m. rec.) σεῖ, i. e. προσεῖναι id quod non magis recipiendum quam correctio ἵππω pro ἵππου in antecedentibus. Imperite 97 A. corr. ἡ ξύνοδος τοῦ (m. rec.) πλησίον ἀλλήλων τεθῆναι. — 99 D. τὸν δεύτερον πλοῦν ἐπὶ τὴν τῆς αἰτίας ζήτησιν ᾗ πεπραγμάτευμαι, βούλει σοι ἔφη ἐπίδειξιν ποιήσωμαι ὦ Κέβης; Constructionem ἐπίδειξιν ποιήσωμαι ᾗ τὸν δεύτερον πλοῦν — πεπραγμάτευμαι non intelligens supra ᾗ quod Cl. habet, nescio quis scripsit ν. Sed error notatus est his verbis quae item in mg. extant: ἐν ἄλλῳ ᾗ (sic etiam Tub.) πεπραγμάτευμαι — 99 E. ἴσως μὲν οὖν ᾧ εἰκάζω τρόπον τινὰ οὐκ ἔοικεν. Cl. Tub. ὡς εἰκ. in Cl. mg. ὧι. Sed vide ne ὡς servandum sit, cum ἴσος etiam cum οἷος, ὅσος possit iungi. — 103 C. αὐτὰ δ' ἐκεῖνα οὐκ ἄν ποτέ φαμεν ἐθελῆσαι γένεσιν ἀλλήλων δέξασθαι. Pro φαμὲν quod est in Tub. extat in Cl. φαμὲν et in mg. ση. ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ. Haud sane perspiciebant ἂν ad ἐθελῆσαι esse referendum. — 105 A. mg. Cl. inepte pro ὅτι — ὅτωι. — 106 D. σχολῇ γὰρ ἄν τι ἄλλο φθορὰν μὴ δέχοιτο, εἴ γε τὸ ἀθάνατον ἀΐδιον ὂν φθορὰν δέξεται. In mg. εἰ τόγε (m. a.) quod recepit B. St. Notum est discrimen, illic γε ad universam sententiam, hic ad voc. ἀθάνατον pertinet (cf. Kr. § 69, 15, 3). Utrumque aptum est, itaque dubi-

mus, quod prima manus Cl. et Tub. servant. — 107 A. ὑπὸ μέντοι τοῦ μεγέθους περὶ ὧν οἱ λόγοι εἰσί, καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν ἀτιμάζων ἀναγκάζομαι ἀπιστίαν ἔτι ἔχειν παρ' ἐμαυτῷ περὶ τῶν εἰρημένων. Cl. in mg. οὐκ ἀτιμάζων. Sed recta Wyttenbachii haec interpretatio loci est: humanam imbecillitatem tantae rationum magnitudini perspiciendae imparem existimans. — 110 A. τὸ ἀληθῶς φῶς. Scioli est adnotatio in mg. Cl. (m. a.) ἀληθινόν. Tub. αληθῶς. — 110 B. εἰ γὰρ δεῖ καὶ μῦθον λέγειν [καλόν], ἄξιον ἀκοῦσαι, οἷα τυγχάνει τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ τῷ οὐρανῷ ὄντα. καλόν contextus Cl. non habet; sola mg. praebet καλὸν καί. Error inde ortus est, quod cum καλὸν adscriptum esset, ad καλὸν cum ἄξιον copulandum (stultus enim librarius ἄξιον ad μῦθον trahebat) καὶ necessarium fuit adscribi. Ut interpretes καί removerunt, ita debuerunt etiam καλόν eicere. — 110 D. ἄνθη. In mg. Cl. glossa (m. a.) ἄλση. — 111 C. ὁρᾶσθαι. In mg. Cl. glossa (m. a.) θεωρεῖσθαι. — 111 D. πολὺ μὲν ὕδωρ ῥεῖν ἐξ ἀλλήλων εἰς ἀλλήλους ὥσπερ εἰς κρατῆρας — πολὺ δὲ πῦρ καὶ πυρὸς μεγάλους ποταμούς, πολλοὺς δὲ ὑγροῦ πηλοῦ κ. τ. λ. Pro δὲ ante ὑγροῦ in mg. Cl. legitur τε. Sed in hac anaphora particulae μὲν — δὲ legitimae sunt. — 112 E. τυγχάνει δ' ἄρα ὄντα ἐν τούτοις τοῖς πολλοῖς τέτταρ' ἄττα ῥεύματα. Pro ἄττα Cl. in mg. ὄντα quod non intellego. — 115 A. δοκεῖ γὰρ δὴ βέλτιον εἶναι λουσάμενον πιεῖν τὸ φάρμακον καὶ μὴ πράγματα ταῖς γυναιξὶ παρέχειν νεκρὸν λούειν. Pro δή m. a. ῆ suprascripto corrigebat ἤδη quod Hd. utpote incommode inculcatum eiecit. Sed si δή pro ἤδη reposueris, nihil incommodi habebis cf. 63 D. — 115 C. γελάσας δὲ ἅμα ἡσυχῇ καὶ πρὸς ἡμᾶς ἀποβλέψας εἶπεν, Οὐ πείθω ἔφη ὦ ἄνδρες Κρίτωνα. Cl. ἔφη ὦ supra lin. hab. Tub. om. Stallb. „Post εἶπεν quod subiectum est ἔφη, id etsi in codd. quibusdam deest, tamen attrectare noli. Infra p. 118 A. εἶπεν ὦ Κρίτων ἔφη. Et sic Graeci non raro." Haec argumentatio mihi non probatur. Nam quod hoc vel illud potest dici, quis est, qui nos cogat id recipere, etiamsi manu secunda traditum est? Immo rectum est constanter quod manus prima libri nostri praebet, repraesentare, nisi id grammaticae vel sententiae adversatur. Itaque ἔφη removebimus, ὦ autem cum facillime post πείθω intercidere potuerit, servabimus. Eadem medela adhibenda videtur esse 61 C. οὐ φιλόσοφος Εὐηνός; Ἔμοιγε δοκεῖ ἔφη ὁ Σιμμίας. Ἐθελήσει τοίνυν ἔφη καὶ Εὐηνὸς καὶ πᾶς ὅτῳ ἀξίως τούτου τοῦ πράγματος μέτεστιν. — Καὶ ἅμα λέγων ταῦτα καθῆκε τὰ σκέλη. M. recentiss. ἔφη suprascripsit; om. Tub. quo carere nos posse demonstrant cum alii loci Phaedonis tum statim insequens responsum Socratis Τί δέ; οὐκ ἀκηκόατε κ. τ. λ. Nostro loco propter verba καὶ — καθῆκε cuius verba ἐθελήσει κ. τ. λ. sint

nulla dubitatio nasci potest. — 117 B. librarius ἀποσπεῖσαι interpretatur in mg. vocabulo ἀποχέαι. Hic non secuti sunt editores, aliis locis sequuntur.

Multae interpolationes inde natae sunt, quod ii qui diligenter legebant, locutiones vel locos similes margini adscribebant, unde in textum irrepserunt. 60 E. ἀφοσιούμενος, εἰ ἄρα πολλάκις ταύτην τὴν μουσικήν μοι ἐπιτάττοι ποιεῖν. Cl. supra lin. ἄρα (m. a.) om. Tub. Sane quidem ἄρα huic locutioni adiungitur; sed id etiam posse omitti Heindorfius demonstravit exemplis duobus ex Aristophane sumtis. Interpolatori obversabatur 61 A. εἰ ἄρα πολλάκις μοι προστάττοι τὸ ἐνύπνιον ταύτην τὴν δημώδη μουσικὴν ποιεῖν. — 71 B. πάνυ μὲν οὖν ἦ δ' ὅς. Sic Herm. cum Tub. Cl. (I. m.) Π. At Bekk. Tur. St. cum manu recenti marginis Cl. πάνυ γε ἦ δ' ὅς. Antea Plato saepius dixerat πάνυ γε. — 76 A. δυοῖν θάτερον. In Cl. Tub. τὰ ἕτερα. In mg. Cl. θάτερον, in Tub. supra lin. ἕτερον. Corrector Clarkiani cogitavit de locis, ubi haec crasis frequentissima extat, corrector Tub. de 102 A. cf. supra p. 97. — 84 D. μηδὲν ἀποκνήσητε καὶ αὐτοὶ εἰπεῖν καὶ διελθεῖν. In Cl. supra ἐξ, fortasse quod 58 D. scriptum est διεξελθεῖν. Sed utrumque aptum cf. 88 E. πάντα ἡμῖν δίελθε. — In dialogo saepissime ἅμα cum participio copulatur; cuius rei memor librarius etiam p. 77 B. ἅμα cum ἀποθνήσκοντος copulatum vult.

Jam videamus, quomodo in *formis* novaverint interpolatores. 61 B. καὶ αὐτὸς οὐκ ἦ μυθολογικός. Et in Cl. et in Tub. ν suprascriptum legimus. Non sequemur interpolatores; haec enim forma, ut definite testatur Porphyrius (cf. Cob. N. L. p. 187), Platonis propria. — 98 B. οἷός τ' ἦν. Etiam hic pr. m. in Cl. Tub. ἦ; ν m. rec. add. in Tub. suprascr. in Cl. Non sibi constant Tur. et Herm. qui supra ἦ, hic ἦν scripserint. — 64 D. σίτων τε καὶ ποτῶν (Tub. τε om.). In utroque libro supra σίτων scr. ι. Utraque forma in hac oppositione usitata; cf. Hd. ad h. l. ita ut nesciam cur B. Tur. formam σιτίων elegerint. — 67 C. ἥγε ἀποδημία ἡ νῦν μοι προστεταγμένη. ἐμοί Cl. μοι Tub. Hr. Stallb., ἐμοί Bekk. Tur. — p. 114 D. Cl. Tub. non habent ἐμοὶ δοκεῖ, sed μοι δοκεῖ quod iniuria spretum est. — 71 E. τοῖν γενεσέοιν τοῖν περὶ ταῦτα. Tub. nullam correctionem habet; in Cl. manus recentes supra utrumque τοῖν pos. αἵ. Sequiores, ut ait Cobet (N. L. p. 695), finxerunt τὰ et ταῖν, ταύτα et ταύταιν, αὐτὰ et αὐταῖν, ἀλλήλα et ἀλλήλαιν cet. eaque omnia impudenter admodum antiquis scriptoribus affricant. — 77 A. τὸ πάντα τὰ τοιαῦτα εἶναι Cl. ἅπαντα. Tub. πάντα. Quidni forma simplex sit genuina? — 84 B. διαπτο-

a r
μένη. Cl. διαπτομένη. Tub. διαπτ (m. rec. corr. in ττ) ομένη. Audi Cobetum (V. L. p. 305): Attici dicunt πέτομαι, πτήσομαι (semel et iterum πετήσομαι), tum ἐπτόμην, πτέσθαι, πτόμενος. Tragici ex Homero assumserunt ἔπτην, πταίην, πτῆναι, πτάς et ἐπτάμην, πτάσθαι, πτάμενος quorum nihil in quotidiano sermone in usu fuit extra iocum aut παρῳδίαν. — 86 D. m. a. in Cl. ad διαβλέψας margini adscripsit διαβλεψάμενος. Quam formam nemo
σ
Platoni obtrudet. — 90 A. Cl. habet μικρόν, Tub. μικρόν, quod amplexus
ε
est St. — 92 D. Cl. ἐρρήθη. Tub. ἐρρήθη in cuius locum numquam substitue-
οῖς
mus ἐρρέθη. — 96 D. extat ὀστέοις in Cl. ὀστέοις in Tub. 98 C. ὀστέων in utroque libro; hae formae fortasse servandae sunt. cf. Kühn. § 113 Nr. 3
ξεται
p. 315 (Cl. Tub. tamen 96 D. ὀστᾶ). — 96 C. αὐξάνεται Cl. (m. rec.); αὐξά-
ει
νεται Tub. Utraque forma Platoni usitata. — 96 E. Cl. πλέονα, Tub. πλέονα cf. Soph. 245 D. Cl. πλέον α pro πλέονα. Ibi Hr. dedit πλέονα, hic nescio cur interpolatorem sequatur; cf. etiam Kühner § 156 p. 439, 3. — 103 B. Cl. ἀπομνημόνευκας sed ο in ras. et supra m. rec. με. Tub. nobis ostendit quid antea fuerit; habet enim ἀπεμνημόνευκας sine corr. quod solum verum est cf. Legg. II. 672 D. Kühner p. 508, 2, 4. — 111 D. καθαρωτέρου καὶ βορβορωδεστέρου. M. vetus (ante saec. XI) in mg. Cl. καθαρωδεστέρου aequandi causa, sed barbare. — Falso supraposuit
η Η
corrector Cl. 92 B. ἀποδέξει (Tub. ἀποδέξῃ). 92 C. αἱρεῖ (Tub. αἱρῇ).
η η
96 A. χρήσει (Tub. χρήσῃ). 89 B. ἀποχερεῖ (Tub. ἀποχερῇ). — 101 C. τὰς ἄλλας τὰς τοιαύτας κομψείας ἐῴης ἂν χαίρειν, παρεὶς ἀποκρίνασθαι
σ
τοῖς σεαυτοῦ σοφωτέροις Cl. ἑαυτοῦ. In Tub. σαυτοῦ, sed σ natum superiore parte literae ε erasa. Lege proinde τοῖς ἑαυτοῦ ut statim legimus τὴν ἑαυτοῦ σκιάν, ubi in Cl. item σ suprascr. — 104 A. πεμπτάς. In mg. Cl. πέντας. Etiam in Tub. corr. πεντάς. — 115 A. ἐπι-
Η
στέλλεις. Cl. ἐπιτέλλει (m. r.); in Tub. I m. ἐπιτέλει ut videtur; ex ει
ρ η
corr. η. — 95 C. Cl. θάρσος (m. recentiss.); Tub. θάρσος; θαρρήσει (m.

---

[1]) Sed 73 E. ubi Cl. τοιοῦτο^ν lit. ν Joannes ipse addidisse videtur; id quod etiam Tub. probat qui habet τοιοῦτον.

rec.); Tub. θαρρήσει. θάρρος et θάρσος a Platone adhibentur; cf. Prot. 351 A. θάρσος; multo frequentius tamen θάρρος.

Interdum man. II. in Cl. talia praebet, quae Platonis esse non possimus negare. Sed de his lectionibus potest dici quod Cobetus de librorum deteriorum Platonicorum lectionibus dicit (Mnem. Vol. IX (1860) p. 337) „Si quid ex iis hic illic profertur boni in iis locis, ubi meliores titubant aut hallucinantur, debetur vera lectio non fidelioribus libris antiquis olim deperditis, unde illi manaverunt, sed sollerti coniecturae et felici emendationi, quales semper acutior aliquis inter legendum excogitare et reperire solet.“ Falluntur igitur, qui quod hic illic manus II vera praebet, inde concludant ei multum esse tribuendum. Immo bene rem geremus, si ubique lectiones Clarkiani (I m.) et Tubingensis servaverimus, nisi forte eae aut grammaticae aut sententiae adversantur. In aliis autem locis ad coniecturam confugiemus nostramque potiorem habere quam librarii coniecturam nulla re prohibemur. Sed indicemus locos, ubi vera coniectasse librarium sibi persuaserunt editores: 60 B. In Cl. supra τὸ scriptum est ῷ i. e. τῷ — 60 E. ἐνυπνίων τινῶν ἀποπειρώμενος τί λέγει. Cl. Tub. λέγειν. Cl. in mg. τί λέγει, haec est facilior coniectura quam λέγοι quod rec. B. cf. Apol. 21 B. — 63 A. corr. m. II. in Tub. et in Cl. ex ἀπολιπών praes. ἀπολείπων quod solum verum est. Vitium ex itacismo natum facile potuit detegi. — 63 D. recte mg. Cl. φράζειν pro φροντίζειν. Etiam in Tub. correctum. — 65 E. ἐκεῖνος ἂν ποιήσειε. Cl. ποιήσηι suprascr. σειε (Tub. ποιήσῃ). — 69 B. recte in Cl. (mg.) et Tub. pro ἄλλων correctum ἀλλήλων.
T
— 69 E. supra ἑτέροις scriptum αι. — 73 B. recte Cl. μὲν ἄν. — 74 A. ἕτερόν τι, αὐτὸ τὸ ἴσον. Cl. Tub. αὐτά τε ἴσον. In mg. Cl. τό. — 75 E. pro αὐτὰ quod Cl. Tub. habet, m. II in mg. Cl. recte scr. ταῦτα; nam τὰ ἐνθάδε intelligi vult scriptor. — 79 C. ὅταν μέν — τότε μέν. Cl. et Tub.
τε τα
τό. — 80 A. κατὰ ταῦτα. Cl. καταὐτά. Tub. κατὰ ταὐτά. Eodem modo Cl.
T
78 D. κα ταυτά. Etiam Tub. corr. — 81 E. τοὺς μεμελητηκότας καὶ μὴ διευ-
η
λαβημένους. Cl. διευλαβουμένους (m. recentiss.). — 82 A. ποῖ ἂν ἄλλοσέ
ιέ οἱ
φαμεν — ἰέναι Cl. εἶναι (m. rec.) — 82 A. οἷ ἂν ἕκαστα ἴοι Cl. ᾗι (m. rec.). ᾗ Tub. — 82 D. dubium an ἀλλὰ μὴ σώματα πλάττοντες
α
ζῶσι ubi Cl. σώματι praebet, sequendum sit; nam Fischerum secuti Tur. scr.
ει
σῶμά τι. — 83 C. τοῦτο πάσχει Cl. πάσχοι (m. r.) ibid. περὶ ὃ ἂν πάσχῃ

η
Cl. πάσχει (m. rec.) — 88 E. οὐ πώποτε μᾶλλον ἠγάσθην ἢ τότε παρα-
τό
γενόμενος. Cl. ἢ ποτε. m. II corr. ἢ ποτε. Etiam in Tub. correct. —
εἴη
88 C. μὴ ἄξιοι εἶμεν. Cl. ἦμεν. — 89 B. ἐάνπερ — μὴ δυνώμεθα αὐτὸν
ω
ἀναβιώσασθαι. Cl. δυναμεθα (m. rec.) — 90 B. σοῦ νῦν δὴ προάγοντος ἐγὼ ἐφεσπόμην. In Cl. et Tub. I m. ἐφεσποίμην, in Tub. codice correc-
τὰ
tum οι in ω; Cl. habet in mg. σπο. — 90 C. πάντα ὄντα Cl. (m. a.). τὰ
ει
om. Tub. — 91 A. ὅπως — δόξει, προθυμηθήσομαι. In Cl. δόξῃ (m. rec.)
η
Tub. δόξει. — 91 B. ἡ δὲ ἄγνοιά μοι αὕτη οὐ ξυνδιατελεῖ, ἀλλ' ὀλίγον ὕστερον ἀπολεῖται. Cl. Tub. διάνοια. In mg. Cl. ἄγνοια. Verum est ἄγνοια. „nam loquitur Socrates de eo quod nesciat neque perceptum habeat, anima immortalis sit necne et refertur ad verba ὅτι ἡμεῖς οὔπω ὑγιῶς ἔχομεν" Fischer. Sed ut iam Fischerus sensit, potius scribendum est (ἡ δὲ) δὴ ἄγνοια. — 91 E. ἔφαμεν — ἀναγκαίως ἔχειν ἄλλοθί που
θι που
πρότερον ἡμῶν εἶναι τὴν ψυχήν. Cl. ἄλλό τι. Tub. ἄλλο τι. Sufficit ἄλλοθι sine που. — 92 B. οὐ γὰρ δὴ ἁρμονία γέ σοι τοιοῦτόν ἐστιν, ᾧ ἀπεικάζεις. ὃ Cl. Tub. in Cl. ᾧ suprascr. — 92 C. recte in Cl. α suprascr. m. rec. ut ex ξυνέσεται evaderet ξυνάσεται. — 93 B. ἢ οὖν ἐστι τοῦτο περὶ ψυχήν. Cl. Tub. εἰ; in Cl. suprascr. (m. rec.) ἤ. — 94 C. οὐκοῦν αὖ ὡμολογήσαμεν — μήποτ' ἂν αὐτήν, ἁρμονίαν γε οὖσαν ἐναντία ᾄδειν οἷς ἐπιτείνοιτο καὶ χαλῷτο καὶ πάλλοιτο κ. τ. λ. Pro μήποτ' ἂν αὐτήν Cl. Tub. μήποτε ταύτην. In mg. Cl. μήποτ' ἂν αὐτήν. — 96 D. ἐπειδὰν ἐκ τῶν σιτίων ταῖς μὲν σαρξὶ σάρκες προσγένωνται. Cl. et Tub. I προσγεννῶνται. Mg. Cl. et corr. Tub. προσγένωνται. — 96 E. in Cl. et Tub. pro ἥμισυ
αἰ
correctum ἡμίσει. — 98 C. αἰωρουμένων Cl. ἐωρουμένων Tub. αἰωρ. — 99 C. τὴν δὲ τοῦ ὡς οἷόν τε βέλτιστα αὐτὰ τεθῆναι δύναμιν οὕτω νῦν
β α α γ
κεῖσθαι. Cl. βέλτιστον αὐτὰ τεθῆναι i. e. m. rec. vult αὐτὰ βέλτιστα τεθῆναι. Tub. βέλτιστον αὐτὰ τεθῆναι. M. II. vult αὐτοῦ. — 104 D. ἃ quod Cl. I. Tub. om., in Cl. tamen supra versum extat, rec. editores. — 105 B. Cl. ὁρῶν (m. rec.) Tub. ὁρῶ. — 106 C. πρὸς τῷ (praeterquam quod) εἶναι. Cl. I. m. hab. τὸ ut Tub., m. II corr. τῷ. in mg. rursum το. Solum verum τῷ. — 108 C. ξυνεμπόρων καὶ ἡγεμόνων θεῶν τυχοῦσα (Kr. 57, 3, 1). Pro θεῶν reperitur in Cl. Tub. ὅσων quod in mg. Cl.

correctum. Nota hanc permutationem; etiam frequentius θεῖος et ὅσιος inter se permutantur cf. Cob. V. L. 117, 357. — 110 A. ἥδε ἡ γῆ. Cl. ἤδη (superscr. ς ε). Tub. ἤδη. — 110 B. εἴ τις ἄνωθεν θεῷτο. Et in Cl. et in Tub. ex ἤ τις corr. εἴ τις (in Cl. supr. lin.). — 110 D. παρέχεσθαι. Cl. Tub. παρέχεται; in mg. tamen Cl. παρέχεσθαι quod oratio indirecta postulat. Ibidem Cl. χρώματ (superscr. ος) — 114 B. ἀποβαίνουσι Cl. T. corrector Cl. suprascr. ἐκ. Sententiae ἀποβαίνουσι adversatur, sed fortasse etiam aliud remedium potest adhiberi. — 116 D. χαῖρέ τε καὶ πειρῶ ὡς ῥᾷστα φέρειν τὰ ἀναγκαῖα. Cl. ἄριστα; in mg. (m. a.) ῥᾷστα; Tub. I. m. ἄριστα, quod corr. m. II. Non raro haec permutantur.

Interdum corruptio causa erat cur locus interpolaretur; 94 B. τῶν ἐν ἀνθρώπῳ πάντων ἔσθ᾽ ὅτι ἄλλο λέγεις ἄρχειν ἢ ψυχήν, ἄλλως τε καὶ φρόνιμον; Οὐκ ἔγωγε. Πότερον ξυγχωροῦσαν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα παθήμασιν ἢ καὶ ἐναντιουμένην. In Cl. et Tub. verba sic exarata sunt: πότερον συγχωροῦσαν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα πάθεσιν (superscr. ἢ καὶ) ἐναντιουμένην παθήμασι. Quare legendum: πότερον [συγχωροῦσαν] τοῖς κατὰ τὸ σῶμα πάθεσιν ἐναντιουμένην [παθήμασιν sic Tub.]; nam hic agitur de animae imperio, quod in eo cernitur, quod ea libidinibus corporis adversatur. Librarium fefellit quod πότερον sine altero membro usurpatum est. Sed is usus nihil habet insoliti: cf. Theaet. 207 D. πότερον ἡγούμενος ἐπιστήμονα εἶναι ὁντινοῦν ὁτουοῦν κ. τ. λ. Soph. 228 A. πότερον ἄλλο τι στάσιν ἡγούμενος ἢ τὴν τοῦ φύσει ξυγγενοῦς ἔκ τινος διαφορᾶς διαφθοράν. — Tum verba insequuntur: λέγω δὲ τὸ τοιόνδε, οἷον καύματος ἐνόντος καὶ δίψους ἐπὶ τοὐναντίον ἕλκειν, τὸ μὴ πίνειν, καὶ πείνης ἐνούσης ἐπὶ τὸ μὴ ἐσθίειν, καὶ ἄλλα μυρία που ὁρῶμεν ἐναντιουμένην τὴν ψυχὴν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα. Cl. pro οἷον in contextu ὡς εἰ et in una mg. ὡς καύματος, in altera ὡσεί. Libri complures habent οἷον quod e correctione natum esse adparet. Verum vidit is corrector qui mgni adscripsit ὡς καύματος; nam ut sic legamus, suadet Phileb. 44 D. οἶμαι γὰρ τοιόνδε τι λέγειν αὐτοὺς ἀρχομένους ποθὲν ἄνωθεν, ὡς. — 83 B. ἡ τοῦ ὡς ἀληθῶς φιλοσόφου ψυχὴ οὕτως ἀπέχεται τῶν ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ λυπῶν καὶ φόβων καθ᾽ ὅσον δύναται, λογιζομένη ὅτι, ἐπειδάν τις σφόδρα ἡσθῇ ἢ φοβηθῇ ἢ λυπηθῇ ἢ ἐπιθυμήσῃ, οὐδὲν τοσοῦτον κακὸν ἔπαθεν ἀπ᾽ αὐτῶν ὅσον ἄν τις οἰηθείη οἷον ἢ νοσήσας ἤ τι ἀναλώσας διὰ τὰς ἐπιθυμίας, ἀλλ᾽ ὃ πάντων μέγιστόν τε κακὸν καὶ ἔσχατόν ἐστι, τοῦτο πάσχει καὶ οὐ λογίζεται αὐτό. Cl. Tub. ἢ λυπηθῇ in mg. Quamquam facile fieri potuit, ut haec verba intercidérent,

tamen etiam hoc cogitari potest καὶ λυπῶν supra interpolatum eamque interpolationem alteram esse insecutam cf. 69 B. καὶ προσγιγνομένων καὶ ἀπογιγνομένων καὶ ἡδονῶν καὶ φόβων καὶ τῶν ἄλλων πάντων τῶν τοιούτων.

Tubingensis quam mire cum I manu Clarkiani consentiret, supra vidimus; nam in omnibus locis nullam habuimus discrepantiam; restant pauci loci, ubi Cl. et Tub. non inter se consentiunt: 84 A. οὕτω λογίσαιτ' ἂν ψυχὴ ἀνδρὸς φιλοσόφου καὶ οὐκ ἂν οἰηθείη τὴν μὲν φιλοσοφίαν χρῆναι ἑαυτὴν λύειν, λυούσης δὲ ἐκείνης αὐτὴν παραδιδόναι ταῖς ἡδοναῖς καὶ λύπαις ἑαυτὴν πάλιν αὖ ἐγκαταδεῖν καὶ ἀνήνυτον ἔργον πράττειν Πηνελόπης τινὰ ἐναντίως ἱστὸν μεταχειριζομένην [1]), ἀλλὰ γαλήνην τούτων παρασκευάζουσα, ἑπομένη τῷ λογισμῷ καὶ ἀεὶ ἐν τούτῳ οὖσα, τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ θεῖον καὶ τὸ ἀδόξαστον θεωμένη καὶ ὑπ' ἐκείνου τρεφομένη ζῆν τε οἴεται οὕτω δεῖν. Tub. γαλήνην τούτου. Cl. τούτων. Res difficilis diiudicatu; qui τούτων scripserunt, ἡδονῶν καὶ λυπῶν intellegi volunt; sed cum Heindorfio puto pronomen ad universam antegressam enuntiationem spectare praeferoque lectionem Tubingensis τούτου. Hoc pronomen plane sententiae conveniens est; nam nunc iterum cogitatur, animam non debere se libidinibus tradere atque Penelopae more philosophiae opus irritum facere. — 96 B. ἆρ' ἐπειδὰν τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν σηπεδόνα τινὰ λάβῃ, τότε δὴ τὰ ζῷα ξυντρέφεται. Art. τὸ ante ψυχρὸν m. a. in Cl. supplevit supra versum. Tub. τὸ θερμόν· τὸ ψυχρόν. Legendum τὸ θερμὸν καὶ ψυχρόν cf. p. 121. cf. infra p. 163.

Pauci loci supersunt, quos cum supra ob aliquam causam reposuërimus vel obliti simus, nunc tractaturi sumus: 58 E. εὐδαίμων γάρ μοι ἀνὴρ ἐφαίνετο καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων. Beatus vir esse videbatur ob ea quae ante mortem fecit et dixit. in Cl. Tub. extat (I. m.) τοῦ λόγου. Vitium assimilationis. — 67 D. οὐκοῦν τοῦτό γε θάνατος ὀνομάζεται, λύσις καὶ χωρισμὸς ψυχῆς ἀπὸ σώματος. Tub. Cl. ψυχῆς in mg. Non deesse potest. Habemus igitur hic vitium eius codicis, unde Cl. et Tubing. derivati sunt. — 68 B. σφόδρα γὰρ αὐτῷ ταῦτα δόξει, μηδαμοῦ ἄλλοθι καθαρῶς ἐντεύξεσθαι φρονήσει ἀλλ' ἢ ἐκεῖ. In mg. Cl. manus fortasse prima: γρ. ἄλλοθι δυνατὸν εἶναι καθαρῶς. Nullus liber hanc varietatem confirmat interpolationis simillimam. — 74 B. ἦ καὶ ἐπιστάμεθα αὐτὸ ὃ ἔστιν. Supr. ἐστιν in Cl. ἴσον. om. Tub. Verbum minime necessarium est; nam antecedit φαμέν πού τι εἶναι ἴσον, οὐ ξύλον λέγω ξύλῳ οὐδὲ λίθον λίθῳ οὐδ' ἄλλο τῶν τοιούτων οὐδέν, ἀλλὰ παρὰ ταῦτα

---

[1]) Sic legendum.

πάντα ἕτερόν τι, αὐτὸ τὸ ἴσον· φῶμέν τι εἶναι ἢ μηδέν; Φῶμεν μέντοι νὴ Δί' ἔφη ὁ Σιμμίας θαυμαστῶς γε. — Plato ut probet αὐτὸ τὸ ἴσον et τὰ ἴσα inter se differre, dicit 74 B. αὐτὸ τὸ ἴσον numquam variare, τὰ ἴσα variare: ἆρ' οὐ λίθοι μὲν ἴσοι καὶ ξύλα ἐνίοτε ταὐτὰ ὄντα τῷ μὲν ἴσα φαίνεται, τῷ δ' οὔ. B. Tur. St. ediderunt τοτὲ μέν, τοτὲ δ' quod e corr. in
γρ. τότε
Cl. natum; nam is liber praebet τῶι μὲν — τότε δ' quod e τῶι δ' correctum esse verisimile est. Tub. τῶ μὲν — τῶ δ'. Ipse linguae usus postulat, ut correctionem τοτὲ μέν — τοτὲ δέ respuamus; nam ἐνίοτε — τοτὲ μὲν — τοτὲ δὲ vix defendi potest. Sed etiam sententia quae ex lectione τῷ μὲν — τῷ δὲ nascitur accuratius consideranti nihil molesti habere videtur. — 74 D. ἢ πάσχομέν τι τοιοῦτον περὶ τὰ ἐν τοῖς ξύλοις τε καὶ οἷς νῦν δὴ ἐλέγομεν τοῖς ἴσοις· ἆρα φαίνεται ἡμῖν οὕτως ἴσα εἶναι ὥσπερ αὐτὸ ὃ ἔστιν ἴσον ἢ ἐνδεῖ τι ἐκείνου τὸ μὴ τοιοῦτον εἶναι οἷον τὸ ἴσον ἢ οὐδέν; Cl. αὐτό ἐστιν ἢ (pr. m. ἢ) ἐνδεῖ τῶι ἐκείνου τῷ τοιοῦτον εἶναι οἷον κ. τ. λ. Ad ἐστιν in mg. ἴσον (m. rec.). In Tub. αὐτὸ ... ὃ
ἴσον ras.
ἐστιν ἢ ἐνδεῖ τι .... (antea τῶ) ἐκείνου τῶ τοιοῦτον εἶναι οἷον κ. τ. λ.
ras
In loco constituendo duo vocabula omittenda esse videntur, primum ἴσον, deinde μή. Voc. ἴσον iam Turicenses incluserunt nec video cur Hermannus uncos iterum removerit; μὴ omisso legendum est cum Heindorfio ἢ ἐνδεῖ τι ἐκεῖνα τοῦ τοιοῦτον εἶναι οἷον. — 79 A. ἄλλο τι ἡμῶν αὐτῶν τὸ μὲν σῶμά ἐστι, τὸ δὲ ψυχή; Οὐδὲν ἄλλο. Astius et Schmidtius responsum οὐδὲν ἄλλο urgentes, ἢ quod Cl. in mg. habet post ἡμῶν αὐτῶν interpositum volunt. Sed non raro fit, ut responsum non accurate congruat cum interrogatione cf. Phileb 54 B. τί οὖν οὐκ αὐτὸς ἀποκρίνῃ σαυτῷ ὦ Σώκρατες; Οὐδὲν ὅτι οὔ. — 80 B. ἔχομέν τι παρὰ ταῦτα ἄλλο λέγειν ὦ φίλε Κέβης, ὡς οὐχ οὕτως ἔχει; Οὐκ ἔχομεν. In Cl. ext. ἤ, in mg. ἢ ὡς; Tub. ἤ. Fortasse legendum ᾗ οὐχ οὕτως ἔχει. — 80 C. in Cl. μὲν post finem versus additum[1]); recte; nam etiam Tub. in contextu habet μέν. — 80 E. de anima dicitur: μηδὲν τοῦ σώματος ξυνεφέλκουσα, ἅτε οὐδὲν κοινωνοῦσα αὐτῷ ἐν τῷ βίῳ ἑκοῦσα εἶναι ἀλλὰ φεύγουσα αὐτὸ καὶ συνηθροισμένη αὐτὴ εἰς αὑτήν, ἅτε μελετῶσα ἀεὶ τοῦτο Cl. in mg. αὐτὴ εἰς αὑτήν. Quamquam saepe anima αὐτὴ εἰς αὑτήν, αὐτὴ καθ' αὑτὴν ἀθροίζεσθαι, ἀγείρεσθαι in Phaedone dicitur, tamen haud scio an sufficiat συναθροίζεσθαι, cum res participiis cumulatis satis clare expressa sit. — 99 D. μὴ πάθοιμι ὅπερ οἱ τὸν ἥλιον ἐκλείποντα θεωροῦντες καὶ σκο-

---

[1]) In hoc enim folio schedula sub finem allita est.

πούμενοι· διαφθείρονται γάρ που ἔνιοι τὰ ὄμματα, ἐὰν μὴ ἐν ὕδατι ἤ τινι τοιούτῳ σκοπῶνται τὴν εἰκόνα αὐτοῦ. Ad ἔνιοι in Cl. mg. adnotatum ἐνιότε. In Vat. Δ ἐνίοτε omisso τά. Nescio num idem velit corr. Cl. Articulus τὰ ante ὄμματα non deesse potest; neque igitur unquam assentiemur legenti ἔνιοι ὄμματα. Ac ne ἐνίοτε quidem cum articulo feremus propter enuntiationem insequentem ἐὰν μὴ quae illud ἐνίοτε supervacaneum reddit. — 102 E. ἐκεῖνο δὲ οὐ τετόλμηκε μέγα ὂν σμικρὸν εἶναι. Cl. ἐκεῖνος δὲ τετόλμηκεν; in mg. ἐκεῖνο δὲ οὐ τετόλμηκεν. Tub. ἐκεῖνο οὐ δὲ τετόλμηκε. Verum est quod in mg. Cl. legimus. — 108 A. ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἁπλῆν οἰμόν φησιν εἰς Ἅιδου φέρειν, ἡ δ' οὔτε ἁπλῆ οὔτε μία φαίνεταί μοι εἶναι· οὐδὲ γὰρ ἂν ἡγεμόνων ἔδει. Οὐ γάρ πού τις ἂν δὲ διαμάρτοι οὐδαμόσε μιᾶς ὁδοῦ οὔσης. In Cl. οὐ γάρ που. Vitium apertum. Tub. δὲ non agnoscit. — 112 E. Ἀχέρων δι' ἐρήμων τε τόπων ῥεῖ ἄλλων καὶ δὴ καὶ ὑπὸ γῆν ῥέων εἰς τὴν λίμνην ἀφικνεῖται. Om. Tub. καὶ ante ὑπό. Cl. in mgine. Non audeo καὶ loco movere.

Fortasse quaerat quispiam, quae ratio libris Cl. (I m.) et Tubingensi cum Vat. Δ Ven. II quos omnes eiusdem familiae esse inter omnes constat, in Phaedone intercedat. Quod ut possimus explorare, Bekkeri et Bastii collationes adeundae sunt, quae tamen nequaquam ita sunt comparatae, ut ex iis certas conclusiones elicere queas. Quid dicamus de Bekkero, qui etsi Gaisfordius aliquid supra lineam esse adscriptum adnotavit, tamen simpliciter hoc Clarkiano ipsi tribuerit? Quomodo certa efficere poteris, si eandem rationem in Ven. II et Vat. Δ secutus est? Quare cum cautione haec accepta velim:

1) *Et Vat. Δ et Ven. II secundariis lectionibus interpolati sunt.* cf. 60 C. ubi ex testim. Bekkeri et Bastii Vat. Δ Ven. II praebent ἐν τῷ σκέλει πρότερον (Cl. πρότερον in mg. Tub. om.) — 60 D. ὅταν με αὖθις ἐρωτᾷ. Cl. in mg. ἔρηται quod in textu Vat. Δ Ven. II. habere Bastius et Bekk. testantur. — 61 C. ἔφη iidem dicunt adesse in Vat. Δ Ven. II. — 62 A. ἐστιν in duobus libris repererunt Bekk. Bast. — 63 C. Bekk. Bast. οὕτως post αὐτός in Δ II interpositum. — 63 D. Bekk. Bast. Δ II τοὺς ante διαλεγομένους. — 64 D. Bekk. Bast. Δ II δή (suprascriptum in Cl.) post ἄν[1]). — 115 D. ἠγγυᾶτο Cl. in mg. ἠγγυήσατο. Vat. Δ

[1]) Cum Bastius varias manus non distinguere videatur, eius testimonium de interpolatis verbis mancum.

(Bekk.) ἠγγυήσατο (Bast. ἐγγυήσατο). — 114 B. in Cl. ἀποβαίνουσι (ἐκ superscr.). Vat. Δ ἐκβαίνουσι (Bekk. Bast.). — 111 C. Cl. ὁρᾶσθαι. in mg. θεωρεῖσθαι, quod in Vat. Δ esse Bekk. Bast. adnot. — 110 D. Cl. ἄνθη. in mg. ἄλση. Vat. Δ Bekk. Bast. ἄλση. — 99 D. Cl. ἔνιοι. In mg. ἐνιότε. Vat. Δ ἐνίοτε Bekk. Bast. — 79 D. καλῶς καὶ ἀληθῆ λέγεις. Supra ἀληθῆ in Cl. ως. ἀληθῶς in ΔΠ extare testatur Bekk. — 75 E. πάντως δήπου ἔφη Cl. in mg. παντελῶς quod Δ repraesentat (Bekk. Bast.) — 60 B. εἰς (ἐπὶ superscr.) τὴν κλίνην. ΔΠ ex auctoritate Bekkeri et Bastii habent ἐπὶ τὴν κλίνην.

2) *Liber Vat. Δ magis interpolatus est quam Ven. Π., inprimis I m.* Id probant hae lectiones e Bekkeri comm. cr. excerptae: 67 B. αὐτός om. pr. Π. 68 D. εἶναι om. pr. Π. 68 E. που om. Π. 68 E. εἶναι om. pr. Π. 69 C. τινες om. pr. Π. 71 B. πάνυ μὲν οὖν Π praebet pro πάνυ γε. 75 D. εἶναι om. Π. 77 B. ἅμα om. Π. 80 C. ὅτι om. pr. Π. 80 C. καὶ διαπνεῖσθαι om. pr. Π. 89 B. ταύτας om. pr. Π. 90 D. τοὺς λόγους om. pr. Π. 91 C. εὐλαβούμενοι om. pr. Π. 93 C. θεμένων pr. Π. 95 C. καὶ ἦν om. pr. Π. 99 D. πάσχουσιν om. pr. Π. 100 C. πλὴν αὐτὸ τὸ καλόν om. pr. Π. 100 C. ὅτι om. Π. 108 A. οὖν om. pr. Π. 116 D. ἄριστα Π. Ac fortasse nova collatione libri Veneti Π complures loci reperientur, ubi pr. m. Ven. Π et pr. m. Cl. inter se congruant. Sed iam e prolatis lectionibus efficitur Venetum I. m. proxime abesse a. Cl. (I. m.) et Tubingensi. Si vera sunt ea, quae exposuimus, consequitur:

3) *ut Vat. Δ* (et Ven. Π) *in Phaedone alium fontem secuti sint quam Cl, quocum arctissima necessitate in aliis dialogis coniuncti sunt.*

Sed satis de lectionibus secundariis Phaedonis; de iis igitur hoc statuimus:

Secundas lectiones, ubicumque poterit fieri, omittemus; si iis loci corrupti emendantur, possumus eas aut probare aut iis meliores proferre. si iis lacunae supplentur, haud gravate suppleta recipiemus, si ex homoeoteleuto vitium ortum est.

Disputationem nostram ita finiamus, ut locos complures illustremus.

59 E. scr. Hr. καὶ ἥκομεν καὶ ἡμῖν ἐξελθὼν ὁ θυρωρός, ὅσπερ εἰώθει ὑπακούειν, εἶπεν ἐπιμένειν καὶ μὴ πρότερον παριέναι, ἕως ἂν αὐτὸς κελεύσῃ. Cl. Tub. περιμένειν quod rec. B. Tur. St. Locum tractavit Rid-

dell, Idioms § 127 p. 165 „ἐπιμένειν is to stop in the course of a progress from one point to another until somebody comes or something happens. The ἐπί as in ἐπιστῆναι is local and it also presumes that the progress is to be resumed. It answers to the Latin praestolari. περιμένειν is to defer *any* intended proceeding, to remain *in statu quo,* until a certain future moment. The περί has reference simply to the lapse of the interval of time. Hence περιμένειν here is to wait a certain time, which is specified in the next words, ἐπιμένειν would be unsuitable as the admission of the visitors into the prison could hardly be regarded as a continuation of their walk to the prison." cf. 80 C. ἐπειδὰν ἀποθάνῃ ὁ ἄνθρωπος, τὸ μὲν ὁρατὸν αὐτοῦ, τὸ σῶμα — οὐκ εὐθὺς τούτων οὐδὲν πέπονθεν, ἀλλ᾽ ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπιμένει χρόνον.

57 A. scribit Stallb. ἡδέως γὰρ ἂν ἀκούσαιμι expulso ἐγώ quod Cl. Tub. Vat. ante ἀκούσαιμι interponunt, adnotans: *nescio quomodo molestum ac paene inurbanum videtur.* At in eodem dialogo legimus 70 B. ἔγωγ᾽ οὖν ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι. cf. Cratyl. 411 A. ἔγωγε ἡδέως ἂν θεασαίμην.

58 C. τίνα ἦν τὰ λεχθέντα καὶ πραχθέντα; Solum τί hic verum est; nam Tub. qui habet τί, probat etiam in Cl. ante rasuram τί fuisse. Optimis libris autem obtemperandum est, cum usus linguae non adversetur cf. Kr. 61, 8, 2. Phaedo 57 A.

72 E. τοῦτο δὲ ἀδύνατον, εἰ μὴ ἦν που ἡμῶν ἡ ψυχή, πρὶν ἐν τῷδε τῷ ἀνθρωπίνῳ εἴδει γενέσθαι. Cl. Tub. ἡμῖν quod summa iniuria reiecerunt interpretes; eodem modo paullo ante dixit Plato ἡμῖν ἡ μάθησις et 60 C. αὐτοῖς τὰς κορυφάς cf. Soph. 216 D. τοῦ ξένου ἡμῖν cf. Riddell, Idioms § 28 p. 126 qui et ipse ἡμῖν postulat. —

113 E. καὶ ἐκεῖ οἰκοῦσί τε καὶ καθαιρόμενοι τῶν ἀδικημάτων διδόντες δίκας ἀπολύονται, εἴ τίς τι ἠδίκηκε. Stallb. „V. ἠδίκησε adversantibus codd. longe plurimis atque optimis". Gaisf. adn. „ἠδίκηκεν. Bywater ἠδίκησεν." Ne quis huic maiorem fidem habeat quam Gaisfordio, animadverto in Cl. ἠδίκηκεν ita esse exaratum, ut nequeas dubitare. At in Tub. ipse vidi extare ἠδίκησεν. Malim Cl. sequi. — Neque magis potest dubitari, quin 81 D. Cl. habeat οὔτί γε (in Tub. οὔτι γε supr. οὔ ras.) —

60 E. ᾔδειν γὰρ ὡς ὅτι οὐ ῥᾴδιον εἴη Cl. Tub. ὡς puto esse finem adverbii, cuius initium periit. Suspicor σαφῶς id fuisse.

§ 30.

In formis multa erunt novanda in futura editione; id ut demonstrem, e Phaedone quaedam tractabo:

Uterque liber (Cl. et Tub.) haec verba a σ incipientia nobis praebet: 1) 58 A. συνέβη. 2) 59 A. συγκεκραμένη. 3) 59 D. συλλεγόμενοι. 4) 59 D. συνελέγημεν. 5) 60 B. συνέκαμψε. 6) 60 B. συνημμένω. 7) 60 D. συνθεῖναι 8) 60 C. συνῆψεν. 9) 61 D. συγγεγονότες. 10) 65 B. συμπαραλαμβάνῃ. 11) 67 C. συναγείρεσθαι. 12) 68 E. συμβαίνει. 13) 70 A. συνηθροισμένη, 14) 71 C. συζυγίαν. 15) 72 C. συγκρίνοιτο. 16) 73 B. συνδόξῃ. 17) 74 A. συμβαίνει. 18) 77 C. συνθεῖναι. 19) 79 D. συγγενής (in Tub. suppl.). 20) 80 E. συνηθροισμένη. 21) 83 E. συνουσίας. 22) 88 A. συγχωροῖ. 23) 88 C. συγγνώμην. 24) 88 D. συναποθνήσκει. 25) 93 A. συνέφη. 26) 111 D. συντετρῆσθαι. 27) 112 A. συρρέουσι.

In utroque libro haec verba a ξ incipiunt: 1) 64 B. ξυμφάναι. 2) 64 C. ξυνδοκῇ. 3) 66 A. ξύμπαντος. 4) 67 C. ξυμβαίνει. 5) 69 B. ξυλλήβδην. 6) 70 D. idem. 7) 75 C. ξύμπαντα. 8) 77 B. ξυνίστασθαι. 9) 78 C. ἀξύνθετον, 10) ἀξύνθετα. 11) 79 B. ξυγγενέστερον. 12) 79 E. ξυγγενέστερον. 13) 80 A. ξυμβαίνει. 14) 80 E. ξυνεφέλκουσα. 15) 81 B. ξυνοῦσα. 16) 81 C. ξύμφυτον. 17) 81 C. ξυνεῖναι. 18) 81 E. ξυνεπακολουθοῦντος. 19) 83 A. ξυλλήπτωρ. 20) 83 A. ξυλλέγεσθαι. 21) 86 A. ξύνθετα. 22) 86 A. ξυγγενῆ. 23) 86 B. ξυγγενῆ. 24) 91 B. ξυνδιατελεῖ. 25) 92 C. ξυνίσταται. 26) 92 C. ξυνᾴσεται. 27) 92 C. ξυνῳδῷ. 28) 92 C. ξυνῳδός. 29) 92 D. ξύνοιδα. 30) 97 A. ξύνοδος. 31) 98 D. ξυμβολαῖς. 32) 99 C. ξυνδεῖν. 33) 102 D. ξυγγραφικῶς. 34) 108 B. ξυνέμπορος. 35) 108 C. ξυνεμπόρων. 36) 109 B. ξυνερρυηκέναι. 37) 109 C. ξυρρεῖν. 38) 112 B. ξυνέπεται. 39) ξυναιωρούμενον. 40) 116 A. ξυμφορᾶς. 41) 116 E. ξυγγενομένους. 42) 100 C. ξυνδοκῇ.

His locis Cl. ξ in rasura, Tub. σ habet, quod restituendum est: 1) 66 B. συμπεφυρμένη. 2) 68 A. συνόντος. 3) 68 A. συνέσεσθαι. 4) 69 A. συμβαίνει. 5) 78 C. συντεθέντι. 6) 78 C. συνθέτῳ. 7) 78 C. συνετέθη. 8) 79 E. συγχωρῆσαι. 9) 84 D. συμπαραλαβεῖν. 10) 84 D. συμφοράν. 11) 84 E. συμφοράν. 12) 86 B. συνεχομένου. 13) 86 E. συγχωρεῖν. 14) 87 A. συγχωρῶ. 15) 88 A. συγχωρήσεις. 16) 89 A. συνσκοπεῖν (ν eras). 17) 89 B. συμπιέσας. 18) 91 D. συγχωρεῖν. 19) 91 E. συνωμολογείτην. 20) 92 A. σύνθετον. 21) 92 A. συγκεῖσθαι. 22) 92 B. συγκειμένη. 23) 92 B. συντεθῆναι. 24) 92 B. συμβαίνει. 25) 92 B. συγκειμένην. 26) 92 E. συνθέσει. 27) 92 E. συγκέηται. 28) 93 A. συντεθῇ. 29) 93 A. συνεδόκει. 30) 94 B. συγχωροῦσαν. 31) 96 B. συντρέφεται. 32) 97 B. συνήγετο. 33) 98 C. σύγκειται. 34) 98 D. συνέχει. 35) 98 D. συντείνοντα. 36) 98 D. συγκαμφθείς. 37) 99 C. συν-

ἔχοντα. 38) 99 C. συνέχειν. 39) 99 E. συγχωρῶ. 40) 100 A. συμφωνεῖν. 41) 100 B. συγχωρεῖς. 42) 100 C. συγχωρεῖς. 43) 100 C. συγχωρῶ. 44) 101 D. συμφωνεῖ. 45) 102 A. συνεχωρήθη. 46) 102 D. συνέφη. 47) 103 C. συνωμολογήκαμεν. 48) 103 C. συνομολογήσεις. 49) 104 B. συγχωρεῖς. 50) 105 B. συνδοκεῖ. 51) 105 B. συνδοκεῖ. 52) 107 D. συλλεγέντας. 53) 110 C. συγκειμένην. 54) 110 D. συνεχές. 55) 111 B. συνουσίας. 56) 113 B. συμμιγνύμενος. 57) 118 A. συνέλαβε. Discrepant inter se duo boni libri 80 C., ubi Cl. ξυμπεσόν, Tub. συμπεσόν habet. Ubi in uno codice verbum suppletum vel renovatum est, alteram codicem sequemur velut 81 C. Tub. συνουσία; in Cl. ξυνουσία renovatum. 78 C. Cl. ξύνθετα (post εἶναι) ξ in ras. in Tub. in mg. suppletum; scribendum σύνθετα. 74 A. συμβαίνει Tub. ξυμβ. in Cl. renovatum. 110 E. Cl. ξυνερρυηκότων. Tub. ἐξερρυηκότων.

Inde vides in Phaedone verborum cum σύν compositorum literam initialem saepius σ esse quam ξ; itaque summopere vereor ne Kühner gr. p. 687 Platonem multo frequentius ξ quam σ hic adhibuisse falso statuerit.

Sed discrepant inter se ambo libri, quod Clark. multo saepius ν finale servavit quam Tub. Hac in re igitur Clarkianus sequendus esse videtur et ν etiam iis locis (ac plurimi sunt) restituemus, ubi manus secunda ν erasit[1]). Locos exscripsimus, ubi Cl. discrepans ab editione Hermann. ν additum vel erasum habet: 57 B. εἶχεν. 58 A. ἔτυχε (ν er.). 58 A*. πέμπουσι (ν er.). 58 A. ἐστιν (ν er.). 59 B. εἶχε (ν er.). 59 E. εἶπε (ν er.). 59 E. ἦκε (ν er.). 62 A. ἐστὶ (ν er.) καί. 62 D. ἔοικε (ν er.) 62 D. εἰσι (ν er.) 64 B. εἰσιν τοῦτο. 64 B. λέληθε (ν er.). 64 B. εἰσιν θαν. 65 B. εἰσὶ (ν er.) μ. 66 E. ζῶσι (ν er.). 66 E. ἐστι (ν er.). 66 E. τελευτήσασι (ν er.). 67 D. ἐστὶ (ν er.). 68 D. ὀλιγωροῦσι (ν er.) 68 E. εἰσι (ν er.). 69 C. εἰσὶ (ν er.). 69 D. εἰσὶ (ν er.). 71 C. ἐστὶ (ν er.) καί. 72 C*. ἀποδείξειεν. 72 D. ἔστιν γάρ. 73 A. λέγουσι (ν er.). 73 D. ἔλαβεν (ν er.). 73 D. ἴδωσι (ν er.). 74 E. ἔστι (ν er.) φ. 75 B. ἔστι (ν er.) δέ. 75 D. ἐστί (ν er.) λαβ. 77 A. ἐστὶ (ν er.) πρ. 78 B. ἐστι (ν er.) καί. 78 D. ἐστι (ν er.) τί. 79 C*. ἐστι (ν er.) τῷ. 79 C. ἐστι (ν er.) 80 A. ἔοικεν (ν er.). 84 D. ἐγέλασέ (ν er.). 84 D*. φησίν. 87 B. ἔοικε (ν er.) 87 B. ἀπόλωλεν, καί. 87 C. ἀπόλωλεν τό. 87 C. ἀπόλωλε (ν er.) π. 88 A. συγχωρήσειε (ν er.) 88 A. γενέσεσι (ν er.) 88 D*. καταπέπτωκεν (in Tub. ν er.). 89 A. προύτρεψεν. 91 A. παροῦσι (ν er.) τ. 92 A*. δόξειεν (ν er.). 92 D*. ἀλαζόσιν. 95 A. γέγονε (ν ut vid. er.). 95 C*. ἐστιν (ψυχή). 95 C. ἔπραττεν. 102 A. ἔδοξεν (ν er.). 102 E. τετόλμηκεν. 103 D.

[1]) Locis asterisco notatis etiam Tub. ν habet.

τολμήσειε (ν er.) 104 B. ἔστι (ν er.) δέ. 106 D*. ἐστι (ν er.). 106 E*. ἐστι, ἄλλο (ν additum). 107 A. εἰσι (ν er.) καί. 108 C. ᾤκησεν. 108 C. εἰσὶ (ν er.) δέ. 110 A. ἐστὶ (ν er.) καί. 110 B. χρώμασιν. 111 B. ἀφέστηκεν. 112 A. ἐκρέουσιν. 112 B. ἐστὶ (ν er.) τοῦ. 112 D. παντάπασι (ν er.). 112 E. ἐστιν τούτου. 113 B. ὀνομάζουσιν. 113 C. λέγουσι (ν er.). 113 D. οἰκοῦσί (.. ras.). 113 D. ἠδίκηκεν (Tub. ἠδίκησεν). 116 A. ἐκέλευε (ν er.). 116 B. ᾖκε (ras.). 116 E. ὄρεσι (ν er.). 117 C*. ἐξέπιεν.

Cum in Tubingensi prima m. ι subscriptum vel adscriptum omiserit, e Clarkiano disquirendum est, ubi id restituendum sit. In Phaedone his verbis restituemus: 58 D. μεμνῆσθαι. 73 B. ἀναμνησθῆναι. 73 C. ἀναμνησθήσεται. 73 D. ἀνεμνήσθη (bis). 74 A. ἀναμιμνήσκηται. 74 A. ἀνεμνήσθη. 75 E. 76 B. ἀναμιμνῄσκεσθαι. 76 C. ἀναμιμνῄσκονται. 105 A. ἀναμιμνῄσκου. — 61 A. ἀποθνῄσκειν. 61 D. ἀποθνῄσκοντι. 62 D. ἀποθνῄσκειν. 62 E. ἀποθνῄσκοντας. 64 A. 67 E. ἀποθνῄσκειν. 68 A. ἀποθνῄσκων. 70 A. pro ἀποθάνῃ Cl. ἀποθνήισκει (H). 71 E. ἀποθνῄσκειν (bis). 72 C. ἀποθνῄσκοι. 72 D. θνῄσκοι. 77 B. ἀποθνῄσκοντος. 77 E. ἀποθνῄσκων. 88 D. συναποθνῄσκει. 106 E. ἀποθνῄσκει. — 70 D. ζῴων. 96 B. ζῷα. 110 E. ζῴοις. 111 A. ζῷα. — 65 E. ᾧδε. 80 E. ᾧδ'. 100 B. ᾧδε. 106 B. ᾧδε. — 60 D. πρῴην.

§ 31.

Postquam vidimus quam liber pretiosus esset *Tubingensis,* haud alienum videtur de libro accuratius disserere eaque quae Ier. Dav. Reussius apud Fischerum (Platonis Euthyphro Apol. Crito Phaedo p. VII Not. 15) dixit longius persequi.

Ut liber Bodleianus a Clarkio ab interitu ereptus est, ita liber Tubingensis a Martino Crusio; ut igitur ille Clarkianus, hic Crusianus dici debebat. In interiore latere tegumenti haec inscripta legimus:

M. Μαρτίνου Κρουσίου·
αφξ
ἐν τυβίγγῃ
ιε· ἰανουαρίου
A Wolf Conrado Schweickero coparavi:
intercedens, fortuito accessu, ne
ad compingendos libros hoc
volumen conscinderet
valde antiquum [1]).

[1]) Haec verba (valde antiquum) postea addita sunt.

Infra hanc notam folium allitum videmus, quod duas imagines exhibet secundum ligneam formam repraesentatas, quarum una hominem monstrat manu librum tenentem cum his verbis in orbem literis maiusculis scriptis: Μαρτῖνος Κρούσιος ἐν Τυβίγγῃ διδάσκ· ἔτει ἡλικ· νβ'. 1578.

In f. ultimo r. extant haec verba Crusii: „Huius operis folia scripta sunt CLXXX. et in f. ult. v. Scholia in Genesin, et partem Exodi, Graeca, ex Bibliotheca | Basiliensi, in Octob. et Novemb. 1576 ego M. Mar|tinus Crusius Tybingae Professor, perlegi: liber in 4°. | forma. 266. foliorum: cuius scriptura, scripturae huius platonis assimilis erat.

Codex qui est membraneus formae quadratae „saeculo circiter undecimo vel duodecimo scriptus" [1]) constat ex quaternionibus 22 et dimidio. Post finem textus manus inelegantissima ac recentissima haec scripsit, ab alia manu in pagina insequenti repetita: τετράδια ἅπερ ἔχει ἡ παροῦσα βίβλος εἴκοσι καὶ τρία. Quaterniones numeravit ut videtur idem scriba qui totum codicem scripsit; numeros infimae margini paginae primae adposuit; hi autem numeri interciderunt: $\overline{\alpha}$, $\overline{\beta}$, $\overline{\gamma}$, $\overline{\varkappa\gamma}$. Folia igitur sunt 180. paginae 360 [2]).

Codice continentur hi dialogi:

1. ***Euthyphro.*** p. 1 — p. 21.
2. ***Crito.*** p. 21 — p. 38.
3. ***Phaedo*** p. 38. p. — 130.
4. ***Parmenides.*** p. 130 — p. 180.
5. ***Alcibiades I.*** p. 189 — p. 232.
6. ***Alcibiades II.*** p. 232 — p. 250.
7. ***Timaeus.*** p. 251 — p. 360.

Vides nullam tetralogiam totam in libro inesse, sed dialogos septem ex quattuor tetralogiis electos.

In folio primo extat horum dialogorum index literis satis evanidis.

Initium uniuscuiusque dialogi ornamentis rubri coloris praepositis et litera initiali rubra indicatum est.

Euthyphronis, Phaedonis, Parmenidis, Alcibiadis I., Alcibiadis II. titulos man. rec. non supra initium dialogi, sed in superiore mar-

---

1) Fischer p. VIII.

2) Eae hoc modo signatae sunt 1, 3, 5, omissis 2, 4 etc.

gine folii inscripsit hac ratione: εὐθύφρων ἢ περὶ ὁσίου, φαίδων ἢ περὶ ψυχῆς, ἀλκιβιάδης πρῶτος, ἢ περὶ φύσεως ἀνου, ἀλκιβιάδης δεύτερος ἢ περὶ προσευχῆς. Idem factum in Critone et Timaeo, sed in illo dialogo titulum rubro colore antiqua manus scripsit hoc modo: λ/ B· κρίτων ἢ περὶ πρακτοῦ. in hoc dialogo habemus duos titulos; cum enim titulus esset evanidus atque mutilus, manus recens rubro colore hunc scripsit: τίμεος ἢ περὶ φύσεως.

Pagina unaquaeque complectitur 25 versus.

Memorabile in hoc codice est, quod loquentium vices lineolis in margine indicatae sunt; si nomina loquentium in textu hic illic (velut in Timaeo, Phaedone) reperiuntur, recentiori manu addita sunt.

Quattuor folia (p. 5—12)[1] quae ad Euthyphronem pertinent, manu recenti ac turpi scripta sunt. In his foliis nomina loquentium compendiis scripta textui addita sunt.

Compendia in libro frequentia sunt, praecipue in fine versuum.

Accentus habent has formas ⅃, ⅂; neque iota adscriptum neque iota subscriptum manus I. scripsit; interdum m. recentes iota subscripserunt; pro β plerumque legitur u.

Correctiones vel variae lectiones saepe vel supra versum vel in margine manibus recentioribus adscriptae sunt; eae plerumque inducuntur vocabulo ἢ (in Tim. γρ.).

Omissa in Tub. suppleverunt manus recentes in mg.

Scholia perrara; aliquot schemata; frequentissima nota CH in Timaeo.

§ 32.

Etiam in aliis dialogis correctiones II manus plerumque spernendas esse his exemplis demonstremus:

Ap. p. 24 B. περὶ μὲν οὖν ὧν οἱ πρῶτοί μου κατήγοροι κατηγόρουν αὕτη ἔστω ἱκανὴ ἀπολογία πρὸς ὑμᾶς. Cl. ἐστιν. M. recentiss. supra scripsit ω. Quidni Socrates dicat ἱκανή ἐστιν aeque ac nos dicimus „das ist genug“? Restitue praesens tempus. cf. 28 A. οὐ πολλῆς μοι δοκεῖ εἶναι ἀπολογίας, ἀλλὰ ἱκανὰ καὶ ταῦτα.

---

[1]) Ea complectuntur verba 5 A. τοιαῦτα πάντα ἀκριβῶς usque ad 10 B. διὰ τοῦτο ἀγόμενον οὐδέ.

p. 25 D. ἀπόκριναι ὦ 'γαθέ. Cl. ἀποκρίνου. M. rec. correxit ἀπόκριναι. Sed vellem editores causam attulissent qua impulsi scripserunt ἀπόκριναι. Equidem nullam invenire possum; nam ἀποκρίνου apud Platonem frequentissime legitur, id quod exempla evincunt quae Ast Lex. Vol. I p. 239 congessit. An editores manum secundam pluris faciunt quam primam?

28 C. de Thetide et Achille sermo est; ἐπειδὴ εἶπεν ἡ μήτηρ αὐτῷ προθυμουμένῳ Ἕκτορα ἀποκτεῖναι, θεὸς οὖσα, οὑτωσί πως, ὡς ἐγῷμαι· ὦ παῖ, εἰ τιμωρήσεις Πατρόκλῳ τῷ ἑταίρῳ τὸν φόνον καὶ Ἕκτορα ἀποκτενεῖς, αὐτὸς ἀποθανεῖ· αὐτίκα γάρ τοι, φησί, μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος. ὦ παῖ m. rec. in mg. Cl. supplevit, om. pr. Π. Vocativus interpolatoris esse videtur. Itaque velim in margine maneat.

29 A. recte Cronius cum scripsit δεινὸν τἂν εἴη suppletum μὲν manu recentissima in mg. Cl. reiecit. In Π item μὲν deest.

40 B. ἐμοὶ δὲ οὔτε ἐξιόντι ἕωθεν οἴκοθεν ἠναντιώθη τὸ τοῦ θεοῦ σημεῖον οὔτε ἡνίκα ἀνέβαινον ἐνταυθοῖ ἐπὶ τὸ δικαστήριον οὔτε ἐν τῷ λόγῳ οὐδαμοῦ μέλλοντί τι ἐρεῖν. In Cl. μέλλοντί τι sic scriptum: μέλλοντί (τι supra). St. adnotavit etiam in Ven. II. desiderari τι post μέλλοντι. Riddell putat accentum syllabae finalis in μέλλοντί primae manus esse. Vereor ut id possit confirmari, praesertim cum τι suprascriptum manus satis antiquae sit; τι puto interpolatum aeque ac ὡς ante ἀληθῶς 40 D. Iis interpretibus, qui hoc ὡς non admiserunt, suaserim ut etiam τι suprascriptum abiciant. cf. 28 B. ubi sunt qui ex uno Paris S. τι post ὅταν πράττῃ adsciscant; Crito 54 D. ἐὰν λέγῃς παρὰ ταῦτα ubi Cronius cum Cl. pr. Π recte τι expulit.

41 C. τά τε γὰρ ἄλλα εὐδαιμονέστεροί εἰσιν οἱ ἐκεῖ τῶν ἐνθάδε καὶ ἤδη τὸν λοιπὸν χρόνον ἀθάνατοί εἰσιν, εἴπερ γε τὰ λεγόμενα ἀληθῆ ἐστιν. Addidit ἐστιν m. rec. post finem versus. Copulam igitur eiciemus. cf. Crito 44 A. εἰ ταύτῃ τοῖς θεοῖς φίλον.

42 A. ἄδηλον παντὶ πλὴν ἢ τῷ θεῷ. In Cl. m. recentissima ἤ. m. I ut videtur εἰ, quod tuentur etiam Π S T. Vel ut locutio πλὴν ἢ nullam habeat offensionem (cf. Kock ad Arist. Nub. 361), hi libri nos cogunt scribere πλὴν εἰ quod Atticum esse constat. cf. etiam Bait. ad h. l.

Crito 54 D. ἀλλὰ ἴσθι, ὅσα γε τὰ νῦν ἐμοὶ δοκοῦντα, ἐὰν λέγῃς παρὰ ταῦτα, μάτην ἐρεῖς iure suo ὡς etsi manu satis antiqua supra ἐὰν scriptum est tamen in textum non receperunt. Vellem etiam his locis interpolationes manus secundae exclusissent: 54 A. ἀλλὰ δὴ τῶν παίδων ἕνεκα βούλει ζῆν, ἵνα αὐτοὺς ἐκθρέψῃς καὶ παιδεύσῃς; τί δέ; εἰς Θετταλίαν αὐτοὺς

ἀγαγὼν θρέψεις τε καὶ παιδεύσεις, ξένους ποιήσας, ἵνα καὶ τοῦτό σου ἀπολαύσωσιν. Pronomen σου m. a. in mg. Cl. scripsit. om. Tub. Quo cum facile carere possimus, interpolatoris esse putamus. — 53 D. γέρων ἀνὴρ σμικροῦ χρόνου τῷ βίῳ λοιποῦ ὄντος ὡς τὸ εἰκός, ἐτόλμησας οὕτω γλίσχρως ἐπιθυμεῖν ζῆν. Cl. οὕτως αἰσχρῶς, in mg. γλίσχρως; item οὕτως αἰσχρῶς Ven. II. Stallb. „*Meliorem lectionem Bodl. in margine servavit.*" Sed non id agitur, ut meliorem lectionem, sed ut veram restituamus. Nemo autem est qui probare possit αἰσχρῶς hic non esse aptum. — 47 A. σκόπει δή· οὐχὶ καλῶς δοκεῖ σοι λέγεσθαι, ὅτι οὐ πάσας χρὴ τὰς δόξας τῶν ἀνθρώπων τιμᾶν, ἀλλὰ τὰς μέν, τὰς δ' οὔ; [οὐδὲ πάντων, ἀλλὰ τῶν μέν, τῶν δ' οὔ;] τί φῄς; ταῦτα οὐχὶ καλῶς λέγεται; Verba uncis inclusa om. ΠΨDS, in mg. habent Cl. (m. a.) Tub. (m. rec.). Ea tam ieiuna ac supervacanea sunt, ut etiamsi omnes libri ea tuerentur, putarem ea delenda. Nunc autem cum libri boni ea spreverint, eo facilius eiciemus. — 44 B. ὡς ἄτοπον τὸ ἐνύπνιον ὦ Σώκρατες. ὡς om. Tub. ΨD S et pr. Π, supra vers. posuit Cl. (m. a.). Nihil postulat hoc verbum. cf. supra p. 144.

49 E. cum I m. Cl. πρόσθε scribendum cf. Kühn. gr. p. 229 et Gorg 504 B.

Sed non solum quae manus antiquiores suppleverunt, ea fideliter receperunt editores, sed etiam talia, quae manibus recentissimis deberi mihi persuasi; veluti Crit. 52 B. verba ὅτι μὴ ἅπαξ εἰς Ἰσθμόν. Cl. habet ea suppleta in infima mg. manu recentissima; etiam in Tub. supplevit ea m. rec. prorsus om. ΠΨDS; Fischerus retinet verba, quod iam Athenaeus V. 55 ea legerit. Sed huic testimonio non multum esse tribuendum ex ipsa adnotatione Fischeri patet: *At Casaubonus*, inquit, *observat neque dubito quin vere, Athenaeum aut non habuisse in exemplo Critonis suo verba* εἰ μή ποι στρατ. *aut ea in excerptis suis ut fit praetermisisse.* Et ut concedamus Athenaeum legisse verba, quid aliud inde sequitur quam ut hominis cuiusdam docti adnotatio illa ὅτι μὴ εἰς Ἰσθμόν satis sit antiqua?

Phaedr. 231 C. ἔτι δὲ εἰ διὰ τοῦτο ἄξιον τοὺς ἐρῶντας περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, ὅτι τούτους μάλιστά φασι φιλεῖν ὧν ἂν ἐρῶσι καὶ ἕτοιμοί εἰσι καὶ ἐκ τῶν λόγων καὶ ἐκ τῶν ἔργων τοῖς ἄλλοις ἀπεχθανόμενοι τοῖς ἐρωμένοις χαρίζεσθαι, ῥᾴδιον γνῶναι εἰ ἀληθῆ λέγουσιν. Ad ἐρῶσιν m. recentissima adnot. κείμενον: καὶ ἕτοιμοί εἰσι (R^x). Verba om. ΔGT et pr. II. Removebis interpolationem quam vel recentissimi editores Badham et Thompson intactam reliquerunt; nam ἀπεχθ. χαρίζεσθαι pendet a φασίν.

Gorg. 466 A. iure expulerunt verba πρεσβύτης γενόμενος. nam. m. recentissima (R^w) ea in mg. habet addito λείπουσι. — Gorg. 491 D. τί

δὲ αὐτῶν ὦ ἑταῖρε; τί οἴει; ἄρχοντας ἢ ἀρχομένους; Omnes qui hunc locum difficillimum tractare velint, respiciant sola verba quae in contextu apparent τί δὲ αὐτῶν ὦ ἑταῖρε τί ἢ τί (finis versus) ἀρχομένους atque neglegant, quae manus recentissima et inelegantissima margini adpinxit τί δὲ αὐτῶν ὦ ἑταῖρε .... ἢ τοὺς ἄρχοντας ἢ ἀρ .... (ut videtur χομένους).
ras. ras.

Cratyl. 421 A. ἐρωτῶ δὴ τὰ μέγιστα καὶ τὰ κάλλιστα, τήν τε ἀλήθειαν καὶ τὸ ψεῦδος καὶ τὸ ὂν καὶ αὐτὸ τοῦτο περὶ ὃ νῦν ὁ λόγος ἡμῖν ἐστίν, ὄνομα δι' ὅτι τὸ ὄνομα ἔχει. Verba τὸ ὂν καὶ supplevit m. recentissima (errat Gaisford.). Quis est qui sibi persuadeat haec verba esse necessaria?

Politic. 291 B. τὸ γὰρ ἄτοπον ἐξ ἀγνοίας πᾶσι συμβαίνει· καὶ γὰρ δὴ καὶ δὴ καὶ νῦν αὐτὸς τοῦτο ἔπαθον. ἐξαίφνης ἠμφεγνόησα κατιδὼν τὸν περὶ τὰ τῶν πόλεων πράγματα χορόν. Verba καὶ γὰρ δὴ καὶ νῦν quamquam manus satis antiqua (saec. X vel XI) in mg. adscripsit, tamen non magis ea admittemus quam verba αὐτῷ γε τοῦτο ὄνομα εἶναι quae in Cratyl. 383 B. eadem manus addidit. Asyndeton nihil habet insoliti: cf. Gorg. 513 C. πέπονθα δὲ τὸ τῶν πολλῶν πάθος· οὐ πάνυ σοι πείθομαι. Euthyphro 14 B. ἀλλὰ γὰρ οὐ πρόθυμός με εἶ διδάξαι· δῆλος εἶ.

Soph. 240 C. Θεαι. κινδυνεύει τοιαύτην τινὰ πεπλέχθαι συμπλοκὴν τὸ μὴ ὂν τῷ ὄντι καὶ μάλα ἄτοπον. Ξε. πῶς γὰρ οὐκ ἄτοπον; ὁρᾷς γοῦν ὅτι καὶ νῦν διὰ τῆς ἐπαλλάξεως ταύτης ὁ πολυκέφαλος σοφιστὴς ἠνάγκακεν ἡμᾶς τὸ μὴ ὂν οὐχ ἑκόντας ὁμολογεῖν εἶναί πως. Θεαι. ὁρῶ καὶ μάλα. In mg. Cl. m. rec. ὁρας οὖν. Herm. in Praef. p. XXVI ὁρᾷς γοῦν *quod in Oxon. marg. tantum omissa lit.* γ *exstat, facile pro glossemate tollas, sequ.* ὅτι *in* ὅτε *mutato.* Assentior Hermanno verba delenti, nolim assentiri ei ὅτι in ὅτε mutanti. Sed me offendit ὁρῶ quod haud scio an sit delendum.

§ 33.

Apol. 23 D. ἅτε οὖν οἶμαι φιλότιμοι ὄντες καὶ σφοδροὶ καὶ πολλοί, καὶ ξυντεταμένως καὶ πιθανῶς λέγοντες περὶ ἐμοῦ, ἐμπεπλήκασιν ὑμῶν τὰ ὦτα καὶ πάλαι καὶ σφοδρῶς διαβάλλοντες. In Cl. pro καὶ σφοδρῶς — κα(ὶ νῦν σφο)δρῶς (redintegratum). Scribendum καὶ πάλαι καὶ νῦν σφοδρῶς διαβάλλοντες. Pertinent enim νῦν et πάλαι ad διαβάλλοντες; de tempore praesenti in hac structura cf. Kr. 62, 4, 2 eaque quae in Sp. crit. p. 38 diximus.

26 A. ἀλλὰ γὰρ ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο μὲν δῆλον ἤδη ἐστίν, ὃ ἐγὼ ἔλεγον, ὅτι Μελήτῳ τούτων οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν πώποτε ἐμέλησεν. Desunt in Cl. ἤδη ἐστίν. Verba minime necessaria velim deleantur.

30 A. οὐδὲν ἄλλο πράττων ἐγὼ περιέρχομαι ἢ πείθων ὑμῶν καὶ νεωτέρους καὶ πρεσβυτέρους μήτε σωμάτων ἐπιμελεῖσθαι μήτε χρημάτων πρότερον μηδὲ οὕτω σφόδρα ὡς τῆς ψυχῆς, ὅπως ὡς ἀρίστη ἔσται, λέγων ὅτι οὐκ ἐκ χρημάτων ἀρετὴ γίγνεται, ἀλλ' ἐξ ἀρετῆς χρήματα καὶ τἆλλα (Cl. τὰ ἄλλα) ἀγαθὰ τοῖς ἀνθρώποις ἅπαντα καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ. Tur. ὅτι quod deest in Cl. incluserunt; immo expellendum videtur, nam eodem modo 27 A. ὥσπερ ἂν εἰ εἴποι· ἀδικεῖ Σωκράτης θεοὺς οὐ νομίζων, ἀλλὰ θεοὺς νομίζων. p. 29 C. D. post εἰπεῖν primo omittit Pl. ὅτι, deinde addit.

28 B. ἐκεῖνο μόνον (δεῖ) σκοπεῖν, ὅταν πράττῃ, πότερον δίκαια ἢ ἄδικα πράττει καὶ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ἔργα ἢ κακοῦ. Iam Gaisf. adnot. in Cl. exaratum esse πότερα quod interpretes spreverunt. Sed cf. Gorg. 509 D. πότερα δύναμιν ἢ βούλησιν; Apol. 22 E.

31 C. in Cl. ordo verborum est hic: ὡς ἀληθῆ λέγω.

40 B. νυνὶ δὲ οὐδαμοῦ περὶ ταύτην τὴν πρᾶξιν οὔτ' ἐν ἔργῳ οὐδενὶ οὔτ' ἐν λόγῳ ἠναντίωταί μοι. Cl. νῦν quod cur reiciamus nulla est causa.

41 B. τοὺς ἐκεῖ ἐξετάζοντα καὶ ἐρευνῶντα ὥσπερ τοὺς ἐνταῦθα διάγειν, τίς αὐτῶν σοφός ἐστι καὶ τίς οἴεται μέν, ἔστι δ' οὔ. Cl. τίς ἂν in cuius locum puto esse substituendum τίς δή. cf. supra p. 51. Eodem remedio adhibito pro πῶς ἂν Politic. 278 A. scribendum est πῶς δή. cf. Phaedo 89 A.

Stallbaumii adnotatio ad Crit. 52 C. οὕτω σφόδρα (leges ad Socratem loquuntur) ἡμᾶς ᾕρου καὶ ὡμολόγεις καθ' ἡμᾶς πολιτεύεσθαι: *Stephanus invitis libris omnibus de coniectura dedit* π ο λ ι τ ε ύ σ ε σ θ α ι *probante Buttmanno, me improbante,* partim falsa est, nam Cl. et Tub. habere πολιτεύσεσθαι ipse vidi. Futurum restituendum.

Crito 48 B. ἀλλ' ὦ θαυμάσιε οὗτός τε ὁ λόγος ὃν διεληλύθαμεν, ἔμοιγε δοκεῖ ὅμοιος εἶναι τῷ καὶ πρότερον. Bekk. adn. ἔτι *add.* (*post* δοκεῖ) ΠΨD. Adde Cl. et Tub. Legendum est sine dubio cum Buttmanno et Wexio ἀλλ' ὦ θαυμάσιε οὗτός τε ὁ λόγος ὃν διεληλύθαμεν, ἔμοιγε δοκεῖ ἔτι ὅμοιος εἶναι καὶ πρότερον. In Spec. crit. p. 40 vitium simile simili modo removimus.

Gorg. 526 C. ταὐτὰ ταῦτα καὶ ὁ Αἰακός· ἑκάτερος δὲ τούτων ῥάβδον ἔχων δικάζει. Qui putant δὲ post αὐτὰ in Clarkiano deesse, maxime falluntur. Cl. exhibet verba hoc modo: ταὐτὰ δὲ ταῦτα καὶ ὁ Αἰακός· ἑκάτερος τούτων ῥάβδον ἔχων δικάζει.

ibid. 503 D. ἔχεις εἰπεῖν om. ΓΔΦEF et p. B. His libris addendus est Cl. quod omnes velim teneant qui hunc locum aggrediuntur.

Ordine verborum secundum Clarkianum mutato scribe 500 C. περὶ τούτου ἡμῖν εἰσιν. 459 E. ἢ τὸ παράπαν οὐχ οἷός τε ἔσει αὐτὸν διδάξαι. Et haud scio an exempla a Krügero § 68, 5, 1 indicata tueantur quod Cl. praebet 490 C. ἐν τῷ δέ.

ibid. 521 C. ὥς μοι δοκεῖς ὦ Σώκρατες, πιστεύειν μηδ' ἂν ἓν τούτων παθεῖν ὡς οἰκῶν ἐκποδὼν καὶ οὐκ ἂν εἰσαχθεὶς εἰς δικαστήριον ὑπὸ πάνυ ἴσως μοχθηροῦ ἀνθρώπου καὶ φαύλου. Cl. ὥς μοι δοκεῖ Σώκρατες κ. τ. λ. Leni igitur medela corrigendum censeo: ὥς μοι δοκεῖ Σωκράτης πιστεύειν κ. τ. λ. Sic etiam 515 A. Καλλίκλεις pro Καλλικλῆς in Cl. scriptum.

Cratyl. 404 B. εἶεν· τί δὲ δή; Δήμητράν τε καὶ Ἥραν καί Ἀπόλλω καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἥφαιστον καὶ Ἄρη καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς πῶς λέγομεν; Om. Cl. δή. Vellem etiam editores omisissent. cf. Hipp. mai. 288 C. εἶεν, φήσει δή· τί δέ; λύρα καλὴ οὐ καλόν; Phileb. 27 E. εἶεν· τί δὲ ὁ σός, (sc. βίος) ὦ Φίληβε, ἡδὺς καὶ ἀμικτὸς ὤν;

ibid. 434 C. πότερον ᾗ ὅμοια τυγχάνει ὄντα τὸ ῥῶ καὶ τὸ σῖγμα ἢ ᾗ μή; Cl. interposuit ut Vat. Δ τε post ῥῶ. Recipiet editor futurus Cratyli.

Nota: Cratyl. 384 A. habet Cl. ὅπῃ δοκεῖ ἔχειν περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος et p. 384 B. ἀκηκόειν (non ἀκηκόει).

Lys. 204 B. οἶδα γὰρ ὅτι οὐ μόνον ἐρᾷς, ἀλλὰ καὶ πόρρω ἤδη εἶ πορευόμενος τοῦ ἔρωτος. Haud scio an πορευόμενος sit expellendum. — ibid 204 E. ἱκανὸς γὰρ καὶ ἀπὸ μόνου τούτου γιγνώσκεσθαι. Hic μόνου delendum videtur propter καὶ antegressum.

Addenda.

p. 1. Clark. his locis discrepat ab Hermanno: Prot. 340 C. τὸ αὐτὸν pro ταὔτον cf. p. 98. Hipparch. 230 E. ταὐτόν (ras.). Cratyl. 399 D. τοιοῦτον (ν in ras.) Cratyl. 423 D. τοῦτο pro τοιοῦτον. ib. 436 C. κατὰ ταὐτόν] Cl. κατ' αὐτό. Soph. 243 C. Cl. ταυτὸ τοῦτο. 258 C. κατα ταυτό. 259 D. τὸ θάτερον ταυτό. Theaet. 186 D. Cl. ταυτὸν pro τοῦτο. 204 C. Cl. τὸ αὐτό.ν (ras.) pro ταὐτόν. Phaedo 73 E. τοιοῦτο[ν], sed ν I m. est. cf. p. 147 not. 1. Parm. 147 D. ταυτὸ pro τὸ αὐτὸ (ὄνομα) ibid. ταυτὸ pro τὸ αὐτὸ (καί). 140 B. τὸ ταυτο πεπ; Symp. 185 E. τοιοῦτο οἴω. Sed 183 C. τοιοῦτον scr. I m. cf. p. 40, (152 C. 7). Cedat igitur p. 3 185 E. in locum exempli 183 C. Charm. 170 B. ταὐτὸν οὖν] Cl. ταῦτ' οὖν οὖν. Inde vides solam rationem formarum ταὐτόν, ταὐτό paululum mutatam esse. De his formis vide etiam Mätzner ad Lyc. p. 91, A. v. Velsen, Symbolae philol. Bonn. p. 418.

p. 4. lege: qui σ ante vocalem non habent.
Adde 10) Parm. 139 E. οὕτω ἕν. 11) ibid. 140 D. οὕτω αὖ.

p. 5. Adde 9) Parm. 144 D. Οὕτω· Ἄρα. 10) ibid. 159 E. Οὕτω· Οὐδέ. 11) ibid. 164 B. Οὕτω· Εἰ.

p. 7. Adde 17) Parm. 161 E. οὐχ οὕτω; Οὕτω μὲν οὖν.
Phaed. 81 A. Eph. 12 D. Cratyl. 433 C. Parm. 162 C. Phileb. 48 A. Cl. consentit cum Hr. — De re cf. etiam Frohwein de adverbio in Curtii studiis; Kroschel ad Prot. p. 151 Not. critic.

p. 8. De nomine *anaphorae* cf. etiam Cron (Beiträge zur Erkl. des plat. Gorg. p. 164 N. 1.)

p. 10. Duo insignia palindromiae exempla extant Arist. Ran. 494 (cf. Meier opusc. I. 52) et 1183.

p. 12. Difficillimum σχῆμα ἐκ παραλλήλου. Meineke Com. fragm. I. p. 17 ὡς σὺ καὶ ταχέως ἀπετίσατο καὶ παραχρῆμα. Heindorf. ad Phaed. 62 ὡσαύτως καὶ κατὰ ταὐτά et ὡσαύτως κατὰ ταὐτά exemplis comprobat. Deinde adversari videntur οὕτω τε καὶ ταύτῃ, πάντως καὶ πάντῃ (Stallb. ad Legg. III. 681 D.) ὅπως καὶ ὅπῃ. (Legg. 966). Ac tamen mihi persuasi discrimen interesse; de hac re alias dicam.

p. 92. Adde Gorg. 469 D. θοἰμάτιον.

Vitia typothetae hic illic (veluti Scholiae p. 109 pro Scholia; p. 64 sub fin. p. ante ἤ intercidit) occurrentia non indicare volo; sed hac occasione duo alia vitia corrigenda esse puto: Eussner (Spec. crit. p. 27) non recte sententiam meam expressit: ego volui: Cens. 4, 12 e quibus mutua caede inter se pauci superasse traduntur. Miro errore Philol. Vol. 28 (1869) οὐκ Charm. 158 C. mihi obtruserunt; ego scripsi: εἶπε γὰρ ὅτι ἄλογον εἴη ἐν τῷ παρόντι εἴθ' ὁμολογεῖν εἴτε ἐξάρνῳ εἶναι τὰ ἐρωτώμενα.